

SUNDAY TIMES BESTSELLER

SHEN TAO

"VAHŞİ,
BÜYÜLEYİCİ
VE SARSICI..."

CHOLE GONG

ŞAİR İMPARATORİÇE

BÜYÜ, SİHİR, ŞİİR VE KILICIN AMANSIZ MÜCADELESİ

Çevirmen: Gizem Karahasanoglu

ROMAN

**“AZİMLİ VE KARARLI BİR KADININ
GÜCÜNÜ KİMSE HAFİFE ALMASIN!
HANEDANLAR BİLE...”**

***Açelya Hanedanlığı’nın
tahtına oturmak ve tacı almak
için beş prens yarışıyor.***

**Tahta geçecek olan kabiliyetli prens Maro mu, zalim prens
Terren mi yoksa bolluk ve bereketin habercisi olan Isan mı?**

Belki de küçük prensler Kiran ve Ruyi’dir.

**Peki ya sıradan bir köylü kızı saray entrikalarının
üstesinden gelip imparatoriçe olabilir mi?**

**Büyü, sihir, şiir ve kılıcın amansız mücadelesi
hiç böyle anlatılmamıştı.**

**Shen Tao’nun kalemi, masallar diyarından
bir macerayı, akıl almaz bir gerçeklikle buluşturuyor.**

**Şair İmparatoriçe’de gerçek dünya ve fantastik
evren aynı satırlarda hayat buluyor.**

**DESTEK
DÜKKAN**

www.destekmedigroup.com www.destekdukkani.com
[destekmedigroup](https://www.instagram.com/destekmedigroup) [destekdukkani](https://www.instagram.com/destekdukkani) [destekmedigroup](https://www.instagram.com/destekmedigroup)
[destekmedigroup](https://www.instagram.com/destekmedigroup) [destekdukkani](https://www.instagram.com/destekdukkani) [destekmedigroup](https://www.instagram.com/destekmedigroup)

KDV’den muaf

ŞAIR İMPARATORİÇE

Shen Tao

Düzenleme
Ny.ozlem

ATHICA: 435
ROMAN: 76

ŞAIR İMPARATORİÇE
Shen Tao

POET EMPRESS
©Yuhan S Tao

Copyright © 2026

Published by arrangement with Mushens Entertainment Ltd. in collaboration with
Azantian Literary Agency via AnatoliaLit Agency

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Kaan Cumalıoğlu

Yayın Koordinatörü: Egemen Kırım

Çevirmen: Gızem Karahasanoğlu

Editör: Alı Çelebi

Son Okuma: Devrim Yalkut

Kapak ve Sayfa Uygulama: Ebru Aydın

ATHICA: Mart 2026

Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN: 978-625-8502-60-2

Adres: Abdi İpekçi Cad. No. 31/5 Nişantaşı-İstanbul

Tel. (0 212) 252 22 42

Faks: (0 212) 252 22 43

www.destekmediagroup.com www.destekdukkani.com

athicabooks athicabooks athicabooks

athicabooks info@destekyayinlari.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Maltepe Mahallesi Hastane Yolu Sokak No. 1/6 Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 77699 Tel: (0212) 613 30 06

ŞAİR İMPARATORİÇE

Shen Tao

YAZAR HAKKINDA

SHEN TAO küçük yaşta Kanada'ya göç etmiş ve büyürken hem Çin hem de batı hikâyelerinden ilham almıştır. Kendini bildiğinden beri yazar olmak istemiştir. Şair İmparatoriçe onun ilk kitabıdır.

Uzak ve yakın tüm ailem için...

1. HIÇLIKTEN MEYVEYE

Açelya hanedanında, diken tomurcukla buluşur;^^
Kardeş kardeşe ihanet eder, kan kanı unuttur.

BİLİNMEYEN KÂHİN,
AÇELYA HANEDANI, 607 YILI

Kız kardeşim Larkspur, gömdüğümüz beşinci çocuktu.

Soğuk ve sisli bir şafak vakti, annemle köyümüzden çıkıp tepeyi tırmanarak atalara gittik. Yanımızda sadece biraz tütsü ve tek kolumun altına sığacak kadar küçük, bambu bir tabut vardı.

Beşincisi en kolayı olmuştu. Bizi bırakıp gittiğinde çok küçüktü: Sadece üç günlük... Dün Larkspur'un minik göğsü şişip inmeyi bıraktığında annemin, kızının değil de hamileliği boyunca yediği tüm fazladan pirincin, yani artık israf olmuş besinin yasını tuttuğundan şüphelendim. Babam ağlamadı bile. *"Larkspur erkek doğmuş olsaydı ağlardı..."* diye düşündüm.

Erkek kardeşim Bao, ölen kızların sonraki hayatlarında yavru kedi olacaklarına inanacak kadar küçüktü. Yavru kedileri sevdiği için o da ağlamadı.

En çok yas tutan bendim. Tabutu tepenin zirvesinde bir haşhaş yatağının üzerine koyarken, diğer seferler kadar olmasa da ağladım. Nemli toprağın üzerindeki tabutun yanma diz çökünce, ona zihnimde çoktan bir lakap taktığım aklıma geldi: Küçük Lark. Kuruyan pirinç tarlalarında birbirimizi kovaladığımızın, kedi balığı yakalanacak en iyi köşeleri gösterdiğimde onun neşeyle güldüğünün hayalini kurduğumu hatırladım. Birlikte kıkırdar ve köyün oğlanlarının dedikodusunu yaparken, ablaların yapması gerektiği gibi saçını ördüğümü *hayal ederdim*.

Tütsüyü yaktıktan sonra soğuk tabutu öptüm. Atalara, Larkspur'u asla aç kalmayacağı bir yere götürmelerini söyledim.

Bir yere veya bir döneme...

Atalardan kardeşimin daha eski bir dönemde yeniden doğmasına izin vermelerini istedim. Açelya Hanedanlığı'nın bozulmadığı ve ölmekte olan bir imparatorun tahta oturmadığı bir dönemde... Bizi yöneten insanların hâlâ iyi olduğu ve yeni doğan çocukların kimsenin sebebini bilmediği bir kıtlıktan ölmediği bir dönem istedim.

Daha eski hatta belki daha ileri bir dönem... Hanedanlığın, imparatorun, tahtların ve kıtlığın tümünün eski bir anı olarak kaldığı bir dönem... Larkspur'un o dönemde, tüm çocukların, fakir olanların hatta kızların bile okumayı öğrenebildiği bir dönemde yeniden doğmasını istedim.

Toprak, çok geçmeden onu aldı.

Annem ve ben, asma filizlerinin topraktan kıvrılarak çıkışını ve tabutu sarmalayışım sessizce izledik. Bambu üzerinde küçük beyaz çiçekler açtı ve üzerimizdeki gölgelikte bir bülbül öttü. Ülke, bizim gibi insanları unutmuş olsa da atalar hâlâ hatırlıyordu.

Yılbaşı masamızda masada et yoktu. Herkes için sadece yarım kâse pirinç lapası... Bao büyümekte olduğu için ona dolu bir kâse verilmişti ve isteyebileceğimiz kadar konserve bambu filizleri ve baharatlanmış turplar vardı. Bao ve ben, komşumuz Gray Amca'yla yumurta takas eden babamdan ikişer kuru erik aldık.

Öğle yemeğinden sonra bulaşıkları yıkarken,

Beni şehre götür." dedi Bao, eteğimi çekiştirerek. "Bereket büyüsü istiyorum! Lütfen, istiyorum!"

Saçını karıştırırken gülümsedim. Ben *genç olsam da* o daha *küçüktü* ve aramızdaki yaş farkı nedeniyle neredeyse ikinci annesiydim.

“Uzak bir yürüme mesafesi Bao *yemişi*! İstersen evde birlikte oynayabiliriz.”

Guishan’a yürümeyi isteyemeyecek kadar açtım. Yarım gün sürecektir yolculuk için gereken enerji, karahindiba yaprakları aramak veya pirinç tarlalarında kurbağa yakalamak gibi yiyecek toplamaya veya dinlenmeye harcanabilirdi ama reddetmemin tek nedeni bu değildi. Daha önemli neden, Bao’nun kalbinin kırılmasını istemememdi.

İddiaya göre, Yılbaşı’nda saray temsilcileri şehirlerimize gelir ve sihirlerini insanlarla paylaşırlardı. Tarlaların yemyeşil ve bereketli olmasına, kulübelerimizi sivrisineklerden korumaya veya bir çocuğun gri hummadan iyileşmesine yardımcı olacak bir-iki mesel anlatmaya... Bir zamanlar bir Açelya Hanedanı prensinin, kuraklık çeken bir kasabada bir şiirle göl yarattığı ve bir başkasının bir şarkıyla Duerlong’dan Cloud’s Landing’e kadar bir vadi açtığı söylenirdi.

Bunlar hikâyeydi. Bao’nun yaşında olduğumdan beri Yılbaşı’nda Guishan’a gitmiş ve bir kez bile geldiklerini görmemiştim. İmparator hanedanlar, belki başka bir yerde veya başka bir dönemde bereket getirmiş olabilirdi ama bizim dönem için umudumu yitirmiştim.

Ama Bao pes etmiyordu. Yanıma sokuldu, kahverengi gözleri kalbimi yumuşatacağını bilerek kocaman açılmıştı. İç çekip alnından öptüm.

“Tamam, Bao *yemişi*. Ama yanımdan uzaklaşmaman gerek!”

Sonra, yerde bambu bir hasırın üzerinde oturmuş, babamın pantolonunu onaran annemden izin istedim. Bana bakmadan, “Temiz bir bluz giy Wei.” dedi. “Ve pratiğini yaptığımız şekilde, bir şehir kızı gibi yürümeyi unutma!”

Sesindeki imayı anlamıştım. Köydeki her annenin hayali, kızının şehirli bir oğlanla evlenmesiydi.

Toprak yolun bitip Guishan'ın kaldırım taşlarına ulaştığımızı ayakkabılarımızın yıpranmış tabanlarından anladığımızda dizlerimiz ağrıyordu. Fakat kapılardan girer girmez şehrin heyecanının bana da bulaştığını hissettim ve anında açlığımı ve acımı unuttum.

Gölgeler uzamış olsa da burası Lu'an'dan çok daha kalabalıktı. Her çatının eğimli saçaklarında, şölene ait kırmızı fenerler parıldıyordu. Satıcılar her sokak köşesinden Çin mantısı, kızarmış mantou¹ ve tıkırdayan tahta oyuncaklar satıyordu. Şehir meydanına girdiğimizde o kadar kalabalıktı ki neredeyse yürümeye yer yoktu.

Her yerde maytap kokusu vardı.

Neşeyle şarkı söyledi Bao:

“Sokaklar barutlu ve kırmızıysa,
Demek ki bir kız evlenecek yakında!”

Kardeşimin elinden tutarak kalabalığın arasından geçerken, annemin bana öğrettiği gibi, kararlı ve *kibar* bir şekilde yürümeye, tatlı bir şekilde gülümsemeye çalıştım. Bu hayali ilk kuran annem olsa da bana da öğretmişti.

Şehirli bir oğlanla evlenirsem, parası olabilirdi. Eğer parası varsa, o zaman Bao ve ben artık karnımızda açlık ağrısını hissetmek zorunda kalmazdık. Belki annem bu kadar hastalanmazdı ve babam, omuzlarında taşıdığı pirinç çuvallarının ağırlığıyla kamburlaşmazdı. Şehirli oğlanın kenarda parası bile olabilir ve Bao okula gidebilirdi. Okula giderse okumayı öğrenebilir, istediği her şey olabilirdi: Papaz, tüccar, kelime büyücüsü...

¹ Mantou: Buharda pişmiş çörek.

Aniden Bao'nun artık elimi tutmadığını fark ettim. Panikleyerek kalabalık meydanda onu aradım ve çubukta cilalanmış alıç satan bir tezgâhın yanında bulunca rahatladım.

Gidip kolundan tekrar yakaladığımda gözlerinin arzuyla kocaman açıldığını gördüm. Akıllı bir çocuktü. Paramız olmadığını biliyordu. Bu yüzden istemedi bile.

Onu satıcıdan uzaklaştırırken sakın, gizemli bir sesle, “Kuru erik ister misin?” diye sordum.

Gözleri daha da açıldı.

“Sende hâlâ var mı?”

İşbirlikçi bir şekilde gülümsedim ve cebimden bir kuru meyve çıkardım. Tatlı şeyleri ne kadar sevdiğini bildiğimden, kendi eriklerimin ikisini de ona ayırmıştım.

Heyecanlı bir ses çıkarıp aldı. Tam kuru eriğı ısırdığı anda, bir gonk sesi şehir meydanında yankılandı.

Herkes olduğu yerde kaldı.

Tüccarlar malları için haykırmayı kesti, müşteriler pazarlık yapmayı bıraktı, yoldan geçenler sohbetlerini bitirdi. İkinci bir gonk sesiyle serçe sürüsü gökyüzüne havalandı.

Ardından bir elçinin, sesi duyuldu:

“Prens Guan Isan! Bahar Getiren, Bayramların İdarecisi ve Açelya Hanedanı'nın Üçüncü Oğıu!”

Bao, şaşkınlıktan neredeyse eriğini düşürecekti. Kalbim hızla atmaya başladı. “Prens Isan mı?”

Rüya gibiydi, sanki çok uzun zaman önce ve çok uzaklarda olmuş bir şey... İmparatorluk hanedanımızdan birinin Yılbaşısı bereketlerini vermek için gelmesi bile yeterince şaşırtıcıydı ama bu herhangi bir temsilci değildi. Bizzat imparatorun mühür taşıyan oğullarından biriydi.

Bao'nun yüzündeki şaşkınlık ifadesi, sanki tüm sihirlerin gerçek ve tüm vaatlerin doğru olduğuna kanıt bulmuş gibiydi. O kadar şaşkındım ki bir prensin neden yerine bir uşak

göndermeyip Guishan'a bizzat geldiğini sorgulamadan edemedim.

Kalabalık açılarak tören alayına yol verdi. Geriye giderken aptalca tökezledim. Bao daha iyi görebilmek için kucağıma çıkmaya çalışınca omuzlarıma oturmasına yardım ettim. Görebilmek için birbirini itekleyen insanların arasından zar zor seçebiliyordum.

Tören alayı görüş alanına girdiğinde kimin kim olduğunu *anlamak* mümkün değildi. Hepsi çarpıcı bir kırmızı giymişti. O kadar gerçek bir kırmızı ki sıradan insanların kahverengisi ve şehrin grisi arasında neredeyse ışıldıyordu.

Onları öne çıkaran sadece renk değildi. Aynı zamanda yanlarında getirdikleri muazzam canlılıktı. Vücutlarının üzerinde mücevher yerine çiçek açan yeşil sarmaşıklar kıvrılıyordu, saçlarında ve kollarında zambaklar, sırtlarındaki kılıçlar boyunca da manolyalar açmıştı.

Bao'nun saçımı çektiğini hissettim. Eriğini emerken duraksayıp fısıldayarak, "Bak abla!" dedi. "Arkadaki. Prens o, değil mi?"

Gongun arkasında, her iki yanında sekiz adamın olduğu bir at arabası belirmişti. Maun ağacından yapılmıştı ve üzeri mor salkım ve bahar çalısıyla kaplıydı. Meydanın ortasında durdu. Reverans yapan bir hizmetçi uzanıp perdeyi açtı ve Prens Isan sessizliğe adım attı.

Ne beklediğimi bilmiyordum. Hikâyelerde, hanedanın çocukları güzel, cesur, cömertti ve hayırlı evlat olurdu. Hikâyelerin nereden geldiğini ve bunları böyle anlatmanın kime çıkar sağladığını merak etsem de hepsini ezbere biliyordum. Hikâyelere inansaydım, Prens Isan'ın güzel olmasını, inanmasaydım çirkin olmasını beklerdim.

Hanedanın, insanları kıtlıktan koruması gerekirdi. Beklerin küçük doğmasını, yetersiz beslenmesini ve hemen

gömülmesini engellemeliydi. Açelya Hanedanı'nın oğulları gibi kalpleri çürümüş insanlar çirkin olmalıydı.

Fakat şimdi onu görünce, gerçekten kanlı canlı görünce, görünüşünü yargılayacak kadar dikkat etmediğimi fark ettim. Sol yanağında parlayan Hanedanlık Mührü'ne bakmakla meşguldüm. Odaklanabildiğim tek şey buydu ve diğer herkesin de ona baktığına şüphe yoktu.

Mührün dış halkası daire şeklindeydi ve Açelya Hanedanı'nın çiçek desenini taşıyordu. İçinde tek bir karakter vardı. Elbette okuyamadım ama Tensha'daki herkes imparatorluğumuzun oğullarının mühürlerini biliyordu.

Yanımda duran bir adam “果/Guo” diye karısına fısıldadı ve kalabalığın arasında benzer bir mırıldanma duyuldu.

“Ataların meyve için kullandığı kelime.”

Isan, sanki onaylarcasına elini kaldırdı.

Toprak hemen karşılık verdi. Ayaklarımızın altındaki parke taşlarındaki çatlaklar inledi ve genişledi, tozla çiğnenmiş zeminden çalılar ve sarmaşıklar çıkmaya başladı. Topraktan böğürtlen çalıları, dut ağaçları, asmalarda dolgun üzümler fişkırdı. Yakındaki bir dükkânın saçaklarının altından armutlarla dolu dallar sarktı. Yerdeki oluklardan şeftali ağaçları fişkırdı, çiçek açtı ve meyve verdi. Tüm bunlar bir nefeslik sürede oldu.

Bao sevinçle çığlık attı. Ardından sırtımdan inerek küçük bir alıç ağacına atıldı. Etrafımızda diğer herkes kendi meyvesini toplamaya çabalıyordu.

Kendime bir şeftali aldım. Bir parça şeftali ısırduğumda, hayatım boyunca tattığım en tatlı şey olduğunu fark ettim. Soğuk bir ocağı dolduran ateş gibi boş mideme girdi.

KontROLSÜZCE ağlamaya başladım.

Isan'dan nefret etmeye devam etmek istiyordum. Yıllarca bereket vermeye gelmedikleri, Larkspur'u ve diğer dört kardeşimi öldüren ve muhtemelen Bao'yu da öldürebilecek kıtlığı

durdurmadıkları için Açelya Hanedanı'ndan nefret etmeye devam etmek istiyordum ama edemedim. Nefret etmek için çok ama çok uğraşsam da ağzımdaki şeftali suyu tadı dışında hiçbir şey hissedemediğimi fark ettim.

“Guishan’a Ejderha Yılı’m kutlamak için geldim.”

Isan’ın berrak sesi meydanda yankılandı ve kalabalığın dikkatini tekrar ona çevirdi.

“İnsanlara bereket sunmak ve bir talepte bulunmak için buradayım. Önce bereket!”

Emri üzerine, kırmızı üniformalı memurlar ve hizmetkârlar bir sürü maytap çıkarıp yaktılar. Maytaplar sağır edici çıtırtılarla patladı ve ufak kırmızı kâğıtlar dumanın arasından, ilkbahardaki ayva çiçekleri gibi şehir meydanının üzerinde uçtu.

“Bir tane yakala, abla! Benim için bir tane yakala!” diye haykırdı Bao ve sonra herkes gibi bir tane yakalamaya çalıştı.

Çok uğraşmak zorunda kalmadım. Herkese yetecek kadar vardı.

Sonunda iki parça yakalamayı başardım. Üzerlerine parlayan dört karakterli bir atasözü yazılmıştı. İkisini de küçük bir çocuk gibi gülüp zıplayan Bao’ya verdim. Cebine koydu ve kollarını bana dolayarak sarıldı.

“Sence bunlar ne?” diye sordu.

Gözleri heyecanla öyle parlıyordu ki ben de ona gülümsedim.

“Bilmiyorum. Eve döndüğümüzde öğrenmek zorundayız, değil mi?”

Sabırsızlıktan çatlayacak gibi görünüyordu.

“Buradaki birine sorabiliriz. Guishan’da okuma bilen biri vardır. Beklemek istemiyorum...”

“Şimdi sıra talebimde!” diye duyuran Prens Isan, kalabalığı yeniden sessizliğe sürükledi. “Bildığınız gibi, babam yakın zamanda seçtiği halefini değiştirdi. Açelya Hanedanı’nın varisi artık en büyük ağabeyim Maro değil, ikinci ağabeyim Terren.

Prens Terren, yeni görevlerinin bir parçası olarak cariyeye aramaya başladı. İlgilenen tüm genç adaylar, bir hafta sonra öğlen-de, değerlendirme için bu meydanda toplanmalı.”

Bu duyuru, kalabalıkta bereketten bile daha fazla gevezeliğe neden oldu.

Herkes Isan'ı ve onun Guo mührünü biliyordu ancak Tensha'da Prens Terren'dan ve onun Dao mühründen korkmayan tek bir kişi yoktu. Bıçaklara olan düşkünlüğü Terren'ı ulusun en güçlü adamı yapmıştı. Babasının ölümünden sonra tahtı miras alacak olan, korkutucu, acımasız ve zalim bir prensti.

Hasta imparatorun ikinci oğlunu aniden varis ilan etmesinin nedenini tam olarak kimse bilmiyordu ancak sebebi kesinlikle Terren'in karakteri değildi. Sadece çayını döktüğü için bir hizmetçinin derisini yüzdürdüğünü duymuştum. Yanından geçerken havlayan bir köpeği katlettiğini, kendisine uygun unvanla hitap etmeyi unutan bir hizmetçinin dilini kestirdiğini...

Kendi annesini öldürdüğünü duymuştum...

Ancak kalabalığı izlerken, hiç kimsenin bu dedikoduları düşünmediği açıktı ya da düşünselerdi de umursamazlardı. O konuşmadan *anladıkları* tek şey bir fırsattı.

Bao kolumu çekiştirdi.

“Abla...”

İtiraf etmek beni korkutucu ama ben de fırsat olarak görmüştüm. Geri çekilen alayı izlerken, elimi dalgın bir şekilde kardeşimin saçlarında gezdirdim. Prens Terren'in zulmünü, yüzülen derileri, katledilen köpekleri veya kesilmiş dilleri değil, tok karınları, yumuşak yataklarda geçecek geceleri ve gömülmek zorunda olmayan küçük kız kardeşleri düşünüyordum.

Annemin çökük yanaklarının şişmesini ve babamın ağrısının geçmesini düşünüyordum. Gözde bir cariyeye olarak

alabileceğim hediyelerle, Yılbaşı dışındaki günlerde bile istediğimiz her şeyi hatta kuru erikler alabilirdik.

“Eve gitmek istiyorum.” diye ısrar etti Bao.

Yeniden kolumu çekiştiriyordu.

“Bereketi denemek istiyorum. Lütfen, lütfen, lütfen!”

Bao’nun okula gitmesini düşünüyordum. Okula gidip okumayı öğrenmesini... Açlık dolu köy hayatını geride bırakıp ne isterse olabilmesini düşünüyordum.

Elini tuttum ve bir an için dilimde kalan şeftali suyu kadar tatlı bir gelecek hayal ettim.

2. GÜÇ VE BÜYÜKLÜK

Annem bu fikri anında sevdi hatta tüm köy heyecanlanmıştı.

Sonraki hafta, Lu'an'daki herkesten hediyeler topladı. Lien Teyze'den ayakkabı, Cai Dede'nin oğullarından boncuklu kol-yeler ve papatya, Gray Amca'dan daha fazla kuru erik... Bunların hepsi, Prens Terren'in cariyesi olmak üzere değerlendirileceğim gün ikram sepetine konacaktı.

Tensha'da borç alınmazdı. İnsanlar her zaman geri alabileceğini verirdi. Düşünceleri, cariyeye olmam durumunda onlara verecek çok daha fazlasına sahip olacağımdı. Tüm köy bu konuda bana güveniyordu.

Ertesi hafta komşularımın ve arkadaşlarıımın ne kadar cömert olduğunu tekrar tekrar öğrendim. Gözyaşımı oldukça iyi tutmuştum. Ta ki Rui kız kardeşler, tasma taktıkları bir keçiyle kapımızda belirene dek.

"Myrna çok güzel süt verir." dedi Rui Fan, güneşten kırıkmış yanakları gülümsemeyle gerilirken.

"Taze ve lezzetli." dedi Rui Shina. "Prens Terren'in seveceğini düşünüyorum."

Myrna'nın sütünün benim için olmadığını bildiğimden kendimi daha fazla tutamadım. Süt, Rui ailesinin en küçük oğlu için olmalıydı çünkü Rui Dan'ın etrafta koşturup oynayacak kadar enerjisinin olmasının tek sebebi bu keçiydi. Hıçkırıklarımın arasından, "Bunu kabul edemem!" dedim. "Size yalvarırım, Dan'e saklayın ki sağlıklı ve güçlü bir şekilde büyüsün!"

Fakat Myrna'nın ipini elime tutuşturmaya çalıştılar ve Tensha'da biri üç kez ısrar ettiğinde reddetmek kabalık olurdu.

Değerlendirme için şehre gideceğimin önceki akşamı, Lu'an'daki tüm köylüler, ataların yaşadığı, Larkspur'un, diğer kardeşlerimin ve diğer birçok kişinin gömüldüğü, bazen hayaletlerin dolaştığı tepede toplandı. Tepedeki karaçam korusunda, gelinciklerin yetiştiği açıklıkta beraber oturduk ve hepimiz kırmızı fenerler yakıp gökyüzüne uçurduk.

Bir anlığına ne kadar aç olduğumuzu unutmuştuk. Bao, Obe ve Sangka ile güreşiyor ve annem bile Raia Teyze ve Shu Monshu ile sohbet ederken gülümsüyordu. Babam, Gao amcanın yanında ciddi bir şekilde oturuyordu ama ben gülüyor ve dans ediyordum. Çıplak ayaklarımızla ritim tutarak önce Rui Fan'la, sonra da nasır tutmuş ellerimle ellerini tuttuğum Cai Xi'er'le dans ettim.

Kendimi güçlü hissettim.

Köyümüzün böyle bir araya geldiği diğer zaman, on yıl önce Har ailesinin en küçük oğlunu uğurladığımız zamandı. Har Asori hep zeki bir çocuktur. Okul çitinin arkasından ders öğrenmek için birden fazla kez gizlice şehre girmişti. Herkes Har Asori'yi başkentte okumaya gönderebilmek için elinden geleni vermişti.

Asori bize her yıl mektup yazardı. Hiçbirimiz okuyamazdık ama Har ailesi hepsini saklamıştı ve güzel yazılmış karakterlere göz atabilmemiz için ara sıra dağıtırdı. Asori'nin insanlara ölüm ve açlığın ötesinde bir yaşam olduğuna inandıran bir gücü vardı ve şimdi bende de aynı gücü hissediyordum.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Bao, "Kelime büyüğü zamanı!" dedi ve hepimiz kutlamalarımızı bırakıp ona bakmak için döndük.

İki kâğıt parçasını çıkarırken yüzündeki gülümseme yeniay kadar genişti. Üzerinde yazan bereketleri görmek için ne kadar sabırsızlansa da herkesin önünde yapabileceğimiz bu geceye

kadar saklaması için onu ikna etmeyi başarmıştım. Birinde sihir varsa, bu paylaşılmalıydı.

Büyükbaba Har bu onuru üstlendi. Ne de olsa okula giden onun torunuydu. Yaşlı adam, dört karakteri bir sopayla ıslak toprağa çizerken hepimiz eğildik. El yazısı titrek, acemi ve belirsizdi ama bu konuda çok dikkatliydi. Büyükbaba son çizgiyi bitirirken, herkesin nefesini tuttuğunu duyabiliyordum.

El yazısı yeterince iyi miydi? Prens Isan'ın niyeti yeterince güçlü müydü? Atalarımız kelimeleri kabul edecek miydi?

Şüphelerim sadece bir kalp atışı kadar sürdü çünkü anında etki gösterdi.

Büyükbabanın elinde tuttuğu kâğıt parçası toza dönüştü. Yerdeki harfler ışıkla parladı. Parıltı minik bir kıvılcıma dönüştü ve kıvılcım yerde, toprağın ve çimenlerin üzerinden, en küçük kız kardeşimi gömdüğümüz tepenin kenarına kadar ilerledi.

Topraktaki o kıvılcımdan bir şey büyümeye başladı. İlk başta sadece bir fidandı ama çok geçmeden genç bir ağaç oldu. Yapraklarının bir şeftali ağacına ait olduğunu anladığımızda hepimiz küçük çocuklar gibi gülüp bağırdık. Bereket, Isan'ın daha önce şehirde gösterdiği türden saf büyü değildi. Bu yüzden hemen meyve vermedi. Fakat kalplerimiz hâlâ coşkuyla çarpıyordu. Bu ağacın en azından kuraklığa dayanacak kadar büyülü olduğunu biliyorduk. Önümüzdeki yıllarda bizim için meyve verecekti ve sadece sabredecektik.

“Sıradaki!” diye bağırdı Bao sevinçle. “Sıradaki!”

Diğer kâğıdı uzattı.

Büyükbaba Har yine harfleri toprağa çizdi. Yine bir parıltı oldu.

Bu sefer parıltı beklenmedik bir şekilde Bao'ya doğru gitti. Hepimiz derin bir sessizliğe gömüldük ve parıltının bacağın-dan yukarı, kalbine çıkıp kısa bir süre orada kalmasını ve yok olmasını izledik.

Herkes izliyordu. Kardeşim ise çenesini köprücük kemiğine dayamış ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde kendine bakıyordu.

“Bereket, Yin Bao’ya gitti!” dedi Shina.

“Eee...” dedi annem bir süre sonra. “Bir farklılık hissediyor musun?”

Hâlâ çok şaşkın görünen Bao başını iki yana salladı.

Ayağa kalkan babam, “Bu bir işaret!” dedi kararlı bir şekilde.

Küçük bir köyde tuhaf bir şey olduğunda, en otoriter şekilde söylenen yorum genellikle akılda kalırdı. Babam da sesine büyük bir otorite katarak haykırdı:

“Oğlum gelecekte büyük bir adam olacak! Belki de dünyayı değiştirecek biri olacak!”

Gecenin ilerleyen saatlerinde annem yatağımın başına gelince şaşırdım. Uyuyordum ama elimin üzerinde birinin ellerini hissettiğimde gözlerim titreyerek açıldı.

“Anne!” diye fısıldadım.

Usulca *ağlıyordu*.

Doğrudum ve ince yanaklarını avuçlarımın içine aldım.

“Anne, her şey iyi olacak. Söz veriyorum.”

Kutlama gecesinde neden ağladığını bilmiyordum. Isan’ın şeftali ağacı bizdeydi, diğer Bereket Bao’daydı ve bir ihtimal cariye olacaktım.

Konuşamayacak kadar üzgündü ama sonunda yutkundu ve fısıldadı:

“Ya sana zarar verirse... Ya seni öldürürse...”

Gözlerimi kırptırdım.

“Prens Terren mi?” Adının geçtiği tüm zulüm ve ölüm hikâyeleri... “Dikkatli olacağım anne. Ne de olsa beni sen ve babam *zeki* yetiştirdiniz.”

“Gitmek zorunda değilsin, biliyorsun...” dedi, dökülmüş yapraklar kadar narin bir sesle. “Hâlâ fikrini değiştirebilirsin.”

Annemin beni sevdiğini o zaman fark ettim. Biliyordum ama beni Tensha'daki herhangi bir annenin kızlarını sevdiği gibi sevdiğini düşünmüştüm hep. Önce onları severler, sonra daha iyi bir aileden biriyle evlenmeleri için gönderirler ve biraz daha az severlerdi.

Beni bu şekilde sevdiğini bilmiyordum. Eğer zarar görecekssem, Prens Terren'in cariyesi olmamı, saraya katılmamı veya hediyeleriyle ailemizi zengin etmemi istemiyordu. Kalmamı tercih edebileceğini hiç düşünmemiştim.

Haklıydı. Hâlâ fikrimi değiştirebilirdim. Oraya gitmek yerine şehirli bir oğlanla evlenmeyi deneyebilir ve ailemi yoksulluktan tek seferde değil, birer birer bakır veya bir kâse pirinç getirerek yavaş yavaş çıkarabilirdim.

Fakat köyümdekilerin tepede toplandığını, gözlerinin gökyüzündeki fenerlere bakarken parladığını hatırladım. Kendimi güçlü hissetmiştim. Bao okula gidip okumayı öğrenebilseydi, neler olabileceğini hayal ettim ve başka bir şeyi seçemeyeceğimi anladım.

Annemin yanağından öptüm ve yalan söyledim:

“Prens Terren'dan veya Açelya Hanedanlığı'ndan korkmuyorum. Hiçbir şeyden korkmuyorum!”

3. GUISHAN'IN ŞAKASI

O gece güçlü hissetmiş olabilirim fakat ertesi gün elimizde hediye dolu sepetler ve tasmalı Myrna ile şehir meydanına girdiğimizde kendimi aptal gibi hissettim.

Prens Terren'in dikkatini çekmek için yarışan tek aday ben değildim. Bu beni şaşırtmamalıydı ama şaşırttı. Meydan genç kadınlarla doluydu. En az birkaç düzine kadın vardı ve hepsi benden çok daha iyiydi ki bu sahte bir tevazu değil, gerçeğin kendisiydi.

Şehirli kızlardı, pirinç tarlalarında büyümüş kızlar değil. Tenleri güneşten kızarmış, yanakları çökmüş ve dudakları kömürleşmiş değildi. Sepetleri pişmiş çörekler ve kuru eriklerle değil, çiçekler, değerli taşlar ve ipek kumaşlarla doluydu.

Prens Terren'in, sarayında beni isteyeceğini nasıl düşünebilmişim?

Yanımdaki ailemin de aynı endişeleri var gibiydi. Özellikle de annemin... Dudakları ince bir çizgiye dönüşmüştü. Gözleri diğer adayların temiz, boyalı elbiseleri, sağlam ayakkabıları ve boyalı tırnakları üzerinde geziniyordu. Saçlarımı bu özel gün için örmüştüm ama onların şehir modasına uygun olarak toplanmış saçlarının yanında bayağı kalmıştı.

Yanımdaki kızlardan kaşlarını mürekkeple koyulaştırmış olan biri, yanımdan geçerken bize güldü.

"Adam kokuyor!" dedi arkadaşı, parmağıyla babamı göstererek.

Kızın etrafındaki herkes o kadar yapmacık bir şekilde zarifçe kıkırdamaya başladı ki kanımın ateşlendiğini hissettim.

Bao elleriyle minik yumruklar yaptı ama onu sıkıca tuttum. Ben de öfkeliydim. Babamın omuzlarını kamburlaştırarak akşammasını izlemek kalbimi kırıyordu ama kavga çıkarmanın bizi daha da kötü göstereceğini biliyordum.

Sıranın sonuna katıldım. Ailem, görülmeden beklemek için gölgelere çekildi. Atalara sessizce dua ettim:

“Aileme yardım edeyim. Köyüme yardım edeyim. Bao okula gitsin. Seçilmeme izin verin.”

Çok geçmeden seçim başladı. Önce bizi denetlemek için birkaç yerel yetkili, ardından bizzat Açelya Hanedanı’ndan temsilciler geldi.

Yılbaşı’ndaki kadar gösterişli bir tören yoktu. Özellikle de alayda bir prens olmadığı için... İçeri sadece iki temsilci girdi ama yine de kırmızı, sade ve canlı kıyafetlerini görünce nefesimizi tuttuk. Hepimiz, yeleleri yapraklardan, kuyrukları çiçeklerden oluşan ve hayvan gibi değil de uzak bahçeler gibi kokan atlarına bakıyorduk. Arkalarında karanfillerle süslenmiş bir araba çekiyorlardı.

Temsilcilerden biri aşağı indi. Yumuşak yüz hatları ve şarkı söyler gibi bir sesi olan güler yüzlü bir adamdı.

“Ben Li Ciyi; Kış Ejderhası, Ölümsüz, Açelya Hanedanı’nın İkinci Oğlu ve Varisi Prens Guan Terren’in emrinde görev yapan bir hadımım.”

Sırtında büyük bir kılıç taşıyan diğer temsilci atından inmedi.

Ciyi, genç kadınların oluşturduğu sıra boyunca ilerledi. Yerel yetkililerin sessizce topladığı hediye sepetlerimize bakmaması, neredeyse herkesi şaşırtmıştı. İlgilendiği tek şey bedenlerimizdi. Kulaklarımızı, gözlerimizi, göğüslerimizi, dişlerimizi inceledi. Ayaklarımıza bakabilmek için ayakkabılarımızı çıkar-mamızı istedi.

Sıranın sonundaki bana geldiğinde, kahkahası daha önce kadınların kahkahasından bile acımasızdı.

“Köy gibi kokuyorsun!”

Yere bakmayı sürdürdüm. Annem bana şehirli oğlanların uysal ve sesini yükseltmeyen kızları tercih ettiğini söylemişti. Ben de Prens Terren’in ve dolayısıyla temsilcisinin de aynısını tercih edebileceğini düşündüm.

Ciyi sırayı iki kez inceledikten sonra az önce babama gülen, kaşları boyalı kızı işaret etti.

“Sen! Gidelim.”

Pazardan lahana almak kadar yüzeysel bir hareketti.

Ciyi kızı arabaya bindirene kadar seçilmediğimi tam olarak kavrayamamıştım. Anladığımda ise artık düşünmüyordum. Sıradaki yerimden ayrılıp hadımın yanına koştum.

“Lütfen!” Kelimeler ben durduramadan ağzımdan döküldü. “Onun buna ihtiyacı yok! Aç değil! Benim gibi aç değil.”

Ciyi bana pilavının üzerindeki bir sinekmişim gibi baktı.

“Senin gibi bir köylünün neye ihtiyacı olduğunun ne önemi var?”

“Hiçbir şey olmadığımı biliyorum ama lütfen!”

Dizlerimin üzerine çöktüm. Yalvarmak hiç benlik değildi ama o anda o kadar çaresizdim ki her şeyi yapardım. Midem açlıktan ağrıyor ve kaslarım yarım günlük yürüyüş yüzünden hâlâ yanıyordu. Fakat Bao’dan başka hiçbir şey düşünemiyordum. Büyüyüp uzun boylu ve sağlıklı olmasını, Har Asori gibi başkentte okula gitmesini ve bereket büyüsünün söylediği gibi büyük bir adam olmasını istiyordum.

“Bir erkek kardeşim var. Çok küçük. Zayıf.”

Küçük Lark gibi onun için de yas tutmak istemiyordum çünkü kıtlık devam ederse bunun olacağından korkuyordum. Bu beni kesinlikle mahvederdi.

“Bu bir tür şaka mı?” Ciyi’nin tiksintisi büyüdü. “Çirkin bir köylü kızı, İmparatorluk Sarayı’nın cariyesi olmayı hayal ediyor!”

“Öyleyse bırakın prens gülsün!” dedim düşünmeden.

Hadım atına binmek üzereyken durdu.

Ayağa kalktım ve kelimeler ağzımdan cesaret edemeyeceğim kadar öfkeli çıktı:

“Eğer dediğiniz gibi bir şakaysa, Majesteleri Prens Terren benimle dalga geçsin. Beni götürün ve herkese ne kadar çirkin, pis, zayıf olduğumu göstermekten hoşlanıp hoşlanmayacağına bakın. Bu zavallı köylü kızına gülsün, sonra da kafasını kessin! Bu sizin için bir kayıp olmayacak!”

Bunları söylerken beni gerçekten dinlemesini beklemiyordum. Sadece öfke ve çaresizlikten aklıma gelenleri söyledim.

Kesinlikle inci dişlerini göstererek gülümsemesini veya beni arabaya bindirmesini beklemiyordum.

Vedalaşmaya neredeyse hiç vakit olmadı.

Bao bacağıma atladı, ağladı ve yakında geri gelip ziyaret etmemi istedi. Annem ağladı. Babam taş gibi sessizce dikildi. Bu, beni özleyeceğini söyleme şekliydi.

4. AÇELYA HANEDANI

Faytondaki kızın adı Zou Minma'ydı. Bir kâhinin kızıydı. Bir süre konuşmadık çünkü bariz sebepler yüzünden birbirimizden pek hoşlanmamıştık ama araba bizi kıtlıktan kırılan toprakların tepelerinde sarsarken yapacak başka bir şey yoktu ve sonunda pes ettik.

Babası, Guishan arşivlerinde sattıkları giysi ve battaniyeleri onarmak için büyüler yazıyordu. Hem ağabeyleri hem de küçük erkek kardeşleri okula gitmişti. Bu sayede ailesinin orta halli olduğunu anladım. Ona okumayı kendi kendine gizlice öğrenip öğrenmediğini sormak istedim ama öğrenmiş olsa bile gerçeği söylemeyeceğini biliyordum. Kızlar, yaşamak istiyorlarsa okumayı öğrenmekten bahsetmezlerdi. Ayrıca benden çok şüpheleniyordu.

“Parayı nasıl buldun?” diye sorup durdu, tek kaşını kaldırarak. “Rüşvet vermeden içeri girebilmen imkânsız! Cariye olmaya dair hiçbir fikrin yok.”

“Peki, senin var mı?” dedim.

Cevap vermeyince, ondan daha fazla bilgi edinmenin bir yolunu bulmaya çalıştım ve iltifat etmeye karar verdim.

“Guishan'daki bir kızın başkentteki hayatın nasıl olduğunu bilmesi çok etkileyici.”

“Elbette biliyorum!” diye tersledi. “Senin gibi aptal bir köylü kızı değilim. Siyaseti biliyorum. Veraset savaşını takip ediyorum.”

“Veraset savaşı mı?”

Bilmediğime utanmış gibi görünmeye çalışarak ellerimle oynadım.

Dudakları, benim bilmediğim bir şeyi bildiği için kendini beğenmiş bir tavırla yukarı kıvrıldı.

“Prens Maro’nun, tüm hayatı boyunca varis kendisiyken, yerine kardeşinin seçilmesinden mutlu olduğunu mu düşünüyorsun? Tüm gücü ve müttefikleri varken, Prens Terren’in tahta yaklaşmasına bile izin verir miydi sence? İkisi, tacın neyi temsil ettiğini öğrendikleri yaştan beri o uğurda savaşıyorlar. Terren’ı öldürmek mümkün olsaydı, Maro bunu çoktan yapardı.”

Kardeş kardeşle savaşıyor. Kardeş kardeşi öldürüyor! Bao’nun herhangi birine hatta bir serçeye zarar verebileceğini hayal etmeye çalıştım ama edemedim.

“Bu gerçekten doğru mu?” diye kısık sesle sordum. “Prensimizde ölmesini engelleyen bir büyü mü var?”

Prenslerimize dair Lu’an’a ulaşan tüm söylentilerde olduğu gibi, bunun doğru mu abartı mı olduğunu bilmiyordum.

Minma keskin keskin baktı.

“Aricine Koruyucusu... Doğru olduğunu umsan iyi olur. Terren, imparator olacak kadar yaşamazsa ona cariyelik yapmamızın ne anlamı var? Tohumlardan sadece birinin tutmasına dair ufak bir ihtimal için bize tekrar tekrar tohum ekmesinin ne anlamı olur?” Ardından arabadan dışarı, yenilebilir hiçbir şeyin olmadığı çorak tepelere baktı. “Kazanacak hiçbir şeyimiz yoksa acı çekmenin anlamı ne?”

Açelya Hanedanlığı’nı ilk kez gördüğümde akşam oluyordu. Fayton bir tepenin zirvesine ulaşmıştı. Burnuma çiçek kokusu geldiği için perdeleri açıp dışarıya bakmayı düşündüm.

Bir an nefes bile alamadım.

Açelya Hanedanlığı, âlimlerin neden şiir yazdığını anlamamı sağlayacak kadar güzeldi. Bazı güzellikler, basit bir düzyazıyla anlatılamayacak kadar harikaydı.

Kızıl ve göz alıcı saray, batan güneşin ışığını sızdırdığı yemyeşil iki tepenin arasında yer alıyordu. Yeterince uzakta olduğum için görebildiğim çok katlı pagodaları¹, yürüyüş yolları ve avluları olan devasa ve geniş bir yerdi. Etrafındaki tepelerde on bin renk çiçek açmıştı: Kırmızı gelincik, sarı kolza, mavi sümbül ve adlarını bilmediğim daha niceleri...

Gökyüzünde kocaman, kırmızı bir ejderha, bulutların yavaşlığı sayesinde kuyruğunu kovalayan bir kurdele gibi açılıyordu. İlk başta fark etmemiştim çünkü renkleri batmakta olan güneşe karışmıştı ama orada olduğunu anladığım anda gözlerimi alamadım.

“O ejderha” dedi Minma, sinsî bir tavırla, “Açelya Hanedanlığı’nın tacıdır. İmparatora hizmet eder ve büyüsünü bin kat artırır. Şimdi Guan Muzha ama yakında Terren olacak.”

Ardından sesinde uygun miktarda bir tehdit tonuyla ekledi: “Ve Terren’dan sonra, benim oğlum.”

Kendi oğlumu emrindeki Açelya tacı ile hayal etmeye çalıştım ama başaramadım. Bu beni dehşete düşürdü. Prens Terren’in dilleri kesen bıçağından daha çok korkmalıyım ama tek düşünebildiğim, beni tohumlamasını ve içimde sihirli bir şeyin büyümesini istemediğimdi. Eğer Cennet’in mucizesiyle bu olursa, onu dokuz ay boyunca karnımda taşımak istemiyordum.

Fakat sonra bana ihtiyacı olan ailemi düşündüm ve Bao’yu, özellikle onu... Böylece ısınmak için kollarımı kendime doladım ve hayal etmeye çalıştım.

Sarayda yüksek konumda bir cariye olmayı, prensle o güzel pagodalarda çay içmeyi hayal etmeye çalıştım. Prens Terren

¹ Pagoda: Budistlere ait dini yapılar.

için mühürlü bir oğul doğurmayı hayal etmeye çalıştım. Onu bana zarar vermeyecek, aksine Lu'an'a kadar bereket gönderecek kadar mutlu edecek bir oğul...

Gözlerimi kapatıp o görüntüye tutundum yoksa ağlayacaktım. Ciyi'ye neden prence alay konusu olayım diye beni götürmesini söylemiştim ki? Neden benimle dalga geçilmesinin, kafamın kesilmesinin benim için sorun olmadığını söylemiştim sanki?

Hava serinleyip yıldızlar gökyüzünde belirdiğinde, araba nihayet durdu.

Dışarı adımımı atar atmaz yanağında Dao'nun mührü parlayan Prens Terren'ı göreceğimi sandım. Kılıcıyla beni göstereceğini ve ne kadar uygunsuz olduğumu görünce beni anında öldürteceğini gözümde canlandırıdım.

Fakat orada değildi. Kemerli kapıda sadece birkaç muhafız dikiliyordu. Çiçeklerle dolu dalların ve ıslık çalan gece kuşlarının arkasına gizlenmiş, mütevazı bir giriş olduğunu göz önüne alırsak burası ana kapı olmamalı.

“Elbette burada olmayacaktı!” diye düşündüm. Varis, buraya gelen muhtemelen çok sayıda adaydan ikisini karşılamayacak kadar önemli biriydi. Bunun beni bu kadar rahatlattığını fark edince utandım.

Ciyi, muhafızlardan birine bir şeyler fısıldayınca muhafız içeri girdi. Bir dakika sonra kapı açıldı ve uçuşan cübbeleri içinde iki genç kız dışarı çıktı.

“Bunlar hanedanlıktan hizmetkârlar...” dedi Ciyi neşeyle. “Sizi yıkayacak ve bakımlı görünmenizi sağlayacaklar.”

Bakımlı kelimesini söylerken gözleri hafifçe bana doğru kaydı. İçeri girince her şeye uzun uzun bakmamaya çalıştım. Parlak kırmızı antik duvarlarından çeşmelere ve yontulmuş

osmantus ağaçlarına kadar saraydaki her şey incelikle yapılmıştı. Bir koridordan, avludan geçerken en küçük sütunların bile üzerlerine antik mühür taşıyan erkeklerin iblislerle, mogwailerle¹ ve daha korkunç şeylerle savaştığını tasvir eden altın kabartmalar oyulduğunu fark ettim. Geçidi aydınlatan kırmızı fenerlerin bile kâğıdımsı yüzeylerine mürekkeple yazılmış hikâyeler, dizeler vardı.

Sonunda, *sarayın* uzakta, gizlenmiş bir kanadına ulaştık.

“Burası Dünyevi Kutsallık Salonu.” dedi Minma’nın refakatçisi. “Adaylar burada kalacak.”

Yüzlerce dolu odanın hepsi şakayıkların olduğu devasa bir avluya bakıyordu ve her pencerede mum ışığı titriyordu.

“Seçim günü bir ay sonra. Majesteleri sizi otuz cariyesinden biri olarak tutmayı seçerse, Doğu Sarayı’na, yani Kılıçlar Sarayı’na taşınacaksınız. Seçmezse evinize gönderileceksiniz.”

“Bu taraftan.” dedi refakatçim ve Minma’nın refakatçisinin gitmek üzere olduğu yönün tersini işaret etti.

Birbirimizden ayrılmadan önce Minma birdenbire bileğimi kavradı ve kulağıma eğildi.

“Köylü bir namus bekçisi ve çirkin olabilirsin ama aynı zamanda Guishanlısın. Ölmeni istemem. Bu yüzden seni uyaryım: Saraydaki hiçbir kadına güvenme! Erkekler gibi kılıç ve şiirle savaşmıyor olabiliriz ama diğer savaşma yolları da var. Buradaki kadınların dostun olduğunu düşünebilirsin ama hepimiz rekabet hâlindeyiz!”

“Prens için...” diye onayladım çünkü söyledikleri *barizdi*.

“Güç için...” diye düzeltti. “Aç olanlar en çaresiz olanlardır. Atalar bile kadınların uzun zamandır güç açlığı çektiğini bilir.”

Ardından kendi yolumuza gittik.

1 Mogwai: İblis, canavar, kötü ruh, şeytan.

5. CARIYELERİN KADERİ

Ey Tensha, anavatan!
Kültürün doğduğu yer. Burada yatar büyük adamlar.
Tüm dünya, Tenshalı bir kalemle yazılmış şiirden korkar.

TANG GEWEN,
AÇELYA HANEDANI, 589 YILI

Keşke Minma'nın uyarısını dinlediğimi söyleyebilseydim. Açelya Hanedanlığı'ndaki kadınlardan veya prens ve bıçaklarından hatta Prens Maro ve tacı geri alma planlarından korkmaya devam ettiğimi söyleyebilseydim!

Fakat refakatçim beni kalacağım, hışırtılı şakayık çalılarının derinliklerinde, fenerle aydınlatılmış sıcak bir odaya götürdüğünde tek yapabildiğim çocukça bir hayranlıktı. Canlı çiçeklerle bezenmiş parlak halılar, perdeler ve duvar halıları her yüzeyi kaplıyordu. Her masaya konmuş kâğıt fenerler gecenin serinliğinden koruyordu. Sadece hikâyelerde duyduğum şeyleri gördüm: Bronz aynalar, porselen fincanlar ve sandal ağacından yapıldığını tahmin ettiğim cilalı mobilyalar...

Kafesli pencerelerden birinin yanında, tüyleri çobanpüskülü yapraklarından yapılmış bir kedi oturmuş, kuyruğu ay ışığında parlayıp sönerken beni izliyordu. Bu, Açelya Hanedanlığı'nın doğasında var olan büyüünün bir başka işaretiydi. Bakışları altında kendimi yeniden dünyadan habersiz küçük bir kız çocuğu gibi hissettim.

Odama bağlı bir banyo vardı. İçeri girip yıkanacak bir yer ararken, hâlâ sıcak ve amber çiçekleri kokan, doldurulmuş bir küvet buldum. Uzun süre, kırılğan siyah saçlarımdan nasırlı ayak tabanlarıma, minik tırnaklarımin altına dolmuş kalın çamur tabakasını vücudumdan kazımakla uğraştım. Merak

ettim: Bu temiz olmam için yeterli miydi yoksa içimde her zaman köye ait olan bir parçam olacak mıydı?

Akşam yemeği geldi. Bütün bir aileyi doyuracak kadar yiyecek vardı.

Aşçı her yemeği masaya koyarken isimlerini söyledi:

“Maş fasulyeli kavrulmuş tavuk, karides ve denizkulağı mantısı, yumurta çiçeği çorbası, güzellik ve uzun ömürlülük vermesi için bin yıllık incirli kekler...”

Odadan çıktığında masada yüzden fazla tabak vardı.

Başta, sanki yemeğin ne olduğunu unutmuşum gibi, uyuşmuş bir şekilde öylece dikildim. Buradaki pirinç bile farklıydı: Beyaz ve tertemiz. Daha önce kepek, ağaç kabuğu veya tepelerden topladığımız bitkilerin olmadığı, sadece pirinçten yapılmış bir pilavı, birkaç kez yiyebilmişim. Yılbaşı günü bile sadece sulu lapa yiyebiliyorduk.

Yılbaşı geçeli çok da uzun olmamıştı. Babamın *Bao'nun kâsesini doldurması* hâlâ aklımdaydı. Oğluyla aynı anda bitirebilmek için kendi porsiyonunu nasıl yavaşça, tane tane yediğini hatırlıyorum.

Şimdi bunların hepsi sadece benim içindi.

Bu konuda Açelya Hanedanlığı'na kızgın olmalıydım fakat o kadar hızlı yedim ki çorba dilimi yaktı. İlk kez karnımdaki o geçmeyen ağrı, güneşin kovaladığı gölge gibi kayboldu ve işte o zaman köy kızlarının neden şehirli oğlanlarla, şehirli kızların da prenslerle evlenmek istediğini gerçekten anladım.

Sonsuza dek burada kalmak istiyordum. Saraydaki kadınlarla savaşmak ve Terren'in bıçaklarından kaçmak zorunda kalsam bile bunu istiyordum. Sonunda onlara bir oğlan verene kadar tekrar tekrar tohumlanmam gerekse bile... Bir daha asla aç kalmadığım sürece, bana istedikleri her şeyi yapabileceklerini düşündüm.

Fakat istemek bir şeyi elde etmek için yeterli değildi. Eğer durum böyle olsaydı, Larkspur hâlâ hayatta olurdu.

Ertesi sabah diğer kızları gördüğümde, seçilme şansımın ne kadar az olduğunu bir kez daha fark ettim. Şafağın puslu havasında, avludaki armut ağaçlarının altında dolanıyor, zarifçe yürüyor ve nazikçe konuşuyorlardı. Güldüklerinde, sadece gözleri görünecek şekilde ağızlarını kapatıyorlardı.

Kızlardan birinin, “Kuzey Lan bölgesinden geliyorum.” dediğini duydum. “Ailemin çayırların yakınında üç tane davet evi var. Her ay birçok devlet memuru için ziyafetler veriyoruz.”

“Bu etkileyici!” diye yanıtladı arkadaşı, öyle olmadığını ima eden bir tonla. “Değersiz ailemin sadece ticaret gemisi filosu var. Ne yazık ki her hafta sadece yüzlerce yabancı ileri gelen için ziyafet verebiliyoruz.”

Diğer adayların kim olduğunu, kulak misafiri olduğum bu konuşmalardan öğrendim. Vezirlerin, âlimlerin ve üst düzey yetkililerin kızları... Hatta imparatoriçenin yeğeni olan Güneş Sülalesi’nden Jia bile buradaydı. Onlar hakkında bir şeyler öğrendikçe kendimi daha da aptal hissettim. Prensini beni seçeceğini nasıl düşünebilmişim ki? Guishan’daki adaylarla karşılaştırıldığımda bile uygun değildim. Kendimi buradaki kadınlarla karşılaştırdığımda, nilüferler arasında çiçek açmaya çalışan bir ot gibiydim.

Kadınların, beş prens arasındaki veraset savaşıyla ilgili spekülasyonlar ve imparatorun gerçekte ne kadar hasta olduğuna dair söylentiler gibi fısıldaştığı başka konular da vardı. İmparatorun aylardır tutarlı bir kelime etmediği, varisini Prens Terren olarak değiştirmesinin son mantıklı kararlarından biri olduğu söyleniyordu.

Çoğunlukla, önceki nesillere ait cariyeler hakkında dedikodular vardı.

“Birbirlerini çok kıskanıyorlardı.”

“Hepsi imparatorları tarafından çok şımartılmıştı.”

“Birbirleriyle çok acımasızca savaşıyorlardı. Çoğu imparatorluk cariyesi böyle yapar.”

Bunları duydukça çok huzursuz oldum. İmparator Muzha'nın bir zamanlar otuz kadının olduğu İç Sarayı'ndan geriye sadece imparatoriçe ve bir diğerinin kaldığı söylenirdi. Bazıları değersiz bulunup kovulmuş, bazıları ise kendi istekleriyle kaçmış, çoğu ölmüştü.

Kızlar bıçaklardan, zehirden ve ay ışığının olmadığı gecelerde suda boğulmalardan bahsediyorlardı.

Sarayın harem ağaları, her zaman kibirle veya acıyarak, gülümseyerek, ölümlerin kazadan ibaret olduğunu söylediler.

Üçüncü gün derslerimiz başladı.

Şafak vakti, kuş cıvıltılarından önce bir gonk sesi bizi uyardı. Avluda yüzlerce adayın yanına gittim ve çiyden hâlâ ıslak çimenlerin üzerinde düzenli sıralar hâlinde oturduk. Armut ağaçları çiçeklerini dökerken, hanedanlık bize nasıl düzgün cariyeler olunacağını, yani nasıl giyineceğimizi, yürüyeceğimizi ve rütbeli insanlarla nasıl konuşacağımızı öğretmeleri için dönüşümlü hocalar getirdi.

İmparatorun sarayından geriye kalan son kıdemli cariyeye bile vardı ve bize bir erkeği nasıl memnun edeceğimizi öğretti. Çıkık elmacık kemiklerine sahip narin bir kadın olan Leydi Chara, sessizce ve gülümsemeden konuştu:

“Asla doğrudan asıl aktiviteye geçmemelisiniz.” Sesi bir rüzgâr fısıltısı gibiydi. “Öncelikle, prensiniz size izin verdiği sürece onda arzu uyandırmalısınız. Bu, onun içinde büyüünün oluşmasını sağlar. Böylece tohumları mümkün olduğunca güçlü dışarı çıkar. İmparatorluk çocuğuna gebe kalmanın, sıradan bir çocuğa kalmaktan çok daha önemli olduğunu

anlamalısınız. Bir tohumun yaşayabilmesi son derece nadirdir. Yalnızca erkek tohumlar Cennet'in büyüünü taşıyacak kadar güçlüdür ve buna rağmen yalnızca çok küçük bir kısmı doğana kadar hayatta kalır.”

İmparatorumuzun, mühür taşıyan beş prensimize yani Maro, Terren, Isan, Kiran ve Ruyi'ye sahip olmak için defalarca tohum ekmesi gerektiğini açıkladı. Yine de, beş alışılmadık derecede yüksek bir sayıydı. Geçmişteki birçok çağda, iki tanesi bile varislik sırasını garantilemek açısından şanslı sayılırdı.

Sanırım bu yüzden bu kadar çok olmamız gerekiyordu.

“Teknikler bu nedenle çok önemli. İhtimallerimizi artırmamıza yardımcı oluyorlar. Tıpkı kelime büyücüleri ve şiirleri gibi... Hoş ritimler, kaynağı Cennet, atalar veya prensimiz gibi her ne olursa olsun büyüü ortaya çıkarabilir. Şimdi size öğreteceğim büyü, Güneş Hanedanlığı'nın ilk yıllarında, Wenning İmparatoru'nun bir metresi tarafından geliştirildi. Adı 'Yılanın Cazibesi'dir.” İki hizmetkâr bir bambu sırığını havaya kaldırdı ve Leydi Chara da gösterdi.

İzlerken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Annem bana çocuk yapma faaliyetinin doğal olduğunu, Tensha'daki her kızın bunu nasıl yapacağını bilerek doğduğunu söylemişti. Yanıldığını, bunun öğretilmesi gereken bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim.

Yanımda, diğer kızlar hayali bambularıyla pratik yapıyorlardı ve beceriksiz bir şekilde hareketlerini taklit etmeye çalışıyordum.

Leydi Chara bize bu tekniği öğretmeyi bitirince diğerlerine geçti. Güve Çırpınışı, Turna Süzülüğü, Kalla Zambağı'nın Dönüşü... Hepsi birbirine benzer gibi geldi ama diğer cariyelere gizlice bakınca onların dersi çok daha sezgisel kavradıklarını gördüm. Muhtemelen saraya gelmeden çok önce hepsi görevlerini öğrenmişlerdi.

Minma'nın kendi tavsiyesine uymadığını fark ettim.

Bana yapmamı söylediği gibi diğer kızlara dikkat etmek-tense, herkesle arkadaş olmaya çalışıyordu. Babası ona burada kullanması amacıyla, toprağa yazıp saray elbiselerini onaracak büyüler vermiş olmalıydı çünkü göze girmek için diğerlerine kâğıt parçaları verdiğini gördüm. Molalar sırasında onun bir generalin kız kardeşi olan Tu Yan ile fısıldaştığını ve o sabahın ilerleyen saatlerinde, ikisi de âlim kızı olan Aika ve Tiron ile ittifak kurmaya çalıştığını gördüm.

Bir kez Güneş Jia'nın bile gözüne girmeye çalıştı. Fakat im-paratoriçenin yeğeni, tıpkı memlekette Minma'nın babama yaptığı gibi, ona sadece tiksintiyle baktı.

“Kâhin kızı!” diye alay etti Minma'nın elbisesine çamur fırlatarak. “Babanın büyülerinin bir değeri varsa, neden saraya getirilip imparator emrinde çalıştırılmadı?”

Minma tepki vermedi. Çamuru silkeleyip yoluna devam etti. On saniye sonra, armut ağaçlarının altındaki tel masalar-dan birine oturup Yuan Lily ve Liru Syra ile çay içti.

“Belki de ben de kendi ittifaklarımı kurmalıyım...” diye düşündüm tereddütle. Önceki düşmanlığımızı unutup Minma'ya yaklaşmaya karar verdim.

“Yanınıza oturabilir miyim?”

Keskin gözlerini bana bakmak için kaldırdı. Uzun bir süre sessizce bana bakmakla yetindi.

Bu sessizliği bozan, güve gibi pudralanmış yüzüyle Syra oldu:

“Onu tanıyor musun?”

Minma anında kaşlarını çatı.

“Onu mu? Neden tanıyayım ki? Bu çirkin yaratıkla bir kez bile konuşmadım!”

“Baksana, kuşağını bile ters bağlamış!” diye araya girdi Lily. “Hayatında hiç mi elbise giymemiş?”

Görüş açılardan çıktığımda bile hâlâ gülüyorlardı.

Daha fazla ittifak kurmaya çalıştım ama aynı küçümsemeyle karşılaştım. Diğer kızlar köylü olduğumu bir bakışta anladıkları için mi yoksa hızla yayılan dedikodu sayesinde herkes benim kim olduğumu öğrendiği için mi bilmiyorum ama kimse benimle bir şey yapmak istemedi.

Dost canlısı görünen tek aday, Ciera adında kısa boylu, solgun bir kızdı. Beni, açık ve esintili bir öğleden sonra, saçakların altında uçuşan kırlangıçları izlerken buldu.

“Wei...” diye mırıldandı. “Ne kadar ilginç bir isim! Anlamı nedir?”

Bu mantıksız bir soru değildi çünkü Tenshalı dilinde aynı sesin birden fazla anlamı olabilirdi.

“Kuyruk demek...” dedim ona, biraz utanarak. “Son ve sonuncu... Ben doğduğumda ailem son çocukları olacağımı düşünmüş.”

Ancak iki ağabeyim de kısa süre sonra peş peşe ölünce daha fazla oğlan çocuğu için denemek zorunda kalmışlar.

Ciera bana kedi gibi gülümsedi.

“Belki de iyi bir şeye başlayabilmek için kötü bir şeyi bitirmen gerekiyordur.”

Bu çok tatlı bir cümleydi ve nihayet bir müttefik edindiğimi düşündüm. Fakat ertesi sabah, uyandığımda kanlı bir kırlangıç kuyruğunun pencere pervazımı kirlettiğini gördüm. Minik, narin tüylerinin üzerinde kocaman sinekler uçuşuyordu ve şimdiden berbat bir koku yaymaya başlamıştı. Cesedi ortalıkta görünmüyordu.

Elimden geldiğince umursamamaya çalıştım. Kimse beni sevmese de bunun bir önemi olmadığını, Bao için burada olduğumu kendime hatırlattım. Yine de akşamına, uyutmayacak

kadar ipeksi bir yatakta kıvrılıp ağlamama engel olamadım. Daha önce hiç böyle insanlarla, bir hikâyedeki kötü karakterler kadar zalim insanlarla tanışmamıştım.

Doğuştan mı böyleydiler yoksa saraydaki bir şey mi onları böyle yapmıştı? Mesela kuvvetli rüzgârların uçurum kenarındaki bir çam ağacını eğmesi gibi...

Derslerimiz devam etti. Beşinci gün, hışırdayan siyah bir cübbe giymiş bir imparatorluk doktoru geldi.

“Büyünün insanda yaşadığı bilinen birkaç yer var.” dedi ve bir hadımından kasıklarına sarılı bez kalacak şekilde soyunmasını istedi.

Bir çubuk yardımıyla adamın çıplak vücudunun çeşitli yerlerini işaret etti.

“Bu büyüün, bu adamın oğluna geçmesi ihtimalini artırmak istiyorsanız, o zaman bu basınç noktalarına nasıl dokunup harekete geçeceğini bilmelisiniz. Buraya, buraya ve buraya...”

Yedinci gün, başkent Xilang’dan bir eczacı geldi. Âlimlerin püsküllü başlığını takmıştı ve yanında büyük bir sandık taşıyordu. İçinden birkaç kese ve şingirdayan kavanoz çıkardı.

“Bunlar, Cennet’in saf büyüsunü canlandırmak için yapılmış afrodizyaklardır.”

Ginseng çayından kurbağa zehrine, hünnaptan ‘Kırmızı Fasulye Çayı’ adını verdiği koyu ve acı bir şeye kadar her çeşit afrodizyak vardı. Afrodizyakra bakmamızın ardından bize kır çiçekleri ve otlardan yapılmış uzun bir koku listesi ezberletti ve afrodizyakların prensin ruh hâline uygun olmasının ne kadar önemli olduğunu vurguladı.

“Dim Sum’ı¹ egzotik çayla eşleştirmek gibi...”

1 Dim Sum: Küçük tabaklarda sunulan atıştırmalıklar.

Onuncu gün, yönetici Lü Hu bize sarayın işleyişini öğretti.

“Saray, iki hanedanlık önce, Tensha’nın yeniden birleşmesinin ardından inşa edildi. Tarihteki en büyük saraydır. Duvarları içinde çalışan dört bin hizmetkâr, sekiz ana saray, altı yüz köşk ve iki yüz kırk bahçe bulunmaktadır.”

Konuşurken geniş giysi kolları sallanan neşeli, coşkulu, genç bir hadımdı.

“Maalesef hepsine erişiminiz yok. Gördüğünüz üzere hanedanlık, İç ve Dış Saray olarak ikiye bölünmüş durumda, kesin bir şekilde ayrılmıştır. Kadınların İç Avlu’dan çıkmalarına izin verilmiyor; tıpkı erkeklerin girememesi gibi... Cariyelerin kutsallığını korumak için sadece prensiniz ve harem ağaları ziyaret edebilir.”

Her gece, hepimiz odalarımıza döndüğümüz zaman, zihnimde her dersin üzerinden geçmeye çalışıyordum ve yeni terimleri tekrarlarken dudaklarımı kıpırdatıyordum. Her şey bana çok yabancı, zordu ama elimden gelenin en iyisini yapmak istiyordum. Köyüme hediyeler getirmek için buraya gelmiştim ve elim boş dönmek istemiyordum.

Seçimden önceki gece son dersimizi gördük.

“Ay döngüsünde yaklaşık otuz gün vardır.” dedi yıldızlı cübbe giymiş bir gökbilimci.

Sesi öten bir çaydanlık gibiydi.

“Dişi enerji Ay ile birlikte yükselir ve azalır, bu yüzden prensin geceleri buna göre planlanmalıdır. En kaliteli geceler, eşi müstakbel imparatoriçe için saklanır. Prens, dolunay dâhil olmak üzere istediği zaman onunla yatmayı seçebilir...”

Cariyelerin rütbe sistemini ve bu sistemin prensle ne zaman yatabilecekleriyle olan ilişkisini açıklamaya devam etti. Prens, imparatoriçeyle görüşmek istemiyorsa dolunay dışındaki herhangi bir gece iki soylu eşten birini çağırabilirdi. Birinci derece cariyelere sadece Ay’ın yarısından fazlası görünen geceler, ikinci derece cariyelere yarımdayan geceler, üçüncü derece cariyelere

ise ilk ve son dördün olan geceler verilebiliyordu. Gökbilimci, daha da düşük derece cariyelerin ise sadece hilal veya yeni ay durumunda göz önünde bulundurulacağını söyledi.

Kızların arasında endişeli mırıltılar yayıldı. Bu, aramızdaki rekabetin seçim gününde son bulmayacağını acı bir hatırlatıcıydı. Prensın İç Sarayı'na seçildikten sonra bile, tıpkı geçmiş nesillerin cariyeleri gibi imparatorluk yatağına girmek için rekabet etmeye devam edecektik. Leydi Chara'nın tekniklerini kullanma, daha da düşük bir ihtimalle mühür taşıyan bir oğlun annesi olma ve iktidar sahibi olma şansı için birbirimizle kavga edecektik.

Gökbilimci ayıplayarak bize kaşlarını çatı.

“Düzgün bir cariyenin” dedi burun kıvrarak, “prensle daha fazla zaman geçirenleri asla kıskanmaması gerekir. Sonuçta hepimiz aynı amaç için burada değil miyiz? Açelya Hanedanlığı, mühür taşıyan oğullarımız oldukça güçlüdür. Yarınki seçimde birbirimizin başarısı için dua etmeliyiz ki ulusumuz büyük ve kalıcı olsun!”

Bunu sanki dünyada daha önemli hiçbir şey yokmuş gibi söyledi. Fakat bu, adayların endişelerini gidermeye pek yardımcı olmamıştı.

Seçim günü, gökyüzünün yağmur potansiyeli sebebiyle ağırlaştığı gri gün geldiğinde, adaylar en az ilk sabahki kadar rekabetçiydi.

İtiraf etmekten utansam da ben de öyle hissettim. Doğu Sarayı'na giden uzun yürüyüşte onların arasına girerken, ufak bir umut ışığı için kendime izin verdim.

“Eğer mucize eseri Terren beni öldürmez de seçerse, elimden gelenin en iyisini yapacağım!” diye düşündüm. Eğer onunla sadece bir gece geçirmeme izin verirse, tıpkı şehirli kızlar gibi benim de mühür taşıyan bir oğul doğurabileceğimi ona gösterirdim.

6. SEÇİM GÜNÜ

Seçim günü kutlu bir gün değildi. Gökyüzünde bir Anka, pullarını döken bir yeşim yılanı veya beklenenden erken çiçeklenen bir plumeria ağacı görmedik. Harem ağaları yüzlercemizi Doğu Sarayı'na yani Kılıçlar Sarayı'na götürürken, gökyüzü taş kadar ağır ve sessizdi.

İlahi Uyum Salonu soğuktu. Tavanda, uçları aşağı bakan yosun kaplı on bin kılıç asılıydı. Uzakta kalan duvarlarda, beyaz zambakların arasına çiçekli bir canavarın dişleri gibi sıralanmış kılıçlar görünüyordu. Büyük salonun arka tarafındaki tahta doğru yürürken, sanki bir masala giriyormuşum gibi hissettim. Büyükbaba Har'ın anlattığı korkunç ve imkânsız bir masal, bizi evden çok uzaklaşmayalım diye korkutmak için anlattığı türden bir masal...

Neden Ciyi'ye beni prensin soytarısı yapmasını söylemiştim ki?

Adaylar, bir sıra altın koltuğun, beyit yazılı iki sütunun ve zambaklardan ve daha da fazla kılıçtan yapılmış bir tahtın bulunduğu kürsünün arkasında sıraya girdiler. Etrafımızdaki hizmetkârlar, harem ağaları ve muhafızlar, bize bakmıyormuş gibi yapmaya çalıştılar ama pek başaramadılar. Fısıltıları salonunda yankılandı.

“Şu biraz zayıf görünüyor.”

“Şu yaprak kadar güzel.”

“Şu ilk bakışta zarif görünüyor ama ayakları çok büyük.”

Önümdeki kız ağlıyordu.

Yanındaki aday ona sabırsız bir bakış attı.

“Kendine hâkim ol Zhen! Seni böyle görürse başını keser.”

Çok geçmeden konuklar gelmeye başladı. Her biri açık kapılardan geçerken, bıyıkları seğiren ciddi bir elçi onları anons etti.

“General Cao Myn, Akşam Gelgiti! Jun Li, Ayin Rahibi! Chong’an Müfettişi Cyrun...”

Tahtın karşısındaki kiraz ağacından yapılma masaların arkasında, halının üzerine oturdular. Mezeler ve berrak şaraplar masaya çoktan konmuştu. Konuklar sohbet ederken, onları çekiştirdiler ve karınlarından “oh ho ho” diye güldüler. Daha önce böyle adamları pek görmemiştim. Yumuşak ve tombul yüzlü, çeneleri tıraşlı ve arı kuşu tüyleri kadar parlak cübbeli adamlar... Şehirli kızların benden farklı olduğu gibi, onlar da köyümün erkeklerinden farklı yaratılmışlardı ve bakmaktan kendimi alamıyordum.

Her bir adam, püsküllü, dikdörtgen sancaklarla kaplı sırkalar taşıyan hizmetkârlarını yanlarında getirmişti. Sancakların üzerlerinde okuyamadığım ama rütbelerini, unvanlarını ve sülaledeki ilişkilerini içerdiğini tahmin ettiğim devasa harfler ve armalar vardı.

“İmparatoriçe Güneş Ai!” diye anons etti elçi aniden yüksek sesle. “Güneş Sülalesi’nin Reisi! Ve oğlu, Beşinci Prens Guan Ruyi!”

İmparatorluk ailesinin ilk üyeleri içeri girince kalabalık sessizliğe gömüldü. Rakiplerinin çoğu kaza sonucu ölürken imparatoriçe olmayı başarmış kadını bizzat görmek için boynumu diğer kızların üzerinden uzattım.

Kurnaz gözleri, uzun tırnakları ve parlak kırmızıya boyanmış dudakları vardı. Altın rengi bir elbise, günışığı gibi arkasından sürükleniyor ve dokunamayacak kadar sıcakmış gibi parlıyordu. Canavarca bir görüntüsü yoktu hatta oldukça zarifti

ama öyle de olsa bulunduğu yere gelmek için ne gibi kötülükler yaptığını merak ettim.

Kucağında, yanağında yarım bir mühür bulunan, uyuyan bir bebek vardı. Çiçekli dış halka mevcut olsa da içinde hiçbir karakter parlamıyordu.

Prens Ruyi'nin sihirli olamayacak kadar küçük olduğunu biliyordum. Her ne kadar bir prens her zaman o yarı şekilli mühürle doğsa da ilk kez adam olmaya başladığı yaşlara kadar gücünün farkına varmazdı.

Geçen sonbahar, beşinci prensimiz doğduğunda, Lu'an'daki herkes onun güçlerini tahmin etmek için toplanmıştı. Annem, Terren'in Dao'su gibi askeri bir güç olacağına bahse girmişti ama inatçı Lien Teyze, Maro'nun Lu'su gibi ekonomik bir güç olacağına ısrar etmişti.

“Guan Sülalesi'nin kanında ticaret var!” demişti öfkeyle. “İmparatorumuza ve tüm ölmüş kardeşlerine bir bakın.”

Küçükler, Obe, Sangka ve Rui Dan, hepsi muhteşem bir şey ummuşlardı. Alevden sütunları binlerce kilometre öteden görülebilen İlk İmparator'un Yan gücü gibi...

“O zaman imparator gelmiyor...” diye fısıldadı arkamdaki bir kız.

Ay gibi solgun bir yüzü ve temkinli gözleri vardı.

“Gelseydi, imparatoriçenin yanında olurdu.”

Arkasındaki pembe yanaklı kız kaşlarını çattı.

“Kendi varisinin seçimine bile gelemiyorsa, söylentilerdeki kadar hasta olmalı.”

İmparatoriçe kürsüye oturdu. Oğlu kucağında oyuncak bir bebek gibiydi. Tam o sırada elçi, bir diğer imparatorluk konusunu anons etti.

“Prens Guan Kiran! Fırtına Getiren ve Açelya Hanedanı'nın Dördüncü Oğlu!”

Salonda duvarlardaki zambakları hışırdatan bir rüzgâr esti. Binlerce kafa kapıya doğru döndü. Mavi kurdeleli adamların bulut beyazı bir tahtirevanı yere bırakmasını izledi. İçinden kemikli, esmer ve dağınık saçlı bir çocuk çıktı.

風/Feng gücü dışında, prens hakkında pek bir şey bilmiyordum. Belki de ünü ağabeylerinin gölgesinde kaldığı için, onunla ilgili çok az hikâye Lu'an'a ulaşmıştı

Kiran ve adamları Güney Denizi askerlerinden oluşan bir grubun yanında yerlerini alırken,

“Annesinin halktan biri olduğunu duydum...” diye fısıldadı ay yüzlü kız. “İmparatorumuz askeri bir sefer sırasında civardaki köylerdeki herkese tohumlarını ekmiş. O gün Tanrı millete gülümsemiş olmalı çünkü içlerinden biri hayatta kalmayı başardı.”

Pembe yanaklı aday alaycı bir şekilde cevapladı:

“Diğerlerinin yarısı kadar bile güzel olmamasına şaşmamalı!”

Açelya Hanedanı'nın oğullarının çirkin mi yoksa güzel mi olduğuna hâlâ karar veremiyordum. Gerçi herkes çoktan ikna olmuş gibiydi. Cennet tarafından işaretli doğdu, diye iç çektiler Guishan'daki hanımlar hatta pazardaki turp satıcılarının bile gözlerinde hüzünlü bir parıltı vardı. İmparatorluk kanı taşıyan bir babaya ve milyonlarcası arasından özenle seçilmiş bir anneye sahiptiler. Hepsinin efsanelerdeki kadar güzel olması bu kadar şaşırtıcı mı?

Fakat sonuçta çirkinlik ve güzellik insanlara ait özelliklerdi. Ne kadar uğraşsam da onları insan olarak görmeyi başaramadım.

İçeri giren bir sonraki prens Isan'dı. Tahtirevanı daha ortaya bile çıkmadan olgun meyvelerin kokusunu aldım. O ve adamları çiçeklerden yapılmış elbiseler giyiyor, yanlarında mandalina ve kayısı dolu sepetler taşıyorlardı. Nehir Eyaleti valisi, Maliye Veziri ve siyah giysili birkaç saray kâhininin yanına oturdular. Her birine bir meyve sepeti hediye edildi.

“İşte bu tam da bir prens gibi görünüyor...” dedi pembe yanaklı kız. “Gerçi korkak ve aşırı yumuşak olduğunu duydum. Rüzgârdan eğilen sazlar gibi insanlara kolay boyun eğiyormuş.”

Ay yüzlü kız homurdandı:

“Sanki başka seçeneği varmış gibi... Büyüsünün tehditkâr olmadığını biliyorsun.”

Yeni Yıl’daki o şeftalinin tatlılığını, Bao’nun alıç koparıırken attığı o keyifli kahkahayı düşündüm. Üçüncü prene Guishan’a geldiği için minnettar mıydım yoksa sadece bir kez geldiği için içerlemiş miydım, karar veremedim.

“Peki, bizim prensimiz nerede?” diye mırıldandı pembe yanaklı kız. “Prens Terren’in ilk gelmesi gerekmiyor mu?”

Cümlesini daha bitiremeden, yer gürlemeye başladı ve hepimizi sıçrattı.

Masalarda tabaklar ve çay fincanları şangırdadı, tavanda kılıçlar şakırdadı. Herkes dönüp baktı. Ahşap zeminden taş ve yosunlar fişkırıyor, sarı krizantem çiçekleri kapılardan başlayıp hâlâ boş olan tahtın bulunduğu yere kadar bir yol gibi iki yanda uzanıyordu.

Elçi hiç vakit kaybetmeden anons etti:

“Prens Guan Maro! Nehir Oyucusu, Tuz Yolu’nun Yapıcısı ve Açelya Hanedanı’nın ilk oğlu ve karısı, Leydi Song Silian!”

Belini geçen saçları, ışıltılı beyaz ve altın rengi cübbesi ve sırtına kılıç yerine bağlanmış bulut oyulmuş asasıyla Maro, tam bir Açelya prensiydi. Yollar ve geçitler anlamına gelen 路/Lu arması, kardeşlerinininkinden bile daha fazla parlıyordu.

Sonra, belki de “efsanelerdeki kadar güzel” derken ne demek istediklerini anladığımı düşündüm.

Guan Maro, kardeşlerin en büyüğü, en onurlusu, varis olması gereken kişi... Bu prens hakkında çok şey duymuştum. Guishan boyunca hatta daha da uzaklarda, halk onun döşediği yollar, oyarak açtığı nehirler ve kalabalık şehirlerle birleştirdiği

üçra köyler hakkında şarkılar söylerdi. Daha çok gençken, ülkenin en önemli ticaret yolu olan Tuz Yolu'nu inşa ettirdiği söylenirdi.

“Duydum ki” diye fısıldadı ay yüzlü kız, “varisken asla carie almamış. Karısına olan aşkı o kadar büyükmüş!”

“Ya da belki de sadece ahlak bekçisidir!” diye yanıtladı pembe yanaklı aday. “Gençliğinin uzun yıllarını tapınaklarda geçirdiğini duydum. Belki de biz kızları düşünemeyecek kadar dindardır.”

Gözlerim prensin yanında yürüyen ve saçları buz beyazı olan kadına kaydı. Bu saç rengi Song Sülalesi üyeleri için yaygındı. Elbisesi nilüferliydi ve ay ışığı gibi parlıyordu. “Kadın güzelmiş!”, diye düşündüm. Saraydaki erkekler gibi, pudralı yüzlü ve mürekkep kaşlı güzellik anlayışını henüz anlamamış olsam da sanki hiçbir şeyden korkmuyormuş gibi görünen gülümsemesine hayran kaldım. “Böyle bir gülümsemeyle bir prensin dikkatini çekmesi hiç de şaşırtıcı değil!” diye geçirdim içimden.

İlk oğul, karısı ve hizmetkârları kürsünün yanındaki yerlerini aldılar ve sonra geriye sadece bir prens kaldı.

Terren’i çok ama çok uzun bir süre bekledik.

O kadar uzun süre bekledik ki dışarıdaki gri gökyüzü yerini gri yağmurlara bıraktı ve fırtına pencerelere çarptı. Kalabalık huzursuzlanmış, adaylar da en az onlar kadar telaşlanmıştı ki sonunda kapıda tek başına ve sırlıklam bir figür belirdi.

7. MERHAMET

İkinci oğul attığı her yavaş adımda sular damlatarak içeri girdiğinde salon sessizdi. Onu taşıyan bir tahtirevan, onunla ilgilenecek bir hizmetkâr, eşlik edecek bir müttefik yoktu. Gri cübbesi dümdüzdü. Üzerindeki tek süs, kınından çıkarılmış ve baston olarak kullandığı bir kılıçtı.

Kâbuslarımda olduğundan daha kısaydı.

Yüzünde asık bir ifade yoktu ama ihtiyacı da yoktu. Siyah gözlerinde tüm odayı dolduracak kadar ürkütücülük vardı. Yağmurdan ıslanmış saçlarının altında 卩/Dao mührü ateş gibi yanıyordu ancak büyümlü olan tek kısmı bu değildi. Tüm vücudunun etrafında, gizemli beyaz Tenshalı harflerinin akışı ışıltılı zincirler gibi dönüyordu. “Acaba bu yazılar, hakkında çok şey duyduğum Aricine Koruyucusu yani onun ölmesini engelleyen efsanevi büyü mü?” diye düşündüm.

“Bir terslik var...” diye fısıldadı pembe yanaklı aday.

Gözlerimi kırptırdım, haklıydı. Prens normal yürümüyor, her adımda tökezliyordu. Düşmemek için birkaç kez kılıcını kullanmak zorunda kaldı.

Yanımızdan geçtiği sırada pirinç şarabının keskin, ekşi ve mide bulandırıcı kokusunu aldım.

“Prens Guan Terren.” Elçinin sesi belirsizdi. “Kış Ejderhası, Ölümsüz ve Açelya Hanedanı’nın İkinci Oğlu ve Varisi.”

Tahtına çıkan basamakları tırmanmakta zorlandı. Hatta iki kez tökezleyip düştü ama kimse ona yardım etmeye gitmedi. Ne seyircilerin içindeki sancaktarlar ne salonda konuşlanmış

yüzlerce hizmetkâr ve muhafız ne de herhangi bir üvey kardeşi... İmparatoriçe, koltuğunda kıpırdamadan durdu. Neredeyse memnun olmuş gibiydi.

“Bin yıl yaşayın!” dedi konuklar hep bir ağızdan. Bir imparatoriçe veya prens için standart selamlamaydı.

Terren tahtına gömülürken bir kahkaha attı.

“Hiçbirinizin gerçekten bunu istediğini düşünmüyorum.” Sesi peltek çıkmış olsa da sert ve tehlikeliydi. “Hiçbirinizin bir gün daha yaşamamı istediğini sanmıyorum!”

Midemde davetsiz bir korku düğümü oluştu. Kendimi seçme hazırlamak için onun ne kadar korkunç olabileceğini hayal etmeye çalışmışım ama bu asla hayal edemeyeceğim bir şeydi. Guishan kumarhanelerinde böyle sarhoş adam görmüştüm. Hep öfkeli oluyorlar ve etrafa bir şeyler fırlatıyorlardı. Terren’a yakın olan tek şey bıçaklardı.

Kambur, beyaz saçlı bir hadım kürsüye çıktı.

“Majesteleri isterse seçiminizi hemen başlatalım.”

“Hiç istemiyorum Hesin ama bana yine de yapmamız gerektiği söylendi.”

Terren, kemerinden bir şarap şişesi çıkardı, uzun bir yudum aldı ve cübbesinin dökümlü koluyla dudaklarını sildi.

Maro’nun yüzündeki nefret ifadesi çeliği bükebilirdi.

Hesin adındaki yaşlı hadım önünde eğildi ve ilk kızın öne gelip kürsüye çıkmasını işaret etti.

“O zaman, İkinci Oğul ve Varis ve de İç Saray’ın Annesi adına başlayalım.” Bir parşömen açtı. “Kang Rho. Angkin şehrinde Kızıl General Kang Zhulun’un kızı.”

“Onu yollayın!” dedi Terren anında.

Kıza baktığını bile düşünmedim.

Yanındaki İmparatoriçe dudaklarını büzdü.

“Böyle bir şey yapmayacağız.” Uyuyan oğlunun başını bir çiviyle okşadı ve Rho’ya döndü. “Tatlım, büyükbabanın Yaylalar

Savaşı sırasında imparatorluk için canını verdiğini biliyorum. Bu fedakârlık unutulmadı. Seni cariye olarak alacağız. Ayrıca sana iki soylu eş pozisyonundan birini veriyoruz.”

Rho’nun gözleri açıldı. Soylu eşten daha yüksek tek unvan, müstakbel imparatoriçeydi. Bunun muazzam bir onur olduğunu biliyordum.

Hesin, imparatoriçenin kararına itiraz etmesini beklercesine Terren’a baktı fakat prens konuşabilecek gibi görünmüyordu. Başı öne düşüp duruyor, gözleri giderek odağını kaybediyordu.

Hadım yutkunup kalabalığa döndü.

“Hanedanlık kararımızı verdi. Ailesinin askeri başarıları için Leydi Kang’e teşekkür ediyor ve ona soylu eş unvanını veriyoruz.”

Salonun her köşesinden fısıltılar yükseldi. Herkes benim kadar şaşkın görünüyordu. Prens Terren güçlüydü. Ne de olsa Dao büyüünün taşıyıcısı, imparatorluğun varisi ve efsanevi Aricine Koruyucusu’nun sahibiydi. Neden kendi cariyelerini bile seçmiyordu? Neden bunu imparatoriçeye bırakıyordu?

Hesin bir sonraki adaya geçti:

“Bi Lou. Doğu Vadisi Bölgesi Valisi Bi Byrou’nun kızı.”

Zayıf bir kız kürsüye çıkıp değerlendirmesini bekledi.

Terren’in başı tahtının demir kolçağına kaymış, vücudu buz gibi hareketsizleşmişti. Kısa bir an cevap vereceğini düşünmedim ama sonunda yarım ağızla,

“Bundan sıkıldım. Zaten bir eş var. Seçimi sonlandıralım.” diye mırıldandı.

“Sevgili prensim.” İmparatoriçe’nin sesi, itaatsiz bir çocukla konuşuyormuş gibi yumuşaktı. “Hanedanın annesi olarak, İç Saray’ınızı tamamen doldurma görevinizi hatırlatmalıyım. Bu kadar çok köşkün boş kalması pek de hayırlı olmaz, değil mi?”

Maro’nun müttefiklerinden biri duyulur bir şekilde alay etti.

Terren başını kaldırmaya çalışarak gözlerini Lou'ya odakladı.

“Kadınlar...” dedi yorgun bir şekilde. “Bana göre hepsi aynı. Bir önceki kaldı. O yüzden bundan kurtulalım.”

Matarasından bir yudum daha içti.

Babamın mutfağımızdaki farelere lanet okuması gibi çirkin bir şekilde “kadınlar” demesi tüylerimi diken diken etti. Bir şeylerde sorun vardı. Hanedanlık bize buraya tohumlanmak, Tensha için büyülü bir oğul doğurmak ve ülkeye ihtişam getirmek getirmişti. Öyleyse, prens neden bizimle bu kadar ilgisizdi?

Bu sefer İmparatoriçe kızın adına konuşmadı. Hesin bir süre daha bekledi ve sonra, “Hanedanlık kararını verdi. Leydi Bi'ye imparatorluğa hizmet etme isteği için teşekkür ederiz. Onu bir ödülle uğurluyoruz dedi. Hesin'in bu sözü üzerine, iki hizmetçi gölgelerin arasından çıkıp Lou'ya kırmızı bir açelya broşu ve küçük ama şişkin bir çuval uzattı. Lou kapıdan çıkana kadar ağladı.

Seçim devam etti. Her aday kürsüye çıktığında, Terren hepsini geri çevirmeye çalıştı. İmparatoriçe çoğunlukla ona izin verdi. Çok nadiren, Rho'ya yaptığı gibi araya girdi, onları korudu ve unvanlar verdi: Erdemli güzellik, şerefli yoldaş, ikinci derece cariye...

Bunu sadece önemli ailelerin kızları için yaptığını fark ettim. Terren'in çıkarından çok politik bir amaç taşıyor gibiydi.

Minma seçilmedi. Kürsüye çıktığında, Terren onu anında, daha nefes bile alamadan savuşturdu. Şaşırmadım... Geçtiğimiz ay müttefik edinmek için çok çalışmış, bütün sabahı kaşlarını tek tek boyayarak geçirmiş olabilirdi ama seçimi prens değil imparatoriçe yaptığında hiçbirinin önemi yoktu ve o, aile isimlerine göre seçiyordu.

Zou Minma şehirli bir kız olabilirdi ama buradaki diğer herkesle karşılaştırıldığında geçmişi hâlâ sıradandı. Güneşlerin parlaklığı içinde kaybolmuş bir şenlik ateşi gibiydi.

Muhafızlar tarafından dışarı çıkarılırken, açelya broşunu tek yumruğuyla ezdi ve kafasını çevirip kalan adayları süzdü. Beni bulduğunda gözleri oyalandı. Bir an yüzünde anlaşılmaz bir ifade belirdi. Sonra arkasını döndü ve gitti.

Boğazımda acı bir tat vardı. Babama acımasızca güldüğü, bana “çirkin” dediği ve hiçmişim gibi davrandığı için hıncımı almış hissetmeliydim ama bunun yerine, tek hissedebildiğim ona üzölmekti. Buraya faytonla gelirken, bir prensin annesi olmaktan bahsettiğı zaman gözlerindeki ışığı hatırlıyordum. Artık o hayali asla gerçekleşmeyecekti.

“Minma seçilmediyse, o zaman benim hiç şansım yok!” diye düşündüm. Buraya geldiğim, köyümün tüm umutlarını boş bir dileğe bağladığım için aptal gibi hissettim.

Önümdeki adayların sayısı azalıyordu. Benim sıram yaklaşıırken rahatlamış mı yoksa hayal kırıklığına uğramış mı hissettiğimden emin değildim. Belki de katılım ödölü değerli bir şeydi. Belki de Yılbaşı’nda alıç şekerıyla takas edilebilirdi.

“İç Deniz Bölgesi’nden Sima Zhen.” Hesin, benden hemen önceki adayı, az önce ağlayan kızı tanıtıyordu. “İç Deniz’in seçkin tüccarı Sima Emian’ın kızı.”

Terren artık hiç uyanık görünmüyordu. Seçim devam ederken durmadan şarap içmiş, bitirdiğinde de Hesin’e yeni bir şişe getirmesini emretmişti. Zhen kürsüye çıktığında başı öne eğik, gözleri kapalıydı.

Zhen’in bıçak çektiğini fark etmedi. Bıçağı ona doğru salladığını görmedi...

Bir bıçak... Kendime engel olamadan ağızımdan yarım bir inilti çıktı. Zihnim tepki verecek kadar kendine geldiğinde çoktan üç kez ölmüş olmalıydı ama hâlâ orada oturuyordu, hâlâ hayattaydı çünkü Zhen’in bıçağı ona hiç değmemiştı.

Aricine Koruyucusu ölümünü çalmıştı. Etrafındaki Tenshalı harfleri aniden saldırarak Zhen’in kılıcına zincir gibi

dolanmış ve bıçağı Terren'in kalbinden sadece birkaç nefes uzakta durdurmuştu. Tahtın arkasında beyaz bir kaplanın belli belirsiz silüetinin belirdiğini sandım ama gözlerimi kırptığımda gitmişti.

"İmkânsız!" diye düşündüm. Hâlâ şoktaydım. Bu kadar güçlü bir büyü nasıl gerçek olabilirdi?

Kalabalığın hepsi birden tepki verdi. Konuklar ağlıyor, hizmetkârlar çığlık atıyor, kalan adaylar korkmuş kazlar gibi birbirlerine sokuluyorlardı.

"Suikastçıyı götürün!" diye bağırdı Hesin, gürültünün arasından. "Prensi koruyun!"

"Hayır. Kimse kıpırdamasın!"

Terren'in sesi şaşırtıcı derecede netti. Gözleri uzun bir uykudan uyanıyormuş gibi titreyerek açıldı.

Salon sessizleşti. Zhen, havada asılı duran bıçağı bıraktı. Koruyucu etrafına dolanarak bıçağı havada tutuyordu. Dizlerinin üzerine çöktü.

"Majesteleri!" dedi nefes nefese. "Affedin beni. Bunu bana babam yaptırdı... Benim fikrim değildi..."

Terren'in, Zhen'e sanki odadaki hiç kimsenin komik bulmadığı bir fıkra anlatmış gibi bakışı kanımı dondurdu. Hesin de o bakışı görmüş olmalıydı.

"Majesteleri, lütfen!" dedi aceleyle. "Onu Cennet İbadethanesi'ne götürelim, orada usulüne uygun şekilde sorgulayabiliriz."

"Gerek yok. Onunla burada ve şimdi bizzat ilgileneceğim."

Prens, sabah boyunca ilk kez uyanıktı. Koyu gözleri, sanki birkaç dakika önce onları açık tutmakta hiç zorlanmıyormuş gibi dikkatle Zhen'e dikilmişti.

"Seçimin eziyet derecesinde sıkıcı bir tiyatro oyunu olacağını düşünmüştüm ama atalar bugün nazik davrandılar. Bana eğlence gönderdiler."

Zhen boğuk bir ses çıkardı ve geriye doğru kayd.

“Terren!” Maro, Tuz Yolu tüccarlarının yanında oturduğu yerden ayağa kalktı. “Kim olduğunu unutma! Burası Açelya Hanedanı ve uyulması gereken kurallar var. Babamıza ve atalarımıza saygısızlık yapmamalısın!”

Terren’in gözleri ona kayd.

“Ah, Maro. Bir suikastçı adına yalvarıyorsun! Hoş olmayan bir yorum, senin de benim ölmemi istemen olurdu.”

Maro ellerini yumruk yaptı.

“Sadece kraliyetin itibarı için yalvarıyorum. Yapmak üzere olduğun şey her neyse, sakın yapma! Tüm bu saygıdeğer konukların önünde olmaz. Ruyi’nin önünde olmaz!”

Beşinci oğul, seçim sırasında bir ara uyanmış ve kocaman gözlerle bize bakarak oturmuştu. İmparatoriçe titreyen elleriyle ve Terren’a karşı saf bir düşmanca bakışla bebeğin başını çevirdi.

Terren gözlerini Maro’dan ayırmadı.

“Canımın istediğini yaparım. Ne de olsa meşru varis benim!”

Sesi tartışmacı değil sakindi ve bu, kardeşini daha da sinirlendirmiş gibiydi.

“Hem zaten daha çok merhametli olmayı planlamıştım, daha az değil.”

Bakışları sızlanan Zhen’e kayd.

“Kalkıştığın bu şeyin olağan cezasının farkındasmdır herhalde. Dokuz akrabanın yok edilmesi.”

Kızın gözyaşları yüzündeki pudranın üzerinden süzüldü.

“İtiraf etmeliyim ki bu zahmetli bir süreç. Yani bu kadar çok büyükanne, büyükbaba, kardeş ve kuzeni avlamak... Seni azat etmek çok daha kolay.”

Terren cübbe kolunu bir hareketle savurarak açık kapıları işaret etti. Kapıların ötesinde hâlâ yağmur yağıyordu ve bir düzine sütunu geçerek dışarıya ulaşmak mümkündü.

“Git, Zhen. Kapılara ulaştığın zaman, aileni de bağışlayacağım.”

Göğsüm korkuyla kasıldı. Bunun bir numara olmama ihtimali yoktu. Zhen de bunun farkındaydı. Dizlerinin üzerinde durmayı sürdürdü, rüzgârda savrulan bir yaprak gibi titriyordu.

“Neyi bekliyorsun?” diye sordu prens sabırsızlanarak. “Yaşamak istemiyor musun?”

“Terren!” diye tekrar uyardı Maro.

Maro’yu duymazdan gelip suikastçıya doğru eğildi.

“Endişelenme...” dedi, sanki bir çocuğa sır veriyormuş gibi. “Pek iyi nişan alamam. Gördüğün üzere şu anda oldukça sarhoşum.”

Bu Zhen’i harekete geçirdi. Tereddüt ederek ayağa kalktı, Maro’nun açtığı yosunlu yolda yavaşça iki adım attı. Sonra, sanki hızlı bir karar vermiş gibi kapıya doğru koştu.

Terren, Zhen salonun yarısına gelene kadar bekledi ve sonra kolunu kaldırdı. 刀/Dao mührü bir anlığına parlayıp söndü ve ardından tavandaki bıçaklar şangırdadı.

Anında herkes ne olacağını anladı. Konuklar, hizmetkârlar ve adaylar çığlık atarak Zhen’in çevresinden uzaklaştılar. Ben de onların peşinden giderken haykırdım. Yarım kalp atışı sonra bıçaklar yağmaya başladı. Tahta sütunlara çarptılar, masaları deldiler, porselen tabakları parçaladılar, halıyı kestiler. Bir kılıç Zhen’in koluna, bir diğeri de bacağına saplandı. Zhen çığlık atıp dört ayak üzerine düştü ama emekleyerek ilerlemeye devam etti. Arkasında kan lekeleri bırakıyordu.

Terren, tahtından kızın sessizce ilerleyişini izledi. Kapıya yaklaştığında, ikinci bir kılıç yağmuru gönderdi. Bir tanesi Zhen’in omzuna saplandı. İkincisi sırtına saplanıp karnından çıktı. Ucu kıpkırmızıydı.

Zhen yan tarafına yığıldı, anlaşılmaz bir şekilde hıçkırıyordu.

Ben de neredeyse ağlayacaktım. Tüm söylentiler doğrudu. Prens Terren gerçekten de tüm hikâyelerdeki kadar kötüydü hatta daha da kötüydü. Sarayda geçirdiğim ay boyunca, içimdeki küçük, çocuksu bir yanım hâlâ veliaht prensin gerçekten zalim olmadığını, sadece hakkında öyle söylediklerini umuyordu. Hatta iyi biri olmasını bile ummuştum.

Böyle aptalca hayallere kapılmamam gerektiğini bilmem gerekirdi. Hiçbiri, Maro bile iyi biri değildi. Tüm o boş Yılbaşı sabahlarında Guishan'a gitmiştim. Hepsinin nasıl olduğunu biliyordum.

Terren'in arması artık parlamayı bırakmıştı. Kılıçlar yerde hareketsiz yatıyordu. Uzun süren sessizlikte sadece yağmuru duyabiliyordum ve Zhen'in kollarıyla vücudunu öne sürüklemesinin çıkardığı sürtünme seslerini. Her hareketiyle daha da yavaşlıyor, daha da güçsüzleşiyordu.

"Acısını dindir!" diye yalvardım atalara; midem bulanıyordu. "Bu iş bir an önce bitsin!"

Artık kapıya o kadar yakındı ki bir an başarabileceğini düşündüm. Ölüm onu ele geçirmeden yağmuru yanaklarında hissedebileceğini, dokuz akrabasını benzer bir kaderden kurtarabileceğini düşündüm. Fakat kapılara sadece bir kol boyu uzaktayken kasıldı ve hareketsiz kaldı.

Kimse tek kelime etmedi.

Isan, çiçekler içindeki adamlarının arasında heykel gibi sessiz oturuyordu. Karşısında, Güney Denizi askerlerinin yanındaki Kiran, çay içiyordu. Maro bile sakın görünüyordu. Yüzünde, yenilginin karanlık maskesi vardı.

Sessizliği bozan Terren oldu:

"Yazık! Görünüşe göre ailesini yok etmemiz gerekecek." Kimse cevap vermeyince, yüzünde tuhaf bir gülümseme belirdi. "O zaman devam edelim mi? Sanırım seçimin ortasındaydık. Söylesene, İmparatoriçe Güneş, İç Saray'ı tamamen doldurmam gerektiğini söylememiş miydin?"

İmparatoriçe oğlunu daha sıkı kavradı, kaşlarını daha da çattı. Terren yaşlı hadıma döndü.

“Eee, Hesin, Kendimi tekrarlamaya alışkın değilim ama mecbur kalırsam tekrarlarım.”

“Maj... Majesteleri.”

Hâlâ yarı sersemlemiş hâldeki hadım kürsüye döndü, prens se reverans yapıp sıradaki adaya, yani bana döndü.

Kürsüye nasıl ulaştığımı, ne kadar titrediğimi bilmiyordum. Kendimi prensin önünde durmaya zorlarken kalbimin her atışını duyabiliyordum.

Guishan'da atalara, “Lütfen seçileyim!” diye dua etmişim. Belki daha cesur ve daha değerli olsaydım, aynı şey için dua etmeye devam edebilirdim ama tüm bu olan bitenden sonra, hava şarap ve kan kokarken, bıçaklar yere saçılmışken, Zhen'in bedeni aynı odada soğurken, cesur olamadığımı fark ettim.

Toprağa bir dua gönderdiğimde, “Prens beni bağışlasın. Lu'an'a sağ salım döneyim!” dedim. Annemin istediği üzere şehirli bir çocukla evlenebilmeyi ve Açelya Hanedam'nın yeniden sadece hikâyelerde var olmasını diledim.

“Lu'an'dan Yin Wei!” diye anons etti Hesin, “Guishan Bölgesi'nden. Pirinç çiftçisi Yin Huang'ın kızı.”

Çaresizce ve tüm yüreğimle dua ettim. Atalara, bana şu an yardım ederlerse onlardan bir daha asla hiçbir şey istemeyeceğimi söyledim.

“Pirinç çiftçisi!” diye tekrarladı Terren.

Sesindeki küçümseme o kadar büyüktü ki kendimi en kötüsüne hazırladım ama beni öldürmedi hatta

“Onu seçiyorum!” dedi. “Ve ona soylu eş unvanını veriyorum.”

Odadakiler şaşkınlıktan donakalmıştı ama konuşmaya devam etti:

“Hayır, fikrimi değiştiriyorum. Onu imparatoriçe yapacağım. Onunla evleneceğim.”

8. GÜNEŞLERİ VURUP DÜŞÜRMEK

Gölüne hapsolmuş balığa acıyın.
Çimenlerde oynayamaz. Esintiyi asla hissedemez.
Yeterince acı çektiğimizi nasıl iddîa edebiliriz?
Balığa acıyın. O asla ağaçlarda yüzemez.

TSAO TE SHU, LIANG HANEDANI, 445 YILI

Harem ağaları beni soğuk yağmurda sürükleyip Doğu Sarayı'nın derinliklerinde bir yere bırakınca ağlamadım çünkü hiçbir şey gerçek gibi gelmedi. Sanki her şey hâlâ o geceki hikâyenin devamı gibiydi; olabildiğince korkutucu olacak şekilde süslenmişti.

Kendime prensin nişanlısı olmadığımı söylemeye çalıştım. Hâlâ köyümün geri kalanıyla açık bir gökyüzünün altında dans eden kızdım ve saray sadece hayalimdeydi.

Beni koydukları köşk devasa ve boştu. Bir köşede otururken hizmetkârlar etrafımda mobilyaların yerini değiştirmek, gümüş tabak kuleleri taşımak, yağmurdan ıslanmış işlemeli kumaş destelerini asmak gibi şeylerle meşguldü. Çoğunlukla beni görmezden geliyorlardı. Sadece bir, iki kez, bir köylü kızının prensin nişanlısı olmak için ne hile yaptığını merak eder gibi, olduğum tarafa baktılar. Dolunaydan yeni aya kadar prensin gecelerinin çoğunu alacak olan kişi... Üç yüz günlük nişanlılık döneminden sonra onunla evlenecek olan kişi... Terren taç giyme töreninden sağ çıkarsa imparatoriçe olacak kişi...

“Leydi Yin, ne kadar şanslısınız! Neden dans edip şarkı söylemediğinizi anlayamıyorum.”

Başımı kaldırıp tanıdık bir yüz görünce şaşırdım. Beni Guishan'dan buraya getiren hadım Li Ciyi'ydi.

“Neden buradasınız? Benden ne istiyorsunuz?”

Sorularımı duymazdan geldi ve tüm odayı saran gösterişli bir hareket yaptı.

“Ah, burası gerçekten görülmeye değer bir harika değil mi? Bir imparatoriçeye layık desem yeri! Bakın, ortanca çalıları duvarların dibinden nasıl fışkırıyor; orkideler kafes pencerelerden utangaç yüzlerini nasıl da içeri uzatıyor. Ve tavanlar... Tıpkı ana salon gibi bin bıçak asılı! Prensimiz yeni evinizi dekore ederken ne kadar da ince düşünmüş!”

“Benden ne istiyorsunuz?” diye tekrar sordum, sabrım tükenerek.

Ona baktığımda, şehir meydanındaki kızların arasında pazardan lahana seçer gibi ilerlediğini hatırladım.

Abartılı bir şekilde boğazını temizledi.

“Saray siyaseti hakkında pek bir şey bilmediğinizin bariz olduğunu söylediğimde umarım gücenmezsiniz Leydi Yin. Fakat bilginiz az olmak zorunda değil. Geçmişteki tüm büyük imparatoriçelerin, kendilerine akıl veren güvenilir bir hadımı olduğunu herkes bilir. İç ve Dış Saraylar arasında yılan balığı gibi sıyrılabilen, sarayın entrikaları ve iniş-çıkışları arasında size yol gösterebilecek bir müttefik...”

“Seni hizmetime almamı mı istiyorsun?” diye sordum şaşkınlıkla. Daha önce hiç bu kadar utanmaz biriyle tanışmamıştım. “Ciddiye alınmayacak biri olduğumu söylemiştiniz.”

Gözleri hilal şekli aldı.

“O zamanlar hiç kimseydiniz Leydi Yin. Şimdiyse bir imparatoriçe olacaksınız! Sarayın akıntıları beyaz bir nehirden daha hızlıdır. Saray’daki ittifaklar para kadar hızlı el değiştirir. Sizden ne istediğimi sordunuz. Bu yüzden size basit ve dürüst bir cevap vereceğim: Sizinle birlikte yükselmek istiyorum. Hayatta kalır da imparatoriçe olursanız ben de sarayın en güçlü harem ağası olurum.”

Sanki Zhen o sabah parçalara ayrılmamış gibi, paradan bahsettiğimize inanamadım. Sanki prens bana aynısını en ufak bir tereddüt etmeden yapmazmış gibi...

“Neden saraya gelmeme izin verdin ki?” diye sordum. “Prensin benimle evlenmeyi seçeceğini biliyor muydun?”

“Elbette hayır!” Bana tuhaf bir bakış attı. “Suikastı önceden tahmin ettiğimi mi sanıyorsunuz? Prensin değişken kaprislerini tahmin etmiş olabileceğimi mi? Sizi hemen arkanızdaki adaydan bir hediye almak için buraya getirdim Leydi Yin. Başka bir sebebi yok.”

İşte hepsi buydu: Bir rüşvet... Biri, Seçim Günü’nde daha iyi görünmek istemiş ve önünde en değersiz adayın olmasını ayarlamıştı. O ay yüzlü kızın seçilip seçilmediğini bile hatırlamıyordum. Terren’in beni seçmesi o kadar büyük bir şoktu ki seçimin geri kalanı hızlıca geçmişti.

“Anlıyor musunuz?” diye mırıldandı Ciyi. “Size karşı hep dürüst davrandım. Şimdi bana güvenebileceğinizi anlamışsınızdır.”

“Hizmetlerini istemiyorum!” dedim pek de nazik olmayan bir tavırla. “Bir hadım istesem bile ki istemiyorum, o sen olmazdın!”

“Ah ama pek seçeneğiniz yok. İçinde bulunduğunuz tehlikeyi küçümsüyorsunuz. Diğer cariyeler, bir pirinç çiftçisinin kendilerine tercih edilmesinden dolayı aşağılanmış hissediyorlar. Sizi konumunuzdan etmek için ne kadar korkunç yollara başvuracaklardır. Bu anlaşmadan ben kâr elde ediyor olabilirim ama sizin çok daha fazla kâr edeceğinizden şüphemiz olmasın. Siz olmazsanız ben terfi alamam ama ben olmazsam siz öleceksiniz.” Ciyi’nin gülümsemesi genişledikçe gözleri de çizgi hâline geldi. “Ya ölürseniz kardeşinize ne olacak? Küçük ve zayıf olan kardeşinize...”

Öfke içimde fırtına gibi kabardı.

“Git buradan! Seninle daha fazla konuşmak istemiyorum.”

“Öyleyse bana hâlâ güvenmiyorsunuz. Kendimi size bir hediyeyle kanıtlayacağım.”

Giysi kolunun içinden uzun, metal bir nesne çıkarıp bana uzattı. Ben almayınca tahta zemine düşürdü.

“Dağ gümüşünden yapılmış bu iğne, zehirle temas ettiğinde kararır. Başka bir cariyenin size getireceği her şeyde bunu kullanmanızı öneririm.”

Neşeli bir ıslık çalarak yanımdan ayrıldı.

Ciyi'den ne kadar nefret etsem de haksız değildi. Amacım, kardeşime ve beni memlekette bekleyen diğer insanlara yardım etmektir. Kıtık, Lu'an'ın pirinç tarlalarını kasıp kavururken ve halkı aç bırakırken, burada kendime acıyıp duramazdım.

Yeni konumumu onları kurtarmak için kullanmalıydım. Geciktiğim her saniyede, tıpkı Larkspur gibi başka bir kardeşin ölmesi ihtimali vardı.

Yağmur durmuş, geride ağır bir sessizlik bırakmıştı. Durgun öğleden sonra aydınlığında, köşkümün artık boş olmadığını görebiliyordum. Hizmetkârlar, gül ağacından yapılmış şatafatlı masalar, karaağaçtan yapılmış banklar, konukların oturması için hasır matlar ve minderlerle doldurmuşlardı. Üzerinde sisli dağlardaki ölümsüzlerin tasvirleri olan güzel porselen vazolar da, zeytin, mandalina ve incir fidanları vardı.

Selvi Köşkü, Dünyevi Kutsallık Salonu'ndaki misafir odalarından daha büyüktü. Geniş bir oturma odası, bir el sanatları odası, iki yatak odası, bir yemek alanı, bir kış bahçesi ve bir avlusu vardı. Hem ön bahçesi hem de selvi korusunun derinliklerine uzanan bir arka bahçesi bulunuyordu. Arka bahçede, bir hizmetçi ve bir hadımı kaldırım taşlarındaki yaprakları süpürürken buldum.

Dışarı adım attığımda, tırmıklarını aceleyle yere bırakıp önümde eğildiler.

“Bunu yapmak zorunda değil...” diye başladım ama hizmetkâr sözümü kesti.

“Bin yıl yaşayın!”

Gençti ve gözleri parlaktı, saçlarını iki topuz yapmıştı. Şalı, turnaların kırmızı, beyaz ve siyah renkleri taşıyordu. Çillerinin ardında yüzü hafifçe kızarmıştı, gülümsemesinin ardında ise bir utangaçlık vardı.

“Ben Lin Wren, Selvi Köşkü’nün baş hizmetçisiyim.”

“Ben de sizin kâtibiniz, Tel Pima.”

Hadımın garip görünen kaşları ve beline kadar uzanan bir saç örgüsü vardı. Kulağının arkasına bir tüy kalem sıkıştırmıştı.

Kadınların okuması yasak olabilirdi ama daha seçkin kadınlar yazışmalar için erkek kâtipler tutardı. Bana da bir kâtip atanması şaşırtmamalıydı.

“İkinizle de tanıştığıma memnun oldum.” dedim ve bunu içtenlikle söyledim.

Bir aydır kimse benimle bu kadar nazik konuşmamıştı. Sonra amacımı hatırlayarak başımı öne eğdim.

“Bir ricam olacak. Küçük bir köyden geliyorum ve kıtlık oraya pek nazik davranmadı. Memleketime gönderebileceğim erzak var mı?”

Wren’in yüzü anında karardı.

“Üzgünüm, Leydi Yin ama istediğiniz şey bu aciz hizmetkârın yapabileceği bir şey değil. Doğu Sarayı’ndaki her şeyin hesabı tutulur. Giren-çıkan her şey majesteleri tarafından onaylanmalı.”

“Prensın kendisine sormalısınız...” dedi Pima. “Ne de olsa nişanlısınız.”

Sesinde alaycı bir ton yoktu ama öyle yorumlamamak biraz zordu. Tırmıklarını alıp tekrar süpürmeye başladılar. Bu da konuşmanın bittiği anlamına geliyordu.

Günün geri kalanında Doğu Sarayı'nın diğer çalışanlarıyla konuşmaya çalıştım. Selvi korusunda dolaşırken, ricamı birkaç kişiye daha söyledim ama kedileri besleyen en genç hizmetçiden, açelyaları budayan en yaşlı hadıma kadar her kime sorduysam cevapları aynıydı. Dere kenarında atkısını onaran, saçları kırışmış ve yüzü yaşlılıktan sarkmış hizmetçilerden biri, bana bir kez bile bakmadı veya beni tanımadı.

Umutsuzca, benden nefret edip etmediklerini merak ettim. Yoksa sıradan bir köylü olduğum için beni hor mu görüyorlardı? Müstakbel imparatoriçe olduğum için içerliyorlar mıydı?

Bahçenin, selvilerin arasına gizlenmiş sade bir köşkün bulunduğu son kısmına vardığımda gün ışığı azalmaktaydı. Pencerelerinde ateş ışığı titriyordu.

Yaklaşınca kahkahalar ve heyecanlı bir sohbet duydum. Biri sanki hikâye anlatacakmış gibi araya girdi:

“Uzun zaman önce, sıcaktan kavrulan bir dünyada Okçu, on güneşten dokuzunu vurup düşürdü.”

İçeri baktığımda, akşam yemeği için toplanmış en az yirmi hizmetçi ve hadım gördüm. “Hizmetçilerin odaları...” diye düşündüm.

İçeri girmeye cesaret edemedim. Bir zamanlar kendimi onlardan biri sanabilirdim ama şimdi o kadar emin değildim. Kesinlikle bir imparatoriçe değildim ama artık tam olarak bir köylü de değildim. Ne olduğumu bilmiyordum. Dışarıda kaldım, konuşmalarını duyabilecek kadar yakındım ama ocaklarının sıcaklığını hissedebilecek kadar yakın değildim.

Prens hadımı, beni orada, soğuk tahtaya yaslanmış, dizlerine sarılmış hâlde buldu.

“Leydi Yin!” dedi Hesin, “Majesteleri sizi yatağına çağırıyor.”

9. ÖLÜMSÜZ KİŞİ

Zihinsel Huzur Kulesi'ne vardığımızda güneş yarı yarıya batmış, pagodanın her katını kan rengine boyamıştı.

Hesin beni baş döndürücü bir yükseklikteki binanın dış cephesini saran merdivenlerden çıkardı ve oradan sarayın çevresine ilk kez baktım. İki taraf yemyeşil tepelerin eteğinde son buluyordu. Başkent Xilang olması gereken üçüncü tarafın ilerisi ise gizli bir sırtın üzerine yayılmıştı. Dördüncü tarafta dağ, ağzı açık bırakacak kadar derin bir vadiye uzanıyordu. O yöne bakmamaya çalıştım.

“Majesteleri.”

Hesin ahşap kapıyı çaldı. Cevap gelmeyince açtı.

Prensin yatak odasına girdim. Seçimin gerçekleştiği İlahi Uyum Salonu gibi, bu oda da duvardan tavana kadar kılıçlarla kaplıydı ve kabzalarının arasında bulutlar gibi beyaz morsalkımlar uçuşuyordu. Odanın ortasında yirmi kişinin sığabileceği büyüklükte ama iki kişilik hazırlanmış bir masa vardı. Masanın bir ucunda Terren bacak bacak üstüne atmış ve gri cübbesi halının üzerinde yığılmış şekilde oturuyor ve yere saçılmış parşömenlerden okuyordu. Parıldayan karakterlerden oluşan koruyucu büyü, etrafında hareketsizce asılı duruyordu.

Nefesimin hızlandığını, korkunun döndüğünü hissettim.

“Şimdi ikinizi de görevlerinizin başında bırakıyorum.”

Hesin bana anlamlandıramadığım bir bakış attı, ardından yanımızdan çıktı. Kapıyı arkasından çarpmadı ama yine de kapanan bir kafes kapısı gibi yüksek bir ses duyuldu.

Sessizlik uzadı. Terren başını kaldırıp bana bakmadı ya da selam vermedi. Sonunda kendimi zorlayarak, “Bin yıl yaşayın.” dedim.

“Formaliteler beni rahatsız ediyor. Sadece ikimiz varız. Bu yüzden mükemmel bir sessizliği boş sözlerle mahvetmeye gerek yok. Otur. Ye!”

Diğer uca, ondan olabildiğince uzağa oturdum. Aramızdaki devasa masa, en az yüz tane dumanı tüten yemek, çorba, haşlanmış et ve soteyle doluydu ama kendimi aç hissetmedim.

Terren da yemiyordu. İncelediği belgeyi bitirip altına kırmızı bir mühür vurdu. Bir sonrakini buruşturup kenara attı, sonra üçüncüsü için de aynısını yaptı.

“Maro’nun müttefikleri! Bazıları artık varis ben olduğum için taraf değiştirmeye çalışıyor. *Bunu anlayabiliyor musun?*”

Uygun bir cevap düşünemeyecek kadar korkmuştum. Bu yüzden Leydi Chara’nın bize öğrettiği şeyi pat diye söyledim:

“Korkarım hiçbir fikrim yok majesteleri. Bu mütevazı hizmetkâr sarayın erkekler kısmı hakkında hiçbir şey bilmiyor.”

Hem zaten bu doğrudu.

Terren başka bir yorum yapmadı. Belgeyi bırakıp başka bir tanesini aldı. Sessizlik uzadı, pencereden giren güneş ışığı daha da kırmızılaştı.

“Majesteleri...” dedim kendimi tutamadan.

Gözlerini belgeden ayırmadı.

Annemin bana şehirli çocukların sevdiğini söylediği gibi, ağzımı kapalı ve başımı önde tutmalıydım ama belki de bana acele ettiren Pima’nın “Prensin kendisine sormalısın.” dediğinde haklı olduğunu bilmemdi. En azından denemem gerektiğini biliyordum. Bunu anneme ve babama, tek keçileri Myrna’yı veren Rui kardeşlere borçluydum. O gece tepeye fener bırakan, hediyeler getirecek kadar cesur olacağıma güvenen köyümdeki herkese borçluydum.

“Yardıminızı istiyorum.” Sesim kısık ve korkmuş bir şekilde çıktı. “Kardeşimi okula göndermek için. Bao çok zeki ve her şeyi çabuk öğreniyor ve okula giderse her şey olabilir. Ve... Eve biraz yiyecek göndermek istiyorum. Kıtık köyümü yerle bir etti ve hepimiz acı çekiyoruz. Açelya Hanedanı’nda ne kadar bolluk olduğunu gördüm ve belki de... Belki fazladan birkaç fıçı pirinç ayrılabilir diye düşündüm.”

“Acı çekmeden büyüklük olmaz!” dedi Terren.

Elindeki belgeyi bıraktı ve gözlerimin içine baktı.

“Yemeğimiz soğuyor Wei. Yemelisin.”

Avuçlarım terlemeye başladı. Zhen’e kullandığı neredeyse dostça ses tonuyla aynıydı ve bunun bir oyun olduğunu söylüyordu.

“Sorun ne? Benden korkuyor musun?”

“Hayır.” demeye çalıştım ama yalan boğazımdan çıkamayacak kadar büyüktü.

İlgiyle eğildi, koruyucu büyü bir kış esintisi gibi dönmeye başladı.

“Seçim günü sırasında Zhen’e yaptıklarım yüzünden mi? Yoksa daha önce hakkımda duydukların yüzünden mi? Söyle bana, köpekleri katletmem mi, hizmetçileri kana bulamam mı yoksa fasulye filizlerinin köklerini koparır gibi dillerini kesmem mi?”

En kötüsü de merakının sahte görünmemesiydi. Sanki gerçekten bilmek istiyordu.

“Belki bir kâtibin cesedini yirmi parçaya bölüp kuruması için güneşin altına bıraktığımı da duymuşsundur...”

Ruh hâlinin değişmesi, nereden geldiği belli olmayan fırtına bulutları gibi aniden oldu.

“Bunlara rağmen seçime geldin, seni açgözlü şey!” Çenesiyle masadaki yemeği gösterdi. “Ye!”

Titreyen parmaklarımla yemek çubuklarımı aldım. O, çubuklarını almadı. Bunun yerine, yediğim her tereddütlü lokmayı koyu gözleriyle takip ederek beni dikkatle izledi.

Ben pilav kâsemi bitirdiğimde, o kendi pilavına daha dokunmamıştı.

“Elbette yediğin tek şey bu olamaz!” diye mırıldandı uzun süren sessizliği bozarak. “Saraydaki aşçılar çok çalışıyor. Yemekler harikadır.”

Tavandan bize doğru bir bıçak süzülürken mührü ışıldadı ve bıçağın ucunu kullanarak kâseme biraz daha pilav koydu. Ben bitirene kadar izledi. Tabağımdakiler bitince kâsemi tekrar doldurdu.

Karnım daha yeni alışmaya başladığım bir toklukla gerilmişti.

“Siz yemek yediniz mi majesteleri? Yemek soğuyor.”

“Önce nişanlımın kendi payını almasını tercih ederim. Annem bana bir erkeğin bir kadınla nasıl ilgilenmesi gerektiğini öğretti.”

“Ben... Ben doydum, majesteleri.”

“Buna inanmayı istemiyorum. Sonuçta, bunun için geldin, değil mi? Açlıktan ölüyordun ve Açelya Hanedanı'nda bolca yiyecek olduğunu hayal ettiniz; bu yüzden de seçime katıldınız. Sizin gibilerin çoğu başkente bile ulaşamıyor. Ama sen bir şekilde, mutfağa giren bir fare gibi sıyrılıp geçmeyi başardın!”

Kâsemi tekrar doldurdu.

Dehşete düşmüş bir şekilde ona baktım. Ne kadar tehlikeli olduğunu anlamaya başlıyordum. Onu en son gördüğümde, yaptıkları sarhoşluğa yorulabilirdi ama şimdi, akli başında gözlerle ve iğneli bir gülümsemeyle görünce, zalimlik konusunda ne kadar istekli ve zeki olduğunu açıkça görebiliyordum.

Hâlâ beni beklentiyle izliyordu. Bir lokma daha yiyemeyecektim ama pek seçeneğim yoktu. Üçüncü kâseyi yedim ve midem bulanınca titredim. Dördüncü kâseyi verdi.

“Biraz daha yersem” dedim kısık bir sesle, “kusacağımdan korkuyorum. Majestelerini böylesine tatsız bir şeyle *rahatsız etmek* istemem.”

Elini salladı.

“Bir sürü vücut sıvısı gördüm, çoğunu da ben döktüm. Midedem kolay bulanmaz!”

Dördüncü kâsemi lokma lokma yerken gözlerinin beni yaktığını hissettim. Taş yutmak gibiydi. Yarısına geldiğimde içimin çalkalandığını hissettim. Yemek çubuklarımı fırlatıp lavaboya koştum ve tüm yediklerimi bir kovaya kustum. Bir anlığına orada titreyerek oturdum, elbisem terden sırılsıklam olmuştu.

Sonra birkaç derin nefes aldım, yüzümü bir bezle sildim ve masaya geri döndüm.

Bu sefer beni uyarmasını beklemedim. Yemek çubuklarımı aldım ve yemeye devam ettim. Beşinci kâse, ardından altıncı kâseyi yedim ve iki kez daha kustum. Yedinci kâsedeyken, Terren’in tavrında bir değişiklik, sanki şakanın tadı kaçmış gibi bir kasvet vardı. Sekizinci ve dokuzuncu kâseyi de yuttum ve tümünü kustum. Sepette pirinç kalmayana kadar yedim, sonra son bir kez kustum, dört ayak üzerinde kovaya doğru eğilerek sadece asit ve yakıcı bir nefes çıkana kadar öğürüp durdum.

Sonrasında o kadar bitkin düştüm ki ayakta durmakta zorlanıyordum. Ona doğru attığım acı veren her adımda, duvarlardan destek almak zorunda kaldım.

Duvarlardan aldığı kılıcı farklı bir kılıçla törpölüyordu. Beni tekrar gördüğünde, duymak istediğim son şeyi, bütün gün duymaktan korktuğum şeyi söyledi:

“Yorgunum. Hadi yatalım.”

Hizmetkârlar içeri girip kovayı boşalttılar ve lavaboyu temizlediler. Sonra eczacının bize gösterdiği afrodizyak etkili ginseng ve narçiçekleriyle doldurulmuş sıcak bir banyo

hazırladılar. Umursamazca, yumuşak kırmızı çiçekleri çıplak omuzlarıma sürdüm. Eczacının, “Nar, geceyi sakın ve huzurlu hâle getirecektir.” dediğini duyabiliyordum. “Sakinlikte Cennet’in büyüğü oluşur.”

Tekrar temizlendiğimde, üşümüş ve korkudan titreyerek Terren’in yatağına girdim ama beni almak için beklemiyordu. Çoktan yan tarafına dönmüş, uykuya dalmıştı.

İnanamadım...

Kendimi yıkarken, ırzıma geçeceği her biri bir öncekinden daha korkunç yüzlerce yol aklımdan geçti. Bu uğursuz seçimin bütün amacı beni tohumlaması değil miydi? Ülkeye bir mirasçı doğurmak değil miydi?

Belki de yorgun olduğunu söylerken doğruyu söylüyordu. Belki de atalar beni tamamen unutmuş değillerdi ve hâlâ gözetiyorlardı.

Onu uyandırmamak için yatakta yanma sessizce uzandım. Çarşaflarında kalan sabunun, ebegümecinin ve olgun eriklerin mide bulandırıcı tatlılığının kokusunu alabiliyordum ve öğürmemek için tek yapabildiğim buydu.

O gece uyuyamadım. Midem bu kadar bulanıyorken, neredeyse hareket edemiyorken nasıl uyuyabilirdim? Tavanda, hepsi bana doğrulmuş beyaz morsalkım bıçakları varken... Prensini her kıpırdanışını, her nefesini yanımda hissedebiliyorken... Kafes pencereden içeri sızan ay ışığında beliren silüetini gördüm. Bizler gibi kanayıp kanamadığını merak ettim. O gri cübbenin altında, göğsünün kafesinin içinde, tıpkı benimki gibi atan bir kalp var mıydı acaba?

“Ölümsüz” diyorlardı ona.

Şafak vaktinin ışığı titreyerek gelmesi bir ömür sürmüş gibiydi ve Terren’in uyanması da bir ömür daha gibi geldi. İlk yaptığı, Dao büyüğü kullanarak kılıçlarından birini tavan-
dan aşağı indirmek oldu. Kılıcın ucunu bana doğru tutarken,

irkilmediğim veya karşı koymadığım için hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Kaburgamın altında derin olmayan bir yara açarken mührü parladı, sonra kanım çarşafa damlasın diye bıçağı eğdi.

“Dün gece olanları birine anlatırsan seni öldürürüm.” dedi.
“Saraydan kaçmaya veya nişanımızdan kurtulmaya çalışırsan seni öldürürüm.”

Sonra beni odadan gönderdi.

10. CARİYELER VE İMPARATORİÇELER

Gözde cariyeler Anyë ile Ruchen, iki güzel şakayık;
Bir vadinin nehrini sevdiği gibi birbirlerini severlerdi.
Dongwu İmparatoru tek tek kopardı onları, yaprak yaprak,
Ta ki kökten yaprağa solup gidene dek.

BİLİNMEYEN KÂHİN, KÜL HANEDANI, 12 YILI

Odama döndüğümde o kadar bitkindim ki yataktan çıkmadım. Dünkü kusmalarım yüzünden boğazım yanıyordu. Midem sanki alev almış gibiydi. Ağzımdaki acı safra tadı, ne kadar krizantem çayı içsem de geçmedi. Öğle vakti Wren kapımı çaldığında bana şöyle bir baktı ve

“Misafirler gelmeden önce yüzünüzü pudralasak iyi olur Leydi Yin.” dedi.

“Misafirler mi?”

“Dün gece size ve prenze aitti. Bu yüzden İç Saray’dakiler sizi rahat bıraktı ama şimdi seçim tamamlandığına göre, herkes tebriklerini sunmak için gelecek. Bu, saray geleneğidir.”

Kendimi yataktan çıkmaya zorladım. Kaya gibi oturup Wren’in yüzüme pudra sürmesine, kaşlarımı boyamasına ve dudaklarıma açelya rengi vermesine izin verdim. Bana selvi yeşili ve altın sarısı karışımı bir elbise giydirdi. Eteklerinde şüphesiz saray kâhinlerinin yetiştirdiği trompet çiçekleri vardı. Yardımcım, altın sarısı imparatorluk rengi olduğundan, yalnızca imparatorların ve imparatoriçelerinin bütün olarak giyebileceğini açıkladı. Fakat benimki gibi yeterince yüksek statüye sahip kişiler, gücüyle böbürlenmek adına bu rengi kısmen giymeliydi.

Güçlüymüşüm gibi hissetmiyordum.

Selvi Köşkü’nün salonu çoktan misafirler için hazırlanmıştı. Ortanca çalılarının arasına, alçak masalar daire şeklinde

yerleştirilmişti ve üzerleri sıcak çay, kuru hurma ve rengârenk maş fasulyesi kekleriyle doluydu. Bir uçta, tam bir taht olmayan yüksek bir koltuk vardı ve Wren beni oraya yönlendirdi.

Her misafir geldiğinde, kâtipleri onları anons etti. *Leydi Liru, Üçüncü Derece Cariye. Leydi Güneş, Soylu Eş.*

Bir cariyenin rütbesi ne kadar yüksekse, şemsiye ağacı gibi elbiselerindeki işlemeler o kadar zarif ve parfümleri de o kadar yoğun olurdu. Giysilerin boyun ve kol kısımlarını her türden çiçek, boru sarmaşıkları, sabah sefaları, begonviller süslüyordu. Her birine en az bir yardımcı eşlik ediyordu, daha yüksek rütbeli konukların daha fazla yardımcısı oluyordu.

Terren'dan veya Zhen'e yaptıklarından korkmuş olsalar bile, mahcup gülümsemeleri bunu belli etmiyordu. Muhtemelen ailelerinin ve sülalelerinin onları koruyacağına inanıyorlardı.

“Bin yıl yaşayın!” dediler ve önümde ustalıkla eğildiler.

Güneş Jia formalitelere aldırış etmedi. Binlerce yeşim taşı yüzünden ağırlaşmış bir elbiseyle içeri girerken sadece humladı, gözlerini devirdi ve bana kasten hiç bakmadı. Jia'nın, benim seçilmenden bir süre sonra kürsüye çıkıp imparatoriçenin önerisiyle diğer Soylu Eş makamını aldığını belli belirsiz hatırlıyordum.

Benden *hücrelerine* kadar nefret ediyor olmalıydı. İmparatoriçenin yeğeni ve büyük Güneş Sülalesi'nin bir üyesi olarak, herkes onun benim koltuğumda oturmasını bekliyordu.

Gözlerimi kaçırdım, dudaklarımı kapalı tuttum. Terren'in işkencesinden onun oyunlarını oynayamayacak kadar bitkindim ve tüm enerjimi kusmamaya harcıyordum.

Sonra İmparatoriçe Güneş geldi. Parıldayan altın rengi bir elbiseyle geldiğinde, yaptığı ilk şey altı hizmetkârına benimki gibi yüksek bir koltuk getirmelerini söylemek oldu. Oturduğunda benden daha yüksekteydi.

“Umarım aldırmazsınız.” diye mırıldandı. “Eklem sorunlarım var ve dizlerim yerde oturmaya uygun değil.”

“Tek dileğim majestelerinin rahat etmesidir.” diye cevapladım. Şakayık avlusunda geçirdiğim ay boyunca görgü kurallarını öğrenmiştim.

“Yazık ki aynı rahatlığı kendinize sağlayamamışsınız.” Yan gözle bana baktı. “İyi görünmüyorsun tatlım. Hasta mısın?”

İlkel bir içgüdü, bir geyiğin bir tilkiden topallamasını gizlemesi gibi yalan söylememi sağladı.

“Sadece yorgunum. Dün gece, seçilmiş olmanın heyecanıyla uyumak zordu. Hem zaten çocuk yapma aktivitesinin ne kadar yorucu olduğunu bilirsiniz.”

Odadaki kızlar kıkırdadılar. Bir anda, bir baraj yıkılmış gibi sorular sel gibi aktı. Terren’in hangi teknikleri beğendiğini, hangi iltifatları ettiğini hatta nasıl koktuğunu bilmek istediler.

“Bütün hizmetçiler çarşaflardaki kanın dedikodusunu yapıyordu...” dedi Qi Nere heyecanla. “Lütfen bize dün geceni anlat!”

Tüm bu teknikleri ezberlemeye bu kadar zaman harcadığım için atalarıma teşekkür ettim ve Leydi Chara’nın bize öğrettiklerini tekrarladım. Onlara, hoşuna gittiğine dair sesler çıkarmasına neden olan Batan Dağ Güneşi ile başladığımı, ardından da zevkten mührünü parlatan Çağlayan Şelale ile hızlandırdığımı söyledim.

Onlara ne kadar korktuğumu, ne kadar çaresiz hissettiğimi söylemedim.

“Dün gece olanları birine anlatırsan, seni öldürürüm.”

Öğleden sonra yaklaşırken hediye zamanı geldi. Cariyeler yeşim küpeler, şingırtılı inci kolyeler ve gül balı ve incir kokulu parfümler getirdiler. Bir cariyeye ta Eriet Dağları’ndan getirtilmiş kaliteli çaylar, bir diğeri de kafes içinde canlı bir tavus kuşu getirmişti ki kuşla ne yapacağım konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

“Bunlar uğurlu çörekler; susam ve nilüfer ezmesinden yapılma.” dedi Jiang Rovah adında kısa saçlı bir kız. “Jiangtu

Bölgesi'ndeki memleketimin özel yiyeceğidir. Lütfen bir tane deneyin.”

“Ah, şu erik şarabından da deneyin, lütfen.” Jin Veris adında zayıf, esmer bir kız altın rengi bir şişe kaldırdı. “Amcam, Xuen yakınlarında bir şarap imalathanesi işletiyor ve her şişe bin bakıra satılıyor.”

Reddetmek kabalıktı ama yine de reddettim. O anda hiçbir şeyi mideme indirme şansım yoktu. Yemek yeme düşüncesi, en ufak bir yemek kokusu bile tekrar midemi bulandırıyor.

Jia bana hiçbir şey vermedi. Öğleden sonra ilerledikçe daha da huzursuzlandı. Sonunda ayağa kalkıp masasını itti. Parmaklarını bana doğru uzattı.

“Bu cadının İç Avlu'ya nasıl hile yapıp büyüyle girdiği hakkında konuşmayacak mıyız? Köylü *pisliğin* her nasılsa saflarımıza sızdığı hakkında konuşmayacak mıyız?”

Kimse cevap vermeyince, kaşları korkunç bir şekilde çatıldı. En yakındaki, içinde bir mandalina ağacı olan porselen vazoyu kaldırmaya çalıştı ama kaldıramadı. Sonra daha küçük bir vazoya gitti, onu başının üzerine kaldırdı ve şangırtıyla yere fırlattı.

Odadaki herkes bir anda sessizleşti. Köşede kendi aralarında fısıldaşan iki cariyeye, Chua Yan ve Liru Syra bile durup Jia'ya bakmıştı.

“Bunu nasıl yaptın? Ben olmalıydım! Her zaman ben olmalıyım! Eğer seni önce seçmeseydi, İç Avlu'nun en güçlü kadını ben olacaktım!”

Yüzüm kor gibi yanıyordu ama gözlerimi yerden ayırmadım. “*Keşke bilseydim!*”

İmparatoriçe beni dikkatle izliyordu. Sarayın annesi olarak, barışı sağlamak için araya girmeliydi ama kıpırdamaya hiç niyeti yoktu.

“Pirinç çiftçisi!” diye hırladı Jia. “Senin türünü biliyorum. Toprakla çiftleşen, gittikleri her yere çamur bulaştıran

köpekler! İğrenç, uyuz şeyler! Pudra ve şık kıyafetler bile senin tabiatını gizleyemez.”

Sesi, ayaklarının dibine saçılmış porselen parçaları kadar tizdi.

“Sözlerimi iyi dinle, köylü köpek! Öleceksin! Ve öldüğünde, yerini ben alacağım.”

Beni öfkeliendirip konuşturan şey, o korkunç sözlere diğer herkesi dâhil etmiş olmasıydı. Sarayda tanıştığım herkesten çok daha fazlasını hak eden çalışkan Lu'an halkına hakaret etmiş olmasıydı.

Düşünmeden çenemi kaldırdım ve doğrudan gözlerinin içine baktım.

“Hayır Jia...” dedim ona. “Yaşayacağım. İmparatoriçe olacağım.”

Herkes gittikten sonra Wren ve Pima'yı çağırdım.

“Dün yerde gümüş bir iğne vardı. Onu gördünüz mü? Nerede?”

Wren hemen getirdi, o kadar hızlıydı ki yakınlarda bir yerde saklamış olmalı. Fener ışığında hediyeleri karıştırdım, iğneyi ballı şekerlemelere, uğurlu çöreklerle, incirli şekere ve çaya batırdım. Jin Veris'in getirdiği altın şaraba geldiğimde, iğne simsiyah oldu.

Uzun süre iğneye anlamayarak baktım. Yiyecekleri test ederken, kararmasını hiç beklememiştim. Bilinçaltımda bir yer bunu sadece Ciyi'nin yanıldığını kanıtlamak için yapmıştı. “*Bak, sonuçta kimse beni öldürmek istemedi...*” demek için.

Minma'nın yanıldığını kanıtlamak için. “*Bak, saraydaki kadınlar nazikler.*”

Gerçekten ölmemi istiyorlardı. Terren'in ne tür bir canavar olduğunu bilmelerine rağmen, benim yerime onun karısı olmayı gerçekten istiyorlardı.

O kadar saçmaydı ki bu kadar korkmasaydım, gülebilirdim. Oysa tüm o şehirli kızların kendilerinin böylesine yenilmez olduklarına inandıran yetiştirilme tarzını kıskanmıştım.

Başımı kaldırıp Pima ile göz göze geldim.

“Lütfen Ciyi’ye bir mesaj gönder. Onu görmek istiyorum.”

11. SARAYIN PARA BİRİMİ

Hadım, köşküme girdiğinde zaten ukalaydı ama siyah iğneyi görünce yüzü ışıltılı bir gülümsemeyle aydınlandı. Baş haremağam olma teklifini kabul edeceğimi söylediğimde, gülümsemesi gerçekten de parladı.

“Ama iki şartım var...” dedim yüksek koltuğumdan.

Nihayet kendimi daha iyi hissetmeye başlıyordum. En azından zihnim berraklaşıyordu. Arkamızda, hafif ay ışığı altında, tavus kuşu şiddetle kanatlarını kafesine çarpıyordu.

Ciyi'nin gülümsemesi kaybolmuştu. Açıkçası, basit bir pirinç çiftçisinin pazarlık etmeyi bilmesini beklemiyordu.

O ve saraydaki diğer kadınlar olmasaydı ben de beklemezdim. Sonunda bana saraydaki para biriminin güç olduğunu öğretmişlerdi. Öyle hissetmesem bile, o paranın bir kısmını elimde tuttuğumu öğrenmiştim.

“Öncelikle, bana okumayı öğretmeni istiyorum.”

Yüzündeki ifade anında dehşete dönüştü.

“Ama bu ihanettir Leydi Yin! Okuma yazma bildiği öğrenilen kadınlara ne olduğunu mutlaka biliyorsunuzdur!”

Elbette biliyordum. Guishan'da yargılananları, sırtlarında kanlı kırbaç izleriyle şehir meydanına asılmış, ölmüş veya ölmekte olan kadınları görmüştüm ama burası Guishan değildi. Burası Açelya Hanedanı'ydı ve hayatım zaten tehlikedeydi. Prensten, cariyelerden, Terren'in tahta çıkmasına karşı çıkacak herkesten tehlike gelebilirdi.

Tehlikede olmam gerekiyorsa, kendi yarattığım tehlike olması daha iyi...

“Neden?” diye üsteledi Ciyi. “Zaten bir kâtibin var. Neden böyle gereksiz bir risk alıyorsun?”

Önceki gün Jia’ya imparatoriçe olmak istemekle alakalı söylediğim şey yüzünden değildi. Onlar sadece öfkeyle söylenmiş sözlerdi.

Kâhinlik öğrenmek istediğime karar verip Ciyi’yi çağırdığımda, Bao’yu okula ve memlekette beni bekleyenlere de hediyeler göndermek olan asıl amacıma ulaşmak için geriye kalan son seçeneğin bu olduğunu düşünmüştüm. Bir zamanlar düşündüğüm gibi, cariye olmak kadar kolay olmayan bir amaçtı bu. Hizmetçilerin tereddütleri, Terren’in zulmü, kırılan vazo, kararmış iğne... Sonunda Lu’an’a bereket büyüsü göndermek istiyorsam, tek yolun onları benim yazmam olduğunu anlamıştım. Asılma tehlikesi olsa bile...

Asıl sebep buydu ama dışarıya söylediğim sebep bu değildi.

“Çünkü hep öğrenmek istedim...” dedim çenemi kaldırarak. “Daha küçüklüğümünden beri ve şimdi sarayda olduğuma, müstakbel imparatoriçe olduğuma, ticaret yapacak güce ve nüfuza sahip olduğuma göre, daha önce hiç mümkün olmayan şeyi yapma niyetindeyim.”

Bunun inandırıcı bir yalan olmasını umuyordum. Daha zeki ve daha cesur bir versiyonumu, Guishan’daki okul çitinin ötesine diz çöküp tıpkı Har Asori gibi gizlice ders dinleyen bir kız olduğumu hayal etmeye çalıştım. Belki başkentte sadece kardeşinin okula gitmesini değil, kendisinin gitmesini de hayal ederdi.

Ciyi’nin gözleri, seçim günü bana yalvardığı zamanki kadar aç bir şekilde bakıyordu. Olasılıkları kafasında hesapladığını neredeyse görebiliyordum. Hain sözlerimi ihbar ederse, şüphesiz küçük bir ödül kazanacaktı. Hatta benim yerime geçecek

kişiyi yani muhtemelen Güneş Jia'ya benzer bir teklifte bulunarak şansını deneyebilirdi.

Fakat imparatoriçenin yeğeni kadar güçlü birini yönlendirmek o kadar kolay olmazdı. Zaten saray hakkında bilgisi olacaktı. Kendi fikirleri, müttefikleri ve siyasi bağları olacaktı. Jia'yı, hayatının tamamen ona bağlı olduğuna inanan çaresiz bir köy kızı kadar kontrol edemezdi.

“Bunu sır olarak saklamalıyız.” diye mırıldandı Ciyi sonunda. “Sana öğrettiğimi öğrenirlerse, şüphesiz benim de kafamı alırlar. Şimdi, ikinci şart nedir?”

Ay ışığının aydınlattığı duvarın yanında duran kafesi işaret ettim.

“O tavus kuşunu serbest bırakabileceğim bir yer bul. Güvenli ve özgür bir yer.”

Ertesi gün yatak odamda derslere erkenden başladık. Dışarıdaki şafak soğuk ama yumuşaktı. Hizmetçilerime bize tamamen mahremiyet vermelerini, harem ağamla strateji geliştirmek için zamana ihtiyacım olduğunu söylemiştim.

“Okumak göz korkutucu olmak zorunda değil Leydi Yin.” Ciyi masaya birkaç boş kâğıt ve mürekkep kavanozu koydu. “Karakterler rastgele değildir. Anlamli daha küçük birimlerden bir araya getirilmiştir.”

Şaşırtıcı derecede sabırlı bir öğretmendi. Atalarımızın dilinde, her biri kendine özgü vuruşları, telaffuzları ve anlamları olan yirmi binden fazla karakter olsa da bunları anlamlı gelecek bir şekilde benim için nasıl parçalara ayıracağını biliyordu.

“Hatta bazı karakterler temsil ettikleri şeye benzerler. Onlarla başlayalım.”

Bana dışarıda saçakların arasında oynayan bahar ebabilleri gibi olan 鳥/Niao kelimesini yazdı. 山/Shan, uzakta yükselen

zirveler gibiydi ve 木/Mu, rüzgârda salınan selviler gibiydi. Ciyi'nin canlı fırça darbelerinde, sarayın sayısız havuzundan birinde yüzen 魚/Yu'nun, aslı kadar kaygan ve özgür olduğunu görebiliyordum.

Bana 女/Nü karakterini yazdığında, nazik figürde birkaç farklı kadın görebiliyordum. Sırasıyla, derede çamaşırlarımızı yıkayan annemi gördüm, Bıçaklar Sarayı'na girerken nilüferli elbisesiyle zarif Song Silian'ı gördüm. 女/Nü, tehlikeli hayali olan Minma ve kurnaz, kızıl gülümsemesiyle imparatoriçeydi.

Dudaklarını büzerek bana “köylü pislik” diyen Güneş Jia'ydı.

Erik şarabını denemem konusunda ısrar ederken masumca göz kırpan Jin Veris'ti...

“Seni zehirleyeni ne yaptın?” diye sordu Ciyi, şafak derslerimizden birinde.

Tüm zemine yayılmış mürekkepli kâğıttan başımı kaldırdım.

“Ne demek istiyorsun?”

Sözlerim bir cahilliği açığa vurmuş olmalıydı ki aniden kaşlarını çattı.

“Leydi Yin! Böyle bir şeyi nasıl olur da görmezden gelirsiniz? Onu cezalandırmalıydınız! Ceza ne kadar zalimce ve aleni olursa o kadar iyi!”

Cezalandırmak... *Cezalandırabileceğim* aklıma bile gelmemişti.

“Yakında imparatoriçe olacaksınız!” diye azarladı Ciyi, tıpkı Rui Amca'nın ormanda çok uzaklaşan küçük oğlu Dan'a yaptığı gibi. “Elinizde güç var. Onu kullanmak size iyi gelecektir.”

“Ne yapmalıydım?”

“İç Saray'dakilerin tamamını çağırın. Hediye ve kararmış iğneyi kanıt olarak sunun. Normalde bir cariyeye suikast girişiminin cezası acı verici bir ölümdür. Korkunç ve aleni bir şey seçin. Bin kesik veya yavaşça parçalama gibi.”

Ona dehşet içinde baktım. Önerdiği şey, annemin bana öğrettiklerinden o kadar farklıydı ki nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Annem bana her zaman elimden geldiğince beladan uzak durmamı söylerdi. Başımı eğip nazikçe gülümsememi öğütlerdi. Annem, zehirlenme konusunda sessiz kaldığım sürece bunun bir daha olmayacağını çünkü Veris'in hâlâ hayatta olduğumu ve planının işe yaramadığını görünce pes edeceğini söylerdi.

“Ya da en azından avluda derisini yüzüp cesedini serçelere bırakalım.”

“Hayır.” dedim.

Ciyi hayal kırıklığıyla kaşlarını çattı. Aniden ayağa kalkıp çalışma odasında volta atmaya başladı. Pencere kenarında uyan söğüt kedisini ürküttü.

“Sizi neden bu kadar bariz ve utanmazca zehirlemeye cüret ettiklerini bilmiyor musunuz? Tam da başaracaklarını bildikleri içindi. Başaramadıkları küçük ihtimalde bile, misilleme yapmayacağınızı biliyorlardı! Cahil bir köylü olduğunuz için sizi bu kadar hiçe sayıyorlar. Yanınızda *benim* olduğumu bilmiyorlar.” Aniden bana döndü, sesindeki tatlılık gitmişti. “Çok geç değil. Yarın toplantı ayarlamak için yetkinizi kullanacaksınız. Dediğimi yapacağız.”

“Hayır!” diye tekrarladım.

Sesim bu sefer daha kararlı çıkmıştı. Onunla yüzleşmek için ayağa kalktığımda kalbim hızlandı.

“Dediğin gibi gücüm varsa, beni hiçbir şey yapmaya zorlayamazsın. Hele ki birini öldürmeye...”

Sesimin titrememesi için elimden geleni yaptım. Gerçek bir müstakbel imparatoriçe, arzularını hadımının bastırmasına izin vermezdi.

“Leydi Yin...”

“Veris beni zehirleyecek kadar alçalmış olabilir ama ben onun gibi olmayacağım. Açelya Hanedanı’ndaki hiç kimseye benzemeyeceğim. Zalim olmayı reddediyorum.”

Olduğu yere gelmek için rakiplerini sabote eden İmparatoriçe Güneş gibi olmayacaktım. Çocukluklarından beri taç uğruna kardeşleriyle savaşan mühür taşıyan prensler gibi olmayacaktım. Sarayın bana sunabileceği hiçbir şey beni bu kadar kalpsiz olmaya ikna edemezdi.

“Hâlâ bir imparatoriçe gibi değil, bir köylü gibi düşünüyorsun!” diye homurdandı Ciyi. “Zalim olmayı reddedersen, birisi sana zulmeder. Başkalarına acı çektirmeyi reddedersen, önce sen acı çekersin.”

O kadar öfkeliydi ki dersimiz bitmeden gitti.

12. GECELER

İlk geceden kısa bir süre sonra Terren beni tekrar çağırdı. İçeri girmeden önce kulenin tepesinde durup birkaç derin nefes aldım, nabzımın yavaşlamasını ve ellerimin titremesinin geçmesini bekledim.

Bu sefer masada yiyecek yoktu, sadece yığınla kâğıt vardı. Prensın etrafındaki halının üzerinde yüzlerce fener titriyordu. Yanan mumlar ile taze mürekkep kokusunu duydum.

Büyü yazıyordu. Bunu, cümleyi yazmayı bitirdiğinde, karakterlerin tıpkı Yılbaşı'nda maytaplarla gelen büyüler gibi parlamasından anlıyordum. Açelya Hanedanı ne kadar korkunçsa, onlar da o kadar güzeldi. Kendimi Bao, Rui Dan ve diğer tüm çocuklar için tıpkı bunun gibi bir büyü yazarken hayal ettim.

Bir hasat şarkısı olacağına çoktan karar vermiştim. Lu'an'da bile duyulabilecek, herkese hediyeler getirecek bir hasat şarkısı...

Prensın çalışmalarını izlerken korkumun içinde bir umut belirdi. Ciyi bana okumayı öğretiyor olabilirdi ama *kelime büyücülüğünü* bana o bile öğretemezdi. Kendi büyülerimi yazmayı öğrenmek istiyorsam, usta bir büyücüden öğrenebilir miydim?

Gözlerimi sımsıkı kapatıp ortadan kaybolmaktan başka bir şey istemesem de kendimi konuşmaya zorladım.

"Majesteleri..." Daha önce Minma'da işe yaramış olan iltifatları denedim. "Bereket büyülerini bu kadar çabuk yazdığınıza

göre oldukça yetenekli olmalısınız. Görüyorum ki yan tarafınızda hâlihazırda tamamlanmış üç tane dize var.”

Cevabı sakın, neredeyse mantıklıydı:

“Açelya Hanedanlığı oğulları olarak, temel sorumluluklarımızdan biri sarayın depolarına büyü yapmaktır. Diğer kelime büyücülerinin aksine, mühürlerimiz bize yardım edebiliyor. Kendi becerilerimizle ilgili şiirler en hızlı ve en kolay olanlardır ve bir gecede üç tane yazmak hiç de kolay değildir.”

Başka bir büyüü bitirdi ve önüne yeni bir parşömen açtı.

“Ne kadar samimiyetsiz konuşursan, sana o kadar işkence edeceğimi bilmelisin. Gündüzleri o kadar çok iltifat alıyorum ki geceleri tahammülüm bitiyor.”

Sesi değildi ama sözleri tehditkârdı. Nefes alışlarım kâbuslarımdaki kadar hızlandı ve midemin derinliklerinde bir şeyler çalkalanmaya başladı.

Eğer bu gece, geçen gece ya da seçim töreni gecesi gibiyse, prensin sakinliğinin dağılması ve o acımasız fırtına bulutlarının gelmesi an meselesiydi. Ondan bilgi almak istiyorsam acele etmeliydim.

“Bir büyü bulduğunuzu nasıl anlarsınız?”

“Şiir, hakikat ve duygudur. Küçük bir çocuk bile bu ikisini içgüdüsel olarak tanıyabilir. Etkileyici bir şiir dinlediysen, kalbinde o kıpırtıyı hissetmişsindir. Kendini özgür bırakmayı bekleyen bir büyü...” Sulu boya fırçasıyla parşömenine yeni bir karakter yazmak için durakladı. “Ama bazı gerçeklere ulaşmak diğerlerinden daha kolaydır. Dao Bereketleri benim için otomatikleşti. Küçüklüğümden beri kılıçlarım hep fısıldayarak bana bildiklerini söyledi, beni gerçeklerine yönlendirdi. Bir büyü görmek ister misin Wei?”

Kalbim hızlandı. Korktuğum bir adamla aynı odada sıkışıp kalmış olsam bile, içimdeki çocuk büyü görmeyi ne kadar istediğini hâlâ unutmamıştı.

“Evet majesteleri.”

Başını olumlu anlamda salladı. Mührü parladı ve bir saniye sonra tavandan bir kılıç süzülerek önümde asılı kaldı.

Pastan kararmış eski bir kılıçtı. Terren, yığındakilerin arasından yazdığı şiirlerden birini alıp ikinci bir kılıcın ucuyla halısının üzerinden geçti. Halının üzerinde bulut dansı yapan bir düzine korkunç ejderha işlenmişti. Karakterlerde ne yazdığını anlayamadım. O da bunları benim için okumadı.

Atalar kelimeleri kabul etti. Şiirin tamamı bir kez parladı, sonra kıvılcım seline dönüşüp yükselerek paslı kılıcı sarmaladı. Kıvılcımlar, kılıcın üzerinde zarifçe kıvrılan beyaz zambaklara dönüştü ve tekrar açıldıklarında tüm pas yok olmuştu. Kılıç, odadaki yüzlerce feneri ayna gibi yansıtarak, yeni dövülmüş kadar parlak oldu.

“Büyüleyici, değil mi?” Gülümsemesi sinsî ve korkunç bir hal almıştı. “Bu belki Ji Eyaleti’ne gidebilir. Oradaki bakanlar benden yeni silahlar isteyip duruyor.”

Elindeki kâğıdın, Lu’an’da yazdığımız Bereket büyülerinin aksine ortadan kaybolmadığını fark ettim. Kâğıdı masaya geri bıraktı.

“Bir bereket kaç kez kullanılabilir?” diye aceleyle sordum.

Zulmünün ne zaman başlayacağını hâlâ bilmiyordum. Önceden her bereketin yalnızca bir kez uygulanabileceğini düşünürdüm ama kâğıt ortadan kaybolmasaydı, belki de tekrar toprağa yazılabilirdi.

“Hmm. Duruma bağlı. Büyünün kalitesine, karmaşıklığına, uzunluğuna bağlı olarak bir kez de olabilir yüzlerce kez de ama her kelime büyücüsünün bir sınırı vardır. Her şiir, büyüsünü kaybetmeden, atalar artık onda anlam bulmadan, sözcükleri herkesin hafızasından silinmeden önce birçok kez kullanılabilir.”

Havada asılı duran bıçak, kabzası bana bakana kadar havada döndü.

“Bu büyü en az beş, altı kez uygulanabiliyor ama daha yeni yazdığım bir büyü olduğu için henüz işe yarayıp yaramadığını bilmiyorum. Deneyelim mi?”

Sanki kılıcı almamı istiyormuş gibi bana bakmayı sürdürdü.

Tereddütle bıçağa uzandım. Tahmin ettiğimden daha hafif-ti ve kabzası sıcaktı.

“Bir şey kes.” dedi Terren.

Odada kesecek bir şey aradım. Bakışlarım odanın etrafına yayılmış parşömenlere ve fenerlere, ay ışığıyla aydınlanan pencere pervazının altında uzayan güllere, sütunların ve duvar köşelerinin yakınında filizlenen genç kataya ağaçlarına kaydı. Prensın eşyalarından herhangi birini yok etmek akıllıca gelmedi.

Sonunda kendi elbisemin kuşağını kestim. Yeşil ipekten bir şerit halının üzerine düştü.

Terren gözlerini benden hiç ayırmadı.

“Wei!” dedi, sesi aniden çelik gibi çıkmıştı. “Bu, savaş için yapılmış bir kılıç. Onu rastgele bir nesne üzerinde değil, hedeflenen amaç üzerinde test etmeliyiz.”

Hedeflenen amaç... Ne istediğini anladığımda tüm vücudum buz kesti. Fırtına bulutları, şiddet, tam da tahmin ettiğim gibi gelmişti.

“Kes!” diye tekrarladı daha yüksek sesle.

Titreyerek, kılıcın parıldayan ağzını boştaki elimin avucuna bastırdım, etime batarken irkildim. Çeliğin derimle buluştuğu yerde kırmızı bir çizgi belirdi.

“Orası olmaz!” Sesi sinirli çıkmıştı. “Savaş alanında, savaşçıların ele nişan alacağını mı düşünüyorsun?”

Bir hıçkırığı bastırmaya çalıştım ama başaramadım ve dudaklarımdan tiz bir ses çıktı. Savaşçıların savaş alanlarında nereye nişan aldığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Endişelenme!” dedi, ben hâlâ kıpırdamamışken. “Büyümün becerisi bıçaklarla ilgilidir ve bıçakların açtığı yaraları iyileştirmeyi de kapsar. Hadi, devam et.”

Ses tonu, Zhen’e kullandığı cesaretlendirici tonla aynıydı. “*Endişelenme! Pek iyi nişan alamam.*” Hâlâ şiddetle titreyerek kılıcın ucunu karnımın yumuşaklığına koydum. İsteddiği bu muydu?

Zihnimin her bir parçası “*Hayır, hayır, sakın yapma!*” diye bağıırıyordu ama tüm korkumu bir kenara ittim, gözlerimi sımsıkı kapadım ve kılıcı tek bir kararlı hareketle kendime doğru ittim.

Bıçak kıpırdamıyordu.

Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda, prensin mührünün parladığını gördüm. Kılıcın hareket etmesini engellemek için büyüsunü kullanmış olmalıydı.

“Orası da değil. Karın yarası ölümcüldür Wei. Sadece büyümü deniyoruz, seni öldürmeye çalışmıyoruz. Yaraları iyileştirebileceğimi söyledim, mucizeler yaratabileceğimi değil!”

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki nabzımın kabzaya çarptığını hissediyordum. Yutkunup bıçağı bacağıma sapladım. Bu sefer, hiçbir şey bıçağı durdurmadı.

Acı, kızgın demir gibi dağladı. Boğazımdan hıçkırık veya derin nefes gibi bir ses çıktı. Sonra bir tane daha, sonra bir tane daha...

“Daha derine!” dedi prens.

Canım o kadar çok yandı ki gözlerim yaşlarla doldu ve artık kontrolsüzce ağlıyordum ama yine de itaat ettim. İlk geceki gibi, istediği her şeyi yaptım çünkü başka seçeneğim yoktu.

O gece de beni tohumlamadı.

Yatmadan önce, söz verdiği gibi, yığınınından bir büyüyle yarımı iyileştirdi. Sonra yatağa uzandı ve bir daha benimle konuşmadı.

Yatağın köşesine oturmuş, uyuyan bedeninin etrafında tembelce dönen Aricine Koruyucusu'nu izlerken, korkunç bir sır saklayıp saklamadığını merak ettim. Belki de hastaydı. Belki biri onu lanetlemişti. Çocuk sahibi olmasını engelleyen bir laneti vardı. Belki de o ahlaksız yüzünün altında, keçi bacakları ve yılanın pullarıyla kaplı karnı olan gerçekten bir iblis vardı ve kimse onu çıplak görmediği için bilmiyordu.

Bacağımdaki deri sağlam, sanki hiçbir şey olmamış gibiydi ama ben sağlam değildim. Sarsılmış ve korkmuştum. Kaybettiğim tüm kanı büyüyle bile geri getiremedi ve başım zonklamaya devam etti. Atalara defalarca sordum, Larkspur'u ve diğerlerini kaybetmem, değersiz bir kız olarak doğmam neden yeterli değildi? Neden insanlar da bana zarar vermek zorundaydı?

Terren beni sık sık çağırırdı. Her gece hatta her hafta bile çağırmazdı ama her gün, öğleden sonra ışığı azaldığında ve pencere kafeslerimin gölgeleri zemine uzadığında, hızlı nefes almaya başladım. Kalbimin panikle çarpmasıyla göğsüm sıkıştırdı. Hesin'in kapımı çalmasını beklerken ağzımda acı bir safra tadı olurdu. Bu kapı tıklamasına korkunç sözler eşlik ederdi:

"Majesteleri sizi yatağına çağırıyor."

Gökbilimcinin bize daha önce ay döngüsü hakkında söyledikleri tamamen yalandı. Prens, görevini İç Saray'a Ay'ın döngüsüne göre yaymamıştı. İki soylu eşi bile çağırmamıştı. Şimdiye dek çağırdığı tek kişi bendim. Çağırdığı zaman da beni tohumlama görevini yapmak için değil, acımasızca işkence etmek için çağırıyordu.

Bir gece, bir küveti çamurlu su ve pirinç tarlalarında kendiliğinden yetişen sazlarla doldurdu. Sonra beni banyoya gitme izin vermeden olabildiğince çok içmeye zorladı.

“Pirincin yetişmesi için, bir çeltik tarlasını su basması gerektiğini duydum. Çamurdan doğmuş bir pirinç yaratığı olduğun için, senin de aynı şekilde sulanman gerektiğini düşündüm.”

Başka bir gece, içinde yüz tane aç farenin olduğu bir fiçı getirdi.

“Köyünden bu kadar uzağa geldiğin için, sana memleketinden bir parça getirdim.”

Süzülen bir bıçakla bütün bedenime çürümüş et yahnisi sürdükten sonra beni zorla fiçıya soktu. Sonra, nemli bedenlerini, titreyen ayaklarını veya o iğrenç tüy ve çürük kokusunu bir daha asla unutamayacak bir hâle gelene kadar, memleket hatırasını üzerimde gezdirdi.

Başka bir gece, beni Doğu Sarayı’nın en büyük bahçesi olan Çit Bahçesi’ne götürdü.

“Saray ihtişamına alışkın olmadığın için seninle tüm güzelliğini paylaşmak istiyorum Wei.”

Beni bahçedeki, sis ve ay ışığıyla kaplı gölete götürdü.

“Lütfen sazan balığına hayran ol!” dedi, üç düzine kılıcını havada süzdürüp etrafımda bir kılıçtan kafes yaparak beni suyun altına soktu ve balıkların arasında tuttu. Öksürüp çırpındığımda, yeterince takdir etmediğimi söyledi ve sazan balığına bir kez daha hayran olmaya zorladı.

İlk başta onu anlamaya çalıştım. “Eğer zalimliğinin bir mantığı varsa, belki de bundan kaçınmayı öğrenebilirim!” diye düşündüm.

Fakat çok geçmeden hiçbir mantığı olmadığı ortaya çıktı. Onunla konuşursam canımı yakardı. Konuşmayı reddedersem bunu bir aşağılama olarak algılar ve canımı yakardı. Korkmuş gibi davranmamdan da alingan davranmamdan da nefret ederdi ve ikisi de değilmişim gibi davranıp nazik konuşmaya çalışmamdan da nefret ederdi. Cehaletim de her türlü zekâ kırıntısı gibi bıçaklarını kışkırtırdı. En çok canımı, ağladığım günlerde yakardı.

Belki de insanlara zarar vermek onda güçlü bir arzuydu. Kanatana kadar devam eden bir kaşıntı... Belki de bu yüzden beni müstakbel imparatoriçe olarak seçmişti. Kaş kaldırmadan çağırabileceği saraydaki tek kişi... Arkamda güçlü bir ailem, siyasi bağlantılarım yoktu. Defalarca canımı yakabilirdi ve buna katlanmak dışında yapabileceğim bir şey yoktu.

13. GÜNLER

Terren'in benimle geçirdiği geceler diğer cariyeleri öfkelen-
diriyordu. İç Saray'da nereye gitsem gergin gülümsemeler, fı-
sıltılı yorumlar ve sorgulayıcı yorumlarla karşılaşıyordum.

Nedenini tahmin etmek zor değildi. Prensın sadece beni
çağırmaı seçmesi, buraya tüm gelme amaçlarını ellerinden
almıştı. Sarayda geçirdiğim bir ay boyunca, bir cariyenin bir
prensın yatak odasında ne gibi ayrıcalıklar elde edebileceğini
öğrenmişim. Babalara verilen vezirlik görevleri, annelere gön-
derilen para, terfi ettirilen bir kardeş veya affedilen bir amca...
Hatta Mevsimler Savaşı sırasında gizlice düşman bir devlete sı-
zan, o devletin seçimine katılan ve sonrasında ülke kralının eşi
olan Wang Li'nin efsanesini bile duymuştum. Wang Li kralın
gözüne girdikten sonra, onu memleketinin işgaline sona ver-
mesi için ikna etmişti.

"Tek çağırıldığı kişi sensin." diye hatırlattı Liru Syra sabah
çay içerken. "Kendini çok şanslı hissediyor olmalısın."

Sözleri nazikti ama ses tonu Asori'nin okula başladığı ama
kendi oğlunun okula gidemediği yıl, Lien Teyze'nin ses tonuyla
aynıydı.

Soylu Eş Kang, Çit Bahçesi'ndeki öğleden sonra gezintileri-
miz sırasında, prensın kendisinin seçtiği tek kişinin ben oldu-
ğumu sürekli hatırlatıyordu:

"Diğer herkes imparatoriçe tarafından seçildi. Bu da
Terren'in seni çok sevdiği anlamına geliyor."

"Onu nasıl etkiledin?" diye sordu Xu Mie bir gece.

Cariyeler bir akşam mum ışığında nakış işlemek için toplanmışlardı. Mie'nin parmakları, sisli dağın üzerinden uçan bir ibisi ustalıkla dokuyordu.

“Bize sırlarını anlatmalısın.”

Gözlerimi kendi nakışımdan ayırmadım ve bilmediğimi fısıldadım. Konuşmanın bir an önce bitmesini umuyordum. Ne zaman Prens Terren'ı, kulesini veya tavandaki bıçakları düşünssem, başım zonklamaya başlıyordu.

Fakat o haftanın ilerleyen günlerinde, Güneş Jia bana aynı soruyu sorduğunda, gözlerinin içine sertçe baktım.

“Belki de çiftçileri sevdiği içindir. Belki de prensimiz sıkı çalışmaya ve güçlü kollara değer verdiği içindir. Belki de geleceğin imparatoru bile bir kâse taze haşlanmış pirinçten keyif almaktan utanmadığı içindir.”

Jia'yla birlikteyken kendime hâkim olamıyordum.

Gündüzleri Hesin, İlahi Uyum Salonu'nda prens adına sarayı yönetirdi. Tüm cariyelerinin katılması beklenirdi. Hesin, seçkin konuklarla Dış Saray ile ilgili konuları görüşürken, biz beyaz zambak duvarların yanında dekoratif vazolar gibi düzgünce dururduk. Molalarda konuklar için şarkı söyler, enstrümanlarımızı çalar ve açelyalarla süslenmiş yelpazelerle dans ederdik.

Diğer kızlar beni küçük düşürmek için ellerinden geleni yaptılar. Bazen, çay servisi sırası bana geldiğinde çelme takarlardı. Bazen yelpazemin çiçek yerine farelerle süslendiğini görürdüm. Bazen erhuyu¹ öğrenmeye daha yeni başladığım armut biçimli çalgıyı, elime aldığımda, yayının aşınmış veya telinin kopmuş olduğunu görürdüm.

1 Erhu: İki telli, kemençeye benzeyen eski Türklere ait yaylı bir çalgı. Sonradan Çin'de de yaygınlaşmıştır.

“Tensha’nın imparatorluk ailesinin geleceği!” diye haykırırdı Hesin’in konuklarından biri, “Sarayına kırık bir erhu getiren birinin elinde!”

“O iğrenç, beceriksiz kadın!” diye bağıırırdı bir diğeri. “Gerçekten prensimizin nişanlısı bu mu? İmparatoriçe olursa ayvayı yeriz!”

Güneş Jia hatta Jin Veris gibi birine söylemeye asla cesaret edemeyecekleri şeyler söylerlerdi.

Hesin hedef alındığını fark ettiyse bile, beni savunmak için hiçbir şey söylemedi. Sadece konuklarının önünde kibarca eğildi.

“Bu değersiz hizmetkâr, sıkıntılarınız için çok üzgün. Endişelerinizi prence ileteceğim ve Leydi Yin’den davranışlarını düzeltmesini isteyeceğim.”

Ciyi, yatak odamda yaptığımız alacakaranlık dersleri sırasında cariyelerin başarmayı umduğu şeyleri anlattı.

“Prens’in siyasi müttefikleri sizden yeterince nefret ederse, Leydi Yin, bu durum onu farklı bir eş seçmeye zorlar. Prensimiz kadar güçlü biri bile siyasi baskıdan muaf değil.”

Siyasi baskı... Sarayın erkekler tarafını bilmediğim için bunun ne anlama geldiğine dair pek fikrim yoktu. Yine de Terren’a baskı yapılabileceği düşüncesi saçma geliyordu.

“İstediğimi yaparım!” demişti Prens Maro’ya, gayet doğal bir şekilde. “Yasal varis benim.”

Yine de dikkatliydim. Terren’in ilk gece yaptığı tehditleri unutmamıştım. Kaçarsam veya nişanımızı bozarsam öldürülecektim. Cariyeler bir şekilde beni tahttan indirmeyi başarırrsa, Terren’in bana merhamet göstereceğine dair bir yanılgıya kapılmadım.

Bu yüzden hayatta kalmak için elimden geleni yaptım. Saraydaki aşağılanmaya, Terren’in her geceki işkencesine katlandığım gibi sessizce katlandım. Konukların üzerine çay döküp aletleri kırdığım, Açelya Hanedanı’nın utanç kaynağı olduğum

için özür diledim. Bu toplantıların olmadığı günlerde diğer cariyelerden uzak durdum. Yaz güneşinin altında dedikodu yaparlarken veya Çit Bahçesi'nde yürüyüşe çıkarlarken onlara katılmadım. Manolya ağaçlarının altında çay içmek, sazanları beslemek, nakış işlemek gibi davetlerini kabul etmek zorunda hissettiğimde sadece nöbet tutan muhafızların veya harem ağalarının olduğu yerlerde kalmaya dikkat ettim.

Bazı günler, Ciyi'nin dediği gibi beni zehirleyeni cezalandırmam gerekip gerekmediğini düşündüm.

Terren dişlerini gösteren bir kaplan olsaydı, diğer cariyeler beni pusuya düşürmek için bekleyen kıvrımlı yılanlar olsaydı, İmparatoriçe Güneş de beni tuzağa düşürmek için dikkatlice ağlar ören bir örümcek olurdu.

“İmparatorumuzun karısı olabilir” diye uyardı Ciyi beni, “ama aynı zamanda büyük sülalelerin en büyüğü olan Güneş Sülalesi'nin de reisi.”

Güneş erkeklerinin başkentin her yerinde çeşitli güçlü pozisyonlarında görevlendirildiğini anlattı. En seçkinleri valiler ve generaller olabilirdi ancak önemsiz üyeleri bile yönetici veya başkent memuru olarak görev yapıyordu.

“Güneş Sülalesi kadınlarının birçoğu geçmiş dönemlerde gözde eş veya imparatoriçe olmuştur. Bu yüzden imparatoriçeye karşı dikkatli olun. Sülalenin mirasını devam ettirmek için sizin yerinize yeğeninin geçmesi için can atıyor.”

Ancak imparatoriçeden kaçmak imkânsızdı. İç Saray'ın anesi olarak, hepimiz için sayısız toplantı düzenlerdi.

“Cariye olmak abartılı bir iş olmalı.” derdi görkemli bir şekilde. “Hepimiz hayatımızın en güzel zamanlarını geçirmeliyiz!”

Cariyeler olarak saraydan ayrılmamıza izin verilmediği için bize misafir getirtti. Doğu Hu'dan çember dansçıları, sahilden

kılıç yutanlar ve Duerlong'dan gezgin ozanlar geldi. Başkentten ünlü şairleri davet etti ve karanlıkta birbirlerini kaybeden sevgililer hakkında hüznü şarkılar okurken ağladılar. Bir keresinde çölden iki yılan terbiyecisi bile getirtti. Çitlerle çevrili bir arenaya bir grup zalim engerek yılanı yerleştirip gözlerimizin önünde ölümüne dövüştürdüler.

Çirkin bir eğlence biçimiymiş ama yine de herkes güldü çünkü önce imparatoriçe gülmüştü.

Ayın büyümesini kutlamak için verdiği ziyafette beni hemen yanma oturttu.

“Kurt üzümünü sevmem!” dedi bana.

Hizmetçileri, berrak şarapla birlikte servis edilmek üzere pirinç kekleri hazırlamıştı ve İmparatoriçe Güneş onları durmaksızın didikliyordu. Keskin tırnaklarıyla turuncu meyveleri teker teker çıkarıp tabağının dibinde lapa gibi bir yığın oluşturdu.

Kimse bize dikkat etmiyordu. Arka planda cariyeler, daha önce toplantıya gelmiş yakışıklı iki ileri gelen hakkında kendi aralarında sohbet ediyorlardı. Yaşça büyük kızlardan biri olan Wu Zhao, kapının yanında dikilen bir muhafızla şakalaşıyordu.

İmparatoriçenin verdiği bilgiyle ne yapacağımı bilemediğim için sessiz kaldım. Bir kez daha, aksadığını gizlemeye çalışan bir geyik gibi hissettim.

“Al, biraz dene. Onlarsız daha iyi olur mu, bak bakalım.”

Tırnaklarıyla meyveleri çıkardığı yerde çukurlar kalmış olan pirinç keklerinden birini bana uzattı. Uzanıp almaktan başka çarem yoktu. Bunu yaptığımda, aniden bileğimi yakaladı ve havaya kaldırdı. Bol giysi kolum dirseğime kadar kayd ve gözleri kesikleri kontrol eder gibi tenimde gezindi.

Bir kesik vardı. Doğrusunu söylemek gerekirse, birçok kesik birçok işkence gecesine dayanıyordu ama izleri kalmamıştı. Terren hepsini iyileştirmişti.

Birkaç hafta sonra, imparatoriçe, bir opera sanatçısı ve on iki vokalist getirdi. Beni yine yanına oturttu. Performansı, Soğukkanlılık Salonu'nun karanlık arka kısmından izledik. Opera sanatçısının yüzü kâğıt beyazına boyanmış, göz kapakları ise kızılçık kadar kırmızıydı. Saçları, dans ederken spot ışığı altında parıldayan, başının iki katı büyüklüğünde, mücevherlerle süslü bir başlıkla sarılmıştı.

“Gölüne hapsolmuş balığa acıyın.” diye şarkı söyledi.

Diğer cariyeler gösteriyi hayranlıkla izlerken, imparatoriçe bana doğru eğildi.

“Terren ölürse tüm cariyelerinin serbest kalacağını biliyor muydun?”

Yüreğim ağzıma geldi. Bunu elbette biliyordum ama imparatoriçenin ağzından duymak hoşuma gitmedi. Sesi sıradandı ama bakışları sorgulayıcıydı.

“Çimenlerde oynayamaz!” diye şarkı söyledi operacı. *“Esin-tiyi asla hissedemez.”*

“Ayrıca Saray’ın sana hatırı sayılır bir başlık parası vereceğinden bahsetmeme gerek yok.” diye devam etti. “Buraya her ne uğruna geldiysen fazlasıyla ödeyecektir. Belki köyün için yiyecek mi? Deliksiz ayakkabı almak için para mı?”

Etrafıma panikle baktım. Müzik yüzünden kimse bizi duyacak kadar yakında değildi. Kapıdaki muhafızlardan birine koşup imparatoriçenin ihanetten bahsettiğini söyleyebilirdim ama Güneş reisinin sözüne karşılık benim sözüme kim inanırdı ki?

“Majesteleri,” dedim tereddütle, “prensimin ölmesini istemiyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Ben... Ben onu çok seviyorum.”

“Öyle mi?”

Gülümsemesi dikenli bir kanca gibiydi.

Eşlik eden kanunların sesi giderek yükseldi, ışık söndü. Şarkıcı, bir şairin sorusunu yüksek sesle söylerken cariyeler heyecanla nefeslerini tuttu:

“Yeterince acı çektiğimizi nasıl iddia edebiliriz?”

İmparatoriçe, performansı görmezden geldi ve sanki camdan yapılmışım ve içimi görebiliyormuş gibi bana dikkatle baktı.

“Kalp-ruh şiirini duydun mu Wei? Bir kelime büyücüsüne yeterince para ödersen, en güçlü ölüm büyülerini bile yazabilecekleri söylenir.” Sesi fısıltıya dönüşürken eğildi. “Ve ejderhayla savaşmak zorunda kaldığı taç giyme töreni sırasında bu büyüyü yapabilirler. O sırada yenilmez olmayacak.”

Kalbim hızlandı. İmparatoriçenin ne istediğine dair bir fikrim yoktu. Beni Terren’ı öldürmem için ikna etmeye mi çalışıyordu? Sadece benim ihanet ettiğim süsünü verip siyasi olarak ona karşı kullanmaya mı çalışıyordu?

Her iki durumda da yemi yutamazdım.

“Majesteleri, sevgilimin ölümünü hayal etmeye dayanamıyorum. Bana merhamet edin, size yalvarıyorum ve beni bir daha bundan bahsetmeye zorlamayın!” derken sesime de aynı umutsuzluğu kattım.

Sınavını geçmiş olmalıyım ki gülümsemesi kayboldu. Dudakları gergin bir çizgi hâline dönüştü ve dikkatini tekrar operaya çevirdi.

“Balığa acıyın!” diye inledi şarkıcı kız. *“O asla ağaçların arasında yüzemez.”*

14. ŞİMŞEK KONUSUNDA ENDİŞELENMEK

İmparatoriçe, beni tuzığa düşürmek için Terren'in ölümünden bahsetmiş olabilirdi ama sözleri opera gösterisinden çok sonra bile sivrisinek ısırıkları gibi zihnimi kurcalamaya devam etti. Düşünmeden duramıyordum.

O gece Ciyi'den daha fazla bilgi almaya çalıştım. Sanki endişeli bir şekilde söylüyormuş gibi dikkatlice ifade ettim.

"Prensimizin bir suikasta kurban gitmesi mümkün mü?"

Hadım fırçasını bıraktı. Fenerler asık suratını *aydınlattı*.

"Kadınlar! Sürekli endişelenmemeleri gereken şeyler için endişelenirler. Onun ölmesini engelleyen Aricine Koruyucusu olduğunu unuttunuz mu? Seçim Günü'nde Zhen'in aptallığına kendi gözlerinizle tanık olmadınız mı?"

"O zaman öyle olabilir ama taç giyme töreni sırasında yenilmez olmayacak..."

İmparatoriçeyle konuşmadan önce bile bunu biliyordum. "*İmparatorluk el değiştirirken*" diyordu çocuk ilahisi, "*ejderha evcilleşir.*" Hanedanlık Günü'nde, Guishan'da küçük oğlanlar sokaklarda serbestçe koşuşturur, ejderhalarıyla savaşan veliaht prensler gibi davranırlardı. Arkadaşları arka planda maytaplar yakarak duman ve sesle tiyatroya renk katar veya dut dalları ve çamdan yapılmış kılıçları olan müttefikler olarak aksiyona katılırlardı.

En küçük çocuklar bile prenslerin tacı alırken büyü kullanamayacaklarını bilirlerdi çünkü ejderhalar evcilleştirme

sürecinde büyü kabul etmezlerdi. Terren sadece mührünün gücüne güvenmek zorunda kalacaktı.

Ciyi abartılı bir iç çekti.

“Evet, koruyucu büyü işe yaramayacak ama size temin ederim ki tıpkı geçmiş çağlardaki diğer tüm prensler gibi o da çok iyi korunacak. Muhafızlar olacak. Yanında bir ordu olacak. Kelime büyücüleri, seyircilerle arena arasında hiçbir hançer veya okun geçemeyeceği büyümlü bir bariyer oluşturacaklar.”

Peki ya büyü?

“İmparatoriçe bir kalp-ruh şiiri hakkında bir şeyler söyledi.” diye fısıldadım. “Gerçekten korktum.”

Hadım sabırsız bir ses çıkardı, Jin Veris’i derisini yüzüp serçelere yem etmeyi reddettiğimde duyduğum sesin aynısı.

“Leydi Yin, bir kalp-ruh şiiri hiçbir kelime büyücüsünün yazabileceği bir şey değildir. Keşfedilmiş en karmaşık büyülerden biridir. Evet, öldürme büyüsidür ama bir aşk şiiri biçiminde. O kadar içten ki ancak çok iyi tanınan biri için yazılabilir. Söyleyin bana, prensimize bir aşk şiiri yazacak kadar yakınlaşabilecek biri var mı sizce? *Bunun yerine bir şimşek düşmesi konusunda endişelenseniz daha mantıklı olur.*”

Haftalar boyunca, kalp-ruh şiiri hakkında daha fazla bilgi edinmek için Ciyi’yi sorgulamaya çalıştım. Bunun aptallık olduğunu bilmeme rağmen... Henüz bir tane yazabilecek olmasam da hatta belki de hiç *büyü yazamayacak* olsam da...

“Sadece meraktan...” dedim kendi kendime. “*Prensi öldürmeyi gerçekten düşünüyor değilim.*”

Terren’in düşmanı bile değilken bana verdiği acının gölgeleri hâlâ bedenimde sızlıyordu. Eğer ihanetimden şüphelenirse bana neler yapacağını hayal edemiyordum.

Ciyi, çok fazla soru sorduğumda hep isteksiz davranırdı ama bana hizmet ettiği için cevap vermek zorundaydı.

“Bu bereket büyüğü, Kül Hanedanlığı’nın ilk dönemlerinde daha yaygın şifa büyüğünün güçlü bir türevi olarak geliştirildi. Uzaktan bile doğrudan kalbe ulaşabilen tek öldürücü şiirdir. Hiçbir fiziksel bariyer onu durduramaz ama nadirdir. Yıllar içinde yalnızca bir elin parmakları kadar başarıyla yazılmıştır.”

“Karmaşık oldukları için mi?”

“Aşk şiiri oldukları için...” diye düzeltti Ciyi. “Sonuçta atalar adildir. Birinin ölmesinin gerekli olup olmadığına karar vermek için önce o kişiyi sevmek gerekir ama bir kez aşk oldu mu onların ölmesini hâlâ istemek çok zorlaşır, değil mi?”

“Şiirin belirli bir biçimi olmalı mı? Yazılması için herhangi bir kural var mı?”

Hadım bana tuhaf bir bakış attı.

“Önemli olan duygular ve alıcının kalbinin çıplaklığıdır. Ben kelime büyücüsü değilim ama geçmişteki kalp-ruh şiirlerinin hepsinin farklı biçimlerde olduğunu biliyorum. Tek ortak noktaları, ataları etkileyecek kadar duygusal açıdan güçlü olmalarıydı.” Bakışları araştırmacı bir hâl alınca bir an duraksadı. “Leydi Yin, siz de bir tane yazmayı düşünecek kadar aptal değilsiniz herhalde...”

Gözlerimi indirerek dehşete düşmüş gibi yaptım.

“Elbette hayır! Sadece prensimizin güvende olacağımdan emin olmak istedim.”

Ciyi’nin yüzündeki küçümseme ve çarpık memnuniyet karışımından, sözlerimden ne çıkardığını anladım: Prensi gidecek daha fazla seviyordum. Prensın yatağındaki zevkleri tattıktan sonra, herhangi bir akılsız cariyeye gibi ona âşık oluyordum.

Hakkımda ne düşündüğü umurumda değildi.

“Derslerimize devam edelim!” dedi sonunda, yüzü daha tatminkâr bir hâl aldı. “Siz anlaşmanın kendi payınıza düşen

kısmını yerine getiriyorsunuz, ben de benimkini yerine getireyim.”

Ciyi ile ne kadar tartışsak da derslerimiz kaplana, yılanlara ve ağını ören örümceğe bir mola vermemi sağlıyordu. Kendimi çaresiz hissetmediğim tek zamanlar bunlardı.

Kopyaladığım her harfte, sıcak yaz rüzgârı mürekkebi kuruturken, kontrolün bende olduğunu hissediyordum. Sayfa-daki kelimeler bana aitti. Kimse onları elimden alamazdı. Bu kâğıtları yaksalar bile, daha fazlasını yazabilirdim.

Derslere başladıktan iki ay sonra Ciyi bana ilk kitabımı getirdi. “Bunlar saray arşivlerinden.”

Masanın üzerine bir bambu sandık bıraktı ve gümbürtü, pencere pervazında yuva yapan kızılgerdanları ürküttü. Sandıkta yirmiden fazla parşömen vardı.

“Dört Mevsim Yıllıkları: Âlim olmak isteyen her okul çocuğu için zorunlu bir okuma. Mevsimler Savaşı’nın başlangıcından ilk imparatorun Tensha’yı birleştirmesine kadarki tarih dönemini anlatıyor. Tanımadığınız bir harf olursa bana sorun.”

İlk cildi kollarıma bıraktı. Parşömenin lake cildi pürüzsüzdü. Onu bağlayan kurdele yumuşaktı. Çözerken güzelliğine hayran kaldım.

Okumanın en zor kısmının harfler değil yeni kavramların çokluğu olmasına şaşırdım. *Gümrük vergisi, öncü, vasal devlet...* Lu’an’ın pirinç tarlalarında büyüdüğüm için ticaret veya diplomasi hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bürokratik sistemleri veya yetkililere verilen unvanları da bilmiyordum. Yazarın, okurun zaten bildiğini varsaydığı, bahsi geçen tarihi isimleri ve yerleri duymamıştım.

Ciltleri incelerken, Ciyi’ye soru sormak için defalarca duraklamak zorunda kaldım.

“Caeyang Koridoru nerede?”

“İç Deniz ne kadar uçsuz bucaksız?”

“Kâşif Mei Xian klmıdı?”

Daha önce hiç görmediğim imgeler zihnimde uçuşuyordu. Rüzgârın düzleştirdiği bozkırların, antik nehirlerin aşındırdığı vadilerin ve zirveleri buz kesmiş yüksek dağların imgeleri... Kalabalık şehirler, boş çöller ve uçsuz bucaksız ve vahşi okyanuslar gördüm. Üç direkli yelkenlilerin aç dalgalara göğüs gerekererek uzak ülkelere tuz ve yeşim taşımalarına tanık oldum.

Anladım ki *Yıllıklar* harf büyüğü olmayabilirdi ama yine de büyülüydüler. İmkânsızı mümkün kılıyorlardı: Sarayda mahsur kalmış bir cariye bile olsa, bir kişiyi başka bir yere, başka bir zamana götürüyorlardı. Güzel bir histi. Sanki dünya önceden sadece başka insanlar içinmiş ama artık ben de onun bir parçasıymışım gibi... Sanki bu ülke, bu hanedanlık, benim gibi insanlara da ait olabilirmiş gibi.

15. SATRANÇ TAŞLARI

Yazın sonuna doğru tuhaf bir şey olmaya başladı: Saraydaki erkeklerin konuşmalarını anlamaya başladım.

“Göklerin emrine uymamız gerektiği doğru olsa da” dedi at gibi uzun yüzlü bir sülale lideri, “siz bile imparatorun varis değişiminin oldukça ani olduğunu kabul etmelisiniz. Majesteleri hastalığından kurtulsa, fikrini tekrar değiştirmeyeceğinden emin misiniz? Liang Hanedanlığı’nın Gaoping İmparatoru, ölümün pençesindeyken halefini üç kez değiştirdi. Erken havaya girenler en büyük kaybedenler olmuşlardır.”

“Bu her zaman geçerli değil.” diye yanıtladı Hesin sakin bir şekilde. “Örneğin, ilk imparatoru en başından beri destekleyenler, sadakatleri için çok sayıda ödülleri aldılar. Ona daha sonra katılanlar ise böyle bir kazanç elde etmediler. Bu, okul çağı çocuğunun bile ezberlediği bir Aolian Öğretisi’dir: Soğukkanlı bir mizaç ve kararlı bir yürek, sonunda kazandıracaktır.”

Sülale liderinin yüzü bu belirsiz azarlama karşısında karardı ancak hemen sonrasında, Terren ile müttefikliğini sürdürmeyi kabul etti.

O gittikten sonra, bir sonraki misafir içeri gönderildi. Bu seferki, konuşmaktan çok iç çeken, kırmızı yüzlü bir askerdir.

“Taç giyme töreni sırasında Doğu Sarayı’na yardım *edecektik...*” diye hayıflandı. “Ama ordumun değersiz olması çok yazık! Adamlarımın çoğu hâlâ son seferimizden kalma eski, yıpranmış kılıçlar kullanıyor. Bir ejderhayı evcilleştirmeye uygun

silahlar bile değiller.” İçini çekti. “Majesteleri, benimkinden çok daha iyi bir ordunun onu desteklemesini hak ediyor.”

Hesin imayı anladı.

“Prens ile konuşacağım ve taç giyme töreni için dört yüz adamınıza teçhizat temin etmesini isteyeceğim Yüzbaşı Zhu. Başarılı olduğumuzda ve büyüğü taç sayesinde güçlendiğinde, ordunuzun geri kalanı için konuşabiliriz.”

Bu, sülale liderine uyguladığı taktikten tamamen farklıydı ve hadımın ne kadar çabuk uyum sağlayabildiğine hayret ettim.

“Neye bakıyorsun?” diye tısladı Güneş Jia, duvarın dibinde diz çöktüğümüz yerden. “Yüzbaşıya mı dik dik bakıyorsun, köylü pislik? Duyduğuma göre senin gibiler hareket eden her şeyle çiftleşirmiş.”

Gözlerimi Yüzbaşı Zhu’dan ayırmadım.

“Bizim toprakla çiftleşen köpekler olduğumuzu söylediğini sanıyordum...” diye fısıldadım. “Bildiğim kadarıyla toprak hareket etmez.”

Yüzbaşı gittikten sonra, batı eyaletlerinden birinin valisi içeri girdi. Kaşları kalın ve hep çatıktı.

“Korkarım Batı Sarayı bize daha büyük bir nimet sunuyor. Nanbo eyaleti, çok az yolun bağlı olduğu Eriet Dağları’nın derinliklerine kadar uzanıyor. Prens Maro, bize doğrudan başkente giden bir yol inşa edeceğine söz verdi.”

Yaşlı hadım sahte bir sempati ifadesi takındı.

“Ah, Vali Yuan, dağlara yakın olmanın sıkıntısını anlıyorum. Ticaret yapanlar için pek yol yok ama yağmacılar için bolca açık alan var. Bahardan beri sınır şehirlerinizden ikisinin Cividler tarafından yağmalandığını duydum. Prens Maro’nun sizi keskin kılıçlarla donatmayıp daha fazla toprak ve taş vaat etmesi talihsiz bir durum.”

Vali Yuan'ın yüzü kıpkırmızı oldu. Karşılıklı ağız dalaşının ardından, Maro'nun Lu mührü yerine Terren'in Dao mührünü desteklemeye ikna oldu.

Her görüşmede, bilmediğim kelimeleri not ettim: *Antlaşma, yayılmacılık, küresel politika...* Daha sonra Ciyi'ye sorabilmek için, bahsettikleri kişileri ve alıntıladıkları âlimleri ezberledim.

Bunları anlamak *istememeliydim*, biliyordum. Bunlar erkeklerin zihinlerine yönelik şeylerdi. Ama şiir gerçek ve duyguydu. Terren bunu kendisi de doğrulamıştı. Gerçeği sadece erkekler bildiği için sadece onların büyü yazabileceğinden şüpheleniyordum. Belki de kendim bir büyü yazacaksam, benim de gerçeği bilmem gerekiyordu.

Bir akşam Ciyi'ye, "Hangi prensi hangi gruplar destekliyor?" diye sordum.

O zamana kadar Yıllıklar'ı hatta bana ardından okuttuğu Cennet Klasikleri ve Atalar kitabını bitirmiştik. O sırada iblisler ve bulutların üzerinde iblislerle savaşan insanlar hakkında kurgusal bir destan olan Batı Mitleri'nin ortasındaydık. Parşömen masanın üzerinde açık duruyordu. Hikâyeye ara vermiştik ve zihnimin yeniden saraya gittiğini fark ettim.

Ciyi, kaşlarım sormamam gereken soruları sorduğumda yaptığı gibi çattı.

"Anlaşmamızın sınırlarını zorlamaya devam ediyorsunuz..."

"Prensimiz için giderek daha fazla endişeleniyorum, hepsi bu. Taht için savaşan kardeşleri onun hayatı için tehlike oluşturabilir. Taca olan arzularının ne kadar güçlü olduğunu anlamak istiyorum."

"*Ve içlerinden birinin Terren'i devireceğine dair ne kadar umudum olduğunu...*"

Sorularımın kendi merakım dışında bir yerden geldiğini iddia ettiğimde Ciyi'nin artık bana inanıp inanmadığından emin değildim ama hakkını teslim etmeliyim ki azarlamadı. Bunun yerine iç çekip müsaade istedi. Geri döndüğünde elinde bir satranç takımı vardı.

“İmparatorun, her biri farklı bir anneden, mühür taşıyan beş oğlu oldu.”

Beş seramik taşı çıkardı ve fırça uçlu kalemle dördünün arkasına karakterler çizdi. Maro'nun *yolları*, Terren'in *kılıçları*, Isan'ın *meyveleri*, Kiran'ın *rüzgârı*... Ruyi'nin mührü bilinmediği için beşinci taşı boş bıraktı.

Taşları tek tek tahtaya yerleştirdi.

“Bir prens imparator olduğunda büyüüne ne olduğunu biliyor musunuz?”

Başımı evet anlamında salladım.

“Bin kat artacak.”

“Doğru. Tahmin edebileceğiniz gibi, tahtı kimin kazanacağı sorusunun halkın geleceği üzerinde büyük etkileri var. Önümüzdeki yıllar, tacı Maro alırsa ekonomi ve ticaret rotalarıyla mı yönetilecek?”

路/Lu taşıyı tahtanın bir ucuna taşıdı.

“Yoksa Terren alırsa askeri güçle mi yönetilecek?”

刀/Dao taşı diğer uca, satranç tahtasındaki nehrin¹ diğer tarafına gitti. Isan'ı, 果/Guo büyüünü ve Guishan'da yeşerttiği şeftali ağacını düşündüm.

“İmparator neden varis olarak üçüncü oğlunu seçmedi? Bu bariz bir seçenek gibi görünüyor. Isan'ın meyve gücü kıtlığa yardımcı olabilir.”

Başını iki yana salladı.

1 Çin satranç tahtasında ortada bulunan boşluk. (ç.n.)

“Bu o kadar basit değil Leydi Yin. İş hangi mührün güçlendirileceğini seçmek olunca, imparator birçok harici gücü dengelemek zorundadır. Büyük sülaleler onaylayacak mı? Büyü, dış güçlerle mücadele edecek kadar güçlü olacak mı? Ulusun mirasını büyütecek, böylece bir sonraki nesil bir öncekinden daha bereketli olacak mı? Belki de en önemlisi, ülke *içindeki* istikrar korunacak mı? Son Kül Hanedanlığı prensinin yeterince güçlü bir desteği olmadı ve ulus, tüm iç savaşlar ve isyanlar yüzünden içeriden yıkıldı.”

Seçim günü, her biri müttefik oldukları prenslerin yanında toplanan erkek kalabalığını hatırladım.

“Prens Maro’nun çok fazla desteği var. Tüccarlar arasında popülerdi.”

“Doğru. İlk oğlu, daha fazla ticaret odaklı bir gelecek umuduyla paraları ve ordularıyla destekleyen birçok kişi var. Tüccarlar, dediğiniz gibi.”

Ciyi boş bir taş alıp 路/Lu’ya doğru kaydırды.

“Ama başkaları da var.”

Bir avuç dolusu yeni taş çekti.

“Ağır bir kıtlık içinde olduğumuz için birçok eyalette işler durgun. O eyaletlerin valilerine göre, yeni yollar daha fakir bölgeleri daha zengin olanlara bağlayabilmesi, böylece yardım ve refahın daha hızlı yayılabilmesi demek.”

Bazılarını 路/Lu’ya doğru kaydırды.

“Ama elbette, Chong’an ve Sial gibi zengin eyaletler paylaşmak istemiyor.”

Tık, tık. İki yeni taşı 刀/Dao’ya doğru sürükledi.

“Sonra, dış güçlerle daha fazla ticaret yapmanın ülkemizi güçlendireceği umuduyla Tuz Yolu’nu batıya doğru genişletmek isteyenler var. Bir de zayıf olduğumuz dönemde bizi yok etmelerini önlemek adına mevcut sınırlarımızı güçlendirmek isteyenler var.”

Taşlar nehrin her iki yakasına ilerledi.

Ciyi, neredeyse tüm boş taşlar ayrıştırılana kadar böyle devam etti. İşini bitirdiğinde, yollar tarafında kılıçlardan çok daha fazla piyon vardı. Birkaç taş meyve veya rüzgârın yanına yerleşmişti ama bir fark yaratacak kadar çok değillerdi. Güneş Sülalesi'ni temsil eden tek bir taş, Ruyi'nin piyonuna gitti.

“Şimdi görüyorsunuz,” dedi tahtayı işaret ederek, “üçüncü ve dördüncü oğulların çok az müttefiki var. Bu yüzden varis olmak için ideal seçenek değiller. Küçük Ruyi de öyle. Gerçi Güneş Sülalesi kesinlikle deneyecektir.”

Konuşmadan önce uzun süre tahtaya baktım.

“Ama ilk oğlun hâlâ ikincisinden daha fazla destekçisi var. İmparator neden onu varislikten aldı?” Bu, daha birkaç ay önce, çok ani olmuştu. “Neden bu kadar...” “İğrenç” diyeceken durdum. “Neden daha az sevilen birini seçiyor?”

Ciyi iç çekti.

“Majesteleri uzun zamandır konuşamayacak kadar hasta olduğu için kimse kesin olarak bilmiyor ama tahminde bulunacak olursam, ufukta yeniden savaş olduğu içindir. Kuzeydeki Lian, Tensha'nın birkaç hanedanlık boyunca hassas bir noktayı ve gerilimler doruk noktasına ulaştı. Prens Terren'in artmış gücü, düşmanlarımızın üzerinde nihayet, sonsuza dek sürecektir hâkimiyet kazanabilir.”

Savaş... Geriye dönüp bakınca çok bariz görünüyordu ama sarayda bu kadar zaman geçirmeden nasıl tahmin edebilirdim ki? Lu'an sınıra yakın bile değildi ve oradaki herkes savaş gibi muğlâk tehditleri düşünme fırsatı bulamayacak kadar hayatta kalmaya çalışmakla meşguldü.

Yavaş yavaş her şey yerine oturuyordu. Kitaplar, Ciyi'nin dersleri, sarayda kulak misafiri olduğum konuşmalar... Gerçeği anlamaya başlıyordum.

Ve gerçek, düşündüğümden daha korkunçtu. Terren'in şid-
deti sadece sarayda bitmeyecek, tüm ulusu etkileyecekti.

Tam başka bir soru soracaktım ki çalışma odasında tiz ve
yürek parçalayıcı bir feryat duyuldu.

Ses arka bahçeden gelmişti. Pencereye koştum ve hıçkıra
hıçkıra ağlayan Wren'in hıçkırarak selvi korusuna girdiğini
gördüm. Saçaklardan sarkan fenerlerin ışığında, bir karaltının
Wren'in omuzlarına yığıldığını görebiliyordum.

"*Kâtip!*" diye dehşetle fark ettim. "*Tel Pima!*"

Bıçak yaraları Pima'nın sırtında gelincikler gibi açmıştı.

16. KÖTÜ NİYET

Ciyi'yi doktor çağırmaya gönderdim ve arka kapıdan fırladım. Wren, Pima'yı selvilerin altına, iki yaşlı kökün arasına yatırmıştı. Kanı, altındaki papatyaların üzerinde koyu bir gölcük oluşturmuştu.

“Ne oldu?” diye sordum.

Wren'in hıçkırıklar arasında söylediklerini anlamak zordu ama sonunda parçaları bir araya getirdim. Terren, Âlim Yetiştirme Salonu'ndan eve yürürken kötü bir ruh hâli içindeymiş. Sebebi, bir müttefikinin desteğini çekip Batı Sarayı'ndaki kardeşinin tarafını tutacak olmasıymış. Bana bir mesaj iletmek üzere olan Pima'nın yanından geçerken, hıncını kâtipten çıkarmıştı.

Kâtip ölmek üzereydi.

Wren arkadaşını sıkıca kavramış ve elbisesi üzerine hıčkıra hıčkıra ağlıyordu. Panik göğsümü ele geçirirken baygın hadıma bakakaldım. Tıp hakkında pek bir şey bilmiyordum ama Ciyi bir doktor getirene kadar Pima'nın kan kaybından öleceğini anlayabiliyordum. Vücudundaki kesikler derindi. Düzgün bir şekilde alt alta sıralanmış olmasından kazara olmadıkları açıktı. Kan çıkan her kesik, benim de bizzat deneyimlediğim bir niyeti gösteriyordu.

“Bekle!” diye fısıldadım, aklıma bir fikir gelmişti. “Yardımcı olabilirim.”

Bir selvi dalı bulup çimenlerin üzerine olabildiğince hızlı bir şekilde bir şiir çizerken Wren dik dik bana bakıyordu.

Terren'in beni kendimi kesmeye zorladığı her gece ejderhalı halısına çizdiği şiirdi.

“Büyümün becerisi bıçaklarla ilgilidir ve bıçakların açtığı yaraları iyileştirmeyi de kapsar.”

Kendimden şüphe edecek vaktim yoktu. Son dokunuş bittiği anda, karakterler turuncu kıvılcımlar saçmaya başladı. Kıvılcımlar, ateş böcekleri gibi Pima'nın yaralarını kapladı ve yaralar büzüşen taçyapraklar gibi kapandı.

Wren'in nefesi kesildi ve geriye doğru sendeledi. Nemli bir rüzgâr yukarıdaki gölgeliği hışırdattı.

Ancak o zaman ifşa ettiğim şeyin farkına vardım. O karakterleri o kadar hızlı, o kadar özgüvenle çizmiştim ki sadece okuma bilen biri bu şekilde çizebilirdi ve yazdığım büyü, prenses ait olan Dao iyileştirme büyüsyüdü. Sadece prensin işkencesine maruz kalmış biri bunu bilebilirdi.

“Pima, iyileşirken onu saklayabileceğimiz bir yer var mı?”

“Hizmetçilerin odaları!” diye yanıtladı kısık bir sesle. “Ben ve Duan hariç kimse mahzene gitmez ve ben ona güvenirim.”

Pima'nın bir kolunu kaldırıp omzuma attım.

“Öyleyse bana yardım et. Ciyi dönmeden. Ona Pima'nın öldüğünü söyleriz ve...”

Saray dağların içine inşa edilmişti. Büyük bir kısmı aşağıdaki vadilere giden dik bir yamaçla çevriliydi.

“Ve cesetten korktuğumuzu, ne yapacağımızı bilemediğimizi, bu yüzden onu bir uçurumdan aşağı attığımızı söyleriz.”

Ciyi'nin iyileştirme veya işkenceden haberi olması mümkün değildi. Bir kadının okuma yazma bilmesi suçtu ancak büyü yapan bir kadın binlerce yıllık gelenek için tehlikeliydi. Nasıl tepki vereceğini bilmek imkânsızdı. Aniden benden korkabilir veya riske değmediğime karar verebilirdi ve eğer Terren'in bana işkence ettiğine dair en ufak bir ipucu yakalarsa, prensle evlenmek istememek için bir sebebim olduğundan

şüphelenirse, anında bana ihanet ederdi. O sadece imparatoriçe olduğumda birlikte yükselmek istediği için müttefikimdi.

“Bu gece öğrendiklerini kimseye söyleme!” diye yalvardım Wren’e.

Pima’nın diğer kolunu tuttu ve onu ayağa kaldırdık.

“Okuyabildiğinizi mi? Bunu zaten biliyordum.”

Şaşırmıştım.

“Biliyor muydun?”

Sesi alçaldı hatta utangaç bir hâl aldı.

“Mürekkep kokusu yatak odanızda kalıyor Leydi Yin. Pencere-
leri açık bıraksanız bile, ipeğinizde kalıyor. Çarşaflarınızı
mutlaka üç kez yıkıyorum.”

Pima’yı ortamızda ayakta tutarken, Wren ve ben yan kapı-
dan hizmetçilerin köşküne girdik. Mahzen pirinç, tahıl, soya
fasulyesi, kurutulmuş meyve ve tatlı şarap fiçileriyle doluydu.
Pima’yı karşı köşedeki ahşap zemine, bir rafın arkasına gizle-
dik. Wren onu ısıtmak için raftan battaniye aldı.

Kâtibin nefes alıp almadığını kontrol ettim ve düzenli oldu-
ğu için atalara teşekkür ettim.

“İyileştiğinde, onu saraydan gizlice çıkarıp vadiye götürme-
nin bir yolunu bul. Başkent yakında. Pima’nın öldüğü varsayı-
lacağı için Terren’in adamları onu aramayacaktır.”

Bunun üzerine Wren yumuşak, acı bir sesle güldü.

“Ne olursa olsun onu aramayacak. Prensın onun adını bil-
diğini bile sanmıyorum. Sadece birine, herhangi birine zarar
vermek istemişti ve Pima’nın şanssızlığı da yakınlarda olma-
sıydı. Böyle bir şeyi ilk kez yapmıyor, biliyorsunuz.” Giysi ko-
luyla gözlerini sildi. “Ah, Leydi Yin, bizden çok fazla kişiyi
öldürdü. Ondandır çok korkuyorum. Hepimiz ondan çok kor-
kuyoruz.”

Gözlerim yaşardı. Şimdi ne kadar aptalca davrandığımın kesin olarak farkındaydım. İç Saray'a taşındığım gün, tüm hizmetçilerin benden nefret ettiğine ne kadar hızlı karar vermiştim. Oysa konu ben değildim. Onlar da benim kadar korkuyorlardı. Tüm o deri yüzme, dil kesme söylentileri... Bu hikâyeleri daha saraya gelmeden önce duymamış mıydım? Onun işkencesini ben de yaşamadım mı? Onun bir şeyleri incitmek için doğmuş, mantık dışı bir canavar olduğu sonucuna varmadım mı?

“Kalp-ruh şiiri...” diye fısıldadım.

Yüzeyde, kişinin ancak çok iyi tanıdığı biri için yazabileceği kadar yürekten bir aşk şarkısı ama yüzeyin altında, öznesini öldüren bir büyü... Müttefikler, mızrakçılar ve büyücüler tarafından korunan hatta bıçakların güçlü büyüüne sahip bir adama ait olan bir kalbe bile doğrudan ulaşabilen bir büyü.

Bana Terren'in ölmesinin mümkün olmadığını söyleyip durdular ama hem küçük bir kız hem de sıradan bir insanken tüm *Yıllıklar*'ı okumuş ve şimdi de bir büyü yapmıştım. Artık imkânsıza inanmaya başlıyordum.

“Leydi Yin!” dedi Wren.

Ölürse, güçlenmiş bir Dao mührü olmayacaktı.

Ölürse, ülke orduyla, savaşla yönetilmezdi. Taht, Maro'nun eline geçerci ve o da bereketli bir ekonomik saltanat kurabilirdi. Hanedan, başlık paramı Lu'an'a geri gönderirdi. Ailem kurtulurdu.

Ölürse, bıçakla kesilen insanlar, işkence, acı olmazdı. Selvi Köşkü hizmetçileri bir daha asla korkmak zorunda kalmazdı.

Ben korkmak zorunda olmazdım.

Tekrar konuştuğumda sesim o kadar tehlikeli çıktı ki neredeyse tanıyamadım.

“Endişelenme! Onu öldüreceğim.”

17. SADAKAT

Damarımdaki son damla kana kadar derinden nefret ettiğim biri için nasıl bir aşk şiiri yazabilirdim? Bunu nasıl ataların bile inanacağı kadar ikna edici yazabilirdim?

Terren'ı öldürmek istiyorsam, kolay cevabı olmayan sorularla boğuşmam gerekiyordu ama hem kendi kurtuluşum hem de ulusun kurtuluşu için cevapları bulmalıyım. Hem de hemen!

İmparator Muzha'nın ağır hasta yattığını biliyordum. Muzha atalara katılır katılmaz Terren'in taç giyme töreni planlanacaktı. Ejderhanın evcilleştirilmesi zamanı, koruyucu büyüsünün geri çekileceği, savunmasız kalacağı tek zamandı. Onu öldürmek için elimdeki tek şanstı.

İmparator ölmeden önce büyümü tamamlamalıyım.

Pima'yı, ben ve Wren haricinde herkes ölü kabul ettiği için, onun yerine başka bir kâtip atamak zorundaydım. Ciyi'yi seçtim ve bu onu o kadar memnun etti ki 'cesedi' ne yaptığımı sormayı bıraktı.

Hadım, "Çok akıllıca bir hareket!" dedi büyük bir kibirle. "Seninle daha yakından çalışma zamanımız gelmişti."

Pima'nın bana iletecek olduğu mesaj bir davetti. İmparatoriçe, Sonbahar Ortası Töreni'ne yani saraydaki tüm kadınların başkente girip halka hediyeler dağıttığı festivale katılmamı istiyordu.

Yeni kâtibime verdiğim ilk görev, daveti kabul ettiğimi iletmesiydi. İmparatoriçeyle vakit geçirmek zehir yutmak gibi olduğundan gitmek istemiyordum ama saraydaki konumum göz önüne alındığında katılmamam doğru olmazdı. Üstelik Sonbahar Ortası Töreni saraydan ayrılmam için birkaç fırsattan biriydi. Bu şansı değerlendirmezsem pişman olacağımı biliyordum.

İkinci görev de Terren'in hadımına bir mesaj göndermekti. Ciyi tek kaşını kaldırdı.

“Yong Hesin’e mi?”

“Evet, o.”

Anladığım kadarıyla yaşlı hadım, Terren'in güvendiği tek kişiydi. Duyduğuma göre, üç nesildir Açelya Hanedanlığı'na hizmet ediyordu. Önce İmparator Yonghuan, sonra İmparator Yongkai, şimdi de Terren... Prens'e bir aşk şiiri nasıl yazılır bilmiyor olabilirim ama en yakın danışmanıya ve bildiğim kadarıyla tek danışmanıya konuşmak umut verici bir başlangıç gibi görünüyordu.

Sessiz, sisli bir şafak vakti Çit Bahçesi'nde buluştuk. Bahçe-
de, ağaçlar yerine çimenlere mezar taşları gibi yarı gömülmüş
binlerce dev kılıç vardı. Hayaletler dışında hiçbir şey kıpırda-
mıyordu. Soğukta çiçek açan hayalet orman güllerinin parıltı-
ları çelik üzerine yansıyor, hayalet guguk kuşları kılıç kab-
zalarında uçuşuyor ve uhrevi yapraklardan yuva örüyorlardı.
Daha önce de mesela geceleri memleketimdeki pirinç tarlala-
rında hayalet görmüştüm ama burada olduğu kadar çok gör-
memiştim. Muhtemelen bu, Açelya Hanedanı'nın doğasındaki
büyünün bir diğer işaretiydi.

“Beni mi görmek istediniz?” dedi Hesin.

Sesi yaşlı ve yorgundu.

Ne söyleyeceğimi uzun uzun düşünmüştüm. Bariz seçenek, herkesi kandırdığım gibi onu da kandırmaktı. “Nişanlım hakkında öğrenebildiğim her şeyi öğrenmek benim görevim. Böylece onu daha iyi sevebilirim.” Fakat Hesin buna kanmazdı. Kendisi de manipülatör ve zekiydi. Saraydaki adamlarla nasıl başa çıktığını görmüştüm. Ayrıca prensi umduğum kadar iyi tanıyorsa, gerçek doğasını da bilirdi. Terren’la aramızda iyi niyetli bir ilişki olduğuna asla inanmazdı.

Bunun yerine, “Geceleri bana işkence ediyor.” dedim.

Bir süre cevap vermedi, bunun yerine sisin içindeki kılıçlara baktı. İç çekti.

“Biliyorum.”

Sözleri fırlatılan taşlar gibi canımı acıttı. Seçim gecesini, beni Terren’la bir odaya kapamadan önce bana bir bakış atmıştı. Bunca zaman ne kadar acı çektiğimi biliyordu ve hiçbir şey yapmamıştı.

“Özür dilerim...” diye ekledi beni şaşırtarak.

Sarayda taktığı aldatma maskesi gitmiş, yerini derin ve yorgun bir çaresizlik almıştı ve aniden Büyükbaba Har’dan bile yaşlı göründü.

“Size yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu ama keşke olsaydı! Wei, gerçekten, üzgünüm.”

Leydi Yin değil *Wei*... Tensha’da birine unvanı yerine adıyla hitap etmek saygısızlıktan, samimiyetten veya içtenlikten kaynaklanırdı. Hangisini kastettiği konusunda hiçbir şüphe yoktu. Hesin, özrünün samimi olduğunu bilmemi istiyordu ama yine de anlayamadığım bir şey vardı.

“Prens Terren’in gerçekte nasıl biri olduğunu biliyorsan ona neden bu kadar sadıksın?”

Başını iki yana salladı.

“Değilim.”

Öne doğru bir adım atıp kolunu sıvadı ve avucuna kazınmış bir karakteri gösterdi.

“忠/Zhong... Ataların sadakat için kullandığı kelime. Artık pek yaygın değil ama ben çocukken geleneğe göre, hadımlar tek tek prenslere veya cariyelere değil Tensha'ya yemin ederdi. Yani sorunuzu cevaplamak gerekirse sadece halka sadığım. Babası, göklerin emrini alacak kişi ve Tensha'nın meşru varisi olarak Prens Terren'ı seçti. Ondan herkes kadar nefret etsem de imparator olmasına yardım etmeye yeminliyim.”

Gözlerim, ateşle dağlanmış kadar siyah yara izini takip etti.

“Prensimiz bunu biliyor mu?”

“Ona sadık olmadığımı mı yoksa ondan nefret ettiğimi mi?”

Sessiz, neşesiz bir kahkaha.

“Önemli değil. Cevap aynı: Biliyor. Bu yüzden bana güveniyor.”

Hemen anladım. Terren herkesin ondan ne kadar nefret ettiğini biliyordu. Birisi ona sadık olduğunu iddia etse bile inanmazdı ama ona sadece taca hizmet etmek için itaat eden biri... Terren bile buna inanabilirdi.

“*Bu benim Ciyi'ye güvenmemle aynı...*” diye düşündüm. Hadımın benden hoşlandığı için bana çalıştığı yanılgısına kapılmamıştım. Güce aç, hırsında acımasız bir adamdı ve bu şeylere güneşin doğacağına inandığım kadar güvenebilirdim.

“Buraya benim hakkımda konuşmaya gelmedin...” diye hatırlattı Hesin.

Başımı iki yana salladım.

“Prensin neden böyle olduğunu anlamak için geldim. Eğer paylaşırsan, hikâyelerini dinlemek için.”

Şiir, hakikatti ve duyguydu. Terren'ı imparator olmadan önce öldürmek istiyorsam ikisini de bulmalıydım.

“Babam bana bir keresinde tüm çocukların nazik doğduğunu ama farklı türlü olmayı sonradan öğrendiklerini söylemişti.”

“Nazik...” Hesin’in gözleri yaşlarla doldu. “Evet, öyleydi, değil mi? Çok nazik ve hassas bir çocuktu ve şiir yeteneği olağanüstüydü. Kardeşini çok seven biriydi. Maro ile aralarındaki ilişki o kadar yakın, o kadar şefkatliydi ki babaları bile inanmadı. Birbirlerinden nefret ettikleri şimdiki durum gibi değildi.”

Birden Minma’nın faytonla buraya gelirken bana söylediklerini hatırladım. “*İkisi, tacın neyi temsil ettiğini öğrendikleri yaştan beri savaşıyorlar.*” Ama sonuçta bu doğru değildi. Belki de şehirli kızlar bile her şeyi bilmiyordu.

“Sonra ne oldu?”

Gülümsemesi hüznü ve düşünceliydi.

“Size anlatayım: Tabii konudan sapmama izin verirsiniz. Hizmet ettiğim son prensle değil, ilk prensle başlayacağım. Tüm gerçeği anlamak için Leydi Yin, en baştan başlamalıyız.”

18. SİĞINAK

Açelya Hanedanlığı'nın çöküşü, prensimizin büyükbabasıyla başladı. Ona 'İmparator Mutluluk' derlerdi. Dönem adı Yonghuan'dı yani *sonsuz neşe*.

Onu Jinzha olarak tanıyordum.

Onunla saraya geldikten kısa bir süre sonra, tanıştım. Benden bir yaş küçüktü. Zeki ama şımarık bir çocuktü. İkinci dereceden bir prens, imparatorun merhum kardeşinin oğlu olarak Jinzha ne dersleriyle ne de saray işleriyle ilgileniyordu. Aksine, tüm günlerini benimle ve diğer genç hadımlarla oynayarak geçirirdi.

En sevdiği yerlerden biri, dağ yolunun ortasında saklı bir göldü. Yemyeşil ve ılık, bir tarafından büyük bir şelale dökülen bu göl, bir prensin rahatsız edilmeden ziyaret edebileceği mükemmel bir yerdi. Oraya "gizli sığınağım" derdi. Büyüdüğümüzde ise sadece sığınak oldu.

Gölün derinliklerinde çırpınırken, "Hesin, gel benimle yüz!" diye çağırırdı beni. "Muhteşem bir yaz günü. Bütün öğleden sonra o kayaların üzerinde oturmayı planladığımı söyleme!"

Reddedersen, benimle acımasızca alay ederdi.

"Ah, *Hesin*." Üzerime serin su sıçratırken gülerdi. "Noksanlığın seni batırıyor mu? Bu yüzden mi sudan bu kadar korkuyorsun?"

Jinzha'nın mührü Qin'di. O dönemde sarayın yakınlarına geldiğinizi hemen anlardınız çünkü her yerde müzik vardı.

Her köşk ve salondan durmadan kanun çalardı. Onları tıngırdatan kimse olmaz, telleri kendi kendine dans ederdi.

Saçaklardan sarkan bambu flütler kendi kendine üfler, sırayla neşeli kasideler ve hüznünlü şarkılar duyulurdu. Çam ağaçlarındaki saksağanlar bile tarla kuşu gibi şarkı söylerdi. Müzik sadece Jinzha uyuduğunda dururdu.

Reşit olduğumuzda danışmanı olarak hizmet etmeye başladım. Nefret ettiği tüm saray işlerini hallettim, tıpkı şimdi Terren için yaptığım gibi. Jinzha'nın tüm yazışmalarını yönettim, misafirleriyle konuştum, gizli ittifaklar kurdum ve onun adına gizli ayrıcalıklar vaat ettim. O zamanlar sadece ikinci sınıf bir prens olduğu için siyasete olan ilgisizliği beni endişelendirmediydi. Zaten imparatorun varisi Han adında, iyiliksever ve yıldırım çağırabilen, mühür taşıyan başka bir prens daha vardı.

Sonra hem Han hem de imparator aynı gün öldüler.

Adil ölümlerdi; suikast yoktu. Savaş alanında ölmüşlerdi. Shouyuan İmparatoru son on yıldır askeri sefere liderlik ediyordu ve oğluyla birlikte o zamana kadar Yaylalar'm çoğunu fethetmişti. Ancak Civid krallarının sonuncusunu yenmelerinden önce, dağdan bir çığ düştü ve tüm kamplarını yok etti.

“Kaçacağım!” dedi Jinzha, haberi aldığımız gece.

Çıplak ayaklarımızı serin ve berrak suya sokmuş bir şekilde sığınağın kenarındaki kayaların üzerinde oturuyorduk. Jinzha kollarının arasına gökyüzündeki dolunay kadar yuvarlak bir mandolin almıştı ve dalgın dalgın onu tıngırdatıyordu.

“Majesteleri, kaçamayacağınızı biliyorsunuz.” dedim. “Siz dünyadaki son mühür taşıyıcısısınız. Siz tacı alıp ulusu yönetmezseniz, kim yönetecek? Tohumlarınızı saçıp oğullarınız olmazsa, hanedanımızın büyüsunü kim yaşatacak?”

Tıngırdatması daha da telaşlandı.

“Tacı yöneten biri olmalı mı? Gökyüzünün büyüsunüne sahip daha fazla oğul olmalı mı?”

“Evet...” dedim şaşkınlıkla. “Ulusumuz böyle işliyor ve ilk imparatorundan beri böyle.”

Suya öfkeyle tekme vurdu ve dalgalar ayın yansımasını bozdu.

“Umurumda değil! Kaçacağım ve sana benimle gelmeni emrediyorum.”

“Gelemem majesteleri. Eğer gitmek zorundaysanız o zaman sarayda biri kalmalı ve ulusumuzun başına açtığınız belayı temizlemeli.”

Neredeyse ağlayacaktı.

“Gerçekten gitmeme izin vermeyeceksin, değil mi? Beni önemsediyini iddia ettiğin hâlde, o çirkin ejderhayla dövüşmeye mi zorlayacaksın? Cariye almaya mı zorlayacaksın?”

“Sizi hiçbir şeye zorlamıyorum majesteleri. Varis sizsiniz. Dilediğinizi yapabilirsiniz.”

Mandolinini gölün karşısına fırlattı. Kayaya çarpan çalgı parçalara ayrıldı. Bir çift mandarin ördeği çığlık atarak gökyüzüne uçtu.

Jinzha kaçmadı.

Birkaç hafta sonra, taç giyme törenini izlemek için Cennet Meydanı'nda toplandık. Jinzha'nın okçuları, süvarileri ve kılıçlıları dâhil on bin izleyici, ejderhayı alt ederken tezahürat yapmak için üç terası doldurdu.

Sonra İç Saray'ını doldurdu. Uzak eyaletlerden arabalarla güzel kadınlar getirildi ve Jinzha onları ikişer, üçer alıyordu. Onları, dökülen manolya ağaçlarının altındaki avluya, şelalenin arkasındaki tapınağa ve ay ışığıyla aydınlanan köşkünün eğimli çatılarına götürüyordu. Sonunda, mühür taşıyan yedi oğlu oldu. Bu, tarihteki herhangi bir Tenshalı imparatorun sahip olduğunun en fazlası olacaktı.

Jinzha sonunda tavsiyemi dinlemişti. Tacı almış ve tohumlarını saçmıştı.

Fakat bu beni son dinleyişiydi. Tahta çıkışından kısa bir süre sonra beni düşük rütbeli bir saray yöneticisi yaptı ve Dış Saray'ı dalkavuklarla doldurdu. Adamlar melodik sesleriyle,

“Güzelliğiniz müziğiniz kadar derin...” derlerdi ve Jinzha kahkahalarla gülerdi.

Böylece Açelya Hanedanlığı, mevsimi geçmiş manolya çiçekleri gibi solmaya başladı. Jinzha’nın babası Caeyang Koridoru’nu yeniden açmış ve dedesi edebiyatın altın çağını başlatmış olsa da genç imparator bu mirasların hiçbirine layık olmadı. Sadece kendi dönem adına göre yaşıyordu: *Yonghuan...* Müziğin ve bitmek bilmez ziyafetlerin olduğu abartılı partiler düzenlerdi ve kendisine iltifat edenleri cömert hediyelere boğmak için vergilerden para çalardı. Kuzey sınırlarındaki genç adamları duvarı savunmaktan alıp kendisi için dans etmeye zorlardı.

Değişmişti. Artık tanıdığım o cömert yürekli ve enerjik çocuk Jinzha değil, İmparator Yonghuan’dı. Yozlaşmıştı ve açgözlü, buyurgan ve gururlu biri olmuştu. Her şeyden öte neşeliydi.

Bu nedenle, oğullarının onun ölmesi gerektiğine karar vermesi sizi şaşırtmamalı, Leydi Yin.

Eğer hanedan başlangıçta bu kadar güçlü, Tensha tarihindeki en güçlü hanedan olmasaydı kesinlikle İmparator Mutluluk’un saltanatından sağ çıkamazdı ama yaşlı ve sağlam bir sekoya ağacını devirmek için birçok balta darbesi gerekir ve Caeyang Koridoru’ndaki sürekli baskınlara, kuzeydeki zayıflayan sınırimıza ve güney kıyılarımızdaki istilalara rağmen Tensha ayakta kaldı. Tüm bunlar, nihayet iç savaş başladığında, uğruna savaşılacak bir ulus görüntüsü olduğu anlamına geliyor.

Onu uyarmaya çalıştım.

İmparator Yonghuan’a, en büyük oğlu ile ikinci oğlunun onu devirmek için komplo kurduğunu söylemeye çalıştım. Altıncı oğlunun, düşman bir ulus olan Güney Meir

prenceslerinden birine kur yaptığını ve kurnaz zekâsıyla beni bile korkutan beşinci oğlu Muzha'ya özellikle dikkat etmesini söylemeye çalıştım.

“Bu kadar güce susamış birini hiç görmedim majesteleri. Pusu kurmak için fırsat kollayan bir yılan o.”

Sırtıma vurup kahkahalarla güldü.

“Ah, Hesin! Hesin, Hesin, Hesin... Çocukluğumuzdan beri böyleydin. Her küçük şey için endişeleniyorsun ama neşeli olabilecekken endişelenmek niye?”

Omzuna sarılmış kadınlardan birine döndü.

“Bixiu, tatlım, mandolinimi getir, olur mu?”

Diğer kolundaki kadına, “Kaygılı arkadaşım için biraz sert şarap bul sevgili Nina. Ne kadar sert olursa o kadar iyi!” dedi.

Başı kucağında olan üçüncü kadına:

“Dün geceki ziyafetten tatlı gao kaldı mı? Lütfen, bize biraz bul Aellan.”

Gittiklerinde, neredeyse otuz yıldan sonra ilk kez onunla baş başa kaldım.

“Jinzha.” Toparlayabildiğim tüm öfke ve aciliyetle konuştum. “*Hayatın tehlikede!*”

Sırtını tahtına yasladı. O uzaklardaki gülümsemesi hiç solmadı.

“Sana bir sır vereyim eski dostum. Başka kimseye söylemediğim bir sır.”

“Lütfen!” diye yalvardım ona “Beni dinle. Oğulların...”

“Sır şu: İmparator olduğum sürece hanedanlık yıkılmayacak. Tacı elde tuttuğum sürece kimse beni öldüremeyecek!”

“Bunu bilemezsin!”

“Ama biliyorum. Bir anlaşma yaptım.”

“Jinzha...”

“Cennet’le konuştum.”

“Lütfen...”

“Gelecekte ödünç aldım.”

“Ne?”

Cariyeleri geri döndüğü için asla açıklamadı. Eskisi kırıldığı için yeni ve mücevherlerle süslü bir mandolin, zehir kadar keskin kokan bir şarap ve yenmeyecek kadar renkli görünen hamur işleri getirdiler. Kalıp, bestelediği yeni bir şarkıyı dinleyip dinlemeyeceğimi sordu ama çok öfkeliydim, bu yüzden dönüp gittim.

O gece darbe gerçekleşti.

İlk oğul sarayı ateşe verdi ve birkaç dakika sonra ikinci oğul, kaosun ortasında ilkinde ihanet edip onu öldürdü. Sıcak duman bizi boğarken Jinzha ve adamlarıyla dağdan aşağı, eski başkente kadar kaçtım. Açelya İç Savaşı tüm şiddetiyle devam ederken, diğer mühür taşıyan oğullar arasında birbiri ardına savaşlar çıkarken orada saklandık. Barış Özlemi Kuşatması, Ay Işığı Manevrası, Orkide Kapısındaki Aldatmaca bitene dek bekledik. Guan kanı dökülürken ve savaşan adamların kafaları yağmur damlaları gibi düşerken, bizi arayan ordulardan saklanmak için keşiş kılığına girdik ve doğru anı bekledik.

Muzha, tahmin ettiğim gibi, galip geldi. Geriye kalan tüm kardeşlerini Güneş Sülalesi'nin devasa ordusunun desteğiyle öldürdükten sonra eski başkente bir tabur gönderdi. Qin mühürü olan adamı bulana kadar her sokaktaki her adamı kontrol ettirdi ve uzun sürgününden sonra artık zayıf ve çelimsiz olan babasını saraya geri aldı.

“Seni öldürmeyeceğim.” dedi ona. “Çünkü Aolianlar baba katili değildir.” Bağlanmış imparatorun önüne bir şişe itüzümü, beyaz bir ip ve parlak, keskin bir bıçak koydu. “Bu yüzden kendin yapacaksın. Seç!”

İmparator Yonghuan, önce önündeki eşyalara, oğluna ve yanında bağlı olan bana baktı. “Aslında...” dedi sessizce. “Yüzmek istiyorum.”

Muzha ile birlikte cesedini sudan çıkarmaya gittiğimde, Sığınak Shouyuan İmparatoru'nun ölüm haberini aldığımız geceki gibi sakin ve ay ışığıyla aydınlanmıştı. Sakin suda süzülen Mandarin ördekleri, Jinzha'nın solgun cesedinin etrafında nazik daireler çiziyordu.

Onu sudan çıkarmamızın ardından yanında uzun süre diz çöktüm. Soğuk elini sımsıkı tuttum. Sarayın o müzik olmadan ne kadar neşesiz olduğunu, tüm o ağır sessizlik altında ne kadar boğulduğunu düşündüm. İçimden korkak bir ses onun yaptığıyı yapmak, peşinden öbür dünyaya gitmek istedi ama Muzha bana izin vermedi.

“Bir yemin ettin, Hesin.” dedi. “Yaşayacak ve bana hizmet edeceksin. Tüm müttefiklerimizi ve kalan vatanseverleri topla ve tacı evcilleştirmeme yardım et.”

Ben hizmet ettim. O da evcilleştirdi. Ejderha hiçbir zorluk çıkmadan alt edildi ve Muzha, İmparator Yongkai oldu. Sonra kutsal başladı.

19. DEDİKODULAR

İlkinden sonra daha fazla hikâye, daha fazla görüşme istedim. Hesin’le bir önsezi, bir planın başlangıcı olarak konuşmaya başlamış olsam da doğru yolda olduğumdan şüphelenmeye başlamıştım.

Her sabah sisler içinde buluştuğumuzda Hesin bana İmparator Yongkai’ye hizmet ettiği günleri ve Terren ile Maro doğduktan sonraki çocukluklarını anlatırdı. Ben de gerçeği ve duyguyu yakalamanın görevim olduğunu bilerek ciddi bir sessizlikle dinlerdim. Yeterince hikâye yakalayabilirsem, bir dokumacının ipeği yüne eğirmesi gibi, hikâyelerini prens öldüren bir şiire dönüştürebilirdim.

Bir akşam, Selvi Köşkü’ne döndükten sonra, Wren yanıma koşarak beni şaşırttı.

“Leydi Yin, Leydi Yin!” Sesi küçük bir çocuğunki kadar heyecanlıydı. “Dostum Tel Pima uyandı!”

Yüreğime sevinç ve rahatlama yayıldı.

“Bu harika bir haber Wren.”

Sırttı ve iki elimi tuttu.

“Saraydan ayrılmadan önce sizi görmek isteyecektir. Öğle yemeğinde hizmetçilere katılır mısınız? Diğerleri Pima’yı bilmiyor elbette ama onlara sizin arkadaşım olduğunuzu söyledim...”

Sanki soruyu sormaktan bile çekiniyormuş gibi, kabul etmekten pek de memnun olmayacakmışım gibi zıplayıp duruyordu.

“Bunu çok isterim.” dedim ve ciddiye dim.

Sarayın bu köşesi aydınlık ve bulutsuzdu. Selviler, gölgeliklerinin altından geçerken dallarıyla bize el sallıyordu ve hışırdayan yapraklarının arasında gizlenmiş hwamei kuşları *ju-wee, ju-wee* diye ötüyorlardı. Uzakta, dağ yamacından yükselen yemyeşil tepelerin yanında, Açelya Hanedanı Tacı’nın ögle uçuşuna başladığını görebiliyordum. Yılan gibi gövdesi kadim bir yavaşlıkla açılıyordu.

Wren’in yüzünde sevgi dolu bir gülümseme belirdi.

“Küçükken ona binme şansım olmuştu.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

“Şaka yapmıyorsun, değil mi?”

“Elbette hayır! Hizmet ettiğim hanımla şakalaşmak ayıp olurdu. İsimsiz bir şekilde Açelya Hanedanlığı’na satıldım. Doğu Sarayı’nda çalışmaya başlamadan çok önce, imparatorun büyülü hayvanat bahçesinin hizmetçisi olarak Güney Sarayı’ndaydım. İlk görevim küçük bir orkide çalığına¹ bakmaktı. Adımı da o zaman aldım.” Gülümsemesi genişledi. “Kısa süre sonra kaplumbağalara, maymunlara, sarmaşık yeleli atlara ve Anka kuşlarına geçtim. İşimi o kadar iyi yaptım ki kısa süre sonra tacın kendisine göz kulak olma ayrıcalığına eriştim. Ayda bir, başına tırmanıp boynuzlarındaki toprağı ve sıkışmış yaprakları temizlerdim. Ah, bir kez daha orada olmak için neler vermezdim...”

Kıskandığımı itiraf etmeliydim. Ejderhanın kızıl boynuzunun parmaklarımin altında nasıl hissettirdiğini hayal ettim. Büyülü, sert ve sıcak.

“Güney Sarayı’ndan neden ayrıldın?”

“İsteyerek olmadı. Bairon adında asabi bir hizmetçi olan amirim,” suratının asılması, düşüncesini belli ediyordu,

1 Çince Wren çalığı demektir. (ç.n.)

“sarayda yükselmek istiyordu. İmparatorun hastalığı kötüleşip de varisinin onun yerini alması yaklaşıncı, Doğu Sarayı’na hizmet etmenin Güney’e yatırım yapmaktan daha verimli olacağına inandı. Bazı insanlara rüşvet verdi ve buraya taşındık.”

Acaba gittiğimiz yolu ne zaman biz seçebiliyorduk?

Çok geçmeden hizmetçilerin köşküne vardık. Öğle yemeği çoktan dışarıya, açelya çalılarının arasında hazırlanmıştı. Çorbalar, tatlı erik suyu ve bambuda pişirilmiş pilavlar selvi ağacından masaları dolduruyordu ve etraflarında köşkün yirmi üç hizmetçisi oturuyordu. Yaklaşıncı önümde eğildiler ve görgü kuralları bunu yapmam gerektiğini emretmese de ben de eğildim.

Wren onları şakacı ve muzip bir şekilde bana tanıttı.

“Bu muhasebeci Duan, sayılarla arası çok iyidir ama kendi yaşını bile unutacak! Bu, en yaşlı ve en deneyimli bahçıvan Aron ama kedilerden çok korkuyor. Bir kedi budadığı çiçek çalısına yaklaşırsa bile, içimizden biri kovana kadar çocuk gibi bağıracaktır! Ve bu da pencereleri silen Ping teyze. Kalbi iyi ama ağzı bozuk ve gevezedir. Biz daha genç hizmetçiler ondan kaçınıyoruz çünkü bize kambur durmamamızı, beslenmemize dikkat etmemizi veya günde üç öğün sıcak su içmemizi söyleyip durur...”

Doğruydu. Ağustos böcekleri ve serçelerin eşliğinde yemek yerken Ping teyzenin bana söyleyecek sözü hiç bitmedi.

“Ayah, Huang’ın kızı, daha çok yemelisin!” diye yakındı kâseme daha fazla domuz köftesi yığarken. “Senin gibi genç bir kız, kazlar gibi tombul olmalı, değil mi? Ama sen daha çok kemikli tavuğa benziyorsun!”

Dirseğimi bir çubukla dürttü.

Bana köyümdeki Raia teyzeyi o kadar çok hatırlattı ki sırtımdan edemedim ama bu sadece kaşlarını daha da çatmasına ve kâsemdeki köfte sayısının artmasına neden oldu.

Son birkaç haftadır yemek benim için zordu. Terren'la geçirdiğim o ilk geceden sonra, özellikle havada sıcak pilav kokusu varsa midem bulanmadan yemek yiyemiyordum ama nedense bu sefer daha kolay oldu. Bu sefer pilava uzanmam, prensle geçirdiğim o geceyi değil de Lu'an'daki aile soframızı hatırlattı.

Öğle yemeğinden sonra, hizmetçi Teela masaya atladı.

“Leydi Yin'e bestelediğim yeni bir şarkıyı söylemek istiyorum!” diye bağırdı ve bambu flütüyle bize bir müzik çaldı.

O bunu yaparken, yaşlı hadım Mo çok sevilen bir hikâyeyi tekrar anlattı.

“Kimse dokuz güneşi vurmanın mümkün olduğunu düşünmemişti.” dedi dişsiz bir şekilde. “Ama Okçu inandı ve yaptı. Dünyanın yakıcı ve alevli kaderinden kurtulması onun sayesinde oldu.”

Yara izlerini o öğleden sonra fark ettim. Her yerde bıçak izleri vardı. Kaşları kesmiş, dudakları yarmıştı. Duan'ın bir parmağı eksikti, Fern'in ise bir kulağı. Atkıyı onaran, saçları grileşmiş yaşlı hizmetçi Du Hu'nun dili yoktu.

“Seçildiğim gün benimle konuşmamasının sebebi buydu demek...” diye düşündüm acı veren bir suçluluk hissiyle. Sevilmediğimi sanacak kadar kibirli davranmıştım.

Masada değil, açıklığın kenarındaki bir taburede tek başına oturuyordu.

“Bize katilsana!” dedim ona ama yere bakmayı sürdürdü, omuzlarını kamburlaştırdı ve bana bir kez bile bakmadı.

Öğle yemeğinden sonra Wren'le depoya gittik. Pima onu bıraktığımız yerdeydi. Fıçıların ve rafların arkasına saklanmış, bir kâğıt fenerin ışığında elindeki parşömeni okuyordu. Güneş Hanedanlığı kâşifi Mei Xian'ın bir eseri olduğunu anladım.

Beni fark edince hemen yere kapandı.

“Leydi Yin, beni kurtardığınız için size ne kadar teşekkür etsem az. Yarın saraydan ayrılıyorum.”

Sesi mutluydu ama yüz ifadesi kasvetliydi.

“Pima,” dedim şaşkınlıkla “sorun nedir?”

Omuzları çöktü.

“Gidince, maaşımdan ve saraydaki mevkiimin onurundan mahrum kalacağım. Ailemin yüzüne nasıl bakacağım? Canımı kurtarmış olabilirim ama büyükbabam ne olacak? Ya da evlenemeyecek kadar hasta olan kız kardeşim... Leydi Yin, nankörlük gibi görünmesini istemem ama eve dönmek sadece utanç olacak.”

Wren dudağını ısırды ve Pima’nın sözlerindeki çirkin gerçeği anlamak istercesine arkasını döndü.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Hayatını kurtardığımda çok asil olduğumu düşünmüştüm. Yaşamanın bazen yeterli olmadığını unutmuştum.

Doğu Sarayı hizmetkârlarından hiçbirinin bu sebeple gidemediğini fark ettim. Prensın zulmünün farkında olabilirlerdi ama çoğunun sorumlu olduğu başkaları vardı. Birilerine sorumlu olmasalar da saray ölmelerini umursamasa da prestijli bir mevkii terk etmek yine de utanç vericiydi.

Üst kattan gelen bir kapı sesi bizi böldü.

Wren ve Pima’yı bırakıp kapıya gittim ve karşımda beni zehirleyen Jin Veris’i buldum.

“Bana burada olacağını söylediler!” dedi ve bana baktı. “Neden sıradan bir hizmetçi gibi depondasın?”

“Sen neden benim depomdasın?” diye yanıtladım kabalık etmek için.

“Çünkü hayatın tehlikede Leydi Yin.”

Bu o kadar şaşırttı ki bir an için öfkelenmeyi unuttum.

“Tehlike mi? Ne tür bir tehlike?”

“Dedikodular var. Doğru oldukları öğrenilirse idam edilmene sebep olacak türden dedikodular.”

Beni selvilerin derinliklerine, hizmetçilerimin duyamayacağı bir yere doğru çekti.

“Güneş Jia seni öldürmeye çalışıyor. Bunu biliyorum çünkü dedikoduları yaymasına yardım etmemi söyledi.”

Başım dönüyordu.

“Dedikodular nedir?”

“Prese karşı görevlerini yerine getirmediğin. Yani çocuk yapma eylemini...”

Ceketinden, İç Saray’ın Anka mührüyle damgalanmış kısa bir mektup şeklinde bir hüküm çıkarıp bana uzattı.

“Bunu Leydi Güneş’in köşkünden çaldım. İmparatoriçe tarafından verilmiş bir hüküm. Yarın seni muayene etmesi için doktor gönderecekler ve eğer seni tohumlamadığını öğrenirlerse, o zaman...”

Kasten ketum bir tavırla sustu.

“O zaman ne?”

Nefesini verdi.

“Bir veliaht prensin görevini yerine getirmediği tespit edilirse, görevinden alınır ve birlikte tek bir gece bile geçirdiği tüm cariyeler idam edilir.”

Donakaldım.

“Ama endişelenecek bir şey yok, değil mi?” diye devam etti Veris dikkatli bir şekilde. “Ne de olsa, prensimizle kullandığın bütün teknikleri bize anlattın. Onunla birçok verimli gece geçirdin.”

“Evet, elbette.” Sesim gergin çıktı. “Haber verdiğin için teşekkür ederim Leydi Jin ama uyarına gerek yoktu.”

Başını aşağı yukarı salladı ve dönüp uzaklaştı. Çıkarken duraksadı.

“Zehri şaraba koymamı Jia söyledi. Ben de koydum çünkü o zamanlar onunla bir ittifak kurmanın en değerli ittifak olduğunu düşünüyordum. Artık öyle düşünmüyorum.”

Yanıtımı beklemeden çıktı.

Jin gider gitmez oturma odama geri döndüm ve hemen Ciyi'yi çağırdım.

“Prens Terren’a bir mesaj gönder. Bu gece onunla görüşmeliyim.”

Ağzı açık kaldı.

“Leydi Yin, bir kadının şeye kalkışması uygun olmaz...”

“Seni kâtipliğe terfi ettirerek hata mı yaptım?”

Hakkını vermek gerekirse, asık suratında anında bir gülümseme belirdi. Tekrar konuştuğunda, sesi tekrar tatlıydı:

“İsteğimizi nasıl ifade etmeliyiz?”

Çenemi kaldırdım ve ellerimin titrediğini görmemesini umdum.

“Onu özlediğimi söyle. Onsuz bir gün daha geçirmeye dayanamayacağımı söyle. Bu gece onu görmem gerektiğini yoksa kör olana kadar ağlayacağımı söyle.”

20. BİR GEZGİNİN HİKÂYESİ

Terren içeri girdiğimde çok sevindi. Gün batımının kırmızımsı ışığında derisini yüzdüğü ölü tavus kuşundan başını kaldırıp gözlerime baktı.

“Beni her istediğinde görebileceğini sanman ne kadar küstahça!”

Alışılmadık isteğimden memnun oldu çünkü daha yeni ve daha yaratıcı işkence yöntemleri için bir kapı açıldığını gördüğüne şüphe yoktu.

O korkunç gülümsemeye baktığımda, uyluğumdaki bıçağın hissini, suyun altındayken ciğerlerimdeki yanmayı, ağzımdaki acı safra tadını hatırlamadan edemiyordum. Ya da papatyaların üzerinde kan kaybından ölmek üzere olan Pima’yı...

O tavus kuşunun serbest bıraktığım kuş olup olmadığını merak ettim.

“Beni o kadar çok özlemişsin ki titriyorsun!” diye devam etti, neredeyse başı dönüyordu. “Heyecandan sanırım. Bu, takdir edebileceğim bir iltifat.”

“Yarın doktorlar geliyor majesteleri. Üzerimize düşeni yapıp yapmadığımıza bakmak için beni muayene edeceklermiş.”

Gülümsemesi bir anda kayboldu. Gözlerinde karanlık ve korkunç bir parıltı belirdi.

“Bu sebepten bu gece sizi görmek zorundaydım. Ortak çıkarımız için. Ben başımı koruyayım, siz de varislik makamınızı koruyun.”

İmparatoriçenin fermanını masaya koydum.

Lehime olan tek şey buydu: Terren ne kadar kötü biri olursa olsun aptal değildi. Tahta talip olmasaydı, müttefiklerinden biri desteğini çektiğinde Pima'yı cezalandıracak kadar öfkelenmezdi. Varis olmak istemeseydi makamı çoktan Maro'ya devrederdi.

Gözleri mektubun üzerinde gezindi. Ardından tavus kuşunu yere bıraktı ve cübbesindeki kara kanı sildi. Ürkütücü derecede sakın bir sesle, “Önce yemek yiyelim mi?” dedi.

Yemek sırasında bana zarar vermedi. Karşımda sessizce otururken, domuz etli lahana köftemle oynayışımı izliyordu.

Pek iştahım yoktu ve ilk kez bunun sebebi yaklaşan işkence değil çocuk yapma aktivitesiydi. Tüm o dersler ve gösterilerle bir ay boyunca buna hazırlanmış olsam da şimdi gerçekten yapmanın eşiğindeyken dehşete kapılmıştım.

“Ya canım acırsa? Ya acımazsa ama Terren yine de acıtmanın bir yolunu bulursa?”

Terren da yemiyordu. Sadece şarabını içti. Şişeyi bitirdi, sonra bir tane daha aldı ve o da bitince bir sonrakini aldı. Kısa süre sonra tüm oda mayalanmış pirinç kokusuyla doldu.

“Majesteleri...” demeye cesaret ettim. “Belki de düşünebilirsiniz ki...”

Kulağımın yanından bir bıçak uçtu ve arkamdaki duvara çarptı. Kaskatı kesildim.

Başka bir şarap şişesi açtı.

“Belki de ben gerçekten arzulanmayacak biriyim...” diye düşündüm. Beni seçtiğinde kendisinde bile değildi.

Sonunda güneş batınca salyalarını koluyla sildi ve sendeleyerek ayağa kalktı. Duvardan bir kılıç çekip onu kolay yürümek için kullanmaya çalıştı ama işe yaramadı. Atmaya çalıştığı ilk adımda yere gürültüyle düştü. Yardım etmek için koştum ama havada asılı duran kılıç ucu ona dokunmamı engelledi.

“Yatağıma git!” diye mırıldandı, yerde uzandığı yerden. “Birazdan yanına geleceğim.”

İtaat etmek dışında yapabileceğim bir şey yoktu. Yatağına gittim, gri perdelerini araladım ve soğuk çarşafların içine gömüldüm. Etrafında hizmetçiler çoktan kakule ve kakao kokulu mumlar yakmışlardı. “Mest edici bir gece...” Eczacının sesi kafamın içinde yankılandı. “Odun fırınının çöreği olgunlaştırması gibi büyüü olgunlaştıran türden yavaş ve şehvetli bir aşk yaratan...”

Elbisemin kuşağını çözdüm ve çıplak dizlerimin etrafında bir yuvarlak oluşturacak şekilde bıraktım. Sonra kalçalarımın baktım. Bir an, o çıkıntılı kemikleri itici bulup benimle yatmak istemeyeceğinden endişelendim. Sonra güldüm. Yarın muhtemelen ölecektim. Oysa ben kalçalarımı beğenip beğenmeyeceğinden endişeleniyordum!

Terren sonunda yanıma geldiğinde öncesinden daha sarhoşturdu. Kendini yatağın diğer ucuna attı ve kıpırdamadan öylece yattı.

“Prensimsin...” diye fısıldadım. “Cübbeniz...”

Anlamsız bir ses çıkardı.

Belki de soyunacak durumda değildi. Dizlerimin üzerinde ilerleyerek ona yaklaştım. Yatak altımda gıcırıyordu. Şarap kokusu öncekinden daha da midemi bulandırdı ama cübbesine uzanırken kokuyu duymazdan geldim.

“Durun, yardım edeyim.”

Üstünde kıvrılan koruyucu büyü bembeyaz parlıyordu ama elim titreyerek tepedeki düğüme giderken beni durdurmadı. İlk düğmeyi, sonra ikinci, sonra üçüncüyü açarken bir ceset gibi hareketsiz yatıyordu. İpek gevşeyince tuhaf, üççatallı yara izleriyle dolu çıplak göğsü ortaya çıktı. Ateşten bir kuş üzerine basmadıysa, yara izlerinin neden kaynaklanmış olabileceklerini anlayamadım.

Son düğmeyi ararken vücudu aniden sarsılınca irkildim.

“Bana dokunma. Seni öldürürüm!”

Gözleri kocaman açılmıştı. Büyüsü bir zincir gibi ellerimi sarmıştı. Hiç hareket ettiremedim.

Sonradan boğazıma bir kılıç dayandığını fark ettim.

“Prensım...” diye başladım ama kılıcın keskin tarafını benimde hissettiğimde sustum. Şah damarımı ne kadar keseceğini bilmek istemiyordum. Bir an birbirimize baktık. Nefes almaya cesaret edemedim.

Kılıcı bırakması sanki bir ömür sürdü.

Kılıç boynumdan uzaklaştı ve çarşafı koyu damlalar sıçratarak yatağa düştü. Aynı anda, büyü de gevşedi. Terren aniden ayağa kalktı, sendeleyerek kapıya doğru gitti ve çıktı.

Bir süre öylece, sersemlemiş bir şekilde oturdum. Elimin tersiyle boğazımı sildim. Elimin ıslak, parladığını gördüm.

Tanrı aşkına, ne hata yapmıştım? İşkencecime teslim olmak bile beni kurtarmaya yetmiyorsa, ne yapmam gerekiyordu?

“Ne yapmam gerekiyor?” diye bağırdım.

Bıçağı yataktan aldım ve var gücümle fırlattım. Morsalkımlarla kaplı duvardan sekip şangırdayarak yere düştü.

Elbisemi kaptım, üzerime geçirdim ve Terren’ı aramaya koyuldum.

Onu Çit Bahçesi’nin derinliklerinde buldum. İki köşkün arasındaki ara sokakta, devedikenlerinin arasında çömelmişti. Baş kollarının arasındaydı.

“Majesteleri...”

Boğazımdaki yarayla konuşmak canımı acıttı ama yine de kelimeleri zorla çıkardım.

“Ölmemi istemediğinizi biliyorum yoksa beni şimdiye kadar öldürmüş olurdunuz. Ayrıca varis konumunuzu korumak istediğinizi de biliyorum çünkü istemeseydiniz korumak için bu kadar uğraşmazdınız. Bu yüzden lütfen! Ben de bunu

yapmak istemiyorum. Sizden korkuyorum ve kılıcınız yüzünden kanıyorum ama başka seçeneğimiz yok. Size yalvarıyorum. Bana sadece bir gece verin. Lütfen!”

Cevap vermedi.

Uyanık bile görünmüyordu. Uzun süre ona sadece baktım. Hayatımın yüzüme bakamayacak kadar sarhoş bir adamın ellerinde olması iğrenç bir şaka olmalıydı. İdam edilmemek için bana işkence etmiş birine yalvarmak zorunda kalmam da...

En kötüsü de yarın doktorlar geldiğinde, ölecek olan sadece ben olacaktım. Terren tahtını kaybedebilirdi ama ben bir kızdım ve yerim doldurulabilirdi ve görevimi yapmadığımı öğrendiklerinde, beni bir kenara atıp başkasını bulabilirlerdi. Bunu yapabilecek olmalarından çok ama çok nefret ediyordum.

Onu orada bırakıp kaçtım. Boğazımdan boğuk bir ses çıktı. Belki de atalar benim için böyle karar vermişti. Belki de sadece acı çekmek ve ölmek için doğmuştum.

Larkspur acı çekmek ve ölmek için doğmuştu. Minik bedenini kucağında tutan, zayıf nefeslerini dinleyen annem bile onun zayıf gözlerinde hiçbir umut görmemişti. Atalar kararlarını çoktan vermişken, yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu.

Gecenin karanlığında ne kadar koştuğumu bilmiyordum. Kaç yola saptığımı, kaç köprüden geçtiğimi, kaç güzel ve farklı köşkün yanından geçtiğimi bilmiyordum. Tekrar yukarı baktığımda, kendimi sarayın kenarında, ay ışığında gümüş gibi yükselen bir bambu korusunda buldum.

Yorgunluktan kemiklerim ağrıyarak ağaçlardan birine yaslandım.

Boynum korkunç bir şekilde acıyordu.

Her şey olabileceğime inanacak kadar küçükken kendimi bir gezgin olarak hayal etmiştim. Sarsılan bir at arabası ve zayıf ama güvenilir bir atı olan, uzaklardan ıvır zıvırlar ve hikâyeler

getirmekten başka bir amacı olmayan bir gezgin... Uğradığım her yerde hem ıvır zıvırları hem de hikâyeleri etrafa dağıtırdım.

Hepimiz sıcak bir ateşin etrafında toplandığımızda, köydeki tüm çocuklara, “Bambu ormanlarında canavarlar var!” derdim. “Gözleri olmayan bir maymun yüzüne ve sazan balığının vücuduna sahip, sivri dişli iblisler... Onları bizzat gördüm. Havada yüzüyor, karaağaçların arasında ilerlerken kuyruklarını ileri geri sallıyorlardı.” Belki bazı çocuklar o kadar korkardı ki annelerinin elini tutarak uyuyacaktı. Belki bazıları bunu bir meydan okuma olarak algılayıp o gece gerçeği aramak için ormana gidecekti.

Rüzgâr tepemdeki yaprakları salladı.

Yukarı, gölgeliğe ve ötesindeki yıldızlara baktım ve işte o zaman aklıma bir fikir geldi. Aptalca bir fikirdi ama her şeyi yapacak kadar çaresizdim.

Leydi Chara bize tüm bu teknikleri gösterirken bambu kullanmıştı.

Doktorlar yarın beni muayene ettiklerinde ne arayacaklarını bilmiyordum. Belki de çocuk yapma eylemi bir kızın içini büyülüyordu ve parlayıp parlamadığımı kontrol edeceklerdi. Belki de karnıma gümüş bir iğne batırıp sarmaşık ve çiçek açıp açmadığına bakacaklardı. Belki de kulaklarını göğsüme dayayıp, çılgın kalp atışlarımın arasında eylemin uğultusunu dinlerlerdi.

Her neyse, onu Terren’den alamayacaktım.

Leydi Chara’nın kullandığı büyüklükte bir çubuk bulmam uzun sürmedi. Doğru uzunlukta kesmek için bir taş kullandım, sonra soğuk toprağa uzanıp çubuğu elbisemin altına soktum.

İlk başta girmedi. Çubuğun pozisyonunu değiştirip biraz daha bastırdım. Hâlâ kıpırdamayınca daha da sert bastırınca acıdan dudağımı ısırdım. Doğru yapıp yapmadığımı bilmiyordum. Bize bir ay boyunca bir erkeği nasıl memnun edeceğimizi

öğretmişlerdi ama kimse bunun bir kadına nasıl hissettireceğinden bahsetmemişti.

Annem bana çocuk yapma eyleminin son derece doğal olduğunu söylemişti. Tensha'daki her kızın bunu bilerek doğduğunu...

Her ittirişimde gözlerimden yaşlar geldi. Yalan söylüyor-muş. Artık bundan emindim.

Doktorları ne kadar memnun edeceğinden, ne kadarının beni parlatacağından, iğneyi çiçek açtıracığından veya kalbimi küt küt attıracığından emin değildim. Bu yüzden dayanabildiğim kadar bambuyu içime itmeye devam ettim. İçim ateş gibi yanana, ellerim kandan yapış yapış olana kadar durmadım.

Sonrasında yürüyemedim. Ayakta bile duramadım. Uzun bir süre orada öylece yattım, gece ilerlerken çiyin içinde kıvrıldım ve kimsenin duyamayacağı kadar kısık sesle ağladım.

21. FIRTINADAKİ YOL GÖSTERİCİ

Şafak vakti yaptığımız buluşmaların ikincisinde, “Kıtlığa tam olarak ne sebep oldu?” diye sormuştum Hesin’e. Her zamanki gibi soğuk sis, Çit Bahçesi’ni örtmüş, etrafımızda hayalet çiçekler yumuşak ve soluk bir şekilde açmıştı. Uzakta guguk kuşlarının ağlamalarını duyabiliyor ama neye üzüldüklerini bilemiyordum.

“Onun büyü olması dışında kimse bilmiyor. Sıradan yöntemlerle çözülemez.” Hesin pişmanlıkla başını iki yana salladı. “Ama Jinzha’nın halefi yine de denedi.”

İmparator Yongkai babasına çok benziyordu. Çıkık elmacık kemikleri, zeki gözler, omuzlarının altına dökülen uzun, koyu renk saçlar... Ondan almadığı tek şey Jinzha’nın saygısız gülümsemesiydi. Muzha asla gülümsemezdi.

Yeminim onu sevmemi gerektirmiyordu; zaten sevmedim. Tacı ele geçirmek için akrabalarını öldürmüş ve beni muaf tutup hizmetine almıştı. Yine de ona elimden geldiğince en iyi şekilde hizmet ettim. Tıpkı Jinzha gibi, geriye kalan tek mühür taşıyıcısıydı ve Tensha’nın geleceği bir kez daha iğnenin ucundaydı.

İç savaştan sonraki ilk birkaç yıl, ulusu istikrara kavuşturmak çılgınca bir mücadele gerektirmişti. Müttefiklerimizden kalanları örgütledim, onlara geçmiş yıllarda verdiğimiz iki, üç katını vaat ettim. Sarayımızın kaynaklarını tekrar

muhasabe edip, önceki prenslerden kalan tüm bereket dualarını topladım.

“Daha fazla büyüye ihtiyacımız var.” dedim Muzha’ya aceleyle. “Babanın saltanatından kalan borçlar yığılmış, ordularımız savaştan zayıflamış ve eyaletler bölünmüş durumda. Oğulların olması gerek.”

Bana sadece sert gözlerle baktı.

“Ve büyüyüp benim konumuma göz diksinler diye mi oğullarım olacak? Tarihte yer edinmek için benimle rekabet etsinler diye mi? Muhtemelen beni öldürsünler diye mi? Hesin, ben aptal değilim!”

“Majesteleri, oğullarınız olmazsa siz öldükten sonra ulusa ne olur? Tacı kim miras alacak?”

“Liyakatli birine gitmesini sağlayın. Tahtı ele geçirebilecek kapasitede olan, onu doldurmaya en yetkin kişi olacaktır. Eğer büyü kullanmadan hükmetmesi gerekiyorsa, öyle olsun. Tanrı bilir ki insanlar ilk imparatorlardan çok önce de bunu yapıyorlardı.”

Bu, hükümdarlığı sırasında büyüsunü kullanmadığı anlamına gelmiyor. Muzha, ulusun toparlanması için bir plan yapmadan kardeşlerini öldürmezdi ve planı kendi 鹽/Yan mührünü cömertçe kullanmayı içeriyordu.

Tuz, onun saltanatından önce zor bulunurdu. O kadar pahalıydı ki Caeyang Koridoru tüccarları haydutların hedefi olmamak için tuz fiçilerini şarap fiçileri gibi gösterirlerdi.

Ya sonra... Belki de etkilerini köyünüzde bile görmüşsünüzdür Leydi Yin. Başkentten çok uzakta bile, tuz tanelerinin gökten kar gibi yağdığı ve beyaz kristallerinin kır çiçekleri gibi yerden fişkırdığı bir dönem oldu.

Muzha’nın göğe yükselirken yaptığı ilk şey, gençliğinde yazdığı ve ailesinin geri kalanından sakladığı tüm Yan dualarını çıkarıp tuz yapmak için kullanmak oldu. Duaların hepsi

tükenince, gücünü artırmak için her gün ejderhaya binerek mühür büyüsunü kullanmaya başladı. Çok geçmeden fiçılarla dolu gemiler Orsagh, Seen ve Moonshadow Körfezi'ne hatta tüm yıl boyunca karla kaplı daha da uzak yerlere yelken açmaya başladı. Kervanlar sürüler hâlinde kuzeybatıya gitti Tüccarlar, paralı askerlerin sadakati ve duvar taşları karşılığında verilecek olan altın ve yeşim külçeleriyle geri dönüyorlardı.

Bu bir süre işe yaradı. Kıtlık olmasaydı daha da uzun süre yarayabilirdi.

Kimse bunun olacağını tahmin edemedi. Önce ülkenin güneyindeki tüm pirinç tarlaları kurudu. Sonra yenilebilir her şey, buğday, darı, biber ve soya aynı şekilde ölmeye başladı. Bir zamanlar dünyanın bu köşesindeki en büyük ulus olan Tensha, en fakiri olma yolunda hızla ilerliyordu.

İmparator Yongkai, bunu telafi etmek için daha fazla tuz üretti ve her şey satıldığında daha da fazlasını üretti ama bu yeterli değildi. Aşırı arz nedeniyle tuz fiyatları hızla düşüyordu ve aynı zamanda imparatorun sağlığı da bozuluyordu. Kendisinden o kadar çok büyü çıkarmıştı ki zayıflayıp hastalandı. Bazı günler yataktan çıkamıyordu.

“Bunu neden yaptın?” diye sordum ona.

Muzha büyük bir çabayla doğrulup yastığına yaslandı. İmparatorluk doktorlarının yazdığı sıcak ilaç fincanını ona uzattım ve parmakları o kadar çok titriyordu ki porseleni zar zor tutabildi.

“Sanırım tahta çıkış şeklimden bahsediyorsun...” dedi.

“Kardeşlerini öldürmeseydin sana yardım edebilirlerdi.”

“Göklerin emrinin benim olmasını sağlamak için onları öldürmek zorunda kaldım.”

“Ya da en büyük ağabeyini seni varis göstermeye zorlayabilir, sadece onu öldürüp diğerlerini bağışlayabilirdin. Bir ulusu tek başına yönetmek zorunda değildin...”

“Eğer durum gerçekten böyleyse, neden sadece bir imparator, tek bir taç var? Neden tarihte sadece...”

Öksürük krizine girdi. Bir dakika sonra boğazını temizledi ve bitkisel karışımdan bir yudum aldı.

“Neden tarihte sadece bir isim geçiyor?” diye bitirdi güçsüz bir sesle.

“Tarihte pek çok isim geçer majesteleri.”

“Ama sadece birkaçı, ilk imparatorun adı kadar sık geçer. Ya da Wenning İmparatoru gibi... Ya da babamın babasının... Sadece bu kadar isme yer var.” Ne kadar sinirlenirse, hırıltısı o kadar şiddetlenirdi. “Beşinci oğul olarak doğduğuma göre başka ne gibi bir şansım vardı? Söyle bana, yaptıklarımın haricinde ne yapabilirdim?”

“Majesteleri” dedim sessizce, “hanedanlığınız düşerse mirasınız kalmayacak. Tensha yok olursa, geçmişinizi yazacak veya adınızı söyleyecek kimse kalmayacak.”

Her şeyi göz önünde bulundurursak bilge bir imparator-
du ve acı gerçekleri söylediğim için kellemi vurdurmadı. Buna rağmen beni dinlemedi. Durum ne kadar vahim olursa olsun, cariyeye almayı ve oğul sahibi olmayı reddetti.

İnatçıydı. Babası gibi...

Bir gün ejderhasından düştü.

Karanlık bir sonbahar akşamıydı. Gökyüzünden sağanak yağmur yağıyor ve dağların tepeleri şimşeklerle aydınlanıyordu. Bütün gün imparator adına toplantılar yapıyordum ve taca bineceğini bilmiyordum. Ta Yüce Liyakat Salonu’ndan, ejderhanın kanı hızlandıran kükremesini duyabiliyordum. O kadar yüksek bir sesteki duvarları titretiyordu. Bir şeylerin ters gittiğini hemen anladım.

Dışarıda, parlak bir ışık, işaret fişeği gibi gökyüzüne yayıldı. Taç bize işaret veriyordu.

“Lütfen bana müsaade edin!” dedim konuklarımıza aceleyle ve sonra saraydaki hemen hemen herkesle birlikte ışığa doğru koştum.

Yanına ilk ben ulaştım. Dağın yarısında, ormanın derinliklerinde, tacın pençesinin yanında yüzüstü yatıyordu. Vücudunun yarısı, yokuş aşağı akan yağmur suyunun altındaydı.

“Majesteleri!”

Yanma koştum ve onu ters çevirdim. Yanındaki boş, tuzla doldurmayı planladığı fiçileri görür görmez ne olduğunu anladım. Doktorların mühür büyüsunü kullanmaması yönündeki tüm uyarılarına rağmen, yine de ejderhaya binmeye çalışmıştı.

Çaresizlikle onu sarstım.

“Muzha! Muzha!”

Ölürse, artık mühür taşıyan oğul kalmayacaktı. Tahtı miras alacak kimse olmayacaktı ve tahtlar boş kaldığında ulusların yerle bir olduğunu bilecek kadar tarih bilgim vardı.

Kısa süre sonra başkaları da geldi. Karanlıkta doktorlar ve büyücüler, imparatoru kurtarmak için ardı ardına şifa büyüleri yapıyorlardı. Uzun süre, çok geç kalıp kalmadığımızı anlayamadık ama sonunda Muzha kıpırdandı ve zayıf bir şekilde öksürdü. Onu yatağına götürdük. Günlerce uyudu. Bu süre zarfında uzak eyaletlerden onu iyileştirmek için daha fazla doktor, kâhin ve eczacı geldi.

Yanından hiç ayrılmadım; pencereden yağan yağmur da...

“Hesin.” diye fısıldadı.

Yanındaki masada uyuyakalmıştım. Hemen uyandım. Dışarıdaki fırtına fenerleri söndürmüştü ve tamamen karanlığa gömülmüştük.

“Bana gerçeği söyle!” diye devam etti. Yüzünü göremiyordum. “Ölseydim, tarihe aptal olarak mı geçerdim?”

“Majesteleri...” dedim boğazımdaki yumruyla.

“Ulusunu kurtarmak için babasını öldüren ama sonunda ulusu yok eden kişi olarak... Söyle bana, hakkımda da böyle mi diyecekler?”

Sesindeki çaresizlik, o güne dek onda hissettiğim en güçlü duyguydu.

Sessiz kaldım. Ona gerçekten inandığım şeyi yani kimsenin hiçbir şey söylemeyeceğini söylemek istemiyordum. Açelya Hanedanlığı düştüğünde yeni hükümdarlar yeni tarihler yazacak, eskileri de ya unutulacak ya da değiştirilecekti.

“Ölmek istemiyorum...” dedi Muzha. Sesi bir çocuğunki gibi yumuşak ve hassastı. “Böyle hatırlanacaksam istemiyorum.”

Çakan şimşek sayesinde yakınımızda bir fener buldum ve yakmayı başardım. Hafif ışığı nemli karanlığa yayıldı ve yüzünün ne kadar zayıf, yaşlı ve yorgun olduğunu görebildim. Oysa bir imparatora göre hâlâ gençti.

Yumuşak bir sesle, “Çok geç değil.” dedim. “Büyünüzü kullanmayı hemen bırakın. Size bakmaları için en iyi doktorları çağırmaya devam edeceğim. Cariyeler arayacağım ve onlar da size oğullar verecekler.”

“Büyümü kullanmayı bırakamam Hesin. Ulusun buna ihtiyacı var.”

“Hayır, yok!” Elini buldum ve babası hayattayken yapmadığıma her zaman pişman olacağım şekilde tuttum. “Güney topraklarını Adalılara bırakacağız. Dağ krallarıyla anlaşmalar yapıp Duilin ve Lok-Cividi’yi geri vereceğiz. Koridoru çöl devletlerine devredeceğiz ve barışı sağlamak için kuzey sınırına davet evleri kuracağız. Doğudaki eyaletler bağımsızlık için ağlamaya devam ederse, onlara da istediklerini vereceğiz. Düşmanlarımızın bir süre üzerimize basmasına izin vereceğiz ve zayıf ama hâlâ hayatta olacağız ve her şey yoluna girecek... Her şey yoluna girecek Muzha.”

Başka bir şey söylemedi ve tekrar uykuya daldığını düşündüm.

Nihayet sözümü dinlemesini sağlayan şey ölümle burun buruna gelmesiydi. O günden sonra büyüsünü kullanmadı. Ödememiz gerekeni ödedik ve vermemiz gerekeni verdik. Kısa süre sonra, getirdiğim cariyelerle yatabilecek kadar iyileşti ve Tanrı lütfedip oğullar verdi. İki yıl arayla Leydi Gökyüzü ve Leydi Sonbahar, Maro ve Terren'ı dünyaya getirdiler. Bundan dört yıl sonra da dönemin imparatoriçesi Qin Rong, Isan'ı doğurdu. Her birini yatağının yanına çağırdığında, her çocuğa sarılıp annelerine geri verdi.

“Ona iyi bak!” dedi Muzha, her seferinde neredeyse aynı kelimelerle. “Büyüdüğünde bana karşı hain düşünceler beslemediğinden emin ol ve büyüsünden faydalanamadan ölmesini sağla.”

Sonra yastığına gömüldü, göz kapakları ağır ağır kapandı.

O günlerde sık sık yağmur yağdı. Zamanımı yatağının başucunda, penceresinin ilerisindeki vadiye vuran gökyüzünü izlerken ona acı ilaçlar vererek geçirdim. Elimizde umut etmek için kalan tek şey vardı: Bizden sonra gelenlerin yarattığımız bu karmaşayı düzeltmesi... Gelecek neslin daha az aptal, daha az kötü olmasını ve bunun bir ulusu kurtarmaya yetmesini umduk.

22. PAZAR YERİ

Beni muayene için ana salona götürdüklerinde tüm vücudum hâlâ ağrıyordu. Kürsünün yanına bir muayene masası kurulmuştu bile. İki Açelya muhafızı ağızma bir bez tıkayıp soğuk ahşaba doğru itti.

Oda seyircilerle doluydu, neredeyse seçim günündeki kadar insan vardı. Sütunların arasından görünen sancaklarını artık okuyabiliyordum. Bi Xuan adında bir kâhin ve Dusu'dan gelen bir memur vardı. Parıltılı gümüşler giymiş Nian Sülalesi'nin tüccarları ve mavi kurdelelerle sarılmış Qi Sülalesi denizcileri vardı. Prens'in üvey kardeşleri, müttefikleriyle birlikte odanın her yerine dağılmışlardı. 路/Lu. 果/Guo. 風/Feng.

İmparator yoktu. İmparatoriçe Güneş, kucağında oğlu Ruyi ile kürsüde dikiliyordu ancak kılıç ve çiçeklerden oluşan taht boştu.

Terren, loş bir duvarın dibinde tek başına dikiliyor, yüz ifadesi okunamıyordu.

“Kocam imparator adına!” diye anons etti imparatoriçe, “Doktor Wu’yu çağırıyorum.”

Uçuşan siyah cübbeli bir adam kalabalığın arasından öne çıktı. Bize daha önce basınç noktalarını öğreten doktor değildi.

“Doktor, Kış Ejderhası Prens Guan Terren’in seçilmiş eşi Leydi Yin’in en büyük hainliği yapıp yapmadığına, yani çocuk yapma eyleminde gerçekleri çarpıtıp çarpıtmadığına karar verecek.”

O sırada yüzlerce göz bana çevrildi. Bazı adamların yüzünde sanki suçlu bulunmamı umuyormuşçasına sinsi bir gülümseme vardı. Belki de bu kadar korkmuş ve acılı olmasaydım, gülümsemelerinin Terren'in tahttan indirilmesini istedikleri için olduğunu anlayabilirdim ama orada herkesin bakacağı şekilde uzanmışken, kalbim kulaklarımda küt küt atarken, sadece ölmemi diledikleri şeklinde yorumlayabildim.

Muhafızlar beni masaya bağladılar ve çırpınıp karşı koymamak için tüm kontrolümü kullanmak zorunda kaldım. Gözlerimi sımsıkı yumdum. Kıyafetlerimi nasıl sertçe yırttıklarını, ellerinin vücudumda bıraktığı hissi, beni açmaya çalışırken kullandıkları aletlerinin soğukunu hissetmemeye çalıştım.

Guishan'da bir keresinde bir domuz görmüştüm. Bütün bir domuz. Pazardaki masanın üzerinde, şeker kamışı satan adam ile canlı tavuklarla dolu kafeslerin arasında, yoldan geçen herkesin görebileceği şekilde duruyordu. Dut büyüklüğünde sinekler havada vızıldıyor, pembe etine konmak için yarışıyorlardı. Ara sıra bir müşteri masaya uğrayıp domuzun arkasındaki kasapla pazarlık ederdi. Bir süre tartıştıktan sonra kasap bir parçasını keser, kahverengi kâğıda sarar ve karşılığında bir deste eski para alırdı.

“Kız kanıyor!” dedi doktor. “Yeni olmuş birçok yırtık, kesik ve iç organlarında hasar var. Prensi en son ne zaman ziyaret etti?”

O zamanlar küçüktüm ve hiç bu kadar büyük bir hayvan görmemiştim. İçinde bu kadar çok kıvrılan, şişen ve kokan parçalar olabileceğini düşünmemiştim. Domuza dokunmaya çalıştım. Onu uyandırıp pazarda bu kadar çok insan varken neden uyuduğunu soracaktım ama ben daha yapamadan masanın arkasındaki adam bağırdı ve elime vurdu.

“Daha dün gece, Doktor Wu!” dedi Hesin uzaktan. “Onu içeri alan bendim. Atalara yemin ederim.”

“Zor bir gece olmalı!” dedi doktor, soğukkanlılıkla. “Ve boğazında bir kesik var.”

Seyircilerden birkaçı homurdandı.

“Prensin bu tür oyunlardan hoşlanması mantıklı...” diye fısıldadı ön taraftaki biri. “Büyüsüne bakılacak olursa...”

Sadece İmparatoriçe ve doktor gülmedi.

Doktor muayenesine devam etti ve beni bambu çubuğundan daha çok acıtacak bir şekilde kazıdı. Acıyı hissetmem gerekirdi ama Açelya Hanedanı’nda değilmişim gibi düşündüm. Guishan’daki o rüzgârlı öğleden sonra, domuzun yanında, kasap tarafından azarlanıyormuşum gibi düşündüm. Bağırması o kadar uzun sürmüştü ki etrafımızdaki tüm müşteriler bize bakmak için işlerini bırakmıştı. Babam sonunda beni almaya geldiğinde çoktan gözyaşlarına boğulmuştum.

Kasap, babamı görünce bana bağırmayı bırakıp ona bağırmaya başladı:

“Kızını daha iyi yetiştirmeliydin! Ona saygılı olmayı öğretmeliydin. Bir kızın, onu dizginleyecek kimse olmadan böyle başıboş dolaşmasına nasıl izin verirsin?”

Babamın başını belaya soktuğum için çok kötü hissettim ama o hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Elini nazikçe omzuma koydu ve beni oradan uzaklaştırdı.

“Endişelenme!” dedi. “Hadi eve gidelim.”

Uzaktan biri, “Leydi Yin sınavı geçti. Görevini yerine getirdiğine karar verdik!” dedi.

Daha sonra, ben hâlâ yıkanırken kâtibim banyoya daldı.

“Sana söylemiştim!” dedi kin dolu bir şekilde. “Ben sana söyledim.”

Ellerimle göğüslerimi kapadım ve küvetin içine daha da gömüldüm. Onunla tartışamayacak kadar yorgun ve incinmiştim.

“Jin Veris’i cezalandırmamanın bir hata olduğunu sana söylemiştim. Cezalandırmadığın için diğer cariyeler cesaret buldu. Düşmanların hiçbir bedel ödemededen sana zarar verebileceklerini öğrendiler. Şimdi bak, seni öldürmek için daha da aşağılık taktikler deniyorlar. Sadece kendini suçla! Başka hiç kimseyi değil...”

Söylenip durdu.

Jin Veris’i cezalandırırsaydım, dedikodulardan hiç haberim olmazdı ama Ciyi bunu bilemezdi.

Bana bağırmasına izin verdim. Omzumda babamın güçlü eli varmış gibi davrandım.

“Endişelenme! Hadi eve gidelim.”

Ciyi gittikten sonra kendimi yıkamaya devam ettim. Doktorun dokunduğu her yeri ovalayıp durdum ama işe yaramıyordu. Kendimi hâlâ kirli hissediyordum.

23. BÜYÜ DEĞİL

Terren beni o gece yanına çağırdı.

İçeri girdiğimde hiçbir şey yapmıyordu. Ne mektup okuyor, ne büyü yazıyor, ne de tavus kuşu derisi yüzüyordu. Bunun yerine, sanki beni görmek için sabırsızlanıyormuş gibi doğrudan kapıda karşıladı.

“Kimdi?”

İlk başta sorusunu anlamadım.

“Majesteleri...”

Sanki bilerek aptal numarası yaptığımı düşünüyormuş gibi bana donuk donuk baktı.

“Kiminle yaptın? Sınavı geçmek için...”

Terredüt ettim. Cariyelerin, prensleri dışında biriyle yat-tıklarından şüphelenildiğinde, kutsallıklarının korunmadığı ortaya çıktığında ne olduğunu biliyordum ama kendimi ona inandıracak şekilde gerçeği nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

“Endişelenme!” diyerek beni şaşırttı. “Sadece merak ediyorum. Bunun için seni cezalandırmayacağım.”

Muhtemelen sırrını bildiği için diğer kişiyi öldürebilsin için öğrenmek istiyordu.

“Kimse değildi majesteleri. Kendim yaptım.”

Yaptığım şeyin önemini ancak yüksek sesle söyleyince anladım.

Çocuk yapma eylemi o kadar değerliydi ki ülkenin dört bir yanından yüzlerce kızı işe almışlardı. O kadar değerliydi ki bize nasıl yapılacağını öğretmek için tam bir ay harcamışlardı.

Eylem gerçekleşmediğinde de kızı idam ettiriyorlar ve prensi tahttan indiriyorlardı. Açelya Hanedanı her şeye değerdi.

Terren beni bir an daha düşündü ama sonunda bana inanmış olmalı ki öldürmedi. Hem de ilk kez canımı bile yakmadı.

Uyandığımda çoktan kalkmıştı. Sonbahar vadisine bakan penceresinde oturmuş, sıcak u Erh¹ çayı yudumluyordu.

“Hesin, dedikoduların o Güneş kızı tarafından çıkarıldığını söylüyor...” dedi bana bakmadan. “Adı neydi?”

“Güneş Jia.”

“Evet, o.” Gülümsemesi çarpıklaştı. “Artık uyandığına göre, gidip onu cezalandıralım mı?”

Cezalandırmak... Bu kelimeyi söyleyiş şekli beni ürpertti ve içgüdüsel olarak kızı korumak istememe neden oldu. Kendimi, “Aslında Hesin’in haklı olup olmadığını bilmiyorum. Söylentiler her yerden gelmiş olabilir majesteleri...” derken hayal ettim.

Ama sonra sarayda yaşadığım aşağılanmayı düşündüm. Kırılan porselenler, korkunç sözler, Veris’e, şaraba koymasını söylediği zehir...

İdam edilmemi sağlayacak dedikoduları düşündüm. Dedikodular yüzünden bambu ormanına gitmiştim ve ellerim kana bulanmıştı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım unutamadığım soğuk aletlerin vücudumda dolaşması hissini yaşatan dedikoduları...

“Evet.” dedim yumuşak bir sesle. “Onu cezalandıralım.”

İçeri girdiğimizde herkes bize bakıyordu.

Selvi Köşkü’nde bir toplantı düzenlemem alışılmadık bir şey değildi ama Terren’in bana eşlik etmesi alışılmadık bir şeydi. Terren’in İç Saray’a ilk adım atışı olabilirdi.

1 Çin’in Yunnan eyaletinde yetiştirilen ve mayalanan bir siyah çay çeşidi.

Biz kürsüye yürürken cariyeler kaskatı kesildiler. Gözlerini prensten ayırmadan hep bir ağızdan, “Majesteleri, bin yıl yaşayın!” dediler.

Seslerinde kıskançlıkla, korkuyla karışık bir hayranlık vardı.

Bu kadar heyecanlı hissettiğim için utandım. İlk kez, canavarımdan korkmak yerine onun yanında yürüyordum. İlk kez iğrenç, kana susamış çenesini beni değil, başkasını ısırarak için açacaktı.

İçimdeki şeytani bir parça, “Bırak korksunlar.” diye düşündü. “Bıçaklar karşısında titresinler. Şehirli kızların bile yenilmez olmadığını anlasınlar.”

Kürsüme ulaştık. Terren, buluşmalarım sırasında oturduğum yüksek mindere küçümseyici bir bakış attı. Tek kelime etmeden mührü parladı ve cilalı ahşaptan bir yeni kılıç buketi fışkırdı. Kabzaları beyaz zambaklar ve çiçekli sarmaşıklarla dolu, kenarları birbirine geçerek iki derme çatma taht oluşturdu.

Terren birine gömüldü. Ben de üşümüş ve rahatsız bir şekilde diğerinin üzerine oturdum. Cariyelerine yavaşça, “Elbette, şimdiye kadar hepiniz olanları duymuşsunuzdur...” dedi.

Huzursuzca kıpırdandılar. Liru Syra ağlamak üzereydi ve en büyük iki kız kardeş, ikiz kardeşler Nere ve Rai, birbirlerinin elini tutmuş ve parmak eklemleri beyazlaşana kadar sıkılmışlardı.

“Güneş Jia.” Terren’in gözleri, imparatoriçenin sütunlardan birinin yanında dikilen yeğenine kaydı.

“Bunu senin başlattığını duydum.”

Jia, adının dile getirilmesinden memnun olmuş görünüyordu. Öne doğru adım atarken hâlâ o kibirli gülümsemesi yüzündeydi. Sanki prensin sonunda dikkatini çekmekten mutlu gibiydi.

“Elbette bendim!” dedi. “Görüyorsunuz ya majesteleri ve imparatorluk oğullarımızın geleceği için çok endişeleniyordum. Bu yaratığın,” parmağını bana doğru uzattı, “görevleri konusunda

yalan söylediğinden şüphelendim. Bu yüzden elbette bunu başkalarıyla konuşup doğru olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu. Sizin de dedikodulara dâhil olmanızı istemedim majesteleri.”

Üzücü olan ona inanmamdı. Güneş Jia’nın Prens Terren’in tahttan indirilmesini istemek için hiçbir sebebi yoktu. Hâlâ oyunu sürdürüyordu. Hâlâ imparatoriçe olmak istiyordu.

Terren ona cevap vermeye tenezzül etmedi. Sadece tavanındaki bıçaklardan birini elime doğru süzdürdü.

“Asılsız söylentiler yaymanın cezası dilin kesilmesidir. Haksızlık ettiği kişi sen olduğun için bu şerefi senin yerine getirmen gerek Wei.”

Jia’nın yüzü soldu.

“Durun! Öyle demek istemedim! Ciddi olamazsınız!”

Bıçağı elimde çevirdim ve o utanç verici heyecan yine içimde ürperdi.

“Soyadımın ne olduğunu biliyor musun?” Artık paniklemişti. “Güneş Sülalesi, Tensha’daki en büyük sülaledir! Lixi İmparatoru’nun zamanından beri tacın müttefikiyiz!” Dehşet dolu gözleri prence kaydı. “Taç giyme töreniniz için babamın kaç tane savaşçı sözü verdiğini unuttunuz mu? Desteğini çekmesinden korkmuyor musunuz? Biz olmadan ejderhayla nasıl savaşacaksınız?”

Terren’in yüzünde keyifli bir gülümseme belirdi.

“Sana bir sır vereyim Jia. Birazdan dilsiz kalacağını düşünersek, asla ağzından kaçırmayacağına güvendiğim bir sır.” Tahtında öne eğildi ve sadece Jia ve benim duyabileceğimiz kadar alçak sesle konuştu. “Taç giyme törenini tek başıma yapmayı planlıyorum.”

Jia’nın dudağı titremeye başladı. Soyadının, sülalesinin siyasi desteğinin önemli olmadığını tam o zaman anladığını söyleyebilirim. Jia yanlış oyunu oynuyordu.

“Ejderhayı evcilleştirmek için müttefiklere ihtiyacım yok!” diye devam etti koyu şurup gibi bir sesle. “Sadece zayıfların yardıma ihtiyacı olur ama bildiğin gibi ben zayıf değilim. Çok güçlüyüm.” Selvi Köşkü’nü ve tahmin ettiğim gibi ötesindeki tüm sarayı kapsayan geniş bir el hareketi yaptı. “Bütün bunlar bir oyun Jia. Bu bir tiyatro.”

Jia kaçmaya çalıştı.

Kendini çıkışa doğru attı ama oradaki muhafızlar kılıçlarını ileri uzatarak yolunu kestiler. Geriye doğru sendeledi ve arkadaki cariyelerden birinin önünde dizlerinin üzerine çöktü.

“Suwen, bana yardım et. Biz arkadaşız, değil mi?”

Bacaklarına tutunmaya çalıştı ama Wang Suwen ona kayıtsız bir tekme attı.

Jia’nın panik dolu bakışları Jin Veris’e kaydı. Hıçkırarak ona doğru emekledi.

“Bir şey söylesene Veris. O köylü kızını öldürmek için birlikte çalışıyorduk, değil mi? Biz müttefikiz!”

Veris ona bakmadı bile.

“Muhafızlar!” dedi Terren. “Kızı nişanlıma getirin.”

Kırmızı giysili iki Açelya muhafızı, bir köpeği güder gibi, sonunda önümde dört ayak üzerinde durana dek kınından çıkardıkları kılıçlarla onu öne doğru iteklediler.

“İmparatoriçe intikamımı alacaktır!” diye bağırdı Jia ancak yarı anlaşılır bir şekilde. “Bunun peşini bırakmayacak, köylü köpek! Seni parçalara ayırıp ait olduğun çamura gömecek!” Ama tehditleri beni ikna etmeyince yalvarmaya başladı. “Lütfen Leydi Yin! Özür dilerim. Çok özür dilerim!” Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. “Lütfen bana merhamet et. Bir erkek dilini kaybederse bile hiç yoktan okuyup yazabilir. Ama dili olmayan bir kadın hayvandan başka bir şey değildir!”

Hayvan. Guishan’daki masanın üzerinde serilmiş o domuzu düşündüm ve aniden nefes almakta zorlandım. Ter yüzünden

bıçağı tutuşum gevşedi. Neredeyse annemin “Yapma!”, dediğini duyabiliyordum.

“Başını öne eğ ve beladan uzak dur.”

Annemin kalın sesi, Ciyi’nin yumuşak sesiyle kavga ediyordu.

“Zalim olmayı reddedersen, sana zalimlik ederler.”

“Lütfen, Leydi Yin, merhamet et!” diye hıçkırdı Jia. Ayaklarımın önündeki tahtaya defalarca alnını vurdu. Larkspur’u gömdüğümüz o tepede diz çöküp tüm küçük çocukların hatta yoksulların, kızların bile okumayı öğrenebileceği bir gün dilerken hissettiklerimi hatırladım.

“Merhametin hayatına mal olacak!”

Bao’nun Yılbaşı’nda bana sarıldığındaki kocaman gözlerini hatırladım. Bana inanan, keçilerinin tasmağını veren Rui kardeşler aklıma geldi. Babamın pazarda omzuma koyduğu güçlü elini, kasabın bağırıışlarından koruyup beni eve yönelttiğini hatırladım.

“Bir imparatoriçe gibi değil, hâlâ bir köylü gibi düşünüyorsun.”

Bıçağı kaldırdım. Muhafızlar ağzını benim için açık tutuyor, çığlıklarını bastırıyorlardı. Kanı koyu renkte ve sıcaktı.

24. SONSUZ BAHAR

Babası ve büyükbabası gibi Terren da kötü biri olarak doğmamıştı. Minik, zayıf ve nefes almayarak doğmuştu.

Doğum hem anneyi hem de çocuğu neredeyse öldürecekti ama Leydi Sonbahar yatakta kanlar içinde yatarken doktorlar ona hiç aldırış etmediler. Hepsi mühür taşıyan bebeğin etrafında toplandı ve kırılğan vücudunda hapsolmuş büyüüyü kurtarmak için çaresizce ilk nefesini vermesini sağlamaya çalıştı.

Leydi Sonbahar iyileştikten sonra oğluna bakmadı. Onu süttannesinin kollarına bıraktı ve tüm zamanını arkadaşı Güneş Ai ile bahçelerinde gezinerek, kaçırdığı tüm dedikoduları dinleyerek geçirdi.

“Hesin,” diye sordu bana bir keresinde, “kadınlardan neden hep bize zarar vermek isteyenleri sevmeleri bekleniyor? Neden yaşayıp yaşamadığımızı hiç umursamadan bizi istedikleri gibi kullananlarla ilgilenmemiz bekleniyor?”

Terren sessiz ve kolayca korkabilen, tuhaf bir çocuktur. Bir dalın çıtırtısı veya bir camın şingirtisi bile onu ağlatabiliyordu. Konuştuğunda da sadece birkaç kısa kelime söylerdi:

“Açım. Korktum. Üzgünüm.”

Berberinde her yere götürdüğü üç oyuncağı vardı: Kaplan, Niu Niu ve Küçük Serçe. Bunlardan herhangi birini elinden almaya kalksak en yakın köşeye koşar, yüzünü elleriyle kapatır ve biz oyuncağı geri verene kadar orada saklanırdı.

Herkes zeki ve sert bir kişiliğe sahip olan ağabeyi Maro'ya hayranken ikinci prensten pek az kişi hoşlanırdı.

Muzha'nın sarayındaki cariyeler onunla herkesin içinde alay ederdi. Saray hizmetçileri de baş başayken aynısını yapardı. Kimsenin duymayacağını düşündükleri zamanlarda, "Cennet'in saf büyüğü böyle bir çocuk için boşa harcanmış!" diye fısıldarlardı. Uzun süre benim de öyle düşündüğümü itiraf etmekten utanıyorum.

Onu gerçekten seven tek kişi ağabeyiydi.

"Kardeşim en zekisidir!" diye gururla ilan etti Maro, dinleyen herkese. "Tensha'nın gördüğü en iyi büyücü olacak. Sadece bekleyin!"

Wenning İmparatoru döneminden beri prensler hep ayrı ayrı büyütüldüğü için birbirlerini pek sık görmezlerdi ama tüm saray halkı Yılbaşı veya Ölülerin Toplanması gibi festivaller sırasında bir araya gelirdi. Bu gibi günlerde Maro ve Terren birbirlerinden ayrılmazlardı. Terren kayıp bir ördek yavrusu gibi, salonlarda ve bahçelerde ağabeyinin peşinden koşardı. İmparatora, "Bence birlikte oynamalarına izin vermeliyiz..." dedim. "Mümkün olduğunca sık sık."

Bu öylesine yaptığım bir öneri değildi. Tensha tarihi boyunca, imparatorluk kardeşleri ulusların savaştığı kadar çok, taç için birbirlerini de öldürmüşlerdir. Şair Jiang Le, "İki kızgın boğayı aynı ağılda tutamazsın!" diye yazar. Başkentten uzak yerlerde "İki horozu aynı kafeste tutamazsın!" derler.

"Beni hep zorluyorsun Hesin!" dedi Muzha eğlenerek. "Fikirlerin her yıl daha da sıra dışı hâle geliyor."

Yemek masasının üzerine eğilmiş, kuş yuvası çorbasını içiyordu. Her bir damla döktüğünde, arkasında duran genç hizmetçi aceleyle bir bezle silip temizliyordu.

"Maro, Terren'ı güldüren tek kişi majesteleri."

“Önemi var mı? Kahkaha bir prensi hükümdar yapmaz. Jinzha tanıdığımız herkesten daha çok gülüyordu.”

“Majesteleri, oğullarınız mutlu büyürse, büyüleri de daha güçlü olur. Güçleriyle bize yardım edeceklerine güvenmiyor muyuz? Onlar olmadan kaybettiğimiz tüm toprakları nasıl geri alacağız?”

Onu pes ettiren bu tartışmaydı. İç çekerek, “Sonsuz Bahar Sarayı şu anda boş.” dedi. “Orada oğlanların koşturabileceği bir şeftali bahçesi ve hadımlarının ve kâtiplerinin çalışabileceği birkaç köşk var. Ofisini oraya taşı. Bildirilerimi incelerken çocuklara göz kulak olabilirsin.”

Sonsuz Bahar Sarayı hatırladığımdan daha da güzeldi. Binlerce devasa şeftali ağacı yıl boyunca bahçede çiçek açar ve her daim tatlı bir koku olurdu.

Çocuklar da bahçeyi benim kadar sevdiler. Koşmak için bolca alan varken, Maro ve Terren bıkmadan birlikte oynadılar. Uçurtma uçurdular, kertenkele yakaladılar, kırlangıç kovaladılar, oyunlar uydurdular ve genellikle kendilerini belaya sokmanın yaratıcı yollarını buldular. Meslektaşlarımla birlikte, bildirileri düzenlerken veya parşömenleri kopyalarken köşkü-müzün penceresinden onları izler ve kahkahaları işimizin monotonluğunu bozduğunda gülümserdik.

Kısa süre sonra şeftali bahçesi ziyaretçilerle dolmaya başladı.

Genç prenslerin enerjisinden etkilenen hizmetçiler, kâtipler, aşçılar, bahçıvanlar ve doktorlar, molalarında Sonsuz Bahar Sarayı’nda toplanmaya başladılar. Hatta imparatorun cariyeleri bile onların oynamasını izlemeye gelirdi.

Parlak ve güneşli öğleden sonralarda, İmparatoriçe Qin, birkaç cariyeden oluşan büyülenmiş bir dinleyici kitlesine, izlediği bir opera skecini anlatırdı. Yoldaş Tang, Mingyue, Leydi Chara ve Leydi Gökyüzü ile nakış işlerken, Leydi Sonbahar, Soylu Eş Güneş’in yanında dalgın dalgın kanununu çalardı.

Isan doğduktan sonra, sütannesi ve eğitmenleri eşliğinde o da bahçede büyütüldü.

O günler hatırlayabildiğim en huzurlu günlerdi. İç ve Dış Saray'ın savaşımadığı ve hanedanın geleceğinin zengin görüldüğü günler...

O günleri çok özlüyorum, Leydi Yin.

Bir sabah Terren ofisime girdi. Tek kelime etmeden, çamur ve yapraklardan keçeleşmiş beyaz tüylü bir pelüş hayvanı masama, mürekkebin ve açık parşömenlerin yanına koydu. Kaplan. Sonra devasa, taşlaşmış bir salyangozun kabuğunu bıraktı. Niu Niu. Ardından kiraz ağacından yapılmış, genç bir kuş şeklinde oyulmuş bir düdük. Küçük Serçe.

Maro arkasındaki kapıda belirdi.

“Arkadaşlarını güvende tutmanı istiyor.” diye açıkladı. “Sazan havuzunun yanında saklambaç oynayacağız ve onları yanlışlıkla düşürmek istemiyor.”

Kapıdan sersem sersem çıkmalarını izledim. Terren oyuncaklarını gönüllü olarak ilk kez bırakıyordu ve kalbimde derin ve silinmez bir kıpırtı hissettim.

Bundan sonra küçük prens oyuncaklarına giderek daha sık göz kulak olmamı istedi. Bir gün, onları almaya gelmedi bile. Kaplan, Niu Niu ve Küçük Serçe masamda unutulmuş bir şekilde kaldılar.

“Orada öylece duramazsın!” diye homurdandı Maro. “Karşı koymak zorundasın!”

Kardeşinin attığı meşe ağacından yapılma kılıcı yerden alıp kollarına bıraktı.

“Hadi. Tekrar!”

Terren kılıcı iki eliyle kaldırmak zorunda kaldı. Minik parmakları kabzayı zar zor kavradı.

“Hazır mısın? Sana tekrar saldıracağım. Bu sefer kılıcını kaldır. Hücum!”

Oynadıkları yerden çok uzakta olmayan bir şeftali ağacının altında oturmuş parşömen okuyormuş gibi yaparken bir gözümle de onları izliyordum. Maro tekrar ileri atıldı ve bu sefer Terren’i devirince ikisi de çimenlerde yuvarlandı.

“Hayır, hayır, hayır!” Maro başını iki yana salladı. “Oyunu yanlış oynuyorsun. Eğitimcilerin sana hiçbir şey öğretmedi mi? Çok kolay. Şöyle salla.”

Ayağa fırlayıp gösterdi.

Terren yerde doğruldu ve şakaklarını ovuşturdu.

Leydi Gökyüzü nakışından başını kaldırıp baktı.

“Kardeşine nazik ol! O senden çok küçük. Canını yakabilirsin.”

“Endişelenme anne.” Maro sırtıttı, Terren’i iki elinden tutup ayağa kaldırdı ve elbisesine yapışmış çiçekleri silkeledi. “Bak, o iyi. Ağlamıyor bile.”

Bu doğrudu ama genç prens, Maro’nun bütün sabah ona saldırmasından biraz yorulmuş görünüyordu. Annesi, “Sanırım henüz dövüşmeyi bilmiyor. Belki de farklı bir oyun oynamalısınız...” dediğinde rahatladım.

Maro dudaklarını büzdü.

“Peki. Farklı bir oyun.”

Bakışlarını bahçede gezdirdi. Köşkler, çardakların altında oturan ziyaretçiler, parlak sazanlarla dolu gölet ve gözleri bahçedeki en büyük ağaca takılınca aydınlandı. Muhtemelen duyamayacağımı düşünerek, “Hesin bakmıyor...” diye fısıldadı Terren’a. “Bu, Yüzyıllık Şeftali ağacına tırmanabileceğimiz anlamına geliyor.”

Terren’in gözleri heyecanla açıldı ve Maro bu durumdan o kadar memnun oldu ki gülerek elini tuttu.

“Hadi!”

Terren'ı bahçenin kenarına, sekiz altın çatılı bir pagodaya götürdü. Pagodanın yanında, Tensha'nın en büyük ve en eski şeftali ağacı vardı. Devasa dalları örümcek ağı gibi gökyüzüne uzanıyordu. Eski bir efsaneye göre, bahçede yıl boyunca bahar havası estiren şey ağacın büyüsyüdü.

Tırmanması zor değildi ve beş yüz metrelik bir manzarası olan pagodanın en üst çatısına kolayca ulaşılmasını sağlıyordu. Jinzha ve diğer saray çocuklarıyla, pervasız davranacak kadar küçükken oraya ben de çıkmıştım. İmparatorun onları engellemi isteyeceğini bilsem de bunu yapmadım.

Bunun yerine, Maro'nun Terren'ı sırtına aldığını fark etmemiş gibi yaptım. Küçük kardeşi ona sıkıca tutunmuş bir şekilde en alttaki dala, sonra ikinciye, sonra üçüncüye tırmandı ve sonunda çiçeklerin üzerinde güvenli bir yerde gözden kayboldular.

Aralarındaki yakın ilişki bana tarifsiz bir mutluluk veriyordu. İmparator Yongkai, geçmiş dönemlerdeki birçok prens gibi, tahtı ele geçirmek için kardeşlerini öldürmüş olabilirdi ama ilk kez döngü kırılacak gibiydi. "Belki de bu iki Açelya prensi, Muzha ve benim beklediklerimizdi." diye düşündüm. Hanedanımızın yarattığı karmaşayı temizleyecek olanlardı.

"Daha az aptal, daha az kötü."

Ama durumların ne kadar çabuk alt üst olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Her şey, Terren'ın çoğu oğlanın okuma yazma bile öğrenemediği bir yaşta ilk büyüsunü yazdığı gün başladı.

O zekiydi; hâlâ zekidir. Bu hiç abartı değil Leydi Yin. Açelya Hanedanlığı'nın tüm oğulları illaki yeteneklidir. İmparator babaların ve milyonlarcası arasından seçilmiş annelerin çocuklarıdır ve klasiklerden hat sanatına, devlet işlerinden müziğe kadar her konuda ülkenin en iyi hocaları tarafından eğitilirler.

Böyle bile olsa, Guan soyunun parlak mirası arasında bile, Terren olağanüstüydü.

Bunu uzun bir süre anlamadık. Maro bize “Kardeşim en zekisi!” deyip duruyordu ama hiçbirimiz ona inanmamıştık. Prens bu kadar az konuşup, bu kadar saklanırken nasıl inana-bilirdik ki?

“He-sin.”

O yağmurlu ve gri öğleden sonra, Terren oturduğum yere doğru gelmişti. Maro hastaydı ve annesinin köşkünde iyileşmekteydi ve sanırım bu yüzden bana gelmişti. Başımı parşömenimden kaldırdım.

“Majesteleri, ne oldu?”

Gözleri yaşlarla parlıyordu.

“He-sin.” Göleti işaret etti. “Gel bak!”

Ayakkabılarımızın tabanlarına yapışmış çamur ve çiçeklerle göle doğru ilerlerken peşinden ağır adımlarla yürüdüm. Bir köprünün üzerinde durdu. Altında, altın pulları arasında kanyan bir yarığı olan bir sazan balığı yan yatmış yüzüyordu. Bir hayvan ona saldırmış olmalıydı, belki bir şahin ya da sarayın kedilerinden biri.

Genç prens çömeldi ve söğüt dalıyla balığın çelimsiz bedenini dürttü. Beklentiyle bana baktı.

Onu neyin üzdüğünü hemen anladım.

“Ah, Majesteleri, bu balık ölmek üzere...” Ona her çocuğun öğrenmesi gereken önemli bir ders verme fırsatı gördüm. “Bu çok doğal. Yaşayan her şey ölmek zorundadır.”

“Hayır!”

Başını dizlerinin arasına gömdü. Yanına, nemli tahtaya diz çöktüm ve sesimi yumuşattım.

“Yas tutmanıza gerek yok majesteleri. Bu balık atalarına dönecek ve orada sevdikleriyle buluşacak ve bir gün, belki de farklı bir yerde ve farklı bir zamanda, yeniden doğacaktır. Belki bir

şeftali ağacı olarak” çevremizdeki bahçeyi işaret ettim “ya da farklı bir canlı olarak” çiçeklerle kaplı suda ilerleyen bir ördek ailesini işaret ettim “ya da küçük bir prens olarak.”

Nazikçe Terren’ın başını kaldırdım ve çenesinin altını sevgiyle okşadım.

Bana iri siyah gözleriyle baktı. Bir an ona dersi vermede başarılı olduğumu düşündüm. Sonra tekrar, “Hayır!” dedi.

Aniden ayağa kalktı ve elindeki dalla köprü üzerine bir şiir çizmeye başladı.

Gördüklerime inanamadım...

Bu bir kelime büyüğü olduğu için, kullandığı kelimeleri size tekrarlayamam ama ardındaki duyguyu, empatiyi, sevgiyi hâlâ hatırlıyorum.

Suya mahkûm olmak lanet değildir.

Şiir, dışarıdan bakan kişiye bir balığın gölünde hapsolmuş gibi görünebileceğini, size ve bana ise onun karadaki dünyadan habersiz görünebileceğini savunuyor. Ancak öyle değil. Bir balık, bahar bulutlarının sudaki yansımasına hayran kalabilir. Yüzeyinde benekli desenler olan çiçeklerin tadını alabilir ve kendini ağaçların arasında yüzerken hayal edebilir. Bizim asla anlayamayacağımız kadar çok şey anlar.

Sözleri o kadar güzel, o kadar canlıydı ki neredeyse yaralı balığın bana hitap ettiğini duyabiliyordum:

“Bana acıma.

Hayatım seninkinden küçük olabilir ama mutlulukla dolu ve yaşamaya değer.

Büyüklik hayal ettiğimi sanma. Farklı bir zamanda, farklı bir yerde, farklı bir hayatta yeniden doğmak istediğimi sanma. Sadece bu hayattaki çiçeklere hayran olmak istiyorum.

Bana acıma çünkü hayat doluyum!”

Ahşap üzerindeki karakterler parlıyordu. Onlardan kıvılcımlar fışkırıyor ve suya karışıyor, kondukları her yerde

nilüferler açtırıyordu. Nilüfer yaprakları altın rengi sazanın etrafına narin bir şekilde dolanmıştı ve bir süre sonra balık doğruldu, yüzgeçlerini kıpırdattı ve derin sulara doğru atıldı.

Terren da benim kadar şaşkın görünüyordu. Kocaman gözlerle balığın geride bıraktığı dalgalara bakıyordu. Bir dakika sonra, bahçedeki herkes ışık ve kargaşanın cazibesine kapılarak geldi.

“İkinci prens bir büyü yazdı!” diye onayladım ve kalabalık anında heyecanlı fısıltılara başladı.

İlk imparator bile bu kadar erken olgunlaşmamıştı. Dağları yerinden oynatan Eria Prensi bile, sadece içgüdüleriyle, böylesine karmaşık bir şifa büyüü yazamazdı.

Bundan rahatsız olan tek kişi Leydi Gökyüzü’ydü. İki yaş büyük ve varis olan oğlu ilk büyüünü henüz yazmamıştı. Prens Maro henüz çok küçük olmasına rağmen, oğlunun küçük kardeşinin gölgesinde kalması büyük bir utanç kaynağı olmalı. Arkasını döndü ve tek kelime etmeden gitti.

Sonraki aylar boyunca Maro şeftali bahçesine gelmedi. Muhbirlerimden, Leydi Gökyüzü’nün kendi büyüünü yazması için onu yatak odasına kilitlediğini ve günde bir öğün dışında rahatsız edilmediğini duydum.

Kardeşi gidince Terren daha da sessizleşti. Bahçeye geldiği günlerde, tek başına oturur, sessizce yukarıdaki dallarda oynayan kırlangıçları izlerdi. Bir keresinde şeftali ağacına tırmanmaya çalışmıştı ama en alttaki dal bir süre önce bir fırtınada kırıldığı için ağabeyinin yardımı olmadan tırmanmasını zorlaştırmıştı. Ona bir basamak koyduğumda bile çok yükseğe çıkamadı.

Maro’nun ilk büyüünü yazması aylar sürdü. Bunu imparatorun doğum günü kutlamasında, birçok seçkin konuğun önünde gerçekleştirdi ama başarısına rağmen, sanki içinde bir şey onarılamaz bir şekilde kırılmıştı.

Bir daha şeftali bahçesine gelmedi.

25. KÖTÜ BİR ŞEY

Kardeşi gelmeyi bıraktıktan çok sonra bile Terren hâlâ uğrardı. Onu her gün aynı yerde, Sonsuz Bahar Sarayı'nın kemerli kapısının gölgesinde dizlerine sarılmış, kardeşinin dönmesini beklerken bulurdum. Fakat Maro ortalıkta görünmedikçe giderek huzursuz oluyordu. Günler geçtikçe her zamankinden daha fazla ağladı ve daha az konuştu.

Bizden saklanmaya başladı. Kapıların yanında değilken nerede olduğunu tahmin edemiyordum. Diğer kâtiplerle birlikte şeftali bahçesinin her köşesini arardık ve onu bir dikenli çalının veya gölgeli bir ara sokağın derinliklerinde çömelmiş halde bulurduk.

Bir öğleden sonra, ofisimin kapısını gıcırdatarak açtı ve başını içeri uzattı.

“Majesteleri...”

Sanki ona kızgın olduğumu sanmış olmalı ki sesimi duyunca şaşırdı ama kızgın değil, sadece endişeliydim.

“Bir şeye mi ihtiyacınız var?” diye sordum.

Bakışları masama kaydı.

“Ah!” dedim sessizce. “Arkadaşlarınız...”

Artık eski oyuncaklarıyla oynayamayacak kadar büyümüştü ama Kaplan, Niu Niu ve Küçük Serçe'nin üzerindeki tozu üfleyip ona verdim. Tek kelime etmeden onları kollarına aldı ve şeftali ağaçlarının derinliklerinde kayboldu.

Emrimdekilerden biri olan Taifong, kopyaladığı parşömen-den başını kaldırıp alaycı bir şekilde güldü.

“Açelya prensi neredeyse büyüdü ama hâlâ bebek gibi davranıyor. Küçük Prens Isan bile onun yarısı kadar ağlamıyor. Leydi Sonbahar, majestelerine böylesine utandırıcı bir oğul verdiği için utanmalı.”

“Taifong!” diye çıkıştım, neden aniden bu kadar öfkelendiğimi anlamadım. “Terren bir imparatorluk prensi! Bir daha onun hakkında kötü konuşursan, imparatora haber veririm, o da bunun için senin kelleni uçurur.”

Kısa bir süre sonra Terren kardeşini beklemekten vazgeçmiş olmalı ki sonunda o da bahçeye gelmeyi bıraktı. En büyük iki prens de saraya sığmamaya başlayınca ziyaretçiler gelmeyi bıraktı ve iş arkadaşlarım da buradan taşındı.

Yıllar geçti. Şeftali bahçesi bomboş kaldı. Çiçekleri, onları hayranlıkla izleyecek kimse olmayınca döküldü.

Bahçeye gelen tek kişi Isan’dı. Rüzgârlı, sessiz günlerde sazları beslemeye gittiğimde, bazen üçüncü oğlu bahçede tek başına gezinirken yakalardım. Ağabeyleri gittikten çok sonra bile Yüzyıllık Şeftali’ye tırmanır, altın pagodanın tepesinde oturur ve bitmeyen bir baharın coşkusu ortasında dünyanın dönüşünü izlerdi.

Maro gücünü kazanıp çok ihtiyaç duyulan *Lu mührü* olduğu ortaya çıktığında tüm saray üç gün boyunca ziyafet ve kutlama düzenledi. Sonra imparator onu bu mührü kullanması için uzağa gönderdi. Maro haftalarca ücra bir eyalette yollar inşa etti. Vadi-lerde deniz seferi yapılabilen nehirler, şehirleri limanlara bağlayan kanallar, gür ve eskiden geçilmez olan ormanların arasından dolambaçlı patikalar açtı. Ticaret yavaşça yeniden canlanmaya başladı. Ülke uzun süreli durgunluğundan uyanıyordu.

Bir gün Muzha bana şimdiye kadarki en iddialı fikrinden bahsetti.

“Oğlum batı ile ticareti yeniden kuracak.” dedi. “Caeyang Koridoru’nu kontrol ettiğimiz zamanki kadar zengin olacağız.”

Yatak odalarının dışındaki vadi yemyeşil ve bereketliydi. Kafes pencerelerden içeri ferahlatıcı bir rüzgâr giriyordu.

“Düşmüş Güneş Geçidi boyunca bir tünel açacak. Adı da Tuz Yolu olacak.”

Plandan emin olamadım. Fazla cüretkâr geldi. Eriet Dağları’nın çevresinin çok soğuk olduğu biliniyordu. Sefer en az birkaç ay sürecekti, zorlu ve yüksek irtifada yapılacaktı. Maro’nun güvenliğinden endişeliydim ama imparator haklıydı, bu fikir ulusumuza yeni bir soluk getirecekti. Bize batıya giden yeni bir rota sağlayacaktı. Çöl devletleri ve Lian’ın karşı çıkacağı kadar kuzeyde olmayan, tamamen bize ait bir rota...

Dikkatlice, “Prens Terren neredeyse reşit oldu...” dedim.

İmparator, bu hatırlatmaya umduğum gibi yanıt verdi:

“Ah, evet. Sefer sırasında gücünü kazanmış olup yardım edebilirse ikinci oğlumu da göndermeliyiz.”

Terren’in Maro ile gitmesini önermemin asıl sebebi bu değildi. Şeftali bahçesindeki kahkahalarını ve karşılıklı sevgilerini, ikinci prensin ve açıkçası saraydaki herkesin en mutlu görüldüğü günleri hâlâ hatırlıyordum. Kardeşleri bir sefere göndererek, çocukluklarındaki kadar yakın olacaklarını ummuştum.

Lakin planım işe yaramadı. İkinci oğul dağlardayken bir ara kendi mührünü elde etti ama bunun Dao olduğu ortaya çıktı. İmparatoru kardeşinin Lu’sundan çok daha fazla memnun eden ve dört bir yanı düşmanlarla çevrili zayıflamış imparatorluğumuz için çok daha faydalı bir güçtü.

Belki de Maro kardeşini kıskanmıştı. Belki de nihayet gücün tadına varan Terren artık ağabeyinin arkadaşlığına ihtiyaç duymuyordu. Nedenini asla bilemem ama Tuz Yolu seferinden sonra birbirlerinden uzaklaştılar. Maro dinlenmek için

başkente dönerken, Terren, Tieza'da savaşmak için kuzeye doğru ilerledi.

Bir daha birbirleriyle asla nazikçe konuşmadılar.

Terren, Tieza'dan döndüğünde artık eskisi gibi nazik, yüksek seslerden korkup sinen çocuk değildi. Korkusuz, vahşi ve inatçıydı. Gözlerinde bir küçümseme vardı. Bunu fark edince dehşete kapıldım. Hiçbir açıklamaya kulak asmıyor, kimseye hesap vermiyordu.

Bir şeylere zarar vermeye başlamıştı.

Her şey, yeni büyüyle gökyüzünden düşürmekten zevk aldığı kuşlarla başladı. Sonra yeryüzündeki yaratıklarına, sincaplar ve ayçiçeği tavşanlarına yöneldi ve ölürken çıkardıkları sesler onu kahkahalarla güldürdü. Sonra insanlara geçti. İşken-
ce etmek veya kafalarını kesmek için her türlü bahaneyi buluyor, en ufak hatalarında hizmetkârları cezalandırıyordu. Askeri seferlere çıktığında, savaşları babası için kazanırdı ama bunları orduları yok ederek ve sivillerle dolu sokaklara kılıç yağdırarak kazanırdı.

Bir yaz, Aricine Koruyucusu büyüünü bitirip kendini yenilmez kulmasına sadece birkaç gün önce şeftali bahçesindeki tüm sazanları zehirledi.

Nemli bir sabahı, kayınlar ve söğütler son yağmurun ağırlığı altında hâlâ titriyordu. Taifong öfkeden kıpkırmızı olmuş yüzüyle ofisime daldı.

“Hesin! Sarayın her yeri balık kokuyor!”

Gölete vardığımda yüzlerce sazan cesedi gördüm. Hepsi doğal olmayan açılarla yamulmuştu. Zehri nereden bulduğunu, bu kadar çok sazanı aynı anda nasıl öldürdüğünü bugün bile bilmiyorum.

Her yerim titriyordu. Kendime onların sadece balık olduğunu söylemeye çalıştım. Oysa aylardır beslediğim balıklardı. Hanedanlıkta birçok gölet vardı ve buradakilerin yerini doldurmak hiç de zor olmazdı. Ama sadece balık diye bir şey yoktu. Bunu bana bizzat Terren öğretmişti.

Köprüdeki o küçük çocuk, bir sazanın ölmesine izin vermeyen o çocuk nereye gitmişti? Küçük ve coşkulu bir hayatı kurtarmak için ilk büyüsunü yazan o çocuk neredeydi?

“He-sin. Gel bak.”

Anımsamak, yüreğimi dağladı.

Taifong yanıma geldi.

“Savunmaya bu kadar kararlı olduğun çocuk işte bu!” diye söylendi. “Onun hakkında kötü konuşma. Bir zamanlar bana böyle demiştin. Şimdi nihayet aslında nasıl bir canavar olduğunu görüyorsun.”

Gizli konuşmuştuk ama Terren konuşmamızı bir şekilde öğrenmiş olmalıydı. Ertesi gün, Taifong’un cesedini ofisimin önünde buldum. Yirmi parçaya bölünmüş ve güneş ışığının altına özenle dizilmişti. Boğazımdan korkunç bir feryat yükseldi. Dizlerimin üzerine çöktüm, arkadaşımın kesik başını kucakladım ve gökyüzü kararana kadar ağladım.

O gece, bu çılgınlığa son vermesi için imparatora yalvardım.

“Herkes dehşet içinde majesteleri...”

Sesimin titremesini engellemek için çok uğraştım.

Muzha sadece elini sallayıp beni kovdu.

“Güzel. Çok düşmanımız var. Açelya Hanedanlığı’ndan tekrar korkulmasının zamanı gelmişti.”

“Majesteleri, onun öldürdüğü...”

“Birkaç balık mı? Birkaç hizmetkâr mı? Benim adıma savaşırken öldürdüğü bir avuç insan mı? İlk İmparator, ulusu birleştirme amacıyla çok daha fazlasını öldürdü ve hepimiz onun adını saygıyla anıyoruz.”

Şaşkınlıktan sustum. Muzha'nın ne kadar acımasız bir çıkarıcı olduğunu her zaman biliyordum ama kalpsiz olduğunu asla düşünmemiştim.

Ellerim yumruk hâlindeyken yanından ayrıldıktan sonra Batı Sarayı'na gittim.

“Bir şeyler yapın!” diye yalvardım Maro'ya. “Kardeşiniz yirmi yıllık arkadaşımı öldürdü. Babanız umursamayabilir ama sizin masumları koruyacak türden bir prens olduğunuzu biliyorum.”

Maro dik ve zarif bir şekilde dikiliyordu. Beyaz-altın sarısı cübbesi pencereden içeri süzülen ay ışığında parlıyordu.

“O artık kardeşim değil. Ona öyle deme!”

Gençliğindeki o heyecanlı çocuk gitmiş, yerine geleceğin imparatoru gibi görünen, akıllı olduğu kadar asil de olan genç bir adam gelmişti.

“Ne olursa olsun, durdurulması gerekiyor!”

“Nasıl? Gücünün ne olduğunu biliyorsun. Artık ona karşı bir dövüş kazanamam!” Sesi sakindi ama dudaklarındaki hafif titreme çaresizliğini ele vermişti. “Yapabileceğim bir şey olsaydı, sence çoktan yapmış olmaz mıydım?”

Taifong'un hâlâ elbisemin her yerine bulaşmış kanını gösterdim.

“Yani kenarda durup hiçbir şey yapmamayı mı planlıyorsunuz? O öldürmeye devam ederken...”

“Kenarda durmuyorum. Bekliyorum.” Maro, dışarıdaki ay ışığıyla aydınlanan göle döndü. “Unutma: Bir gün imparator olacağım. Taca ve imparatorluk ordularına ulaştığımda, ona karşı bir hamle yapabilecek kadar güçlü olacağım. O zamana kadar doğru anı bekliyorum.”

“Bu konuda iddiaya girer misiniz?” diye çıkıştım. “İmparatorun sizi varis olarak tutacağından bu kadar emin misiniz?”

Yüz ifadesi ciddileşti.

“Yıllardır benden istediği her şeyi yaptım. Bütün o kanalları ben açtım. Aricine Nehri’nin yönünü değiştirdim. Tuz Yolu’nu inşa ettim. Ulus için ne kadar acı çektiğimi biliyor.”

Maro bekleme konusunda memnun olabilirdi ama ben bekleyemezdim. İmparatorun hasta olduğu doğrudu ama buna rağmen ölüp tacı ona devretmesi yıllar hatta on yıllar sürebilirdi. İkinci prensin kılıcıyla o zamana kadar kaç sadık hizmetkârın daha öleceğini kim bilebilirdi? Kaç şehir daha vahşice katledilecekti?

Ulaşabildiğim son kişiye gittim.

Akçağaç Köşkü’nün ardışık bahçelerinin derinliklerinde Leydi Sonbahar, Güneş Ai ve Mingyue ile çay içiyordu. Beni selamlamak için ayağa kalkınca pelerini kırmızı yapraklarla dalgalandı.

“Hesin! Seni uzun zamandır İç Saray’da görmedim.”

Dizlerimin üzerine çöktüm ve ona her şeyi anlatırken ağladım.

“Siz onun hâlâ sevdiği son kişisiniz.” Annesini hâlâ görevlerine davet ediyor, hâlâ köşkünde ziyaret ediyordu. “Sizi dinliyor. Onu doğru yola geri döndürmeme yardım edin.”

Leydi Sonbahar çayını bıraktı ve bana dikkatle baktı.

“Merak ediyorum Hesin, sence doğru yol ne?”

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı.

“Boş ver...” dedi, ben hâlâ cevabımı düşünürken. “Onunla konuşacağım.”

Konuştı. Bunun için onu öldürdü. Boğazını kesti ve çiçeklerin üzerinde kan kaybından ölmeye terk etti.

İmparator Yongkai olanları duyduğunda, sadece sinirli bir homurtu çıkardı.

“Annesi öldüğüne göre, oğlana bakması için güvenebileceğim birine ihtiyacımız var. Hesin, seni onun koruyucusu ve danışmanı olarak atıyorum.”

“Şimdi anlıyorsunuz ya Leydi Yin, güç ne kadar da kötü bir şey! Yoluna çıkan her şeyi yerle bir ediyor, hepsini tüketiyor, dokunmadık hiçbir şey bırakmıyor. Aramızdaki en iyi kalpli insanlar bile, bir kez tadına baktıktan sonra bundan kurtulamıyor.”

26. DİLİ OLMAYAN BİR KADIN

Jia'yı cezalandırmanın heyecanının solup geride sadece soğuk bir boşluk bırakması uzun sürmedi.

Bahçemde oturup sonbahar akşamındaki ateş böceklerinin dansını izlerken, o dili düşünmeye devam ettim. Ellerimdeki ıslaklığını, kayganlığını, kanın sıcaklığını düşündüm. Jia'nın saraydan sürüklenirken çıkardığı mırıltıları duyuyordum ve hayatının geri kalanında çıkaracağı tek ses buydu.

“Dili olmayan bir kadın hayvandan farksızdır.”

Aklımda bu düşünceyle parmak uçlarımda yürüdüm ve kâğıt fenerlerden birini, yan tarafındaki harf 福/Fu bir duaydı, dikkatlice çatımdan indirdim. Selvilerin arasından geçip hizmetkârların odasına gittim.

Çoğu hâlâ uyanıktı. Bing Mu, Elia ile yıkadığı bulaşıklardan başını kaldırıp, “İyi akşamlar.” dedi.

Muhasebeci Duan da hâlâ uyanıktı ve Aron’la Go oynuyordu.

“Beni yine yendiğine inanamıyorum!” diye yakındı yanlarından geçerken. “Kedilerden korkan birine yenilmeyi hayal edebiliyor musun?”

Onları selamlarken gülümsedim ama aslında başka biri için oradaydım.

Yaşlı hizmetçi Hu, dışarıda her zamanki taburesinde Wren’e ait bir atkıyı onarıyordu. Ben girince başını kaldırmadı, tıpkı onu ilk gördüğüm gün ya da diğer günlerde başını kaldırmadığı gibi. Feneri yere bıraktım ve bir yaşlıya saygı göstergesi olarak diz çöktüm.

“Hu, okuma öğrenmek ister misin? Li Ciyi genellikle şafak vakti yatak odamda bana ders veriyor. Prensini beni çağırma-
dığı akşamlarda da... Bu dersleri sadece Wren biliyor. Bu yüz-
den gelmen güvenli olur.” Koluna uzandım ve nazikçe tuttum.
“Lütfen, Hu. Sen de bana katıl.”

Bana cevap vermedi, üstelik üç kez sormama rağmen.

Ama iki gün sonra, sabah henüz erken ve altın-grisiyken, yatak odamın kapısını dikkatlice açtı, başı öne eğik ve omuzları kamburdu.

Ciyi, okuduğumuz parşömeden çenesini kaldırdı.

“Ciddi olduğunu bilmiyordum Leydi Yin.” Kıpırmızı olmuş-
tu. “Bir hizmetçi getirmekle ilgili şaka yaptığını sanıyordum.”
Güldüm.

“Bu kadar uzakta durma Hu. Gel bize katıl.”

Ciyi’nin benim için hazırladığı parşömenlerden bazılarını kullanarak ona birkaç başlangıç karakteri yazdım ve hadımın bana öğrettiği gibi ben de ona öğrettim.

“Okumak, gerçekte olduğundan daha göz korkutucu görünüyor. Atalarımız bize yirmi binden fazla karakter vermiş olsa da rastgele değiller. Bazı karakterler anlamlarına benziyor. Bak!”

Ona 鳥/ Niao yazdım. Sonra ona nasıl bir bahar ebabil kuşu olarak görülebileceğini gösterdim.

Kısa süre sonra Wren de öğrenmeye başladı.

“Leydi Yin” dedi bir sabah çarşaf larımı değiştirirken, “bunların üzerindeki mürekkebin kokusunu alıyorum ve düşünüyordum ki... Şey, Pima bana kitap okurdu ama o artık başkentte.” Sanki kelimelerin teker teker söylenmesi çok tehlikeliymiş gibi hızlıca konuştu. “Ama o hikâyeleri ve şiirleri özlüyorum, Leydi Yin. Ve... Ve ona mektup yazabilmek ve onun da bana cevap yazması güzel olurdu.”

Wren’in o gece içeri girdiğini gören Ciyi’nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Bu, anlaştığımızda yoktu!” Wren birkaç gün sonra diğer iki hizmetçi olan Fern ve Eli’yi, kollarında meşe rengi tüylü bir kedi yavrusuyla birlikte getirdiğinde gözleri daha da büyüdü. Neşeli flütçü Teela da onlara katıldığında, öfkeden patlayacak gibiydi.

“Endişelenme!” diye sakinleştirdim sırtarak. “Yakında imparatoriçe olacağım. Zor işi ben yapacağım. Senin tek yapman gereken bize mürekkep ve parşömenler getirmek.”

Yeni gelenler için boş bir kâğıt çıkarıp yazmaya başladığımda, kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

Kısa süre sonra, hizmetkârlarımın çoğu bu durumdan haberdar oldu ve artık yatak odamda saklanmak zorunda kalmadık. Hikâye anlatıcısı Mo ve yaşlı bahçıvan Aron da gelmeye başladı. İkisi de erkekti ama okula gidecek imkânları hiç olmamıştı. Selvi Köşkü’nün oturma odasını, geceleri yüksek sesle kitap okuyan insanların sesleriyle dolan bir çalışma odasına çevirdik. Niao, Mu, Shan, . Yue... Hepimiz bir kişi bile söylerse herkesin, derslere katılmayan hizmetkârların bile eşit cezalandırılacağını biliyorduk. Bu yüzden sırrı saklama konusunda birbirimize güvendik.

Sonbahar Ortası Töreni yaklaştığında, ayçiçeği tavşanları sürüler hâlinde ortaya çıkmaya başladılar ve selvilerin arasında sessizce cıvıdayarak oynadılar. Tüyleri geceleri hafifçe parlıyordu.

Saray sessizliğe bürünmüştü. Cariyeler beni aşağılamaya çalışmaktan vazgeçtiler. Artık dökülen çay, erhumda kopan teller veya yelpazelere çizilmiş fareler yoktu. Belki de diğerleri sonunda oyunu, Terren gibi bir prensle oynayamayacaklarını artık anlamışlardı. Belki de tıpkı Ciyi’nin tahmin ettiği gibi, benden korkmaya başlamışlardı.

Umursamadığımı fark ettim.

Terren geceleri bana hâlâ zarar veriyordu. Hatta eskisinden daha çok canımı yakıyordu ama bir şekilde acıyı daha az

hissediyordum çünkü artık yalnız ve güçsüz değildim. Artık tüm bu acıların, güneşin gecenin soğuğunu silmesi gibi bir gün son bulacağını biliyordum. Tek yapmam gereken şiirimi bitirmektir.

Wren, şiiri yazdığımı bilen tek kişiydi.

Bir gece, diğer tüm öğrenciler ve Ciyi gittikten sonra ona, “Üç sayfa tamamladım...” dedim.

Oturma odamdaki döşeme tahtalarından birini kaldırıp sakladığım parşömeni çıkardım.

“Sana anlattığım Hesin’in hikâyelerini hatırlıyor musun? Büyümü onlara dayanarak yazdım ama takılı kaldım. Buradan nereye gideceğimi bilmiyorum.”

“Bakayım...”

Wren, kâğıdı mandalina ağaçlarından birinin üzerindeki pencereden gelen ay ışığına doğru kaldırdı. Bana birkaç karakter sordu. Henüz benim kadar iyi okuyamıyordu. Sonra hafifçe güldü.

“Bu öfkeli bir şiir Leydi Yin. Siz bana Hesin’in hikâyelerini anlatırken bu kadar öfke olduğunu hatırlamıyorum.”

Şiir, gerçek ve duyguydu. Üzerinde fazla düşünmemiştim. Sadece Terren’in anlattığı gibi kalbimdeki kıpırtıları takip etmiştim. Sığınak’taki dolunay, parçalanmış mandolin, sudaki Mandarinler hakkında yazmışım. Fırtınadaki ışık sütunundan ve İmparator Yongkai’nin karanlıktaki korkmuş sesinden bahsetmişim.

Kalp kırıklığı, çaresizlik, korku... Hesin’in hikâyelerinde bunların hepsi vardı.

Ama öfke benimdi.

“Hesin bana İmparator Yonghuan’a hizmet etme hikâyesini anlattığında bir şeyden bahsetti ki unutamıyorum.” dedim.

“Gelecekte ödünç aldım. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum ama... Bencilce geldi. Bencil ve öngörüsüz. Her şeyden Jinzha'nın sorumlu olduğu hissinden kurtulamıyorum.”

Ağabeylerimin ölmesi, Larkspur'un gömülmesi, Bao'nun okula gidememesi...

“Bu beni çok kızdırdı ve bunu yazıya dökme isteği duydum.”

Gözlerim alttaki dizeye kayd ve o bitmeyen fırtınadaki gök gürültüsünü tekrar duydum. İmparatorun yatak odasının dışındaki soğuk yağmuru hissettim.

“Ve Muzha'nın ölürken söylediklerine de kızdım. Ülkesi kıtlık yüzünden parçalanıyorken, insanlar surlarının dışında açlıktan ölürken onlara yardım etmeyi hiç düşünmemişti. Bir kez bile... Tek düşündüğü ülkesini nasıl savunacağı ve mirasını nasıl sürdüreceğiydi.”

Nefesimi verdim, aniden kendimden şüpheye düştüm.

“Sence bütün o öfkeyi yansıtmamalı mıydım? Sonuçta bu benim öfkem, Terren'in değil.”

Wren başını şiddetle iki yana salladı.

“Hayır. Bence bu iyi bir şey. Pima bana ne zaman şiir okusa, onu yazan âlimden de biraz bahsederdi. ‘Bir hikâyeyi anlatan herkes, içine kendinden bir parça katar!’ derdi. ‘Hikâyeye güç veren de budur. Hem hikâyenin hem de anlatanın duyguları var. İkisi birlikte çalışır.’ Ama bu bazen anlatanın bile gerçeği bilmediği anlamına da gelir Leydi Yin.” Yanıma diz çöktü ve elimi tuttu. “Sadece kendi algıladıklarını bilirler. Belki de Hesin her şeyi bilmediği için şiirini bitiremedin.”

“Bilmiyor mu?”

Üç nesil prence hizmet etti. Ülke hakkında hepimizden daha fazla şey biliyordu.

“Hesin'in teorisine gerçekten inanıyor musun? Prensimizin güç yüzünden bozulduğuna...”

“Bilmiyorum. Belki de hepsi bozulmuştur.” Kutsal bir müh-rün büyü, fısıldanan gerçeklerin ve kolay kehanetin armağanı, tacın yapabilecekleri... İnsan tüm bunları elde edip de nasıl aynı kalabilir?

“Ya da belki” dedi tereddütle, “hikâyenin devamı vardır. Belki de Hesin’in hizmet ettiği ilk prensle yaşadığı deneyim, sonuncu prensle dair algısını etkilemiştir. Belki de konuşman gereken başka biri vardır.”

Prens Maro...

Ne demek istediğini hemen anladım. Hesin’in anlattıklarında Terren’in ağabeyi, onun yanında duran, yakından tanıyan tek kişiydi. Şiirimi tamamlamama yardım edebilecek biri varsa o da ilk oğuldu.

Fakat bu mümkün değildi. Maro, benim gibi birinin asla gidemeyeceği bir yer olan Dış Saray’daydı. Ayrıca Terren’in düşmanıydı. Batı Sarayı’na mesaj iletebileceğim bir yöntemim olsa bile bunu şüphe çekmeden yapamazdım. Hanedanlık bunu öğrendiğinde beni cezalandırırdı. İmparatoriçe cezalandırırdı. Terren cezalandırırdı.

Pencereden tekrar dışarı baktığımda tüm tavşanlar gitmişti. Ya sadece geceleri dışarı çıkıyorlardı ya da yırtıcı bir hayvan gelmişti. Sonuçta avluda karanlıktan başka bir şey yoktu.

27. CÖMERT HEDİYELELER

Sonbahar Ortası Töreni yaklaşırken aklıma bir fikir geldi. Riskli ve aptalcaydı. Başarısız olursam muhtemelen idam edilirdim ama zaman sınırlıydı. İmparator yatağında ölmekteydi. Taç bir zalime geçmek üzereydi ve Terren hâlâ insanlara zarar veriyordu. Elimdeki tek şey kalp-ruh şiiriydi. Eğer bunun için risk almazsam, koşullarımı nasıl değiştirebilirdim?

Sarayın ana girişinin, her biri üç kat yüksekliğinde beş kapısı vardı ve kutlamalara başlamak için orada bekledik. Ortadaki ana giriş sadece imparator için, yanlardaki iki kapı ise prensler ve seçkin konuklar içindi. En uçtaki kapı saray personeli ve alt düzey konuklar, diğer uçtaki kapı ise kadınlar içindi.

Hanedanın kadınları ve hizmetkârlarımız, başkentteki geçit törenine hazırlanmak için işte bu sonuncu kapıda toplanmıştı. Kahkahalar ve heyecanlı sohbetler duyuluyordu. Şehirli kızlar bile sarayda yeterince uzun süre kapalı kaldıktan sonra oradan ayrılmayı dört gözle beklerdi.

“Leydi Yin!” diye seslendi Wren. “Her şey hazır!” O, Fern, Mo ve Duan, sonbahar çiçekleriyle bezeli bir arabayla Selvi Köşkü’nden geldiler.

Diğer herkesin faytonu kendi sülalesinin tarzında süslenmişti. Silian’ın arabası Song nilüferleriyle doluydu, Veris’in arabası ise Jin altın rengi eriğiyle kaplıydı. Qi kardeşler Nere ve Rai, ısırgan otu ve adaçayı kaplı arabalarını kıyı sülalesinin çift balık amblemiyle süslemişlerdi.

Benim arabam, sülalem olmadığı için amblem taşııııyordu. Daha önce Ciyi, Guan kırmızı açelyasını kullanmamı önermişti.

“Oğullarından biriyle nişanlısın. Bu yüzden uygunsuz olmaz.”

Reddettim. Bunu yapmak beni onlardan biri yapardı. Onlardan biri değildim.

“Değerli konuklarım!” diye sohbetleri susturdu imparatoriçe. “Sarayın en eski geleneklerinden biri olan Sonbahar Ortası Töreni’nin zamanı geldi. Erkekler savaşp devlet işleriyle uğraşırken, bizim de gerçekleştirmemiz gereken görevlerimiz var.”

Kapının ötesindeki vadiyi işaret ederek kollarını açtı.

“Kocam, İmparator Yongkai, saraydan ayrılmamıza izin verdi. Bu gece, hep birlikte başkente girelim ve Tensha halkına hediyelerimizi verelim.”

İmparator bu fermanı uzun zaman önce hazırlamış olmalıydı. Saraya girdiğimden beri yatağından kalkamayacak kadar hastaydı.

İmparatoriçe bize geçit törenindeki yerlerimizi söyledi. Majestelerinin İç Sarayı’ndan kalan birkaç kişi, kendisi, Leydi Chara ve Leydi Tang ön saflarda yer alacaktı. Batı Sarayı’ndan Silian arkada, Terren’in kalan yirmi sekiz cariyesi ise ortada olacaktı.

“Leydi Yin hariç!” dedi aniden, tatlı bir şekilde.

Yeğeninin dilini kestiğimden beri gözleri ilk kez bana bakıyordu.

“Kendisini, müstakbel imparatoriçe olduğu için, atıyla yanında olmaya davet ediyorum.”

Açelya muhafızları, yeleleri meşe dalından ve kuyrukları altın karaçamdan olan atlarımızı, nal sesleri sonbaharın dökülen yapraklarında kaybolurken başkente yönlendirdiler. İmparatoriçenin yanında ilerlerken sessizdim. Hizmetkârlarımız ve

arabaları peşimizden geliyordu. Yanında istediğine göre söylemek istediği bir şey olduğuna şüphe yoktu ama ben o sohbeta başlamayacaktım.

Önümüzde uzanan bulutların oluşturduğu sırtta yuvalanmış Xilang, ülkenin en büyük şehriydi. Sarayı inşa ettiren Ağustos İmparatoru, aynı zamanda şehri de kurmuştu. Yıllarca ödenekler, devlet mevkileri ve özenle oluşturulmuş mitlerle insanları buraya taşınmaya teşvik etmiş ve şehrin eski başkent kadar kalabalıklaşacağını ummuştu.

Öyle oldu. Nehirler, hanedanın büyüsunü duvarlara taşıdı ve yakınlardaki tepelerden esen rüzgârlar bereketli yağmurlar getirdi. Yeni başkentteki fırsatlarla ilgili fısıltılar tüm ülkeye yayıldı. Çok geçmeden Xilang, müzik ve şiirle yeşerdi. Yüzyıllar boyunca o kadar büyüdü ki yayılmasını dağ bile engelleyemedi. Yağmur suyu, gri tepelerden deniz gibi vadiye doğru akıyordu.

Artık iki milyondan fazla insana yuva olmuştu. O kadar kalabalıktı ki tören alayımız şehrin merkezine doğru ilerlerken, imparatorluk muhafızları kalabalığı uzaklaştırmak zorunda kaldı.

“Buraya, Açelya hanımları!”

Bir kız, elindeki çiğdem dalını havada sallayarak babasının omuzlarının üzerinden güldü.

“Hayır, hayır, buraya!” diye bağırdı karşı taraftan bir grup oğlan çocuğu.

Dikkatimizi çekmek için burçlar şeklinde fenerlerini, maymunlar, horozlar, ejderhaları havaya kaldırdılar.

Fenerler... Burada sayamayacağım kadar çok vardı. Çatı saçaklarından ve köprü korkuluklarından, kırmızı akça ağaç ve kara ağaçların dallarından rengârenk ve püsküllü bir şekilde sarkıyorlardı. Cızırtılı Frenk soğanlı krepler, baharatlı nilüfer kökü ve işkembe, Nanbo suyuna batırılmış dağ mantıları gibi sokak yemeklerinin kokusu binlerce kişilik kalabalığa karışıyordu.

Şairlerin bu şehirden neden bu kadar bahsettiğini şimdi anladım. “Xilang, Kalbim” diye yazmıştı Lao Shan. Cili-et, ona “imparatorluğun tepesindeki kavşak” dedi. Liang Hanedanlığı’ndan Tsao, burayı ateşli bir tutkuyla “âlimlerin çocukluk hayali ve ebedi istirahatgâhı” diye nitelemişti.

Geçit töreni devam etti. Saray hanımları olarak atlarımızda ilerlerken, hizmetkârlarımız hediyelerimizi dağıtmamıza yardım etti. Jin Sülalesi’nden erik şarabı, Qi’den rengârenk ayçörekleri, Cao’dan ağızda kaldıkça tadı değişen incirli şekerler... Jiang Sülalesi, burç hayvanlarının yüzleriyle süslenmiş uğurlu çörekler, Güneş Sülalesi ise bereket mumları dağıtıyordu. Sülale büyücüleri tarafından asla sönmemeleri için büyü yapılan her mum çiftinin kırmızı saplarında uğurlu bir beyit vardı. Bir mumda, “Çok yaşa İmparator Yongkai”, diğesinde ise “tatlı Açelya asla ölmesin” yazıyordu.

“Mumları beğendin mi canım?” dedi imparatoriçe.

Benimle ilk kez konuşuyordu. Atlarımız, konuşmamızı kimse duyamasın diye yakındı.

“Belki de kasvetli Selvi Köşkü’nü aydınlatman için sana bir çift ayırmalıyız.”

“Bunlar çok cömert hediyeler majesteleri.”

Güneş amblemindeki büyük sarıasma kuşunun küçük taklidi olan ötüşen sarıasma kuşlarını hevesli ellere teslim etti. “Alıcılar o mumları yaktıklarında kırmızı açelyaları mı yoksa o sarı kuşları mı hatırlamaları gerekiyor?” diye merak ettim.

“Sizinki kadar cömert değil.” Arabamda Wren ve Duan’ın çuval bezinden yapılmış ağır torbaları dağıtmasına baktı. “Pirinç ve soya fasulyesi, değil mi? İçinde güvercin yemi gibi serpiştirilmiş bir tutam kuru meyve bile olduğunu duydum.”

Daha önce hiç böylesine küçümserken bu kadar tatlı çıkan bir ses duymamıştım.

Bunların pek etkileyici hediyeler olmadığını biliyordum ama başka seçeneğim yoktu. Beni destekleyen bir sülalem, bana yardım eli uzatacak bir ailem yoktu ve Prens Terren bana dağıtacak bir şey vermektense gözlerimi oymayı tercih ederdi.

Hizmetkârlarımla doğaçlama yapmıştık. Festivalden önceki son aylarda hepimiz normalde payımıza düşenden daha az yedik. Depolarımızda bulabildiğimiz her şeyi geçit töreni için sakladık. Kayıt tutma işlerimizden sorumlu Duan, kendini riske atıp bazı rakamları şişirmişti. Wren, diğer hizmetçilerle ve eski amiri Bairon'la olan bağlantılarını kullanarak, onların köşklerinden arta kalanları toplamıştı.

“Bu mütevazı hizmetkâr böyle bir övgüyü hak etmiyor.” diye cevapladım, sesimi hoş çıkarmaya çalışarak.

“Yine de merak ediyorum,” eğildi, “Prens seni bu kadar çok sevdiği için, sana güzel bir şeyler teklif etmiş olacağını sanırdım. Hatta belki büyü... Ne de olsa büyücülükteki yeteneği başkentte biliniyor. İnsanların, bereket duası yerine pirinç gibi hayal kırıklığı yaratan bir şey aldıklarında kalplerinin kırılacağını düşünüyorum.”

Pirinç... Babamı ve Lu'an'daki diğer amcaların kavurucu güneşin altında eğilmiş, külahlarının altında ter içinde kalmış bir şekilde hasat için çalıştıklarını hatırladım. Kanım o kadar ısındı ki doğru düzgün düşünmek zordu.

“Teklif etti majesteleri ama ben onu vazgeçirdim. Kıtık içinde olduğumuz için, sıradan insanların Dao büyüsündense yiyecek bir şeyleri takdir edeceğini düşündüm.”

Artan öfkemi hissetmiş olsa bile hiç belli etmedi.

“Ne kadar düşüncelisin tatlım. Saray ve büyüü yanında olduğu için başkentte kıtlık yok ama sanırım bir köylü zihnini daha iyi bilmediği için onu suçlayamam!” Bakışları arabamın üzerinde gezindi. “İnsanların böylesine düşünceli bir davranış

için kime teşekkür edeceklerini bilememesi çok yazık. Sonuçta amblemin yok.”

“Bunu teşekkür için yapmıyorum majesteleri.”

“Öyle mi? O zaman ne için yapıyorsun?”

Bir köşeyi dönüp daha da geniş bir caddeye çıktık. Kalabalık, şaraplar için kavga ederken ve ayçöreği sandıkları için birbirlerini itip kakarken kahkahalarla gülmeye başladı. Selvi Köşkü’nün pirincine uzanan çok fazla insan yoktu ama Wren’in söğüt ağacının altındaki kirli ve çökük yanaklı küçük bir oğlana doğru gittiğini gördüm. Çocuk, Wren tarafından zayıf kollarına bırakılan şişkin çuvalı değerli bir yeşimmiş gibi sıkıca kavradı.

“Başkente kıtlık yok.” demişti imparatoriçe ama bu nasıl doğru olabilirdi? Her yerde sıkıntı çeken insanlar vardı. Sadece burada onları görmezden gelmek daha kolaydı.

“Ne için?” diye üsteledi, ben cevap vermeyince. “İmparatoriçelik makamını korumak için neden bu kadar umutsuzca savaşıyorsun? İmparatorluk oğlu doğurma ihtimali için neden her gece ıslak toprak gibi tohumlanmaya izin veriyorsun?”

Öfkemi daha fazla kontrol edemedim.

“Belki de sebebi zaten biliyorsunuzdur majesteleri!” diye çıkıştım. “Ne de olsa siz de imparatoriçesiniz.”

Gülümsemesi daha da kurnazlaştı.

“Haklısın...” dedi, tamamen sakin bir şekilde. “Biliyorum.”

Arkamızda, kalabalığa el sallayan ikinci sınıf cariyeye Wang Suwen’e başıyla selam verdi. Onun hizmetkârları cilalı fildişinden satranç takımı dağıtıyordu.

“Wang Sülalesi, zavallı. Oğullarının on beşinin tahta oturduğu Liang Hanedanlığı’nın gösterişli günlerinin bir gölgesi. Suwen imparatoriçe olursa, sülalenin kaybettiği onurunun en azından bir parçasını geri kazanacaktı. Şüphesiz babasının onu seçmelere kaydettirmesinin nedeni buydu.”

Hizmetkârları erik şarabı şişeleri dağıtan Veris'i işaret etti.

“Jin Sülalesi de aynı derecede üzgün. Zengin olabilirler ama sahip oldukları tek şey zenginlik. İç bölgelerin dışındaki birçok bölgeyi kontrol etseler de saray içinde hiçbir zaman pek başarılı olamadılar. Aç kurtlar gibi onur peşindeler. Jin Sülalesi'nin kızı bir gün mühür taşıyan bir oğul doğurursa, şaraplarının fiyatını ne kadar artırabileceklerini bir düşün.”

Sonra, arabası açelyalarla dolu Leydi Chara'ya gösterdi. Hizmetkârları arabadan tuz ve baharat kavanozları dağıtıyordu.

“Chara'nın bir sülalesi olmayabilir ama düşmanlarla çevrili olan Hai kraliyetinin soyundan geliyor. Kardeşlerinden birinin yakın zamanda bir savaşta öldüğünü duydum. Yürek parçalayıcı...” Sesi hiç de yüreği parçalanmış gibi değildi. “Chara, hanedana büyümlü bir prens vermiş olsaydı, Tensha'dan askeri yardım isteme kozuna sahip olurdu ama vermedi. Bu yüzden de isteyemez.”

Bana döndü, gülümsemesi bilenmiş bir bıçak gibiydi.

“Şimdi anlıyorsun tatlım. Güç, birkaçımıza faydalı olabilir ama sadece senin gibiler için boşa harcanıyor. Görünüşe göre önünde uzun bir hayat olan genç bir kızın dilini sebepsiz yere kesmişsin.”

“Ama sebepsiz değildi!” diye düşündüm panikle.

İmparatoriçe, kaçmaya veya nişanı bozmaya kalkıştığımda Terren'in beni öldüreceğini bilmiyordu ve onları caydırmak için düşmanlarımı cezalandırmak zorunda kaldım. Ciyi böyle yapmamı söylemişti.

Sadece hayatta kalmaya çalışıyordum...

Kendime bunları söylerken bile, Jia'nın dilsiz mırıltılarını duymaktan, o koyu kanı ellerimde tekrar hissetmekten kendimi alamadım.

“Ya da belki de” diye devam etti İmparatoriçe tatlı bir şekilde, “sadece yapmak istediğin için yaptın. İyi hissettirdiği için.

O kan ne kadar sıcaktı? O dil ne kadar yumuşaktı? Çok hoşuna gitmiş olmalı.”

Tekrar bir köşeden döndük. Gökyüzü artık kararmıştı, gökyüzünde kocaman dolunay vardı. Kalabalıktaki iki adam, Liru Syra'nın dağıttığı porselen çay takımı için birbirleriyle kavga ediyor, domuz başlı bir kızı kenara itiyorlardı.

“Sadece o değil!” diye dehşetle fark ettim. “Diğer herkes de...” Pembe, suskun ve çıplaktılar. Soluk tenlerinde sinekler uçuşuyordu.

Gözlerimi kırptırdım ve tekrar insana dönüştüler. Ay ışığıyla aydınlatılıyorlardı. Kambur büyükanneler, gülen çocuklar, eşlerinin omzuna nazikçe sarılmış kocalar.

Kusacaktım.

İmparatoriçe Güneş yaklaştı ve atı doğrudan benim atıma sürttü. Konuştuğunda, sıcak nefesini boynumda hissedebiliyordum.

“Seni öldürmek düşündüğümünden daha zor görünüyor tatlım. Ama sonunun ölüm olacağından hiç şüphem yok! Öyle ya da böyle... Senin gibi kızlar sarayda asla uzun süre yaşayamazlar.”

28. BİN NİLÜFER

Hediyeler dağıtılınca geçit töreni sona erdi. Cariyeler akşamın geri kalanını durgun nehir kıyısındaki pazarlarda dolaşarak, sokak yemeklerini yerken veya tepelerindeki aya hayran hayran bakarken gülererek geçirdiler. Ay yuvarlak, sarı ve yıldızları göremeyeceğim kadar parlaktı.

“Leydi Yin, pek iyi görünmüyorsunuz.”

Wren bir tabak ayçöreğiyle geldi. Bana da bir tane uzattı ama almadım.

“Oydu.” Suda sürüklenen akçaağaç yapraklarına baktım. “İmparatoriçe... Güneş Jia’ya dedikoduları yaymasını söyleyen oydu...”

“Seni öldürmek düşündüğümünden daha zor görünüyor tatlım.”

“Mantıklı... Jia asla Terren’a zarar vermek istemedi. Sadece benim yerime imparatoriçe olabilmek için beni öldürmek istedi ama imparatoriçe... Prensi mahvetmek için yeterince sebebi var.”

Wren kaldırımında yanıma oturdu. Beyaz ibikli bülbüller, rengârenk fenerlerden yapılmış çelenklerin üzerinden tepemizde uçuşuyordu.

“Belki de tahta kendi oğlunun geçmesini istiyordur. İkinci oğul da tahttan indirilince, Ruyi ile taç arasında bir prens daha eksilecekti.”

“Belki... Belki de arkadaşı Leydi Sonbahar’ın intikamını almak içindi.”

Bu sadece bir tahmindir ama Hesin'in anlattıklarına göre yakındılar. Bahçelerde geziniyor, Akçağaç Köşkü'nde çay içiyor ve güneşli günlerde şeftali bahçesinde birlikte oturuyorlardı.

“Belki de bunca yıldan sonra, Leydi Sonbahar'ı öldürdüğü için Terren'i hâlâ affetmemiştir.”

Başka sebepler de olabilirdi. Belki de Güneş Sülalesi tekrar tahta otursun diye Guan Sülalesi'ni zayıflatmak istiyordu. Belki de Terren'i benimle aynı basit sebepten, kötü, vahşi ve hükmetmeye uygun olmadığı için devirmeye çalışıyordu.

Her şey olabilirdi ama gerçek aynıydı: O zamanlar beni öldürmekten çekinmiyordu ve şimdi daha fazla sebebi vardı. Terren'dan misilleme gelme ihtimali varken beni hemen öldürmeyeceğini biliyordum. Yine de bana tehditlerini fısıldarken boynumun derisinin karıncalandığını hafızamdan silemedim.

Zihnimi imparatoriçeden uzaklaştırmak için, “Bu gece onu görebildin mi?” diye sordum.

Yüzü aydınlandı ve hevesle başını aşağı yukarı salladı.

“Pima, tam da buluşmayı kararlaştırdığımız yerde büyük-babası ve kız kardeşiyleydi. Ailesine iki çuval pirinç verdim.”

“İyi mi?”

“Öyle sanıyorum.” Sonra tereddüt etti. “Senden hiçbir şey saklamamalıyım, Leydi Yin. Doğrusunu söylemek gerekirse pek mutlu değil. Komşuları onu o kadar utanç verici buluyorlarmış ki oğullarını yanına yaklaştırmıyorlarmış.”

Göğsümde bir ağırlık hissettim.

“Ah!”

“Komşuları, bir adamın ailesine bakması gerektiğini söylüyor. Pima'nın yarım bir erkek olduğunu boş verin, sarayda ölmesinin ve ailesinin onun hizmeti için mezar parası almasının, korkakça kaçıktan daha onurlu olduğunu söylüyorlarmış.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Pima'yı herhangi bir şeyin yarısı olarak düşünmek yüreğimi acıtiyordu.

Wren'in de ekleyecek pek bir şeyi yok gibiydi çünkü ayçö-
reğinin kalanını sessizce yedi. Etrafımızdaki herkes kutlamaya
devam ediyordu. Fern ve Mo, muhafızlarla hararetli bir sohbet
içindeydiler ve Veris, Suwen ve birkaç cariye, bir sokak sanatçı-
sının melankolik şarkısının keyfini çıkarıyorlardı.

Silian'la konuşma fırsatını daha sonra buldum. Kendi
hizmetkârları ve Leydi Tang ile birlikte nehir kenarındaki pa-
zardaki mallara hayranlıkla bakıyor, parmaklarını kumaşların,
akik tokaların ve avuç içi büyüklüğündeki bronz aynaların üze-
rinde gezdiriyordu. Nihayet gruptan ayrıldı.

Arkasından gittim. Nehrin yukarısına, şehrin daha boş bir
kısımına doğru yürüdü. Burası daha karanlıktı. Tek tük sokak
feneri vardı. Tek ışık aydan geliyordu. Işığı zemini o kadar ay-
dınlatıyordu ki ilk başta kırağı sandım.

Silian nehrin kenarında diz çöktü. Giysi kolundan, yaklaşık
eli büyüklüğünde bir nilüfer çiçeği çıkarıp nazikçe suya bıraktı.

“Leydi Song...” dedim.

Başını kaldırmadı.

“Sonbahar Ortası Töreni memleketi anma günüdür Leydi
Yin. Eski şairler, sevdiklerimizle aynı aya baktığımızda kalp-
lerimizin Cennet aracılığıyla birbirine bağlandığını söyler. Ne
kadar uzakta olursak olalım.”

İpek gibi yumuşak sesinde yok denecek kadar az nefret ol-
ması şaşırtıcıydı. Tıpkı Terren'in Maro'dan varis unvanını çal-
dığı gibi, ben de Silian'dan müstakbel imparatoriçe unvanını
almıştım. Beni nehre itmemesine şaşırdım.

“Lu'an buradan çok uzakta değil, değil mi?” diye devam etti.
“Gerçi sanırım saraydan ayrılamayan biri için her şey çok daha
uzak gelir.”

Süzülen çiçekler ayın yansımasını parçaladı. Dalgalarda
sade bir yemek masasının etrafında toplanmış ailemi, elinde bir

erik tutarken gülen Bao'yu gördüğümü sandım. Hepsini çok özlemiştim.

“Yakında görüşürüz...” diye düşündüm. “Tüm bunlar bittiğinde...” Okumayı öğrenmeye ilk başlamam, eve göndermek üzere bir dua yazmak içindi. Şimdi ise öldürülmesi gereken birini öldürmek için ama her iki durumda da sonuç aynıydı. Alacağım başlık parası Bao'nun okul masraflarını karşılayacak ve ben de şehirli bir çocukla evlenecektim. Lu'an'da bir daha kimse aç kalmayacaktı.

“Sen nerelisin?” diye sordum Silian'a, konu açmaya çalışarak. Gülümsemesi kibar ama mesafeliydi.

“Yoor. Kuzeydoğuda.”

Başkentteki bir nehrin oraya gittiğini biliyordum. Acaba bu nehir mi?

“Buradan iki, belki üç aylık bir yolculuk. Çok özlüyor olmalısın.”

“*Saray dikkatimi yeterince dağıtıyor...*”

Bir ışık dikkatimi tekrar suya çekti. Salı büyülüydü. Yeni bir nilüfer çiçeğinin canlandığını görene kadar ayın yansımasından bile daha parlak ışıldadığını bilmiyordum. Yapraklarından beyaz kıvılcımlar fışkırarak çevredeki sulara iniyor ve her birinden yeni sallar ve yeni çiçekler çıkıyordu.

Hayretle derin bir nefes aldım.

“Bunu Prens Maro mu yazdı?”

Hanedanda kullanışlı şeyler yapmak için başka büyücüler de vardı ama bu büyü pratik görünmüyordu.

Gözleri parladı, bu bütün gece gösterdiği ilk gerçek duyguydu.

“Her yıl, tam da bu tören için... Ondan istediğim tek şey bu. Her yıl bana neden bunları dilediğimi soruyor. Güzel oldukları için diyorum.”

Öyleydiler. Bir süre sessiz nehrin kıyısında yanına oturdum, çiçeklerin kat kat çoğalmasını izledim. Başkentten çok uzaklara

yolculuk eden, yansımalarını da sayarsanız iki katı olan binlerce ışıltılı nilüfer... Sonra, “Yoor’un ne kadar uzakta olduğunu nereden biliyorum sence?” dedim.

Kaşlarını kaldırması bunu kendisinin de merak ettiğini gösteriyordu.

“Belki bir hadımdan duymuşsundur.”

“Ya bir haritada gördüysem... Bir kitapta okuduysam...”

Yüzü şüpheyile karardı ama artık geri dönüş yoktu. Planımı uygulamalıydım.

Her şeyi düşünmüştüm. Silian ihanetimi ifşa edip beni idam ettirse bile, Terren yerime sarayından başka birini koyardı ve onun için hiçbir şey değişmezdi. Fakat benimle çalışırsa ve başarılı olursam, göklerin emri kocasına geçerdi. Maro imparator, Silian da imparatoriçe olurdu.

Sarayda öğrendiğim bir şey varsa o da güç ve hıristan daha fazla güvenebileceğim çok az şey olduğuydu. Ona her şeyi anlattım.

29. DUYULANLAR

“Kocamın hedefleri bizimkilerle uyumlu.” dedi Silian, perlerinin gölgesinin altından. “Tensha’yı Prens Terren’in vahşi hükümdarlığından kurtarmak için her şeyi yapar ve her şeyi verir. Herkes kadar o da kardeşinin ölmesini istiyor ama yine de bizimle çalışmaz.”

Gizli buluşmamız, Sonbahar Ortası Festivali’nden iki hafta sonra gerçekleşti. Bin Nilüfer Gölü kıyılarında ikamet ettiği Batı Sarayı’nda. Yanımızdaki ay ışığının aydınlattığı sular, yüzen fenerlerin arasına serpiştirilmiş nilüferlerle doluydu.

“Neden olmasın?” diye sordum umutsuzluğa kapılmamaya çalışarak.

“Peki, senin bir prens olduğunu varsayalım. Diyelim ki mühür büyüün, emrinde ordular ve kalemle gerçekleştirdiğin dualar var. Diyelim ki Tensha’nın en etkili âlimlerinin, en ünlü kelime büyücülerinin dengisin. Ulusun kaderini pirinç tarlalarından gelen bir kıza bağlar mısın? Okumayı yeni öğrenmiş birine...” Başını iki yana salladı. “Seninle görüşmek için zaman ayırmayacak Leydi Yin. Ayırsa bile seninle işbirliği yapmaktansa, geleneklere saygısı ve Tensha kanunlarına bağlılığı nedeniyle okuryazarlığın yüzünden seni ihbar etme olasılığı çok daha yüksek.”

Elbette haklıydı. Yüksek sesle söyler söylemez, planımın ne kadar aptalca olduğunu anladım.

Ben bile kendime zar zor inanıyorken, Prens Maro’nun inanmasını nasıl bekleyebilmişim? Ben bir kızdım, şair

değildim ve nedense Kış Ejderhası'nı, Ölümsüz'ü alt ettiğimi hayal etmiştim. Büyüsü, serveti ve orduları olan en büyük prensin başarısız olduğu konuda başarılı olmak... Bu, en aptalların sahip olduğu bir kibir gibi görünüyordu.

Hesin'in benimle konuşmasını sağlamakta başarılı olunca yerimi unutmuştum.

Silian, gölün dar bir bölümünü adaya bağlayan köprüye döndü.

“Ama ben sana güveniyorum.” diyerek beni şaşırttı. “Erkekler bizim gibilere asla değer vermezler. Sonuçta tahtta oturan veya sarayı yöneten biz olmadığımız için ama onların bizi hafife almasının hayrımıza olduğuna inanıyorum. İsimlerimiz şiirlerin satır aralarında olmayabilir ama yine de geri planda, kendi tarzımızda bir şeyleri değiştirme gücümüz var. Bu, ilk hanedanlıktan beri böyle.”

Böyle mi? Ciyi'nin bana gösterdiği, sadece erkeklerin görevlerini ayrıntılarıyla anlatan tüm klasikleri tereddütle düşündüm ama belki de kadınlar da oradaydı: Arka planda, görünmezdiler.

“Prens Maro ile konuşmadan kalp-ruh şiirini bitirmemin bir yolu olduğunu düşünüyor musun?”

“Okuduğun kitapları, ezberlediğin şiirleri yazan erkeklerle de hiç konuşmadın. Yine de seslerini duyuramadılar mı?”

Köprünün diğer tarafına vardık. Adada, kambur ve yaşlı söğütlerin arasındaki gölgelerde yarı gizlenmiş tek bir köşk vardı. Silian giysi kolundan bir anahtar çıkarıp kapıyı açtı.

“Maro'nun çalışma odası. Tüm özel belgelerini burada saklıyor, en yakın danışmanlarının bile erişemediği bir yerde. Evlendikten sonra anahtarı bana verdi. ‘Silian, en mahrem sırlarım konusunda sana güveniyorum.’ dedi. Yüzeysel bakınca tatlı sözler, değil mi?” Kışın burukluğuyla karışık yumuşak bir

kahkaha. “Ama biraz düşünürsen, pek bir anlamı yok. Okuma bilmiyorsam sırlarını nasıl bilebilirim ki? Okumayı biliyor olsaydım beni buraya yaklaştıracığından şüpheliyim.”

İçeride nem, eski kâğıt ve taze çiçek kokusu vardı. Silian birkaç fenerle oynadı ve bir dakika sonra oda sıcak bir parıltıyla aydınlandı. Masaların, kitap raflarının ve pencere pervazlarının üzerine eski kitaplar, isimlerinden anlaşıldığı kadarıyla klasik şiir ve tarih kitapları yığılıydı. Pencereelerde kocaman sarı kasımpatılar vardı. Burada ayrıca dualar da vardı. Bunları, kaligrafideki aralıklı titremelerden, her fırça darbesinde kafese kapatılmış şimşeklerden tanıyabiliyordum.

Bir duvarda meşe ağacından oyuncak bir kılıç, diğerinde ise ejderha şeklinde yıpranmış görünen bir uçurtma asılıydı. Kâğıttan dişlerinde hâlâ birkaç kuru şeftali çiçeği vardı.

Silian bir dolabı kenara iterek zeminde tozla kaplı bir kapak ortaya çıkardı. Oradan maun bir sandığı çekti.

“Maro, yazabilecek yaşa geldiğinden beri günlük tutuyor. Bir gün onunla burada olduğumu ve koleksiyonundan bazı parçaları çıkarışını izlediğimi hatırlıyorum. Nedenini sordüğümde bunların Terren’la ilgili, çocukluk yıllarından kalma sayfalar olduğunu söyledi. Gözünün önünden uzak tutmak istediği sayfalar... Çok uzun zamandır incelememişti. Bu yüzden onları özlemeyeceğinden eminim. Birkaç aylığına ödünç almanda bir sakınca olmaz.”

Sandığa kaplumbağalar oyulmuş, güzelce cilalanmıştı ve rulolar ve kopuk sayfalarla doluydu. Gözlerine baktım ve oradaki cesareten korkmamaya çalıştım.

“Teşekkür ederim Leydi Song.”

Gülümsedi.

“Bana teşekkür etme Leydi Yin. Sarayda fedakârlık yapan yok. Hepimiz kendimiz için çalışıyoruz.”

Kelimelerin sihirli olduğu başka bir yöntemi düşünerek yanından ayrıldım:

“Onlarla hiç konuşmadın ama seslerini duyurdular.”

Sonbahar kışa dönerken, kaçınılmaz düğün günüm yaklaştığı içim Maro’nun günlüğünü karıştırıp kardeşine ait parçaları aradım ve okudukça Wren’in haklı olduğunu fark ettim.

Hesin tüm gerçeği bilmiyordu.

30. KEDİ, AĞAÇ VE RÜZGÂR

Hesin'in hikâyesini ilk dinlediğimde Maro'nun neden küçük kardeşine bu kadar düşkün olduğunu anlamamıştım ama günlüklerini okuduktan sonra olay anlaşıldı: Diğer herkes ondan bir şeyler bekliyordu.

Annesi ve Ganji Usta, olağanüstü bir kelime büyücüsü olması beklentisiyle onu durmadan çalıştırıyordu. Len Usta, bir gün ordulara liderlik edip devlet fethedeceği umuduyla durmadan kılıç ve strateji konusunda eğitiyordu. Maro daha rüşvetin ne olduğunu anlayacak yaşa gelmeden çok önce, yetkililer ve sülale liderleri festivallerde onu köşeye sıkıştırıp gelecekte kendilerine iyilikler yapması beklentisiyle oyuncak ve şekerler sunuyorlardı.

Babası, Tensha'yı kurtarmasını istiyordu.

Harita okumayı ilk öğrendiği gün Maro'ya, "Yüce devletimiz ölüyor!" dedi. "İmparator Shouyuan dönemindeki ülkemizin sınırları böyleydi." Strateji odasının bir duvarını tamamen kaplayan bir resmi, ardından karşı duvardaki ikincisini gösterdi. "Ve işte şimdiki sınırlarımız. Acınası! Güneş Hanedanlığı döneminden bile daha küçüğüz. Oğlum, varisim, bunu en kısa sürede düzeltmelisin!"

Ama Terren'in ondan bir beklentisi yoktu. Terren zararsız, şefkatli ve memnun etmesi kolay biriydi. Aptal suratı takındığınızda kahkahalarla gülerdi. Ona doğru şekilde, kendini güvende hissettirecek şekilde sarıldığınızda size kurtarılmış bir kedi yavrusu gibi tutunurdu. Bir ziyafet sırasında ona gizlice bir maş fasulyesi keki verdiğinizde tüm günü güzel geçerdi.

Maro onu aşırı derecede seviyordu.

O kadar çok seviyordu ki Terren sürekli kaybetse bile bahçe-
de onunla güreşmeye devam ediyordu. Hesin'in anlattığına göre,
Maro kolayca kazanıp durduğu için neredeyse Terren'a zorbalık
ediyormuş gibi gösterilmişti ama o aynı gözle bakmıyordu.

“Annem ve Hesin, onun canını yaktığımı düşünüyorlar...”
diye yazmıştı günlüğüne ve sözlerindeki ateşli öfkeyi neredeyse
hissedebiliyordum. “Ama canı yanmıyor. Sadece küçük olduğu
için onunla güreşmeyi bırakmamı istemez. Bu, ondan vazgeç-
mek gibi olur.”

Fakat yetişkinler onu farklı bir oyun oynamaya zorlamış-
lardı ve Maro da karşı çıkamayacak kadar küçüktü. Bu yüzden
Terren'ı Yüzyıllık Şeftali'ye tırmanmaya götürdü.

Bir dal, sonra diğeri, sonra diğeri... Tırmanırlarken Ter-
ren sırtına sıkıca sarılmıştı. Maro onun ağırlığından hoşlanı-
yordu. Onu taşımak, bir nehir ejderhası gibi güçlü ve iri his-
settiriyordu.

“Ma-ro!” diye bağırdı Terren, yetişkinlerin işitme mesafe-
sinden çıkar çıkmaz. “Beyit düellosu oynamak ister misin? İlk
dizem hazır.”

Maro daldan çatıya düşerken homurdandı. Küçük kardeşi-
ni dikkatlice saçaklara oturttu, sonra bacaklarını bahçenin üze-
rindeki dik yamaca sarkıtarak yanma oturdu.

“Sana hâlâ kızgıyım, biliyor musun?”

“Neden?”

Kollarını kavuşturdu ve öfkeden kuduruyormuş gibi yaptı.

“Çünkü sıkıcasın! Benimle dövüşmüyorsun. Oyunu yanlış
oynayıp duruyorsun.”

“Özür dilerim.”

“Üç kere söylersen seni affederim.”

“Özür dilerim. Özür dilerim. Özür di...”

“Tamam, seni affettim!” dedi Maro. “Dize neydi?”

Terren cebinden bir kâğıt parçası çıkardı. Dağlardan gelen soğuk rüzgârda titreşti.

Kaligrafisi çok güzeldi. Maro kıskanmıştı.

“Kedi farenin peşinde yaşar.” diye okudu. “Ağaç güneşin peşinde büyür. Hmm. Bir düşüneyim.”

Kelime büyücülerinin, sanatlarını geliştirmek için sık sık birbirleriyle oynadıkları bir oyundu. Bir şair şiirin ilk yarısını yazar, rakibinden de onu tamamlaması istenirdi. En ünlü klasik şiirlerden bazıları beyit düelloları sonucu yazılmıştı.

Maro düşünürken vadiye baktı. Beş yüz metre çapındaki manzaraya, uzaktaki zirvelere, denize doğru ağır ağır ilerleyen Aricine Nehri’ne... Dağdan başka bir rüzgâr hızla geliyor, dört bir yana Yüzyıllık Şeftali’nin çiçeklerini savuruyordu.

Maro’nun yüzü aydınlandı.

“Ah! Buldum!

Kedi farenin peşinde yaşar;

Ağaç güneşin peşinde büyür.

Biz kovalayanlar kedi miyiz, yoksa ağaç mı?

Yoksa sadece koşmak için doğmuş rüzgâr mı?”

Bir gün Terren oyun saatine incinmiş olarak geldi. Sık sık bir yerlerini incitirdi ve Maro onun küçük ve kırılgan olduğunu düşünürdü ama bu sefer her zamankinden çok daha kötüydü. Boynunda ve ensesinde morluklar vardı ve Maro giysisinin kolunu sıyırdığında orada da mavi ve mor lekeler buldu.

“Ne oldu?” diye sordu.

Çok fazla sorgulaması gerekmişti ama Terren sonunda bir ağaçtan düştüğünü itiraf etti.

“Göster bana!” dedi Maro, ellerini yumruk yaparak.

Kardeşi kıpırdamayınca, “Bana ağacı göster!” diye tekrarladı.

Maro'nun sözlerindeki öfke Terren'ı söz dinlemek zorunda bırakmış olmalıydı. Topallayarak onu bahçenin en ucundaki Yüzyıllık Şeftali'ye götürdü.

“Oradaki. Elbette oradaki!”

Maro devasa ağaca baktı. Heybetli boyunu ve çirkin çiçeklerini inceledi ve sonra en alttaki dala vurmaya başladı. Sertçe... Vurması ağaca zarar vermiyormuş gibi görününce, zıplayıp dala asıldı ve gövdesini tekmeledi. Durmadan tekmeledi ta ki bir çatırtı duyana dek ve bir saniye sonra hem kendisi hem de dal yere yuvarlandı.

“Ma-ro!”

Terren ona gözlerini kırıştırtarak baktı. Kafası çok karışık görünüyordu.

“Ağaca bir ders vermek istedim!” diye açıkladı Maro, hâlâ nefes nefeseydi. “Küçük kardeşimle uğraşan kişinin başına neler geleceğini bilmesini istedim.”

Dalın altından kalktı, kanayan dizlerini cübbesiyle sildi ve Terren'ı alnından öptü.

“Biz aileyiz. Aileler birbirlerinin güvende olmalarını sağlar.”

“O senin gerçek ailen değil!” dedi Len Usta, Maro'nun dövüş duruşunu sabit bir el hareketiyle düzelterek. “Şimdi zararsız görünüyor olabilir ama henüz tahtına göz dikmeyecek kadar küçük. İkinizin de büyüdüğü o gün gelecek ve işler o kadar basit olmayacak.”

Leydi Gökyüzü'nün yaşayıp Maro'nun büyüdüğü Şafak Köşkü, her zaman kuş cıvıltılarıyla doluydu. Altın rengi boru çiçekleri yaz rüzgârlarında rengârenk uçuşuyordu. Avlunun uzak kısmında, Maro'nun arkadaşları olan Mei Sülalesi'nden Küçük Yağmur ve Song Siming de kendi eğitmenleriyle dövüşüyorlardı.

Turna Duruşu'nda dengede durmak zordu ama Maro gide-rek ustalaşıyordu.

“Büyüdüğümüzde bile” dedi meydan okurcasına “tahtlar umurumuzda olmayacak! Saçlarımız seninkiler gibi beyazladığında bile birlikte oynamaya devam edeceğiz.”

Eğitmeninin göz kenarları gülümsediği için kırıştı.

“Yetişkinler oyun oynamaz Maro.”

“Biz oynayacağız ve on bin oyun oynayana ve on bin şiir yazana kadar da durmayacağız!”

Maro dengesini kaybetti, kollarıyla çırpındı ve yosunların üzerine yığıldı.

“Of!”

Siming yanlarına koşmak için tam da o utanç verici anı seçmişti.

“Majesteleri! Gu Usta, Yükselen Güneş Kemerini mükemmel bir şekilde yaptığımı söyledi.” Heyecanla dans etti. “Dövüşmek ister misin? Sana gösteririm.”

Maro yerden kalktı, acıyan dirseklerini ovuşturdu ve Len Usta’dan izin istedi. Siming adil dövüşmediği ve her fırsatta hile yaptığı için onunla dövüşmekten hoşlanmıyordu ama yine de araya girmesinden memnundu. Artık kardeşi hakkında kötü sözler duymak zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu.

Ganji Usta’nın uyarıları çok daha dolaysızdı. Bir öğleden sonra, Maro’nun çalışma odasında, “Senin peşine düşecek!” dedi klasikleri ezberlemeye mola verdikleri sırada. “Bu kaçınılmaz. O ikinci oğul. Yani onunla imparatorluk arasında duran tek kişi sensin.”

“Ee... Bana karşı bir dövüşte asla galip gelmeyecek!”

Maro, Tsao Te Shu’nun şiirlerinden birini okumak için parşömeni tekrar açmaya çalıştı ama eğitmeni elinden kaptı.

“Maro, uyarımı ciddiye almıyorsun!”

“Alıyorum. Kitabımı geri alabilir miyim?”

“O ve danışmanları, seçtiği varisi değiştirmesi için önce babanın gözüne girmeye çalışacaklar. Bu işe yaramazsa seni zorla tahttan indirecekler. O da işe yaramazsa seni öldürecekler.”

“Lütfen. Kitabımı geri istiyorum.”

Maro kitabı almak için uzandı ama Ganji Usta kitabı başının yukarısına kaldırdı.

“Ya da belki ilk iki adımı atarlar. Belki de doğrudan boğazına yönelirler.”

Maro korkudan neredeyse ağlayacaktı. Pencereden dışarı bakarken ellerini korumacı bir tavırla boynuna götürdü ve hıçkırıklarını bastırmaya çalıştı. Annesi bir prensin asla ağlamaması gerektiğini söylerdi.

“Açelya Hanedanı hakkında neler yazdıklarını zaten biliyorsun. Kardeş kardeşe ihanet eder, kan kanı unuttur. Hanedanlığı kuran Ağustos İmparatoru, taca giden yolda iki kardeşini öldürdü. İkinci amcan Nisin, ilk amcan Anzha’yı öldürdü. İmparator Mutluluk’u devirmek için yıllarca birlikte çalıştıktan sonra hem de... Kendi babanı da unutma! Ülkenin iyiliği için neler yaptığını biliyorsun.”

Maro elbette biliyordu. Bu, defalarca dinlediği bir hikâyeydi. Babası, Tensha’yı kurtarmak için kendi akrabalarını öldürüyor, vatan için kendi kanından olanları kurban ediyordu. Maro’nun dünyada babasından daha çok hayran olduğu kimse yoktu ve bu hikâyeden hiç bıkmamıştı ama duyduğu tek hikâyeye bu değildi.

“Köylerde” dedi somurarak “ve uzak yerlerde, aileler aynı evde yaşar. Hatta bazen hep birlikte aynı odada. Tüm bunları kitaplarda okudum. Babalar ve anneler aynı masada yemek yer, birbirlerine sarılırlar ve kardeşler büyüdüklerinde bile birbirleriyle ilgilenirler. Bazen kız kardeşler de olur.”

Her zaman bir kız kardeş istemişti ama annesi, atalar ona bir kız kardeş verse de yanlarında kalamayacağını söylemişti. Annesi, kızların, erkek kardeşlerinin çiçek açmasına yardım eden su gibi olduğunu söylerdi.

“O orası Maro. Burası değil!” Ganji Usta’nın sesi demir gibi sertleşti, tartışmaya kapalı bir tondaydı. “Sen sıradan bir köylü

değilsin. Hanedanın varisisin! Senin için kan kelimesi aile değil, vatan anlamına gelir. Damarların Tensha'nın akan nehirleri, atan kalbin başkenti, derin dağları ve bereketli vadileridir. Anlıyor musun?"

Maro, dışandaki boru çiçeklerinin arasında uçuşan arı kuşlarını izliyordu. Ara sıra bir kuş gagasıyla bir böcek yakalayıp öldürüyordu.

"Hanedanlığın varisi olmak istemiyorum. Köylü olmak istiyorum."

Ganji Usta ona vurdu. Parşömenin sert çubuğuyla, tam mühür taşıyan yanağına vurdu. Canı çok yandı.

"Bir gün büyüyeceksin Maro ve sonunda ne kadar şanslı olduğunu anlayacaksın! İnsanlar senin sahip olduğun güç için uzun savaşlar veriyorlar. Buna değer vermeyi öğreneceksin. Elinden ne kadar kolay alınabileceğini öğreneceksin ve minnettar olacaksın."

Maro minnettardı. Bazen öfke nöbetleri geçirebilir veya ara sıra çocukça davranabilirdi ama çoğu zaman herkesin beklediği gibi bir prensti: Hayırlı, çalışkan ve sorumluluk sahibi bir evlat.

Terren'la beraber şeftali bahçesinde olmadığı günlerde, annesinin Şafak Köşkü'nde kalır ve ayakta duramayacak kadar yorulana kadar kılıç kullanma pratiği yapardı. Fenerlerindeki mumlar, yerine konanları da sönene dek gece geç saatlere kadar klasikler çalışırdı. Okuyamayacak kadar hastayken, gözleri kapalı bir şekilde yatmak zorundayken bile, zihninden tekrar tekrar okuyarak şiirleri ezberlerdi.

Bir gün, soğuk algınlığından yatağa düştüğünde annesinin içeri girdiğini duydu.

"Bitkisel ilaç getirdim." dedi yatağının yanına bir tepsi koyarken. "Öksürüğe iyi gelir."

Annesi ağlıyordu. Saklamaya çalışsa da Maro fark etti ve endişeyle doğruldu.

“Anne, sorun nedir?”

“Terren ilk büyüsünü yazdı!” dedi, elbise koluna doğru hıçkırarak. “Çok güçlü bir büyü.”

Ogün olanları, sazan balığını ve şifa büyüsünü, orada bulunan herkesin yüzündeki hayranlığı anlattı.

“Ya imparator onu varisi ilan ederse... Tüm o yorucu eğitim, tüm o çetin çalışmalara rağmen sonu senden daha iyi oldu. İkimizin de bu kadar çok şeyi boşuna feda etmiş olmamızdan korkuyorum Maro.”

Sözleri, Ganji Usta'nın çubuğundan daha çok acıttı. Annesinin ağladığını görmek, kendisinin yüzünden, dünyanın en kötü duygusuydu. Utançla yatağından kalktı ve annesinin önünde diz çöktü.

“Özür dilerim. Değersiz bir evladım. Beni affet.”

Özrü annesini biraz olsun keyiflendirmiş gibiydi. Annesi, mühürlü yanağını nazikçe avucuna alıp, “Kardeşinin daha fazla ilerlemesine izin vermemelisin.” dedi. “Sen de bir büyü yazmalısın. Ustalarına şimdilik derslerini hafifletmelerini söyleyeceğim ve sen de tüm zamanını yazarak geçireceksin.”

Maro başını eğdi.

“Peki, anne.”

Annesi başına bir öpücük kondurdu ve yanından ayrıldı.

“Değersiz!” diye karaladı o gün günlüğüne, kaligrafisi bozuk ve kederliydi. “Değersiz, değersiz, değersiz... Neden daha akıllı olamıyorum? Ya da daha iyi...”

İkinci oğlun büyüsünün haberi, bahar poleni gibi sarayda yayıldı. Kısa süre sonra, en sıradan hizmetçi bile nehirde çarşaf yıkarken bunun dedikodusunu yapmaya başladı. Terren'a “Cennet'in büyüsünün israfı” diyen kişiler, aniden onu aralıksız övmeye başladılar.

Maro'nun penceresinin hemen dışındaki boru çiçeklerini budarlarken, "En başından beri biliyordum!" dedi bir bahçıvan diğerine. "İkinci prens, Tensha'nın beklediği kişi. Hanedanların kaderini değiştirecek kadar sıra dışı bir çocuk. Öte yandan ağabeyi ise... Yetenekli ama özel bir yanı yok..."

Maro bir battaniyenin altına saklandı ve bahçıvanlar uzaklaşana kadar kulaklarını tıkadı.

Çok geçmeden, Güney Sarayı'ndan bir imparatorluk fermanı geldi.

"İmparatorun doğum günü üç ay sonra." diye okudu elçi bir parşömenden. "En büyük oğlunu, büyük sülalelerin liderleri ve diğer seçkin konukların önünde kelime büyüğü yeteneğini sergilemeye davet ediyor."

Maro, fermanın ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu.

Babası hayal kırıklığına uğramıştı. Babası, ilk oğlu ve varisi olan Maro'nun, ikinci oğlu tarafından gölgede bırakılmasının utancından kaçınmak için bir an önce büyü yazmasını istiyordu. Ona bir son tarih vermişti.

"Değersiz!", diye yazdı tekrar kocaman harflerle, tüm sayfayı kaplayacak şekilde.

Bundan sonra Şafak Köşkü'nden ayrılmadı. Hesin'in anlatıklarına göre Maro'yu orada tutan Leydi Gökyüzü'ymüş gibi görünüyordu. "Günde bir öğün dışında rahatsız edilmemesi gerekiyor." demişti hadım ama Leydi Gökyüzü haksız yere zalim olarak resmedilmişti. Aslında bu karar Maro'nun kendisinden gelmişti. Kendine çalışmaktan başka bir şey yapmayı yasaklamıştı ve şafak vaktinden gece yarısına kadar çalışıyordu. Kendi annesi bile kapısını üç kezden az çaldığında cevap vermiyordu. Hizmetkârlar, mürekkep hokkalarını doldurmak ve kâğıt getirmek dışında herhangi bir nedenle içeri girdiklerinde, onları bağırarak kovuyordu.

Günlüğünde her gün ilerlemesini takip ediyordu. Bir kayıta, “Sanırım yaklaştım.” yazıyordu. “Kalemimin altında sihrin sıcaklığını hissedebiliyorum.” Bir sonraki cümlede ise umutsuzca, “Hayır, her şey hâlâ berbat! Hiç de yaklaşmadım!” yazabiliyordu. İmparatorun doğum günü için kalan süre haftalara, sonra da günlere düştü. Kayıtları giderek daha telaşlı olmuştu. Tam olarak hangi günlerde ağladığını anlayabiliyordum çünkü mürekkep bulanık, kâğıt buruşuk oluyordu.

Son teslim tarihinden iki gün önce Maro penceresinin dışında bir hareket duydu. Pencereyi açıp da kim olduğunu görünce midesi bulandı.

“Burada olamazsın! Ya biri görürse...”

Terren pencere pervazına ulaşmak için parmak uçlarında yükselmek zorunda kalmıştı. Çenesini altın rengi boru çiçeklerinin arasındaki çıkıntıya dayadı ve kocaman açılmış gözlerle yalvarıyordu.

“Ma-ro. Benimle oyna.”

“Oynayamam.”

“Lütfen...”

“Beni rahat bırak.”

“Lütfen...”

“Başka arkadaşlar bul.”

“Lütfen!”

Cebinden buruşmuş bir kâğıt çıkarıp pencere pervazına uzattı. Harfleri ateş böcekleri gibi parlıyordu ve Maro’nun nefesi boğazında düğümlendi. Bir kelime büyüsü...

Terren biliyordu. Elbette biliyordu. Kardeşinin neden bahçeye gitmeyi bıraktığını anlayacak kadar zekiydi.

Maro titreyen eliyle büyüü aldı. Gözleri o güzel, tanıdık kalliğrafının üzerinde gezindi. O kelimelerde çok fazla sihir vardı. İki gün içinde onu kurtaracak kelimeler.

Sadece imparatoru değil, tüm seçkin misafirlerini de etkileyecek kelimeler. Sonunda annesini ve eğitmenlerini gururlandıracak kelimeler. Tensha halkının onu bir utanç kaynağı olarak görmek yerine sonunda ona saygı duymasını sağlayacak kelimeler...

Kardeşinin kelimeleri idi ama fark etmezdi çünkü gerçeği kimse asla öğrenemeyecekti.

“Teşekkürler.”

Gülümsedi ve ona geri verdi.

Terren’in gözleri şaşkınlıkla açıldı.

“Beğenmedin mi?”

“Elbette beğendim!”

Maro, yanağını pencere pervazına dayayıp arı kuşlarını, altın rengi çiçekleri ve uzaktaki puslu zirveleri izlerken güldü.

“Ama bir gün imparator olacağım, unuttun mu? Ulusu yönetmem gerekecek ve bunu dürüstlikle yapacağım. Gururla. Damarların Tensha’nın akan nehirleri, atan kalbin başkenti, derin dağları ve bereketli vadileridir. Hükümdarlığıma hileyle başlayamam, biliyorsun. Halkımı, yazmadığım bir büyüü benim yazdığımı inandıramam. Onursuzca başarılı olmaktansa onurumla başarısız olmayı tercih ederim. Ben kendimden utanacağıma, tüm dünya benden utansın, daha iyi.”

“Ma-ro.”

“Efendim.”

“Yakala!”

Maro şaşkınlıkla gözlerini kırptırırken, Terren heyecanla kolunu çekiştirmeye devam etti.

“O his!” diye ciyakladı. “Yakala onu! O hissi şiirde yakala!”

“Ulusu dürüstlikle, gururla yöneteceğim.

Ben kendimden utanacağıma, tüm dünya benden utansın, daha iyi.

Damarlarım Tensha'nın akan nehirleri..."

Kalan iki günde Maro duygularını bir şiire dönüştürdü ve şiirin büyüğü olduğu ortaya çıktı. Ziyafet salonunda, imparatorun ve tüm o önemli adamların önünde yazdığına, tüm zemin çatlaklarından çimen ve kır çiçekleriyle fışkırmaya başladı. Ziyafet masalarının arasından dağlar ve vadiler fışkırdı, nehirler sütunların etrafında hayat buldu. Minyatür ormanlar hayat buldu, minik sisler gölgeliklerinden geçti.

Tüm oda Tensha'nın canlı bir haritasına dönüştü ve imparatorluğun tepesindeki kavşakta, başkentinde duran Maro, kardeşine sınımsız sarılmıştı.

"Başardım!" diye fısıldadı. Sonra daha yüksek sesle, gülererek. "Başardım!" dedi.

Terren de kocaman sırttı ve ona sıkıca sarıldı.

İmparator, yerinden kalktı ve Maro'nun hatırladığı kadarıyla ilk kez gülümsedi.

"Bu harita gerçeğine çok yakın." dedi. "Memnun oldum. Burayı yeni strateji odam yapacağım."

Sonra danışmanına başıyla işaret etti.

"Hesin, gerekli düzenlemeleri yap."

Ama öyle olmadı; tam olarak olmadı.

31. DEĞERSİZ

İmparatorun doğum günü ziyafetiyle ilgili son kısım tamamen uydurmaydı.

Maro'nun günlüklerine yazdığı şeydi. Bu yüzden ilk başta ben de inanmıştım ama birkaç sayfa sonra, "Keşke böyle olsaydı!" diye yazmıştı. "O gün gerçekten üzgündüm, bu yüzden gerçeği yazmak istemedim. Şimdi gerçeği yazacağım."

O büyüyü gerçekten yapmıştı ve büyü bir Tensha haritasına dönüşmüştü ama Terren yanında durmuyordu. Annesi ve Akça ağaç Köşkü'nden diğer danışmanlarıyla birlikteydi. İmparator dikkatini vererek izlememişti. Hatta gözleri yarı açık bir şekilde tahtında oturmuştu. Maro büyüsünü bitirdiğinde, babası sadece homurdanarak onayladı ve başka bir şey söylemedi. Seyircilerden bazıları alkışlamaya başlamıştı ama hızla engellendiler.

"Lütfen herkes buraya baksın. Söyleyecek önemli bir şeyim var."

Konuşan İmparatoriçe Qin Rong'du. Kuğu tüyünden yapılmış elbisesi, koridorda kürsüye doğru yürürken etrafında hale oluşturuyordu. Leydi Sonbahar ve Terren'in eğitmenlerinden Long Shan yanındaydı. Kendi oğlu Isan bebek, sütannesinin kollarında ağlamaya başladı ama kimse aldırış etmiyordu.

"Hanedanın annesi olarak" dedi öne geldiğinde, "İç Saray'ı ilgilendiren tüm raporları araştırmakla yükümlüyüm. Buna henüz reşit olmamış prensler de dâhil. Bize gösterdiği bu büyüyü ilk oğlun yazmadığına inanmak için sebeplerim var."

Maro düşecekmiş gibi hissetti.

“Birkaç tanık, büyüü aslında ikinci oğlun yazdığına inandıklarını söyledi. Prens Terren, Şafak Köşkü’nde görülmüş. Bazı bahçıvanlar onun Prens Maro’ya üzerinde büyü yazan bir kâğıt parçası uzattığını bile görmüşler.”

“Hayır. Hayır, hayır, hayır!”

Bir şeye vurmak, çığlık atmak istiyordu ama tek yapabildiği bir heykel gibi sessiz dikilmekti. Leydi Gökyüzü’nün yüzü kıpkırmızı olmuştu.

“Bugün imparatorumuzun doğum günü. Kocana hiç saygın yok mu Qin Rong?”

“Elbette var. Bu yüzden görevimi yapıyorum, hoş olmasa bile...”

Baba öfkeliydi. Maro, gözlerinin yanmasından ve ağzının kenarının aşağı kıvrılmasından bunu anlamıştı ama o zaman çok hastalanmıştı ve suçlamaları durdurmak için ayağa kalkmaya çalıştığında öksürüp yerine gömüldü. Konuşmaya bile fırsatı olmadı. İmparatoriçenin iki hadımı onu dinlenmesi için İç Avlu’ya geri götürdü.

“Majesteleri” dediler çekilirken “böyle mutlu bir günde kendimizi fazla yormamalıyız.”

İmparator gider gitmez kavga başladı.

Akça ağaç Köşkü’ndekiler imparatoriçenin suçlamalarını tekrarladı.

“Hizmetkârlar Terren’in yatak odasından gizlice çıktığını görmüş.” diye bağırdılar. “Kardeşini görmeye gitmeyecek de nereye gidecek?”

Şafak Köşkü’ndekiler öfkeyle karşılık verdi.

“Maro o büyüü yazmak için aylardır odasına kapandı. Akşam yemeği için bile mola vermedi.”

Tüm bunlar olurken Maro, sanki başka birinin rüyasında yaşıyormuş gibi, neredeyse orada değilmiş gibi hissediyordu.

Hayır, rüya değil. Bir masal uykusuydu. Mideleri bulandıran ve kan donduran türden bir masal.

Suçlamaların nihayet sona ermesi sanki sonsuza dek sürdü ve ancak Hesin imparatorundan bir mektup getirdiğinde sona erdi.

“Suçlamaların kaynağını anlıyorum...” diye okudu parşömenden “Ama en büyük oğlum dürüsttür ve böyle bir şey konusunda yalan söylemez. Her halükarda hepiniz o büyüüyü hissettiniz ve etkilerini gördünüz. Böylesine ateşli, vatansever bir şiir, nasıl gerçek varisten başkası tarafından yazılabilir?”

Ama artık çok geçti...

Konuklar çoktan korkunç sözler fısıldamaya başlamıştı, annesi yine ağlıyordu ve Ganji Usta, Terren’in eğitmenlerinden birini sahte nehirlerden birine itiyordu. Maro, bu geceki hikâyenin gri humma gibi yayılacağını biliyordu. Söylentiler Tensha’nın en uzak duvarlarına bile ulaşacak, her biri bir diğerrinden daha abartılı olacak ve hiçbiri doğru olmasa bile herkes ilk oğlun bir yalancı ve düzenbaz olduğunu düşünecekti. Onurunu geri kazanması yıllar sürecekti. Hatta hiç kazanamayabilirdi de...

Değersiz.

Utandığını hissetti. Öyle utandı ki kendi yarattığı o işe yaramaz toprak yığınlarının dibine gömülmek istedi. Ganji Usta onu uyarmaya çalışmıştı, değil mi?

“O ve danışmanları önce babanın gözüne girmeye çalışacaklar.”

Onu uyarmaya çalışmıştı ama Maro dinlememişti.

“Bu işe yaramazsa seni zorla tahttan indirecekler.”

Ve şimdi annesiyle birlikte çabaladığı her şey mahvolmuştu.

“O da işe yaramazsa seni öldürecekler.”

“Ma-ro.”

Ürkek bir kol çekişi.

Maro, boğazında korkunç bir yumru şişerek kardeşine baktı.

“Bana tuzak mı kurdun?”

Terren beceriksizce sırtına tırmanmaya çalıştı ama Maro, onu sonbahar rüzgârının yaprağı düşürmesi gibi üzerinden attı.

“Bana tuzak mı kurdun?”

Gözleri kocaman açıldı ve yaşlarla doldu.

“Hayır.”

Çok küçüktü ama belli ettiğinden çok daha zekiydi. Çok ürkekti ama mührü çok parlaktı. Maro uzun süre kardeşini süzdü, kendisi de ağlayacak gibiydi.

“Sana inanıyorum.” dedi sonunda, çok kısık bir sesle. “Ama yine de seninle oynamaya son vermeliyim.”

32. DÖRT YEMİN

Düğün günümde kar yağdı. Seyrek ve göz kamaştırıcı olan her kar tanesi güneşte kısa süre parlıyordu. Başka bir adamla evleniyor olsaydım güzel olduğunu düşünebilirdim.

Başka biriyle evlenseydim, Wren ve Teela açelyalar ve ay mevsimi gülleriyle dolu gelinliğimle geldiklerinde ya da Fern cilalı altın yapraklarla dolu, ışıltılı bir başlıkla içeri girdiğinde sevinçten zıplayabilirdim. Aini, işlemesi bin gün sürmüş olabilecek kadar detaylı bir Anka kuşlu şalla içeri girdiğinde, parmaklarımı ipeğin üzerinde gezdirirken bir heyecan hissedebilirdim. Belki de Ping teyze “Bu kadar kaşlarını çatma, olur mu? Tabü benimki gibi kırıksıklıkların olsun istemiyorsan...” demez, onun yerine duruşumu düzeltmemi söylerdi.

Terren dışında biriyle evleniyor olsaydım, düğünümün bu kadar gösterişli olduğunu gördüğümde mutlulukla kahkaha atardım. Tahtırevanımın Cennet Meydanı’na açılan kapılardan geçerken, korkuluklardan sarkan uğurlu fenerleri, sütunların üzerindeki sancakları, seyircilerin arasında dans eden korkunç dişli, püsküllü talih aslanlarını ve üzerlerinde uçan ejderha desenleri olan, açık meydanı uzun ömür ve talih kokusuyla dolduran tütsülükleri sayardım.

Konukları saymazdım. Çok kalabalıktilar. En az binlercesi, kırmızı açelya yaprakları ve beyaz kar ortasında dikilirken ellerinde sancaklar taşıyorlardı.

Ancak kâtibim ikimize de yetecek kadar gülüyordu.

“Hiç bu kadar güzel bir imparatorluk düğününü görme-miştim!” diye haykırdı Ciyi, tahtirevanımın yanında yürür-ken. “Prens Maro, Leydi Song ile evlenirken ben ta arkada duruyordum!”

Meydanın uzak bir köşesini işaret etti.

Meydan üç terasla çevriliydi. Elçiler beni tahtirevanımdan indirip mermer basamaklardan Göksel Üstünlük Salonu’nun girişine götürdüler. Alt katta seçkin konuklar oturuyordu. Sü-lale liderleri, hanedanın akrabaları ve siyah giymiş ünlü kelime büyücüleri ikinci kattaydı. Her yeri tepeden gören en üst kat-ta ise imparatorluk ailesi oturuyordu: Beş prens ve maiyetleri, Leydi Song ve İmparatoriçe, Doğu Sarayı’nın diğer cariyeleri... Geçerken hem Jin Veris hem de Kang Rho bana başlarıyla se-lam verdiler ama diğerlerinden hiçbiri bakmadı. Prensın ya-nındaki yerime geçtim.

Evleneceğim adam başka biri olsaydı utangaç hissedebilir-dim. Yelpazemin arkasından yeni kocamı görmeye çalışırken genç bir kız gibi sersemleyebilirdim. Tamam, beni sevmesin, o kadar açgözlü değildim ama beni evine alıp bana nazik dav-ranacak biri olsaydı sabahları bana gülümser, “Şimdi İdari Bölge’de çalışmaya gidiyorum.” derdi çünkü en azından bir memur olurdu. Annem de benim için bunu istiyordu ve sonra yanağıma nazikçe ve ufak bir öpücük kondururdu. “Eve geldi-ğimde lütfen yemeğim hazır olsun.” derdi ve sonra beni kesmez veya işkence etmezdi.

Haftada en az bir kez beni Guishan’ın merkezindeki evi-mize çok uzak olmayan pazara götürürdü. Bir lahana, ufak bir parça domuz eti ve biraz un alırdık. “Bu hafta mantı yapaca-ğım.” derdim ve gözleri zevkten kısılırdı. Ayda bir kez anne ve babama para gönderirdi ve Bao istediği kadar kuru erik ve tat-lı yiyebilirdi. Bir ikramiye aldığında, bu para kardeşimin okul ücretine giderdi. Eğitimin önemine inandığı için “İyi bir okula

gitmesini tüm kalbimle destekliyorum. Belki bir gün benden daha yüksek bir makama ulaşır.” derdi.

O düğünde çok mutlu olurdum.

Küçük bir düğün bile olsa, binlerce sancaklı adam yerine sadece Lu'an köylüleri katılmış olsa bile, oradaki herkesle gülüp dans ederdim.

“Artık yeminlerinizi edebilirsiniz!” diye seslendi ayin rahibi arkamızdan.

Terren ve ben en üst terasta, üç adım arayla diz çöktük. Bana bakmıyordu. Gözleri, tören cübbesiyle uyumlu altın rengi ejderha işlemeli halıdaydı.

Onu ilk kez gri dışında bir şey giyerken görüyordum. Ejderhalı cübbesinin kırmızılığı göz alıcıydı. İpeği güneşte yandığındaki mühür kadar parlıyordu. Saçları dağınık değil, ejderha şeklindeki altın bir iğneyle tepede topuz yapılmıştı.

Hesin'in onu bu kadar şık olmaya nasıl ikna ettiğini bilmiyordum.

Ya da şarabını içmemeye... Bugün çok az sarhoştı. Ben bile zar zor fark edebildim. Havada hafif bir pirinç şarabı kokusu ve duruşunda ufacık bir dengesizlik olmasaydı anlamazdım.

Törensel secdelerimizi yaptık. Dört gonk vuruşuyla, alınlarımızı dört kez soğuk karla kaplı halıya koyduk. Bunlar, Tensha'daki her yeni gelin ve damadın hatta köylülerin bile düğün günlerinde ettikleri aynı dört yemini simgeliyordu.

Birbirimize ve çocuklarımıza değer.

Anne-babalarımıza ve atalarımıza bağlılık.

Topluluğumuza ve milletimize sorumluluk.

İmparator ve Tanrı'ya itaat.

“Ayağa kalkın!” dedi rahip.

Tekrar ayağa kalktık ama Terren hâlâ bana bakmadı. Sanki gözlerini halıdan bir kez bile ayırsa birinin ona zarar vereceğinden korkuyor gibiydi.

“Şimdi çay servisine başlayabilirsiniz.” dedi papaz. “Majesteleri İmparator Yongkai adına hareket edecek olan Başvezir Inly’ye. Majesteleri İmparatoriçe Güneş’e çaylarını verin. Birlikte İç ve Dış Sarayların birleşmesini kutsayacak ve huzurlarına çıkan herkes adına bu evliliği resmileştirecekler.”

Hizmetkârlar, lake kırmızı ve parıltılı altınla süslenmiş tabaklarda çay fincanları getirmek için öne çıktılar. Elime bir tabak aldım. Aynı şekilde Terren da aldı. Çay, yasemin ve nilüfer tomurcuklarıyla hafifçe aromalandırılmıştı ve kapaktan buhar çıkıyordu.

Bizden çok uzakta olmayan, solgun ve hassas görünümlü bir hadım, başvezir, imparatoriçenin yanında oturuyordu. Önlerindeki karla kaplı halının üzerinde diz çöktüm. Terren bir an daha tereddüt etti, Aricine Koruyucusu hızla titriyordu. Sonra kaskatı bir şekilde yanımdaki yerini aldı.

Çok ama çok hareketsiz kaldım. Dedikoduların çıktığı gecedan beri bu kadar yakın olmamıştık. O kadar yakındık ki vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Yanlış nefes alırsam ona dokunabileceğimden korkuyordum.

O hâlâ bana bakmıyordu ama imparatoriçe bakıyordu. Gözlerim imparatoriçeninkilerle buluştuğunda bana çok ufak, sinsi bir gülümsemeyle baktı. “Senin gibi kızlar, sarayda asla uzun süre yaşayamazlar!” diyordu gözleri.

Bir şeyler planlıyordu...

Kalbim daha da hızlı çarpmaya başladı. Birden beni son zamanlarda neden kıskırtmadığını anladım. Uygun zamanı bekliyor olmalıydı. Büyük sülaleler ve binlerce önemli konunun önünde bir düğün olabilir mi? Hem bana hem de Terren’a saldırmaması için mükemmel bir zamanlama olurdu.

Terren önce başvezire servis yaptı. Sanki başkası için diz çökmekten ve bana bu kadar yakın olmaktansa zehir yutmayı tercih edermiş gibiydi. Kendi tabağımı imparatoriçeye doğru

kaldırdım. Fincana uzanmadı. Bunun yerine, tek bir ittirme hareketiyle altın rengi giysi kolu hafifçe dokundu ve porselen takımını zemine düşürdü.

Kıpırdamamaya bu kadar çabalamasaydım sıçardım.

“Keşke evliliği kutsayabilseydim!” dedi ayağa kalkarak. “Ama ne yazık ki önce halledilmesi gereken bir mesele var.”

Terren da benim kadar gafil avlanmış gibiydi. Gözleri imparatoriçeye kaydı ve bir engerek yılanının öldürücü bakışını gördüm.

“Güneş Ai. Mutlu günümü mahvediyorsun!”

“Tam tersine canım. Sadece seni korumaya çalışıyorum. Hanedan annesi olarak İç Saray’ın bütünlüğünü sağlamak benim görevim. Birazdan sunacağım ihbar da dâhil olmak üzere her ihbar titizlikle araştırılmalı.”

Terren ayağa kalktı ve gözlerine baktı.

“Önceden araştırma nezaketini gösterebilirdin. Özel olarak.”

“Sanırım vaktim yoktu. İhbarı daha bu sabah aldım.”

Gülümsemesindeki seğirme yalanını açığa çıkardı ama sadece görebilecek kadar yakın olanlara.

“Öyleyse sonrasına kadar bekleyebilir.”

“Bekleyemez! Gelinini ve dolayısıyla evliliğinin kutsallığını ilgilendiriyor.”

Boğazım kurudu. Havadaki gerginliğe neredeyse dokunabiliyor, binlerce kişilik kalabalıktan yükselen sessizliğin yağan karı selamladığını hissedebiliyordum.

Terren’in yüzündeki ifade, sanki imparatoriçeyi hemen oracıkta öldürecekmiş gibiydi.

“Ama öldürmez...” diye düşündüm. Böylesine uğurlu bir günde, bu kadar herkesin içinde, sebepsiz yere öldürmez. Bu, tüm Tensha’yı ona karşı çevirir. İmparatoriçe de bunu biliyor gibiydi çünkü duruşu kibirli ve kaygısızdı.

“Muhafızlar!” dedi. “Tanığı getirin.”

İki Açelya muhafızı, dehşete düşmüş bir hizmetçiye merdivenlerden yukarı çıkardı. *Zayıftı ve çok gençti.*

“Bu, Batı Sarayı’ndaki hizmetçilerden biri. Düğünden hemen önce koşarak yanıma geldi, zavallı, endişeli kız.” Hizmetçiye döndü. “Maya, bana söylediklerini herkese tekrarlamak ister misin?”

Maya’nın gözlerinde ve yanaklarında yaşlar vardı. En üst basamakta diz çöküp aşağıdaki sancaktar kalabalığına baktı.

“Ben... Ben Leydi Yin’i şeye giderken gördüm... Şeye...”

“Daha yüksek sesle! Tüm salon duyabilsin.”

“Onu Batı Sarayı’na giderken gördüm!” diye bağırdı. “Gece. Yalnız. Üzerinde sadece sabahlık vardı.”

33. ŞÜPHE

Sabahlık...

Uzun süre hizmetçiye sadece bakakaldım, hiçbir şey anlamamıştım. Yalanın nereden geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Batı Sarayı'na sadece bir kez, Maro'nun günlüklerini almak için gitmiştim ama o da gizliceydi. Biri beni görmüş olsa bile, bu kadar namussuzca bir şey giymiyordum.

“Anlıyorum...” dedi imparatoriçe yapmacık bir ciddiyetle.

Bakışları terastaki prensler ve cariyelerden aşağıdaki meydana binlerce misafire, tüm izleyicilerde gezindi.

“Eğer ima ettiğini doğru anladıysam, gelinimizin kutsallığı korunmamış demektir.”

Sonra bildiğimi fark ettim. Mide bulandırıcı bir kesinlikle, yalanın imparatoriçe tarafından başlatıldığını anladım. Tam olarak kullandığı kelimeleri bile hayal edebildim. “Eğer benim için bu iyiliği yaparsan seni serbest bırakırım. Buraya her ne uğruna geldiysen fazlasıyla, hatırı sayılır bir ödülle ayrılacaksın.” İmparatoriçe hem baştan çıkarma hem de tehdit etme konusunda deneyimliydi; ikisini de yaşadım. “Ve eğer yapmazsan... Yazık olur canım. Sıradan bir hizmetçi açıklama olmadan ölse, Batı Sarayı'ndaki kim fark eder?”

Terren hızlı hızlı nefes alıyordu. Mührü sanki bıçak çağırmasını engellemeye çalışıyormuş gibi kömür gibi yanıp sönüyordu ama ilk konuşan Maro'nun kortejinden biri oldu:

“Majesteleri.” Genç, sivri çeneli bir adamdı ve öfkeden kıpkırmızı olmuştu. “İlk oğlun onuruna karşı çirkin suçlamalarda bulunuyorsunuz!”

“Prens Maro’nun adını anmadım!” dedi sakince.

“Ama ima ettiniz!”

“Sadece bir ihbarı araştırıyorum. Bu kadar öfkelenmenize gerek yok. Özellikle de suçlamaların doğru olduğuna inanmıyorsanız!”

Bu, olayları sinsice ifade etme biçimiydi. Kendini bir şekilde gayet makul göstermeyi başarırken, müttefikleri ne kadar öfkelenirse Maro da o kadar suçlu görünüyordu.

Maro da bunun farkında gibiydi. Arkadaşının omuzlarına sakince elini koydu.

“İmparatoriçemiz haklı Mei Yu. O sadece ulusa karşı görevini yapıyor. Bırakalım devam etsin.”

Bir saray mensubunun sakinliğini takınmıştı ama gözlerinde parlayan o şeytani ifadeyi yakaladım.

“Oğlunun iki rakibini aynı anda hedef alacak kadar becerikliymiş!” diye düşündüm. İmparatoriçe, Prens Isan ve Prens Kiran’ın itibarını da zedelemeyi planlıyor muydu?

Üçüncü ve dördüncü oğullar, kendi müttefikleriyle birlikte yakınlarda duruyorlardı. Danışmanları tarafından iyi eğitilmiş olmalıydı çünkü ikisi de tek kelime etmedi. Erik çiçeklerinden bir cübbe giymiş olan Prens Isan, kalabalığa bakarken dik ve ciddi bir şekilde duruyordu. Kurdeleli bir pelerin giymiş olan Prens Kiran, gizlice bir akçaağaç kedisiyle oynuyordu. Kedinin üzerine keyifle atladığı çizmesinin tüylü püskülleri, aşağıdan bakan herkesin göremeyeceği bir tütsü kabının arkasına saklanmıştı.

“Burada tek tanık hizmetçi.” dedi Hesin.

Tüm gözler yaşlı hadıma çevrildi. En aşağıdaki terasta dikiliyordu ama şimdi karla kaplı basamakları tırmanarak bize doğru geliyordu.

Terren ile imparatoriçenin arasına girdi ve tekrarladı:

“Burada tek tanık Maya. Eğer Leydi Yin’in sözüne karşı onun sözüyse, o zaman statüsü olmayan bir hizmetçidense prensimizin seçtiği kişinin sözüne güvenmeliyiz, değil mi?”

“Ah, sen...” İmparatoriçenin gülümsemesi hiç solmadı ve bana hadımın tam da onun ekmeğine yağ sürdüğünü hissettirdi. “Bunca yıldan sonra bile, İmparator Mutluluk’a hizmet ettiğin zamanki kadar bilgesin.”

Üstü kapalı bir hakaretti ama Hesin bir şey söylemedi. Sarayda da aynı taktikten faydalandığını, sessizliği bir silah gibi kullandığını görmüştüm.

Hesin’in konuşması için biraz daha bekledi ve konuşmayınca bana döndü.

“Hadımın söyledikleri elbette doğru. Görünüşe göre Leydi Yin, tek yapman gereken suçlamaları reddetmek, böylece keyfimize bakabiliriz. Hanedanın bir hizmetçinin hatta genç bir hizmetçinin sözüne değil, senin sözüne güvenmesi yapılacak tek doğru olur. Hem de hizmetçinin önünde uzun bir hayat varken...”

Bu sözler tüylerimi diken diken etti. Ne kastettiğini biliyordum. Suçlamaları reddedersem, Maya yalan söylüyor olurdu. Prensi suçlayan bir yalan, Güneş Jia gibiler için dilin kesilmesi anlamına gelebilirdi ama sıradan bir hizmetçi için ölümü çabuk olursa şanslı sayılırdı.

“Karar ver, Wei!” der gibiydi İmparatoriçe’nin gülümsemesi. “Suçlamaları reddedip masum bir kızın ölmesine izin ver ya da doğrula ve kendin öl.”

İşler nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın kârlı çıkacaktı. Kocasının yokluğunda, binlerce kişilik bir izleyici kitlesine gücünü gösterişli bir şekilde göstermeyi başarabilirdi. Üstelik yaşı en büyük iki prence de saldırmış olurdu. Böyle bir dedikodu

çürütülse bile, daha uğursuz bir şeye dönüşebilirdi. Artık dedikoduların gücünü öğrenmiştim.

Ve bedeli çok ucuzdu: Ya Maya'nın hayatı ya da benim...

Yanaklarım utançtan yanıyordu. Ne yapacağımı tabii ki biliyordum. Amacım kendimi kurtarmaktı.

Efsanelerdeki savaş kahramanları gibi olmayı ne kadar istesem de hiçbir şey bilmeyen bir köylü kıızıydım sadece. Burada, İmparatoriçe ve büyük sülalelerle karşı karşıya, bana işkence eden bir prensle evlenmek üzere olmak istemiyordum. Sarayda olmak istemiyordum. Evde, hayatta ve güvende...

Ölürsem, saçlarımda annemin ellerini bir daha asla hissetmeyecektim. Ölürsem, Bao'nun dönüşeceği o büyük adamı, dünyayı nasıl değiştireceğini asla göremeyecektim.

Sendeleyerek ayağa kalktım. Bakışlarımı imparatoriçeden, yüzü şiddet niyetli bir bulut gibi görünen Terren'a, sonra da Maro'nun, ellerini yumruk yapmış yere bakan arkadaşı Mei Yu'ya çevirdim. Hesin düşünceli görünüyordu. Maya benim kadar dehşete kapılmıştı ve işte o zaman kararımı verdim. Kendime engel olamadan cümleyi ağzımdan kaçırdım. Kelimeler ağzımdan hızla döküldü:

“Hizmetçinin iddiaları doğrudur. İnkâr etmiyorum.”

Kalabalıktan birkaç derin nefes sesi duyuldu. En yakınımdaki muhafızların gergin olduğunu, sanki kendilerini beni yakalamaya hazırlıyorlarmış gibi hissettim. Az önce yaptığım şey yüzünden ellerim titriyordu ama artık başka seçeneğim yoktu. Bunu sürdürmeliydim. Belki ikimizi de kurtarabilirdim. Belki...

Bir nefes aldım, sesimi olabildiğince sakinleştirdim.

“Ama tüm gerçek bu değil.”

Terren çenesini kaldırıp gözlerini kıstı. Durumu yeniden değerlendiriyordu. Eğer hayatta kalırsam, birazdan söyleyeceklerim için beni kesinlikle cezalandıracağını biliyordum.

Önümüzde düğün gecemiz ve ondan sonra da yalnız geçireceğimiz iki haftalık bir inziva vardı. Bana zarar vermesi için bolca fırsatı olacaktı.

Bunun için şimdi endişelenemezdim. Zihnimde her seferinde sadece bir kişiyi kurtaracak kadar yer vardı.

“Açıkla!” dedi imparatoriçe.

“Belki de önce Maya’yı göndermeliyiz majesteleri. Ne de olsa doğruyu söyledi. Onun kadar tehlikeli bir şeyi bildirmek olağanüstü bir cesaret ister.”

Muhafızlar, imparatoriçenin baş hareketi üzerine hizmetçiyi uzaklaştırdılar.

“Açıkla!” diye tekrarladı İmparatoriçe Güneş, bana dönerek.

“Neden gece vakti Batı Sarayı’na bu kadar onursuz bir kılkta gittin?”

Son derece memnun görünüyordu, muhtemelen idam edileceğime inanıyordu ki oynadığım bu kumar işe yaramazsa öyle olacaktı.

“Öğretmenimi görmeye gidiyordum.” Silian’a bakış attım. “Bir erkeği memnun edecek bazı teknikler öğrenmiş olsam da geliştirebileceğim konular olduğunu biliyordum. Düğün günüm yaklaştığı için de prensime yeni tekniklerle sürpriz yapmak, inzivamız sırasında onu mutlu etmek istedim. Ve ben... Leydi Song’un benden daha deneyimli olduğunu biliyordum. Bu yüzden ondan...”

Sözümü yarıda kestim ve konuşamayacak kadar utanmış görünmeye çalışarak başımı öne eğdim.

İmparatoriçe Güneş bana zehirli bir bakış attı.

“Öyleyse neden kendi prensinin İç Sarayı’ndaki bir cariyeye değil de Leydi Song’a sordun?”

“Majesteleri, ziyafetleri düşünüyordum. Çok önemli bir misafiri bir ziyafete davet ettiğimi ve ona yüz çeşit yemek servis ettiğimi hayal ediyordum. Ama hiçbiri iştahını açmadıysa,

mevcut bir tabağın miktarını iki katına çıkarmanın faydası olacağını sanmıyorum. Kibar bir ev sahibinin yeni tatlar için başka bir şeyler denemesini düşünürüm.”

Aşağıdaki terasta birkaç adam güldü. Sonra kahkahalarını gizlemek için öksürdüler.

“Lütfen!” diye Silian’a sessizce yalvardım. “Benimle işbirliği yap. Hikâyemi doğrula.”

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kulaklarımda duydum.

“Bu doğru...” dedi Silian gülümseyerek. “Kuzeydoğu bölgelerinde, Yoor’da, hanımlar merkezi bölgelerdekilerden farklı bir eğitim alıyor.”

Şimdi şüpheli görünme sırası Maro’daydı. Yanındaki Mei Yu, bütün zemine saçılmış açelya yapraklarıyla uyumlu olacak kadar koyu bir kırmızıya dönmüştü. Özel olarak konuşma fırsatı bulduklarında Silian’ın, kocasının sorularını nasıl yanıtlayacağını merak ettim.

“Hangi farklı eğitim?” diye soran imparatoriçenin sinirlendiğini anlayabiliyordum. “Hangi farklı teknikler?”

Rahatsızmış gibi görünmeye çalışarak ayaklarıma baktım.

“Düğün günümde herkese mi göstermeliyim majesteleri? Bu kadar erkeğin önünde mi? Öğrendiklerimi sürpriz olarak düğün odasına saklamayı düşünmüştüm.”

Büyük sülale liderlerinden biri kıkırdadı ve bu sefer öksürme zahmetine bile girmedi.

İmparatoriçe sessizleşti. Kendisine karşı değişen duyguları hissetmiş olmalı ki meseleyi daha fazla kurcalarsa sadece kendisini utandıracağını biliyordu.

“Hayır, buna gerek yok!” dedi gergin bir sesle. “Bu ufak yanlış anlaşılmayı açıklığa kavuşturduğumuza sevindim. Böylece kutlamalarımıza devam edebiliriz.”

Nikâhı resmileştirmek için başvezirle birlikte tören sözlerini söyledi.

Rahatlama fırsatım bile olmadı. İmparatoriçe o sözleri söylerken, Terren'in gözlerinin beni delip geçtiğini hissettim. Gözlerinde, yeni işkence yöntemleri düşünürken takındığı aynı düşünceli bakış vardı. İmparatoriçenin tuzağından şans eseri kurtulmuş olabilirim ama bu gece bana ne yapacağını kim bilebilir? Terasta Silian dışında yalan söylediğimi kesin olarak bilen iki kişiden biriydi.

Diğeri Hesin'di.

Tören bittikten sonra ve ziyafet başlamadan önce, hadım beni buldu.

“Leydi Song size yardım ettiği için çok şanslısınız, Leydi Yin.”

Yuvarlık bir şey söylemeyi seçtim:

“Atalar naziktir.”

Terasta sadece ikimiz kalmıştık. Altımızdaki meydan, daha az seçkin konuklardan temizlenmiş, geride çiğnenmiş kırmızı açelyalar, atılmış kâğıt parçaları ve yere atılmış fenerler kalmıştı. Kar artık şiddetlenmişti, her bir tanesi çiçek kadar büyüktü.

Daha önemli konuklar arkamızdaki Göksel Üstünlük Salonu'nda toplanmıştı bile. Kapılarından müzik, sıcak ışık ve ziyafetin ve çiçeklerin kokuları yayılıyordu.

“Sana gerçeği söylemeliyim!” dedi Hesin. “Senden şüphelenmeye başlıyorum.”

Tamamen hazırlıksız yakalanmıştım. Kalbim hızla çarpıyordu ama sesimi sakın çıkmaya zorladım.

“Öyle mi?”

“Hizmet ettiğimiz prensin öldürülebileceği en az bir yol biliyorum. Dokunulmazlık koruyucusuna rağmen.”

Kullandığı sorgulama taktiğini biliyordum. Bunu kılıçlarla dolu İlahi Uyum Salonu'nda saraydaki adamlara uyguladığını görmüştüm. Belli edecek bir tepki verip vermeyeceklerini görmek için motivasyonlarını tahmin ediyordu.

Kalp-ruh şiirini hiç duymadığımı, okumayı öğrenmeyi bile denemediğimi hayal etmeye çalıştım.

“Gerçekten mi?”

“Hikâyeler gerektiriyor. Tam da bana sorduğun türden.”

Bir rüzgâr yakamdan içeri ıslak bir kar savurdu ve ısıricı soğuğu beni titretti.

“Hikâyelerin bir prensi öldürebileceğini bilmiyordum.”

“Senin gibi birinin bunu yapmasını beklemezdim.”

Hesin meydana baktı. Bulunduğumuz yerden sarayın epeyce uzağını, beyazla kaplı köşklerin, pagodaların ve gözetleme kulelerinin çatılarını görebiliyorduk.

“Ama şimdi Batı Sarayı ile temas kurduğunu gördüğüme göre şüphelerim daha da artıyor.”

Ağzım o kadar kurumuştur ki konuşmakta zorlandım.

“Ah, Leydi Song’dan mı bahsediyorsun? Arkadaş olduğumuzu kabul ederim. Sonbahar Ortası Töreni’nde bağ kurduk.”

“İlginç bir eşleşme!”

“Değil mi? Ben de öyle düşünmüştüm.”

Bakışları üzerimde oyalandı. Terren’in, sarayındaki tüm o adamları tarttığı bakışla baktı. İmparatoriçenin önünde, tüm o saray mensuplarının ve konukların önünde söylediğim cüretkâr yalan, hakkımdaki fikrini değiştirmiş olmalı. Beni daha önce sadece prensin zulmünün korkmuş bir kurban olarak tanıyordu. Şimdi ise beni tartılmaya değer biri olarak görüyor.

Bu kadar korkmasaydım, kendimle gurur duyabilirdim.

“Affet beni...” dedi sonunda. “Yaşlandım ve düşüncelerim her geçen yıl kontrolden çıkıyor. Soğuk da bunu daha kötüleştiriyor.” Ellerini ovuşturdu ve ağzından buhar üfledi. “İçeri dönelim mi?”

34. CARIYENİN SİLAHI

“Daha dikkatli olmalısın, Wei. Bugün yaptığın pek akıllıca değildi.”

Bunca zaman kendimi diğer cariyelerden korumaya odaklanmıştım. Düğünümle birlikte çok daha büyük bir canavar inine gireceğimi bilmiyordum. İmparatoriçe Güneş, Maro, Terren, Hesin... Hepsi bu oyunu benden çok daha uzun süredir oynuyorlardı ve kendimi şahinlerin arasında uçacak kadar aptal bir tarla kuşu gibi hissettim.

Hesin... Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim.

“Ben sadece halka sadığım.” demişti yaşlı hadım bir keresinde. “Göklerin emrini elinde tutan kişinin imparator olmasına yardım etmem gerek.” Terren varis olduğu sürece onu hayatta tutmaya yemin etmişti. Onu öldürme niyetim, Hesin’in benim düşmanım olduğu anlamına geliyordu. Neden daha önce fark etmemiştim ki?

“Aricine Nehri doğuya akar.” diye şarkısını söyledi operacı kız. “Arkasına bile bakmadan...”

Boyalı yüzü ve boncuklarla şakırdayan elbisesiyle, Göksel Üstünlük Salonu’ndaki ziyafet masasına döndü. Uçuşan etekli dansçılar onun arkasından ilerliyor, düğün konuklarının arasında, altın oymalı sütunların, tütsülüklerin ve yerden büyüyen greyfurt ağaçlarının arasında süzülüyordu.

“Artık kanyonların bağlayamayacağı denizlere doğru uzun bir hac yolculuğu.”

Jin Veris de hâlâ bana karşı komplo kuruyor muydu? Diğer cariyelerden herhangi biri hâlâ beni devirmeye çalışıyor muydu? Prens Isan ve Prens Kiran'ın danışmanları gölgelerin arasından hangi hamleleri yapıyordu?

Terren... Tekrar yalnız kaldığımızda bana ne yapacaktı? Silian'la olan bağlarım yüzünden beni nasıl cezalandıracaktı? Bugün takındığı kindar bakışı ya da bu gece düğün odasına girmek zorunda olmamı unutmamıştım.

“Sevgili dostumun yelkenlisi sisli kıyıda sürükleniyor.

Arkasına da bakmıyor ve gölgesi artık görünmüyor.”

Generallerden biri gülerek kadehini kaldırdı.

“Lao Shan'ın veda şiiri, tam bir klasik ama neden böylesine neşeli bir günde bu kadar hüznü bir şarkı?”

“Evet, evet!” diye haykırdı etrafındaki bir grup adam.

“Artık daha mutlu bir şarkı söyle!”

Doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ettim. Bir hizmetçinin hayatını kurtarmış olabilirdim ama bunu yaparken herkese sıradan bir köylü kızından daha fazlası olduğumu, yani yalan söyleyebileceğimi, entrika çevirebileceğimi ve kendi müttefiklerimi edinebileceğimi göstermiş oldum. Binlerce kişilik konuk listesine sarayın büyük oyununda gerçek bir oyuncu olduğumu duyurmuştum.

Maya'yı kurtarmak benim yakalanmama yol açmış olabilirdi. Böylece kalp-ruh şiirini bitiremeyecek ve Terren'ı öldüremeyecektim. Onu kurtarmak, sapkın bir adamın imparator olması anlamına gelebilirdi.

“Belki de” diye düşündüm huzursuzca, “kızın ölmesine izin vermeliydim...” Seçme şansım olması bile beni korkuttu.

Biri elini elimin üzerine koydu.

“Ye!” dedi Silian.

Pirinç ve hünnaptan yapılmış bir gao parçası alırken gözlerini benden ayırmadı.

“Bizim gibi insanlar sadece bir kez evlenir. Kocanla mutlu olsan da olmasan da düğününün tadını çıkarmaya bak.”

“Ey Tensha, anavatan!”

Etrafındaki konukların baskısıyla, şarkı söyleyen kız bir sonraki parçası için hareketli, vatansever bir şarkı seçmişti.

“Dağlarda şiirlerimiz yankılanır. Denizler şarkılarımızı kuma yazar.”

Gao, hafif ve neredeyse fark edilmeyecek kadar tatlıydı.

“Senin düğünün nasıldı?”

“Bilmiyorum Leydi Yin. Utanarak söylüyorum ki çoğunda bir ormosia ağacının altında ağlıyordum.”

“Ağlıyor muydun? Onu sevmiyor musun?”

Gözlerim, salonun karşı köşesinde oturup tüccar müttefikleri ve diğer nüfuzlu arkadaşlarıyla içen Maro’ya kaydı.

Tüm Açelya oğulları, aile gibi görünmüş ve tören boyunca birbirlerine yakın durmuş olabilirlerdi ama şimdi yine uzaklaşmışlardı. Isan ve Kiran kendi eşrafiyla kaynaşıyorlardı. Kucağında küçük prens Ruyi’yi tutan imparatoriçe, Güneş sancaklı müttefikleriyle birlikte koca bir çember oluşturmuştu ve hepsi gizli bir şey hakkında gülüyorlardı. Kadehlerini tokuşturdular.

Hesin, “Bir dalın kırılması veya bir kadeh tokuşturma bile onu gözyaşlarına boğabilir.” demişti.

Ve artık hiçbir şeyden korkmuyordu.

“Kocam...”, bu kelimeyi düşünmek bile midemi bulandırdı. Bir elinde açık bir şarap şişesi, diğerinde ise askeri bir inceleme tutarak kürsüde tek başına oturuyordu. Onu beyaz zincir gibi saran Aricine Koruyucusu ve etrafında havada asılı sekiz kınısız kılıç, insanların klişe sözlerle rahatsız etmesini engelliyor gibiydi.

“Ey Tensha, tüm gökyüzünün altında!

En büyük uluslar asla yıkılmaz.

En büyük imparatorluklar ölmez asla.”

Ayakucunda şimdiden üç boş şarap şişesi vardı. “Güzel!” diye düşündüm. Ne kadar çok içerse, düğün odamıza gittiğim-de uyanık olma ihtimali o kadar azalırdı.

“Yani, şimdi seviyorum.” Silian hafifçe güldü. “Ama o zaman mı? Daha çok gençtim ve evimden çok uzaktaydım. O terasta dört yeminimi etmek üzereyken onun nasıl görüldüğünü bile bilmiyordum. Sanırım her kız, kendini bir erkeğe teslim ettiğinde biraz korkar. Nazik bir erkeğe bile... Kelimenin anlamını bilecek yaşta olduğundan beri evlenmeyi beklediği bir erkeğe bile.”

“Onunla evlenmeyi mi bekliyordun?”

“Kuzenim onun çocukluk arkadaşı. Ben doğduktan hemen sonra babam, amcama yüklü miktarda para ödemiş, şey umu-duyla...”

“Ey Tensha, anavatan!

Düşmanlar gücümüz karşısında titriyor.

Krallıklar önümüzde diz çöküyor.”

Silian, etrafındaki askerler güler ve performansını övme amacıyla şarap içerken bile şarkı söyleyen kıza tiksintiyle baktı.

“Bu şarkıdan sıkıldım. Biraz yürüyelim mi?”

Çıkarken Terren’in diğer cariyelerinin ve hizmetkârlarımın yanından geçtik. Ciyi, Jin Veris’in kâtibi Ah Ronta’nın yanında bir tavuk budu parçalamakla meşguldü ama biz çıkarken başını kaldırıp baktı.

“Daha önce hiç bu kadar nefis bir yemek yememiştim Leydi Yin! Geçen imparatorluk düğünündeki ziyafete bile davet edilmemiştim!”

Gülümsemeden edemedim. Düğünümün en azından birinin hoşuna gittiğini bilmek beni rahatlatmıştı.

“Beğendiğin yemekleri not al.” dedim. “Aşçılarımızdan Selvi Köşkü’nde onları denemelerini isterim.”

Gündüz geceye dönmüştü. Dışarıda kar nihayet durmuş, geride sadece ay ışığında bembeyaz parlayan bir tabaka

bırakmıştı. Silian karların yumuşaklığını seviyordu. Bunu, yürürken ayaklarını sürmesinden, olması gerekenden daha uzun ayak izleri bırakmasından anlayabiliyordum.

Salonun kemerinden geçip arka bahçelere doğru yürüdük.

“Hiç âşık oldun mu?” diye sordu Silian, kimsenin duyamayacağı bir yere vardığımızda.

Bana bunu imparatoriçe veya başka biri sorsaydı gergin olabilirdim ama Silian, hakkımda beni mahkûm edecek kadar şey biliyordu. Sadece merak etmiş olmalı. Muhtemelen ona ne kadar benzediğimi merak ediyordu. Onun yerinde olsaydım ben de ederdim.

“Sanırım oldum...” dedim bir an duraksadıktan sonra.

Hâlâ bunun gerçekten aşk olup olmadığından emin değildim ama öyle olmasını umuyordum.

“Köyümde Cai Xi’er adında bir arkadaşım vardı. Bazen sadece ikimiz, biber ve pirinç satmak için pazara kadar yürürdük.”

Komik ve iyi biri olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Eğer bana onunla bulutlara kaçmayı teklif ederse, hiç düşünmeden kabul edeceğime karar verdiğimi hatırlıyorum.

“Ama o şehirli bir oğlan değildi...” diye ekledim aceleyle, nedenini bilmeden. “Ailesinin pek parası yoktu.”

“Saraya gelmek için köyden gitmene üzüldü mü?”

“O... Başardığımı öğrenince memnun olacaktır, sanırım. Sonuçta sepetime koymam için bana kolyeler verdi.”

Guishan’daki o soğuk sabah, yerel yetkililer sepetlerimizi alıp hemen ortadan kaybolmuştu. Onların Açelya Hanedanı’na ulaştığını bile sanmıyordum.

“Sanırım hediyelerle döndüğümde iki kat sevinirdi.” Deneyimsizliğimden, konuştukça daha çok utanıyordum. “Ya sen...”

“Hikâyelerdeki birkaç savaş kahramanı...” Utangaç bir şekilde, onu genç gösterecek şekilde gülümsedi. “Küçük bir kızken, üzerinde Aslan Yürekli Li Zhi’nin suluboya resmi olan bir yelpazem vardı. Bakmak için o kadar sık açardım ki ipek kıvrımları

zamanla yumuşadı. Kahramanların gerçek olmaması önemli değildi. Hatta biriyle evlenmeyi daha da mümkün gösteriyordu. Eğer ben de erkek olmasaydım, onların yanında bütün gün şeytanlarla savaşılabildim, diye düşündüğümü hatırlıyorum.”

İkimiz de buna güldük çünkü doğruydı. Tensha’da becerikli olmayı öğrenmeden önce kahraman olmayı hayal etmemiş tek bir çocuk bile yoktu.

“Bugün hikâyemi doğruladığın için teşekkür ederim.” dedim.

“Sarayda pek fedakâr yok.” diye alçakgönüllülükle cevapladı. “Maro’nun adını temize çıkarmam gerekiyordu.”

“Açelya Hanedanı’nda müttefikler oldukça nadir bulunur. Fedakâr olsun ya da olmasın, yine de onlara minnettarım.”

Nilüferli elbisesini arkasında sürükleyerek başka bir yola dönerken gülümsemesi derinleşti. Donmuş korkulukların altında, çam tüylü bir çift tarla kuşu karda oynuyordu.

“Müttefiklerden bahsetmişken, Maro’nun hikâyelerini de aldığına göre şiirinde ne kadar ilerledin?”

Sormasına sevindim.

“Aslında çok... Günlükleri bana Terren’in gençliğine kadar çok daha eksiksiz bir resmini verdi.”

Sazanın zehirlenmesi, Taifong’un ölü bulunması ve annesinin öldürülmesi, kısa aralıklarla olmuştu. Kardeşlerin şeftali bahçesinde son kez buluştuğu yıld.

“Ama kelimelerim henüz sihirli değil. Neyin eksik olduğundan emin değilim.”

Geçtiğimiz ay boyunca kendimi okumaya ve yaratmaya vermiş, her bir kıtayı tekrar tekrar yazmıştım. Bazı günler Maro’nun dediği gibi “sihrin sıcaklığını kalemin altında” hissettiğime yemin ediyordum. Diğer günlerde ise mürekkep soğuk ve cansız kalıyordu. Kalp-ruh şiiri üzerinde çalışmak, Maro’nun ilk büyüsunü yazmak için verdiği uzun mücadeleyle empati kurmamı sağlamıştı.

Özellikle de onun gibi benim de bir teslim tarihim olduğu için...

İmparator çok hastaydı. Öyle hastaydı ki kendi varisinin düğününe bile katılmamıştı. Seçim Günü'ndeki yokluğu, İç Saray'ın görevlerinin onun değil, imparatoriçesinin yetkisinde olmasıyla açıklanabilirdi ama bugün binlerce seçkin konuğun önünde boş duran ejderha tahtı, durumunun ne kadar ciddi olduğunu doğruluyordu.

Taç giyme töreni imparator öldükten hemen sonra yapılacaktı. Prensimi öldürmek için sahip olabileceğim tek fırsat buydu. Kalp-ruh şiiri o zamana kadar hazır olmak zorundaydı.

“Hımm.”

Silian beni boş bir avluya götürmüştü. Düğün sesleri çok uzaktaydı. Burada nöbet tutan tek bir muhafız bile yoktu. Kışa rağmen yaprakları hâlâ yeşil, devasa bir ormosia ağacı vardı. Sarayda bolca bulunan türden küçük bir büyü... Ağacın altında durdu ve karla kaplı dallarına baktı. Beyaz bir örtünün altından parlak kırmızı fasulyeler görünüyordu.

“Biliyor musun, Maro da onun için bir kalp-ruh şiiri yazmaya çalıştı.”

“Öyle mi?”

Bu kadar şaşırmamalıydım.

“Seninle aynı şeyi planlamıştı: Ejderhanın evcilleştirilmesi sırasında onu öldürmek... Ama büyüsünü asla tamamlayamadı. Nedenini biliyor musun?”

Başımı iki yana salladım. Aklıma birden bir sürü ima geldi ve bunlar pek de cesaret verici değildi. Maro yetenekli bir kelime büyücüsüydü ve Terren'ı bir zamanlar gerçekten sevmişti. Prens kalp-ruh şiirini o bile yazamadıysa, benim nasıl umudum olabilirdi ki? Okumayı daha birkaç ay önce öğrenmiştim.

“Ben biliyorum.” Silian sertçe bana döndü. “Kocam gururludur. Hep kardeşini, çocukluklarından beri şiirini yazacak kadar

iyi tanıdığını varsaymıştır ama mevsimler geçer, insanlar değişir ve Terren artık büyüdü. Maro'nun o zamanlardan sonra ona içten bir söz söylediğini sanmıyorum. Sanırım şiiri Terren'in şimdiki hâli için değil eski hâli için yazdı diye başarısız oldu.”

“Bir işkenceci...” diye düşündüm. “Onun için söylenecek başka bir şey yok!”

Ama aynı zamanda, acı veren bir şeyden daha fazlası olduğunu kesin olarak biliyordum çünkü havada süzülen yüz bıçak bana aynı derecede acı verebilirdi ama o bıçaklardan asla Terren'a duyduğum kadar nefret edemezdim. Verdiği acıdan nefret etmiyordum. Olduğu kişiden nefret ediyordum.

“Sence... Ona içten sözler söylemem mi gerekiyor?”

Bunu düşünmek bile boğuluyormuşum gibi hissettirdi.

“Daha fazlası... Bence söylediklerine karşılık vermesini sağlamalısın. Bence cariyenin silahını kullanmalısın.”

“Cariyenin silahı mı?”

“Wang Li, vatanının işgaline sona vermek için düşman bir kralın eşi oldu. İmparatoriçe Chena yozlaşmış bir hanedanı devirdi ve sevgilisiyle yeni bir hanedan kurdu. Erdemli Güzel Tang, ikisini de sevdiğini iddia ederek iki asi generali birbirlerini öldürmeye ikna etti. Hepsi bu silahı kullandı.” Bana bir adım daha yaklaştı, ay ışığı gözlerine yansıdı. “İşte. Sana göstereceğim.”

Sonra beni öptü.

Çok nazikti, Leydi Chara'nın bize öğrettiği iğnemsî tekniklere hiç benzemiyordu. Daha çok bir kelebeğin konması, rüzgârda süzülen bir yaprak gibiydi. Silian, tatlı gao ve nilüfer çayıydı; ay ışığı ve yeni yağmış kardı. Bir silah gibi gelmemiştii ama yine de öğrenmeye çalıştım ve ben de onu öptüm.

Kimse bana nasıl yapılacağını öğretmemiştii. Sadece yaptım. Belki de bu çok doğaldı, Tensha'daki her kızın yapmayı bilerek doğduğu bir şeydi.

35. EN UZAK ZİRVENİN ÖTESİNDE

“Sanırım Terren iyi gidiyor.” diye yazmıştı Maro günlüklerine. “Ganji’ Usta’dan çalışmalarının hızla ilerlediğini duydum.”

Maro, imparatorun doğum günü ziyafetindeki olaydan sonraki yokluğunun kardeşini ne kadar etkilediğini hiç öğrenmedi. Terren’in bahçede onu kaç yıl beklediğini, herkesten ne sıklıkla saklandığını, nasıl tekrar eski oyuncaklarına sarılmaya başladığını hiç öğrenmedi.

“Dilerim bir gün, kelime büyüğü konusunda onun kadar iyi olabilirim. Onu çok özlüyorum.”

Kendi çalışmaları da iyi gidiyordu. İlkinden sonra, hanedana borçlarını ödemesi için verdiği birkaç büyü daha yazmıştı. Ganji Usta’nın himayesinde birkaç klasik daha ezberlemişti. Antrenman partnerleri Küçük Yağmur ve Song Siming ile daha da yakınlaşmış hatta Bulut Diyarı’nda onlarla yaptığı bir dövüş turnuvasını kazanmıştı.

路/Lu mührünü elde ettiğinde tüm saray üç gün boyunca ziyafet ve kutlama yaptı ancak Maro’nun katılmaya pek vakti yoktu. İlk öğleden sonra, imparator onu hemen strateji odasına çağırdı.

“Kaybedecek bir dakikamız bile yok!” dedi ve Tensha’nın tüm canlı haritasını, tüm dağlarını ve verimli vadilerini işaret etti. “Ulus zaten çok uzun zamandır bekliyor.”

Sonra Maro’yu gönderdi.

Maro, bir yıldan fazla bir süre boyunca zorlu bir plana uyarak seyahat etti ve küçüklüğünde öğrenim gördüğünden bile

daha çok çalıştı. Gece gündüz, mührü aracılığıyla Cennet'in büyüsunü yöneltti ve yollara, kanallara ve geçitlere dönüştürdü. Yağmurlara ve sert rüzgârlara rağmen çalıştı; bitkinliğe, yüksek ateşe ve baş ağrılarına rağmen durmak bilmedi.

Ancak görevini bu kadar panikle yapmasının tek nedeni Tensha'yı kurtarmak değildi.

“İtibarımı geri kazanmalıyım!” yazmıştı tekrar tekrar. “Hal-kımın saygısını istiyorsam bunu yapmalıyım.”

Maro'nun küçükken ilk büyüsunü yazarken hile yaptığına dair dedikodular büyük ölçüde azalmıştı ama hâlâ inananlar vardı. Hâlâ onurunu, yeterliliğini, vatanseverliğini sorgulayacak bazı insanlar oluyordu. Onların yanıldığını kesin olarak kanıtlayacaktı.

Annesi, Maro yoldayken ona mektup yazdı. Leydi Gökyüzü'nün kâtipleri onun adına, başkentten gelen sevindirici haberleri içeren, Maro'ya şans dileyen veya düzgün beslenmesini hatırlatan birçok mektup yazdı. Bazen el yapımı bir atkı, bir şişe erik suyu veya küçük şekerlemeler bu mektuplara eşlik ediyordu.

Hizmetkârlarının gönderdiği mektuplar ise bambaşka bir hikâye anlatıyordu. İmparatorun her geçen gün daha da hastalandığını ve yokluğunda İç Saray'da huzursuzluk çıktığını söylüyorlardı. Cariyelerin iktidar mücadelesi daha da büyümüş, küçük çekişmeler giderek sabotajlara dönüşmüştü. Tüm cariyeler korkmaya başlamıştı.

“Geri dönün, majesteleri, size yalvarıyorum!” yazıyordu Leydi Gökyüzü'nün baş hizmetkârından gelen mektupta. “Anneniz size asla söylemez ama neredeyse her gün sizi soruyor.”

Annesinin hadımlarından biri de ona bir mektup göndermişti:

“Lütfen, Majesteleri, göreve çıkarken annenizi yanınızda götürmelisiniz. Akreplerle dolu bu İç Saray’da artık güvende değil.”

Bu mektuplar Maro’yu kötü hissettirdi ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Babası ve Ganji Usta eve gitmesine izin verseler bile ki asla vermezlerdi, zamanı olmayacaktı. Çalışmaya devam etmek zorundaydı çünkü Tensha bekliyordu. Onun için kan aile değil, vatan demekti.

Annesini yanında götürmek de bir seçenek değildi. Bunu yapmanın utanç verici fısıltıları başlatacağını hayal edebiliyordu. “Ulusun varisi oldu ama hâlâ yanında annesine ihtiyaç duyuyor!”

Maro çalışmalarına devam etti. Başkentten Ru’en’e kadar yollar inşa etti. Yalan Şehri’nde yangında yıkılan köprülerin yerine yenilerini inşa etti. Yakındaki birkaç kasabanın her yıl taşmasını önlemek için Aricine Nehri’nde, Yılan Kıvrımı’nda bir kanal açtı.

Sonra kendisini Eriet Dağları’na çağıran bir ferman aldı.

“Majesteleri, ilk oğlunu Tuyun Kalesi’ne çağırıyor.” diye okudu elçi. “Tuz Yolu’nu inşa etmesi için.”

“Dağlarda hava çok az. Her nefes yetersiz gibi geliyor. Buradaki rüzgârlar, pelerinin ne kadar kalın olursa olsun donduruyor! Bu kadar çok ama çok soğuk olmasından nefret ediyorum.”

Onunla birlikte, askerler ve stratejistler, doktorlar ve aşçılar, danışmanlar ve uzun süredir eğitmeni olan birkaç yüz adam gelmişti. Hatta gökyüzünden gelen alametleri yorumlayacak bir gökbilimci bile vardı.

Uzak Barış ve Düşmüş Güneş’in iki yükselen zirvesi arasına yerleşmiş olan Tuyun Kalesi, sonsuz kar ve karanlık kayaların arasında neredeyse küçücük görünüyordu. Taş duvarlarının içindeki hava daha sıcak değildi. Maro, kürk battaniyelerine

iyice sokulmuşken bile burnunun hâlâ donduğunu ve aktığını hissetti.

“Sarayı özledim. Annemi özledim. Arkadaşlarımı özledim. Bunu itiraf etmek prenslerin yapmayacağı bir şey mi?”

Geceleri rüyasında annesini görüyordu. Song Siming ve Küçük Yağmur’un, altın rengi boru çiçekleri arasında onunla güreşirken gülmelerini görüyordu. Mührünü aldığı günden beri ne eve gitmiş ne de kendi yaşındaki biriyle konuşmuştu.

Tuz Yolu’nu açarak geçen uzun bir günün ardından her geceyi odasında, üşüyerek ve yalnız geçiriyordu. Çoğu zaman okuyamayacak veya ders çalışamayacak kadar yorgun olsa da bir fenerin yanına kıvrılıp günlüğüne yazmaya zaman ayırır, bazen şiirler yazardı.

“Rüzgârdan başka ses olmaz dağlarda,
Ne yaprak kıpırdar ne guguk kuşu öter.
Kim bilir ne zaman konuşurum bir arkadaşla?
Pencereme vuran yağmur damlaları bile yeter!”

Seferin yaklaşık birinci ayında başkentten bir heyet geldi.

Ganji Usta, ılık erişte ve tütsülenmiş jambondan oluşan bir akşam yemeği yiyen Maro’nun yatak odasına girdi.

“Haberler iyi değil...” dedi hocası, taş kesilmiş bir yüzle. “Kardeşin, annesi ve danışmanlarıyla burada. Akça ağaç Köşkü’nün, çalışmalarımızı sabote etmeye geldiğini sanıyorum.”

Maro konuşmanın geri kalanını neredeyse hiç duymadı. “Kardeşin” kelimesini duyduğunda yemek çubuklarını düşürmüştü. Bir saniye sonra, kalenin karlı iç kısmından dışarı doğru koşarken gülüyordu.

“Terren! Terren!”

İkinci oğul, pelerini gün batımında kıpkırmızı parıldayarak kapıda dikiliyordu. Yanında yaklaşık yüz kişiden oluşan kendi

seyahat grubu vardı ama başka kimse Maro'nun umurunda değildi. Doğruca Terren'a doğru koştu ve onu sımsıkı kucakladı.

"Seni özledim! Seni her şeyden çok özledim!"

Aslında, bu tam olarak doğru değildi. O yalnız geçen gecelerde, rüyasında Terren'ı değil, birlikte oynadığı arkadaşları Song Siming ve Küçük Yağmur'u görmüştü ama Maro, belki de özlediği şeyin oyun oynamak olduğunu düşündü. Kiminle olursa olsun, fark etmezdi. Manolya ağaçlarının sallandığı o sakin günler, boru çiçekleri arasındaki güreşler, kedileri ve arı kuşlarını kovalamak; belki de en çok özlediği bunlardı.

"Bu benimle oynayacağın anlamına mı geliyor?" diye sordu Terren.

Ayrı kaldıkları süre boyunca büyümüştü. Mührü yeni olgunlaşan defne meyveleri gibi daha parlaktı. Yaşına göre hâlâ küçüktü ama artık her an kırılabilecek kadar küçük görünmüyordu. Yakasında ve kulaklarında birkaç yeni yara izi de oluşmuştu ve Maro yıllar içinde kaç kere ağaçtan düştüğünü merak etti.

Geri çekildi.

"Belki... Göreceğiz. Tuz Yolu'nun inşa edilmesi gerekirken ne kadar zamanım olacağını bilmiyorum."

Kardeşi hayal kırıklığına uğramış gibi görünmeye başlayınca iki elini de tuttu.

"Şuna ne dersin? Komutan Remi'ye benimle kalıp kalamayacağını soracağım, sen de istersen. Odam tek kişi için çok büyük ve soğuk."

Tıpkı hikâyelerdeki gibi: Aynı masada yemek yiyen, aynı çatı altında uyuyan aileler...

Terren gözlerini botlarının altındaki kardan ayırmadı. Neredeyse fısıldayarak, "Bunu çok isterim." dedi.

Başkentten yanında pek bir şey getirmemişti. Hizmetkârlar odalarına yeni bir karyola ve bol miktarda sıcak kürk eklerken, sadece maun ağacından, kaplumbağa desenli bir sandık

getirdiler. Onlar gider gitmez, Terren saklandığı köşeden çıktı ve gözleri heyecanla parlayarak sandığa doğru emekledi.

“Maro, sana bir şey getirdim.”

“Öyle mi?”

Maro, halıda karşısına oturdu.

“Maş fasulyesi kekleri!”

Terren, sandıktan rengârenk tatlılarla dolu daha küçük bir kutu çıkardı. Artık çiçek şeklinde değillerdi. Maş fasulyesi keki gevrekti ve yolculuk zorlu ve uzun sürmüştü ama kutuyu Maro’ya vermeden önce parçaları olabildiğince düzgün bir şekilde yerleştirdi.

“Evden bu kadar uzun süredir uzakta olduğun için saraydan yiyecekler isteyeceğini düşündüm.”

Maro onları aldı. Biraz bayat kokuyorlardı.

“Teşekkürler! Çok nazıksın.”

“Hatırlıyor musun biz çok küçükken, ziyafet masalarına yetişecek kadar uzun değildim. Onları çalmama sen yardım ederdin.”

“Ah, evet, sanırım.”

Bu, daha küçük ve daha çok sorun çıkaran biriyken yapacağı bir şeye benziyordu.

“Beğenmedin mi?”

Kekleri Terren’a geri verdi.

“Hayır, beğendim ama Doktor Shu şekerli yiyecekler yiyemeyeceğimi söylüyor. Başım ağrıyor, biliyor musun? Ülke için yaptığım tüm önemli işleri desteklemek adına sağlıklı beslenmem gerektiğini söylüyor.” Kardeşinin omzuna şakacı bir şekilde vurdu. “Hem zaten sen onları daha çok seviyorsun. Sen yemelisin.”

“Tamam.”

Sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi ama keklerle gömüldüğünde tekrar neşelendi.

“Kılıçlarımızı da getirdim. Dövüşmek istersen diye. Dövüşmeyi hep severdin.”

Çamur ve kurumuş otlarla kaplı iki meşeden kılıç çıkardı ve sanki porselenden yapılmışlar gibi dikkatlice kürk halının üzerine yerleştirdi.

“Ah, harika!”

Maro bir tanesini alıp elinde çevirdi. Küçüktü ve alışkın olduğundan çok daha hafifti.

“Uzun zamandır tahta kılıç kullanmadım. Arkadaşlarımla yıllardır çelik kılıçla dövüşüyoruz.” Havaya fırlattı ve yakaladı. “Len Usta çok iyi kılıç kullandığımı söyledi, bu yüzden bir yaş büyük olmasına rağmen beni Siming’le aynı zamanda mezun etti.”

“Ah!”

“Neden çelik kılıcını getirmedin? Şimdiye kadar bir tane almış olmalıydın.”

Terren kızardı. Hiçbir şey söylemedi, sadece eşyaları çıkarmaya devam etti. Birkaç gecelik, birkaç kitap ve ikinci bir kışlık pelerin çıkardı. Sonra pelüş bir kaplan, taş bir salyangoz ve kuş şeklinde tahta bir düdük...

“Hey, bunları hatırlıyorum.” Maro, üçünü komodinin üzerine yerleştirmesini izlerken ilgiyle eğildi. “Küçük bir çocukken en sevdiğin oyuncaklardı.”

Terren onları düzenlerken donup kaldı.

“Hâlâ onlarla oynadığını bilmiyordum!”

Onları tekrar kollarına aldı ve daha da kızardı.

“Onları battaniyelerimin altında saklayabilirim. Böylece onları görmek zorunda kalmazsın.”

Maro gözlerini kırptı.

“Dur. Öyle demek istemedim.”

Yine de onları battaniyelerinin altına tıkiştırmaya başladı.

“Terren, arkadaşlarının başımın üzerinde yeri var.”

Üçünü de kalın kürk katmanlarının altında gözden uzaklaştırdı ve sonra onları daha da gömmek için üzerlerine yastıklar yığmaya başladı.

“Hey!” Maro ona doğru koşup kolunu yakaladı. “Arkadaşlarının başımın üzerinde yeri var demedim mi? Onları dışarıda bırak.”

Hızlı nefes alarak yatağa bakmaya devam etti.

“Lütfen! Ben de kaplanın dişlek gülümsemesini görmek istiyorum. Küçük Serçe’nin geceleri şarkı söylemesini duymak istiyorum. Güzel kristal spiralleri olan Niu Niu’yu kendine mi saklayacaksın?”

Maro, battaniyeleri ve yastıkları oyuncakların üzerinden çekip aldı, oyuncakları nazikçe kollarına aldı ve Terren’in daha önce yaptığı gibi komodinin üzerine geri yerleştirdi.

“Yarın, Komutan Remi’ye sabah biraz mola vermek istediğimi söyleyeceğim.”

Daha önce hiç mola istememişti ama nedense şimdi bunu yapmak önemli gelmişti.

“Sana kaleyi gezdiririm. Arkadaşların da bizimle gelmeli.” Terren hâlâ bir şey söylemeyince, sesini sinsi, alaycı bir tona büründürdü. “Soğuktan korkmuyorlarsa tabii!”

Sonunda başını kaldırdı.

“Korkmuyorlar. Belki Küçük Serçe korkuyordur, sadece biraz ama onu pelerininin altında güvende tuttuğum sürece sorun olmaz.”

Maro sırttı. Ondan sonra yatmaya hazırlandılar ve sonra Terren’in üzerini örttü, kendi yatağına girdi ve son feneri söndürdü.

“İyi geceler Terren.”

“İyi geceler Maro.”

“...”

“...”

“ ... ”

“ ... ”

“ ... ”

“ ... ”

“Şişşt. Terren. Hâlâ uyanık mısınız?”

“Evet.”

“Bir şiirin ilk yarısını yazdım. Tamamlamama yardım etmek ister misin?”

“Evet!”

*“Dağlarda, sadece rüzgârın olduğu yerde,
Yuvasından çok uzaklara uçar küçük serçe.
Soğuğa göğüs gererek uçtu binlerce kilometre,
Bakmak için en uzak zirvenin ötesine.”*

36. YANAN YILDIZ

Ertesi sabah Maro, Terren'ı kalenin etrafında gezdirdi. Aşçılara ve taş duvarlarını onaran nöbetçilere selam verdiler. Aynı seferde hayatlarını kaybeden İmparator Shouyuan ve Prens Han'a adanmış tapınakta tütsü yaktılar. Sonra Terren ve arkadaşlarının Eriet Dağları'nın engebeli zirvelerine ve nefes kesici manzaralarına, kıpkırmızı bir şafak vaktinin altındaki o bitmek bilmeyen kara bakabilmeleri için bekçi kulesine tırmandılar.

Maro, kardeşini pelerinin altına doğru çekip ufku gösterdi.

“Şu tepeyi hep bir ejderha atının kafasına benzetmişimdir.”

Terren yanağını kardeşinin omzuna yasladı, nefes verdiklerinde buhar çıkıyordu.

“Benziyor!”

“Hemen yanındaki de onu süren yenilmez kahraman.” dedi sır fısıldar gibi sinsice. “Ve şuraya bak, karın üzerindeki, büyük olan. O da savaşmak üzere oldukları iblis kral. Şu engebeli çıkıntılar da onun kaşları.”

Terren'in gözleri kocaman açıldı.

“Boynuzları da var! Başının hemen arkasından çıkan korkunç boynuzlar. O boynuzları yenilmez kahramana karşı kullanmayı planlıyor.”

Maro güldü.

“Görüyorum! Görüyorum!”

“Sence kazanır mı? İblis kralı gerçekten öldürebilir mi?”

“Elbette öldürür! Kötülük sonunda her zaman yenilir, değil mi?”

Sonra hızlıca buharda pişirilmiş buğday ekmeği, dağ tavuğu ve beyaz turp çorbasından oluşan bir öğle yemeği yediler ve Maro onu Tuz Yolu'na götürdü.

“Dörtte üçü bitti.” diye gururla ilan etti Maro.

Kaleden çok uzak olmayan Uzak Barış Dağı'nın doğu yamacında, uzun ve yemyeşil bir ejderha gibi açılan tünelde dikiliyorlardı. Söğüt yaprakları ve sarmaşıklar taş duvarlarını sarmıştı. Buzların ve donmuş taşların arasından imkânsız bir şekilde çiçekler açmıştı: Anemonlar, orkideler ve bir sürü krizantem.

“Bunu sen mi yaptın?”

Terren'in gözleri hayranlıkla açıldı ve bu da Maro'nun parlıyormuş gibi hissetmesine neden oldu.

“Elbette! Başka kim olacak?”

Fenerler yolu düzenli aralıklarla aydınlatıyor ve yuvarlak göbeklerinde 𠄎/Yan karakteri altın gibi parlıyordu. İmparatorluk fermanında belirtildiği gibi, tünel tamamlandıktan sonra ilk tuz ticareti yapılacaktı. Bu, Yongkai döneminin ilk günlerine bir saygı duruşu ve hanedanın geleceği için uğurlu bir işaretti. Sarayın depolarında imparatorun dua büyüleriyle ile dolu rafların yanındaki fiçılar, daha fazlasını yapmak için Tuz Yolu'nun görkemli açılışını bekliyordu.

“Başarı haberinizi bekliyoruz.”

Fermanın son cümlesi buydu. Ulusun Maro'ya güvendiği anlamına geliyordu.

Tünelin sonunda, eğitmenleri ve Doktor Shu, Şafak Köşkü'nden birkaç güvenilir hizmetkâr, bazı yüksek rütbeli askerlerden oluşan destekçileri bekliyordu. Komutan Remi, Terren'in da orada olduğunu görünce kaşlarını çattı ancak Maro'nun ona sarıldığını görünce isteksizce kalmasına izin verdi.

Kardeşi yanında olunca Maro, uzun zamandır olmadığı kadar mutluydu. Günlüğüne yazdıklarının tonunun

değişmesinden, daha neşeli kelimeler seçmesinden, fırça darbelerinin bulutlar gibi hafiflemesinden bunu anlayabiliyordum.

“Terren benim dengim.” diye yazmıştı duygusal anlarından birinde. “Hocalarım, büyüklerim, annem, babam... Onlara saygı duymalıyım. Diğer herkes bana saygı duymalı. Küçük Yağmur ve Siming bile bana ‘majesteleri’ diyor! Ama benimki gibi bir mührü sahip olan kardeşim... Benim tek dengim o...”

Sonraki birkaç ay boyunca, Maro dağı zorlukla oyarken Terren da onunla birlikte tünele gitti. Terren bazen kendi öğretmenlerinden ders almak veya annesi Leydi Sonbahar’a evlatlık görevlerini yapmak zorunda olduğu için her gün olmuyordu ama fırsat buldukça giderdi. Maro sohbet edemeyecek kadar kendi işine odaklıydı ama Terren’in hemen yanında kitap okuduğunu veya hat çalıştığını bilmek bile her şeyi daha iyi hale getiriyordu. Baş ağrılarını görmezden gelmek bile kolaylaşmıştı.

Şeftali ağaçlarını ve güneşli öğleden sonralarını hatırladı.

Sihrini kullanarak geçirdiği uzun bir günün ardından genellikle oynayamayacak kadar yorgun oluyordu. Bazen akşam yemeği bile yiyemeyecek kadar yorgun olur ve doğrudan yatağa giderdi. O günlerde, ağabeyini yatağa yatırıp feneri söndüren kişi Terren’di.

“İyi geceler Maro.”

“İyi geceler Terren.”

“Bir şeylerin ters gittiğini anlamalıydım. Baş ağrılarım öncekilerden farklıydı.”

Tuz Yolu’nda çalışarak geçen beşinci ayda Maro tünelde her zamanki gibi büyüsünü kullanıyordu ki başka bir baş ağrısı başladı. Fakat bu sefer, görmezden gelmeye çalıştığında geçmedi. Arttı, arttı ve kısa sürede o kadar kötü acıttı ki sanki biri

kafatasının içine baltayla vuruyormuş gibi hissetti. Görüşü bulanıklaştı. Nefes almaya çabalayarak dizlerinin üzerine çöktü.

Tekrar uyandığında yatağındaydı ve hava kararmıştı.

“Büyünün aşırı kullanımı...”

“Daha genç. Hâlâ tersine çevrilebilir...”

Doğrulup oturma pozisyona geçti ve gözlerini kırptırarak açtı. Fenerler, yatağının yakınında kısık sesle konuşan Doktor Shu ve Ganji Usta’nın yüzlerini aydınlatıyordu

“Maro...” dedi Doktor Shu uyanık olduğunu fark ettiğinde. Ellerine bir kâse bitkisel ilaç koydu. “Biz konuşurken bunu iç.”

Tadı kesinlikle berbattı. Annesinin ona nezle olduğunda içirdiği şeyden bile daha acıydı.

“Sen her zaman zeki ve anlayışlı oldun.” dedi Doktor Shu. “Lafı dolandırabilirim ama açık konuşmama izin verir misin?”

Sesi korkutucuydu. Maro nabzının hızlandığını hissetti ama yine de başıyla onaylamaya çalıştı.

“Bugün, uzun zamandır şüphelendiğim bir şeyi doğruluyor: Büyü kapasiten, çoğu mühür taşıyan oğul kadar yüksek değil. Mührünü almanın üzerinden henüz iki yıl bile geçmedi ve şimdiden göksel yorgunluk çekiyorsun.” İç çekti. “Ama tabii çoğu prens bu kadar genç yaşta büyüsünü bu kadar yoğun kullanmaz.”

Değersiz.

Maro’nun doktorun söylediklerinden çıkarabildiği tek sonuç buydu. İlk olarak, büyü konusunda küçük kardeşinin gerisinde kalmıştı. Şimdi ise büyüsünün zayıf olduğu ortaya çıkmıştı. Olması gerekenden çok daha kötü durumdayken Tensha’yı nasıl kurtaracaktı?

“Pekâlâ.” dedi.

“Sanırım yorgunluğu biliyorsun. Babanın da yaşadığını gördün.”

“Hı hı.”

Sesinin titremesini engellemek zor oldu. Bir yetişkin ve unvan sahibi gibi davranmaya devam etmek için çok ama çok çabalıyordu ama tek istediği bir şeyler fırlatıp çığlık atmaktı.

“Senin durumun daha da kötü olacak! Çöküşün çok daha hızlı olacak. Sen yanan bir yıldızsın, Maro. Parlak ama geçici.”

Yani değersiz.

“Ama iyi haber şu ki mevcut aşamada iyileşmen neredeyse garanti. Hemen büyüünü kullanmayı bırakıp başkente döner ve birkaç yıl dinlenirsen, tüm hasar ortadan kalkacak. Mührünü aldığın günkü kadar sağlıklı olacaksın. Babandan tacı devraldıktan sonra büyüün güçlenecek ve her şeyin çok daha kolaylaştığını göreceksin. Bir şeyleri başarmak için o zamana kadar beklemek çok geç değil.”

Maro ona baktı.

“Anladın mı?”

“Tuz Yolu. Bunu bitirmem gerek.”

Asıl anlamayan doktordu. Maro zaten beş aydır dağlardaydı ve bu hızla giderse, sadece iki aya daha ihtiyacı olacaktı.

“Ne kadar çabuk biterse, batı ile ticareti o kadar çabuk kontrol altına alabilir ve tükenen hazinemizi o kadar çabuk doldurabiliriz. Tensha nefesini tutan bir ülke. Onu kurtarmak için sabırsızlanıyoruz; tıpkı boğulan bir çocuğu kurtarmak için sabırsızlandığımız gibi.”

Doktor ve Ganji Usta bakiştılar.

“Peki ya bundan sonraki görevler ne olacak?” diye sordu Maro. “Babam önümüzdeki birkaç yılı çoktan planladı. Büyük Kanal’ı genişletmemiz gerekiyor. Ji Bölgesi’ni daha savunulabilir hâle getirmek için yeni dağ yolları eklemeliyiz. Düşmanlarımızın yok ettiği Tian Şehri’ndeki limanı yeniden inşa etmeliyiz.” Konuştukça daha da panikliyordu. “Her şey acil. Ulusumun bana ihtiyacı var. Bir korkak gibi başkentte saklanamam!”

“Maro, daha basit bir şekilde söyleyeyim o zaman: Ölüyorsunuz!”

“Tensha ölüyor!” diye bağırdı.

Herkes aldığı ilk nefesten, söylediği ilk sözlerinden itibaren ona bunu söylüyordu. Babası da bunu tekrar tekrar hatırlatıyordu. “Yazık! Güneş Hanedanlığı dönemindekinden bile daha küçüğüz.” Bunu, kıtlık çeken şehirler, sınırlara yakın saldırılar, yoksullaşan insanlar hakkında okuduğu tüm raporlarda kendi gözleriyle görmüştü. Öğrendiği ilk gerçeklerden biriydi bu.

Öfke patlaması odada yankılandı. Ardından gelen sessizlikte Maro sadece çok hızlı aldığı kendi nefesini duyuyordu.

Sonra Ganji Usta güldü. Keskin ve mizahtan uzak bir kahkahaydı.

“Sana söylemiştim Doktor Shu. Çocuğun benimle aynı tarafta olacağını söylemiştim.”

Doktorun ağırbaşlı maskesini nadir görülen bir duygu kırdı. Bir sonraki konuşmasında sesi biraz titredi.

“Maro’nun inatçılığını en azından anlayabiliyorum ama senin inatçılığın, Ganji Usta, kınanacak bir şey!”

“Bu yıllar her zamankinden daha önemli ve nedenini biliyorsun. İmparatorun yaşayacak fazla zamanı yok ama varisi hakkındaki fikrini değiştirmek için hâlâ zamanı var. Maro bu kritik yıllarda başarı elde edemezse...”

“Çocuğun hayatını riske mi atacaksın? Sırf sen de onunla birlikte statü kazanabilesin diye mi?”

“Ben onu düşünüyorum, kendimi değil.” Ganji Usta tamamen sakindi. “Ayrıca, dediğin kadar kötü olduğuna ikna olmadım. Maro inatçıdır. Küçükken, en kötü ateşlenmelerinde bile ders çalışırdı. Ufak rahatsızlıklar ve küçük ağrılar onu rahatsız etmez.”

“Küçük ağrılar!” diye tiksintiyle tekrarladı Doktor Shuecho. “Madem teşhis koymaya yetkili olduğunu düşünüyorsun, o zaman neden bana ihtiyacın olduğunu anlamıyorum.”

Gitmek üzere döndü ama Ganji Usta çıkışını kapattı.

“Daha önceki talimatlarımı hatırla.” Sesi tehdit doluydu ve Maro, doktoru neyle tehdit ettiğini merak etti. “Hastalığının aslını kimseye anlatmayacaksın. İyi uyuyamadığı, akşam yemeklerini atladığı veya uzun saatler çalıştığı için hasta olduğunu söyleyeceksin ama göksel yorgunluk kelimelerini ağzına almayacaksın!”

“Sana hesap vermem!” Doktor Shu, Ganji Usta’nın arkasındaki Maro’ya baktı. “Prensime ve müstakbel imparatoruma hesap veririm.”

Maro hemen anladı ve yatağından kalktı. Üzerinde sadece uyku tulumu vardı ve hâlâ bitkindi ama sesine olabildiğince şeref katmaya çalıştı.

“Doktor Shu, hocamın dediğini yapmanı istiyorum. Durumunun aslını kimseye söyleme ve çıkan dedikoduları sustur!”

Doktorun gözleri uzun süre üzerinde gezindi ama sonunda pes ederek iç çekti.

“Eğer isteğin buysa prensim, o zaman dediğini yapacağım ama bil ki uçurumun kenarına doğru koşuyorsun. Kendini aniden, hiçbir uyarı olmadan ölürken bulabilirsin.”

“Anlıyorum doktor.”

“Belirtilerinizi yakından takip edin. Tekrar bayılırsanız veya kanlı öksürük olursa hemen bana bildirin. Bu bize uçurumun kıyısında olduğunuzu gösterir.”

“Anlıyorum.”

Doktor, Ganji Usta ile birlikte gittiği ve kapı arkalarından kapandığı anda, Maro kendini yüzüstü yatağına attı. İki yumruğunu yatağa öyle sert vurdu ki komodinin üzerinde Niu Niu’nun kabuğu takırdadı.

“Değersiz!” diye bağırdı battaniyelere doğru. “Ben neden böyleyim? Neden daha iyi olamıyorum? Neden, neden, neden?”

“Maro...”

Başını, ürkek sesin geldiği yere doğru çevirdi. Kardeşinin, kendi yatağının altından ve onu saklayan kürk battaniyelerden sürünerek çıktığını görünce göğsüne soğuk bir dehşet yayıldı.

“Beni gözetliyordun!”

“Hayır.”

Terren ağlıyordu. Gözlerinin ne kadar kızarmış olduğuna bakılırsa, bunu uzun zamandır yapıyor olmalıydı.

“İyi olduğundan emin olmak için kaldım.”

Dehşeti öfkeye dönüştü.

“Neden olmayayım ki?”

“Çünkü yetişkinlere güvenilmez. Sen uyurken ve çaresizken seninle aynı odada olmalarını istemedim.”

Maro onu duvara fırlatmak istedi. Yapmadı. Bunun yerine, kardeşinin yatakta yanına yatmasına izin verirken boğazındaki acı yumruyu yuttu. Bir dakika sonra, Terren’in onu sıcacık ve koşulsuz bir şekilde sardı.

“Aileler birbirlerinin güvende olmalarını sağlar...” dedi Terren, neredeyse fısıldayarak ve Maro da ağlamaya başladı.

Sıcak, utanç dolu gözyaşları fişkırıyordu ve onları her ne kadar tutmaya çalışsa da akmaya devam ettiler.

Uzun süre birbirlerine sarılarak kaldılar. Sonra Maro, hıçkırıklarının arasından, “Bana söz ver! Kimseye söylemeyeceğine söz ver!” dedi.

“Söz veriyorum.”

Daha da şiddetle ağlamaya başladı.

“Sana hâlâ kızgıyım.”

“Özür dilerim.”

“Üç...” Gözyaşları arasında kelimeleri güçlkle çıkarabiliyordu. “Üç kere söyle, seni affederim.”

“Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.”

37. BİR KÖYLÜ KIZININ HAYALI

Düğün ziyafetine döndüğümde Hesin, Terren'in gece için odasına çekildiğini söylemeye geldi.

“Majesteleri sizi düğün odasına çağırıyor.”

“Çağırıldı mı?” diye sordum.

Hesin şaşırmış gibiydi.

“Leydi Yin!”

“Gerçekten beni çağırdı mı?”

Sarayda beni yatağına çağırdığı her korkunç geceyi düşünüyordum. Bana zarar vermek, kendisinden olabildiğince uzak tutmak için kullandığı her geceyi düşündüm.

Hesin, her biri bronz aslan heykelleri ve ipek duvar halılarıyla süslenmiş birkaç koridordan geçirirken benim olduğum tarafa bakmadı.

“Sarayda korunması gereken bazı imajlar var, bunu fark etmişsinizdir. Gökler ve Ay tarafından emredildiği üzere yerine getirilmesi gereken görevler var. Prensimizin onu izleyen, bir fırsat, zayıflık belirtisi arayan birçok düşmanı var ve buna İç Saray da dâhil.”

Bir zamanlar bana karşı beslediği tüm sempati yok olmuştu. Beni soğuk bir şekilde arka odalardan birine yöneltti ve ilk geceki gibi göğsüm sıkışmış ve kalbim ağırlaşmış bir şekilde orada bıraktı.

Düğün odası kırmızı püsküllü perdeler, uğurlu şiirlerle dolu sütunlar ve sayısız mutluluk feneriyle süslenmişti. Açelya

yaprakları bütün zemine saçılmıştı. Havada şurup kadar yoğun bir tütsü kokusu asılıydı: Yanmış gül, hünnap ve tarçın.

“Tutkulu, patlayıcı bir aşk!” diye yankılandı eczacının sesi. “Kıvılcımları kesinlikle Cennet’in büyüsunü ateşleyecek.”

En arkada, kalın bir perde katmanının arkasına gizlenmiş bir yatak vardı. Engereğin ininde gezinen bir fare gibi ona doğru sürünerek ilerledim ama aslında bir fare değildim. “Daha çok bir şahin gibi...” diye düşündüm. Engerekten zarar görebilecek ama avlayabilecek de bir şey.

Silian’la konuşmak beni değiştirmişti. Yoksa seçtiğim günkü kadar veya daha fazla korkmuş olabilirdim. Bir gece daha güvende kalabileyim diye uyuyor olması için dua ediyor olabilirdim.

Şimdiyse cariyenin silahına sahiptim.

Bunca zaman, Terren’a yaklaştırmaya pek zahmet etmemiştim çünkü uzun zaman önce onun gerçekte bir insan olmadığına, acı veren bir şey olduğuna karar vermiştim. Tıpkı ateşin gerçek olmayan bir şeyden oluşmasına rağmen dokunduğu her şeyi yakması gibi ama Silian haklıydı. Ateşin kalbine bakmak, yanmak anlamına gelse bile bunu yapmadan onun şiirini yazamazdım.

Derin bir nefes aldım. Sonra titreyen elimle perdeleri araladım.

Terren uykuyla uyanıklık arasındaydı. Yüzü yukarı dönük bir şekilde yatıyordu. Gözleri kapalıydı ama koruyucusunun dönmesi hâlâ bilincinin yerinde olduğunu söylüyordu. Bir kolunun altında, dağlar ve nehirler hakkında şiirler içeren, okumaya çalıştığını tahmin ettiğim bir Liang Hanedanlığı parşömeni vardı ama uzun süre odaklanamayacak kadar fazla şarap içmiş olmalı. Yastığım yanında, yarısı boş bir şişe daha şarap vardı.

Varlığımı belli ettiğim anda bana işkence edecekti. Bundan emindim ama şiiri bitirmeliydim.

Derin bir nefes daha aldım ve tıpkı o günün erken saatlerinde imparatoriçe ve büyük sülalelerin önünde yaptığım gibi cesaretimi topladım. Bu, kendimi yapmaya zorladığım en zor şeydi. Kendi üzerimde bambu kullanmak zorunda kaldığım geceden bile daha zordu ama yatağın önünde diz çöktüm ve yumuşak bir sesle, “Terren...” dedim.

Unvanını değil, gerçek adını söyledim. Bir kadının kocasına hitap etme şekli. Midem, korkudan düğümlendi.

Gözleri titreyerek açıldı. Mührü parladı ve vücudum içgüdüsel olarak gerildi ama odada bıçak yokmuş gibiydi çünkü hiçbirisi bana doğru uçmadı. Elini açtı ve filizlenen sarmaşıklar ve çiçek açan nilüferlerden oluşan avucunun içinde yeni, ham bir bıçak oluşmaya başladı.

“Bekle!” dedim panikleyerek. “Beni öldürürsen, gerçeği asla öğrenemezsin! Batı Sarayı’na neden gittiğim gerçeğini.”

Merakını uyandırma çabası işe yaramış olmalıydı çünkü bıçağını yapmayı bitirirken beni onunla kesmedi. Bunun yerine, zorlukla doğrularak bana döndü.

“Saçma bir şey olduğunu düşünebiliyorum ama yine de anlat.”

“Anlatacağım.”

Kanımı derimin içinde tutan tek şey o incecik merak ipliğiydi. O anı olabildiğince uzatmalıyım.

“Ama önce söylemem gereken bir şey var: Artık evlendiğimize göre, yeni bir başlangıç istiyorum. Ben... Şimdiye kadar yürüdüğümüz bu yolu unutup birlikte yeni bir yol açmayı istiyorum.”

Yüzündeki ifade karardı, artan öfkeyle mührü parladı.

Sesimdeki korkuyu bastırmak için elimden geleni yaptım:

“Bugün bir yemin ettim. Birbirimize değer. Artık kocamsın, bu yüzden sana değer vermek istiyorum. Keşke...”

Gözümün ucuyla bıçağını eklemleri bembeyaz olacak kadar sıkıldığını gördüm.

Aceleyle yaklaşımlımı değiştirdim.

“Köylerde her küçük kız neyin hayalini kurar biliyor musun?” Bırak konuşmayı, nefes almak bile zordu. “Şehirlerde veya sarayda olduğundan farklı. Biz güç hayal etmiyoruz. Hırs hayali kurmuyoruz. Biz evlilik hayal ediyoruz.”

Bu doğru değildi. Karnımızdaki sürekli açlık sancısının gitmesini hayal ediyorduk. Masada yeterince yiyecek olmasını, annelerimizin paylarını babalarımıza, babalarımızın da küçük kardeşlerimize vermek zorunda kalmamasını hayal ediyorduk. Bir gün, erkek kardeşlerimiz gibi bizim de herhangi şey olabileceğimizi hayal ediyorduk. Evlilik sadece bir araçtı.

“Her köylü kızı kocasının yanında durmak, onu her çabasında desteklemek ister. Mademki artık sonsuza dek bağlıyız, ben de senin yanında durayım. Bu çaba hanedanlar kadar büyük olsa bile...”

“İçten sözler” demişti Silian. “Onu konuşturmalısın.”

“Terren, artık bir imparatoriçen olduğuna göre, tacın yükünü tek başına üstlenmek zorunda değilsin.”

Çirkin ve korkunç bir şekilde güldü.

“Sonsuza dek ilginç bir seçim çünkü seni her an öldürebilirim.”

“Senin için sonsuza dek olmayabilir ama benim için öyle. İç Saray’da istediğın kadar cariye olabilir ama benim sadece bir kocam var. Değer vereceğim tek kişi...” Kelimeyi dişlerimin arasından ısırarak söylemek zorunda kaldım. “Seveceğim tek kişi.”

Uzun uzun baktı. Beni çözmeye, işkence eden birinin önünde kendimi neden bu kadar küçük düşürdüğümü anlamaya çalıştığını görebiliyordum. Dürüst olmadığımı biliyordu ama aynı zamanda içimi tamamen göremediğini de biliyordum. Beni tamamen anlasaydı, her şeyi kesip attığı gibi beni de keserdi.

Zekiydi ama yanlış türden bir zekâ...

Şiir ve kelime biliyor olabilirdi ama bu, insanların kalbini bilmekle aynı şey değildi. Özellikle de benim gibi kitaplarda asla sesini duyuramayan insanların kalbini. Bizi korkutmak çok daha kolayken neden kalbimizi bilmekle uğraşsın ki?

Sanırım Hesin'e bu sebeple ihtiyaç duyuyordu.

"Bu geçtiğimiz yıl" dedim sessizce "sırrını sakladım, değil mi? Senin için Güneş Jia ve diğer cariyelere hep yalan söyledim. İmparatoriçe beni sürekli gözetleyip tehdit ediyor ama hâlâ ona tek bir şey söylemedim. Yazın dedikoduların çıktığı zamanı hatırlamıyor musun? O zamanlar bizi doktorlardan kurtarmıştım."

Artık karısı olarak neden kaşlarını çatmadan çağırabileceği tek kişi olan beni seçtiği belliydi. Bu mevkiinin Güneş Jia'nın, Kang Rho'nun veya seçkin bir aileden gelen herhangi birinin eline geçmesini, onları kaprislerine göre çağırmak zorunda kalmayı istememişti. Onları kendi durumu hakkında ağızlarını kapalı tutmaları için tehdit edemezdi. En azından büyük bir sülaleden misilleme riski olmadan bana istediği gibi işkence edebilirdi. Düşük statüm yüzünden, söylesem bile kimse bana inanmazdı.

"Bahsettiğin şeylerin hiçbiri benim yararım için değildi." Sesi küçümsemeyle doluydu. "Her seferinde sadece kendini kurtarmaya çalışıyordun."

"Belki degiller ama yine de becerikli olduğumu kanıtıyorlar. Sana yardım edebileceğimi, seni savunabileceğimi, senin için savaşabileceğimi kanıtlıyorlar ve bundan sonra kendimi kurtarmam gerekmele bile bunu yapmaya devam edeceğim çünkü sen benim kocamsın ve bir söz verdik."

Cevap vermeye başladı ama birden sendeleyerek öne doğru düştü. Eli şakağına giderken yüzünü buruşturdu.

"Ahh!"

"Terren!" Sesimi yumuşattım. "Sana yiyecek bir şeyler getirmemi ister misin?"

Başını hayır anlamında salladı ama yüzü terden parlıyordu.
“Biraz çay iyi gelebilir.”

Guishan’da gece geç saatlerde kumarhanelerde gördüğüm tüm sarhoş adamlar ve eşlerinin zencefil çayı ve öfkeli sözlerle gelip onları eve sürükledikleri aklıma geldi.

“Hayır. Tek ihtiyacım...”

Etrafına bakındı, yarısı boş şarap şişesini buldu ve içindeki ni tek seferde, uzun ve iğrenç bir yudumda içti. Sonra yastığına gömüldü ve gözlerini kapattı.

Yine de ona çay almaya gittim. Ben yokken şarabın onu öldürmesi için dua edebilirdim ama Aricine Koruyucusu’nun bundan da koruduğundan oldukça emindim.

Ben dönene kadar hiç kıpırdamamıştı. Hâlâ buharı tüten demliği komodinin üzerine koydum.

“Fırsatın olduğunda biraz içmeye çalış. Sabah kendini daha iyi hissetmeni sağlar. Ayrıca şarabı emmesi için biraz maş fasulyesi keki de aldım.”

“Wei...” diye mırıldandı.

Gözleri hâlâ kapalıydı, bıçağı da hâlâ yanındaki yatakta, zambaklar ve sarmaşıklarla sarılı hâlde duruyordu. Yanına oturdum.

“Ne oldu prensim?”

“Benden yeterince korkmadığından şüphelenmeye başlıyorum.” dedi neredeyse fısıldayarak.

Birdenbire mührü parladı. Çiçekler içindeki bıçak fırlayıp göğsüme saplandı.

38. KIRMIZI

Başta hiçbir şey hissetmedim. Sadece bıçağın vücuduma girişini gördüm. Sanki bir suluboya tablosuna bakıyormuşum gibiydi. Göğsümdeki kan lekesi, narçiçekleri ve perdeler, uğurlu fenerler, yatağa ve haliya dağılmış açelya yaprakları dâhil odadaki diğer her şey kadar kırmızı oldu.

Sonra acıyı hissettim. Birden geldi ve her yere yayıldı.

Bir süre orada öylece nefes nefese yattım. Kırmızı, koyulaşarak siyaha dönüyordu. Boğazımı tutup açmaya ve daha fazla hava almaya çalıştım ama işe yaramadı. Sonra kollarım yoruldu ve çarşafların üzerine düştü. Korkunç ejderhalarla bezeli tavana bakmaktan ve görüşümün kararmasını izlemekten başka yapacak bir şeyim yoktu. Ağlamadım, hiçbir şey yapamayacak kadar güçsüz olduğum için ağlamadım.

“Wei, düşün!”

Acı ve zihin bulanıklığı arasında bunu yapmak zordu ama kendimi düşünmeye zorladım.

İçimdeki yara bir bıçak tarafından açılmıştı. Bıçaklar için iyileştirme büyüleri biliyordum. Terren’in koruyucusunun hareketlerinin yavaşladığını göz ucuyla görebiliyordum. Şarap uykusuna dalmıştı. Yere bir Dao iyileştirme büyüğü çizsem, yarayı kapatsam ve kendimi kurtarsam fark etmezdi.

Ama sonra ne olacaktı? Gözlerimi kapatıp hayal ettim. Terren okuma yazma bildiğimi öğrenecek, beni yine öldürecekti.

Kendimi iyileştirip sonra tıpkı Pima’nın yaptığı gibi kaçabilirdim. İyileşene kadar depolarda saklanabilir ve sonra

başkente giden yolu bulabilirdim. Terren'dan ve arama ordularından kaçmaya devam edebilirdim çünkü peşime düşecek kadar kinci olduğunu biliyorum. Ailemi uyarmak için Lu'an'a zamanında varmayı umabilirdim çünkü akrabalarımın da peşine düşeceği kesindi.

Bu tarifsiz bir utanç olurdu.

Sırf aileme kaçtığımı söylemek zorunda kalacağım için değil. Artık annemin incinmemi veya öldürülmemi istemeyecek kadar beni sevdiğini biliyordum. Ayrıca, Pima'nın aksine ben bir kızdım ve kendimi kurtarmaya çalıştığım için affedilebilirdim.

Hayır, bu utanç bambaşka bir utançtı. Bir zamanlar Terren'ı öldürüp ulusu zorba bir hükümdardan kurtarabilecek konumda olduğumu bilmenin utancıydı. Bir şeyleri köylerdeki kızların ancak hayalini kurduğu şekilde değiştirme pozisyonunda olmak ve bundan kaçtığımı bilmek.

Kendimi onaramadım. Kaçamadım...

Acıya, her kasımın karşı koymasına rağmen kendimi yukarı ittim. Başım sanki süzülüyormuş gibi hissettim. Perdelerden birini direğinden çekip göğsüme dolarken ağlamamak için dudajımı ısırdım. Gerçi çığlık atsam bile muhtemelen sorun olmazdı. Muhtemelen hiçbir hizmetkâr, çocuk yapma eyleminin bir parçası olduğunu varsayarak beni kontrol etmeye gelmezdi.

İpeği olabildiğince sıkı bir şekilde, kendimin ve bıçağın etrafına doladım ve kanamayı yavaşlatmaya yetmesini umdum. Sonra karyola direğine yaslandım ve uyanık kalmaya çalıştım. Sabaha kadar dayanmam gerekiyordu. Terren beni iyileştirecekti. İyileştireceğini biliyordum çünkü hemen ölmemiştım. Sarhoşken bile sihrini ustalıkla kullanıyordu. Sima Zhen'e, İlahi Uyum Salonu'ndaki seçimi sırasında işkencesini büyük bir özenle uygulamış, acısını uzatmak için son ana kadar hayati organlarından uzak durmuştu ve kız kapıdan sadece birkaç kol

mesafesi uzakta ölmüştü. Terren o bıçağı doğrudan kalbime saplayabilirdi ama yapmadı.

Biliyordum çünkü Batı Sarayı'nda ne yaptığımı ona hâlâ söylememiştim. Eğer onun hakkında bildiklerim doğruysa, söylemeden önce ölmeme izin vermeyecek kadar meraklıydı.

Ağzım kanın bakır tadıyla doluydu ve beni boğuyordu. Tekrar nefes almak zorlaşmıştı.

“Ama ölmek o kadar da kötü olmayacak...” dedi içimden bir ses.

Aşağıdaki ataların fısıltılarını şimdi duyabiliyordum, nazikti. Yanlarına gitsem, sıcak karşılanacağımdan emindim.

Larkspur oradaydı. Onu şafak vakti tepede, karaçamların ve gelinciklerin arasında oynarken görebiliyordum. İki ağabeyim de oradaydı. Seslerini duyabiliyordum. Onlardan sonra ölen bir erkek ve bir kız kardeşim de oradaydı. Hepsi gülerek beni çağırıyorlardı:

“Abla! Gel bize katıl!”

Büyükannem, büyükbabam ve bizden önce gelen köyümüzdeki diğer büyükler de oradaydı. Gülümsemeleri yanaklarını kırıksıklıklarla dolduruyordu.

Ölmek o kadar da kötü olmayacak. Beni öldürmek isteyenlerle dolu bir sarayda şeytani prenslerin arasında olmaktansa, korkmadan orada, sislerin arasında olacaktım. Larkspur'un saçlarını örebilir ve onu pirinç tarlalarında dilediğim kadar kovalayabilirdim ve sonra başka bir yerde ve başka bir dönemde, daha iyi bir dönemde yeniden doğabilirdim.

Ama tabii ki yapamazdım.

Ölemezdim çünkü ölürsem, Terren'in tacı almasını kim engelleyecekti?

Artık bana güvenen insanlar vardı. Selvi Köşkü'ndeki korksa da gidemeyen hizmetkârlar... Bana inanan Silian... Tensha'da adım bile bilmeyen diğer insanlar...

Ve ailem... Annem, babam, kardeşim ve Lu'an'da bana hediye sepetime koymam için umutlarından bir parça veren herkes. Başlangıçta onları kıtlıktan kurtarmaya gelmiştim. Şimdi ise onları şeytani bir imparatorundan kurtaracaktım.

Bütün gece, ataların çağrısını defalarca reddettim.

Şafak vakti çok yavaş ve yorgun bir şekilde geldi. Terren'in üzerimdeki bulanık gölgesinin, göğsümün etrafındaki sıcaklığın hayal meyal farkındaydım. Zambak kokusu aldım. Sonra bıçak kaburgalarımın fırlayıp kanlı perdeyle birlikte yatağa düştü ve o anda beni iyileştirdiğini anladım.

"Kalk!" dedi. "Düğün inzivamıza gitme zamanı."

Kıpırdayacak gücüm yoktu.

"Kalk!" dedi tekrar.

Daha yüksek sesle, daha öfkeli, daha panik hâlinde.

Sanırım paniğinin sebebini biliyordum. Terren insanlara zarar vermekten zevk alıyor olabilir ama bu konuda stratejik davranıyordu. İsteddiği zaman bir saray hizmetçisine veya sıradan birine işkence edebilirdi ama yüksek mevkideki birine nadiren mazeretsiz zarar verirdi.

Bu sefer mazeret bulamazdı. Beni başka bir gün öldürüp belki de durumu açıklayabilirdi ama gelinini düğün günü bıçaklamasını nasıl açıklayacaktı? Hem gökler hem de atalar için kutsal bir günde bıçakladığını... Bu, zalimliğiyle bilinen bir prens için bile çok kötü bir işaretti. Eğer duyulursa, batıl inancın neredeyse tüm Tensha'yı liderliğine karşı çevireceğinden hiç şüphem yoktu. Terren gibi güçlü bir hükümdar bile isyan hâlindeki bir ulusla kolayca başa çıkamazdı.

Şimdi odada volta atıyor, saçlarını çekiştiriyordu. Ayıkken asla yapmayacağı büyük bir hata yaptığını biliyor gibiydi.

"Terren..." dedim kısık bir sesle. "Sakin ol. Beni dinle."

Hareket etmeyi bıraktı ama hızlı nefes alıyordu.

“Birkaç hizmetçi çağır. Onlara çok fazla içtiğimi ve inzivaya taşınmam gerektiğini söyle. Biri daha sonra sorarsa doğrularım.” Sadece konuşmak bile canımı çok acıttı. “Yatağın üzerindeki boş şarap şişesini yanıma koy ki bitiren benmişim gibi görünsün. Anka kuşlu şalımı üzerime ört böylece elbisemdeki bıçak yırtığını görmesinler. Kan kokusunu bastırmak için de biraz tütsü yak.”

Odanın zaten kıpkırmızı olduğu için şanslıydı. Kan lekeleri dikkatlice bakılmadıkça görünmüyordu ve Hesin’in onlarla başa çıkabileceğini biliyordum.

Terren’in sonunda ne yaptığını hiç öğrenemedim çünkü kısa süre sonra bayıldım.

Bir sonraki uyanışım da dağlarda, düğün inzivamızı baş başa geçireceğimiz tapınaktaydım.

39. GEÇİCİ AYAK İZLERİ, KALICI OYMALAR

Doktorun teşhisinden sonra Maro, sadece Ganji Usta ile tünele gitmeye başladı. Ne kadar az tanık olursa, birinin hastalığının ardındaki gerçeği anlama şansının o kadar az olacağını düşünüyorlardı.

Örtbas etmek kolay olmuştu. Maro, göksel yorgunluğun genellikle ortaya çıktığı yaştan çok daha genç olduğu ve kafa karışıklığı, mide bulantısı veya kanlı öksürük gibi belirtiler göstermediği için, tünelde neden bayıldığına dair Doktor Shu'nun "Prens kendini fazla zorlamış." açıklaması sorgusuz sualsiz kabul edildi.

Ne de olsa kendini gerçekten fazla zorluyordu.

O kadar yorgundu ki neredeyse günlüğünü tutacak enerjisi bile yoktu. Daha seyrek kayıt tutuyordu. Bazılarını sonrasında doldurmak zorunda kaldı. Kaligrafisinden tanıdığım üzere diğerleri Terren tarafından yazılmıştı.

Maro'nun geceleri yatakta gözleri kapalı ve bitkin bir şekilde, fener ışığında paylaştıkları odada kardeşine talimatlar mırıldanarak yattığını hayal ettim.

"Akşam yemeğinde taze hurma yediğimizi yazmayı unutma." demiş olabilirdi bir gün. "Vali Tun, onları Milong Eyaleti'nden bize hediye olarak göndermişti." Ya da bir başkasında, "Gerçekten sert bir kaya parçasına denk geldiğimi ve bir süre ilerleme kaydedebileceğimi sanmadığımı yaz."

Çok nadiren fazladan enerjisi olduğunda, Terren'dan kendisiyle birlikte şiir yazmasını isterdi. "Bana bir dize ver. 'beyit düellosu' oynamak istiyorum."

"Tamam."

"Güzel olsun."

"Tamam!"

Geçici ayak izleri bırakmak kolaydır karda;

Kalıcı izler bırakmak zordur taşta.

Kimsenin görmediği on bin adım dans mı edeyim?

Sonsuza dek bilinecek bir oyma mı yapayım?"

Tıpkı Hesin'in dediği gibi, Terren büyüsunü dağlardayken aldı. Bu, Maro tüneldeyken oldu. O akşam Maro, Ganji Usta ile döndüğünde kaledeki herkesi kutlama yaparken buldu.

Pirinç şarabı hikâyeler gibi elden ele dolaştırılıyor, kemikten flüt müziği havada kar gibi dönüyordu. 卐/Dao mührünü taşıyan renkli fenerler buz ve taşları aydınlatıyor, kırmızı açelya desenli sancaklar dağ rüzgarlarına karşı meydan okurcasına dalgalanıyordu. Yüzlerce kişiden oluşan imparatorluk heyeti gülüyor, ziyafet çekiyor veya içki içiyordu.

Tüm bunların merkezinde Terren vardı.

Ganji Usta'nın yüzü öfkenin karanlık bir maskesine bürünmüştü ama Maro heyecanını zar zor kontrol edebiliyordu. Kardeşine doğru koşarken yorgunluğunu bile unutmuştu, onu kucaklarken neredeyse deviriyordu.

"Terren! İnanamıyorum! Neden daha önce söylemedin?"

Terren'in danışmanlarından biri olan hadım An Sui onun adına cevap verdi:

"Tuz Yolu'na birini gönderdik ama muhafızlar bizi geri çevirdi. Ne kadar önemli olursa olsun sizi hiçbir sebeple rahatsız etmemelerini istediğinizi söylediler."

Maro utangaç bir şekilde güldü.

“Evet, bu doğru.” Sonra kardeşine döndü. “Nasıl hissediyorsun? Yeni gücünü beğendin mi?”

Terren cevap vermeye başladı ancak General Wu hemen dikkatini dağıttı:

“Majesteleri.” İri adam, ikinci prensin önünde tek dizinin üzerine çöktü. “Gökler bize lütufta bulundu ki bir Açelya oğlunun gücü bizim en çok ihtiyacımız olan şey olmalı. Lütfen sadakat yeminimi kabul et.”

Arkasında, hanedanın en yeni mühür taşıyıcısıyla konuşmak için sıra bekleyen kalabalık bir asker grubu vardı.

Maro uzun süre kalamayacak kadar yorgundu.

“Bu gece görüşürüz...” dedi Terren’a ancak kardeşinin duyup duymadığından emin değildi. Sonra pelerininin başlığını kafasına geçirdi ve yatak odasına döndü. Şenlik ateşlerinin ve şarkı söyleyen, kutlama yapan ve şiir okuyan adamların arasından zikzaklar çizerek ilerledi. Kuzu şişleri çevirip ateşte nefis krepler pişiriyorlardı ve dumanlı kokuları midesini bulandırmıştı. Bu günlerde pek iştahı yoktu.

Sohbetlerinin parçaları ateşin çıtırtısını bastırıyordu.

“İkinci oğlun gücüyle nihayet Lian’ı yenebilecek miyiz?”

“Sonunda isyancı eyaletleri geri alabiliriz.”

“Belki de ordularımız İmparator Shouyuan dönemindeki kadar korku salar.”

Ve sonra çok daha haince:

“Gücü ağabeyinin gücünden daha iyi.”

Maro fısıltıları duymadan edemedi. Her yerdeydiler.

“İmparator Yongkai fethi ve askeri başarıya değer verir. Ancak veliaht prens, kaybedilen toprakları geri almakta hiçbir ilerleme kaydedemedi.”

“Her yerde düşmanlarımız varken yol yapmanın ne faydası var?”

“İlk oğul biraz zayıf görünmüyor mu? Kaleye döndüğünde tek yaptığı şey uyumak.”

Alaycı bir kahkaha tufanı.

Maro başını öne eğip yürüyüşünü hızlandırdı. Konuşma tarzları yüzünden kafalarının uçurabileceğinin pek farkında değildi. Emri kendisi veremeyecek kadar küçüktü ama Komutan Remi’ye veya yetkili başka birine söyleyebilirdi. Fakat bu neyi çözecekti?

Herkes onun hakkında olumsuz düşünürdü. “Eleştiriye tahammülü olmayan bir prens!” derlerdi. “Değersiz olduğu kadar despottur da.”

Üstelik kimseyi öldürmek istemiyordu. Özellikle de insanlar haklı olduklarında...

Yatağına girdi ve uzun süre orada yattı. O kadar yorgundu ki sadece uyumak istiyordu ama o gün çok önemliydi. Sonunda, her uzvunda hissettiği ağırlığa ve kafasındaki çınlayan ağrıya rağmen, masasına oturup günlüğüne yazmak için kendini zorladı.

Terren, üzerinde buharı tüten çörekler, kimyonlu kuzu şişleri ve belli belirsiz bal kokan sıcak su bulunan tepsi dolusu yemekle içeri girdiğinde hâlâ uyanıktı.

“Len Usta bütün gece hiçbir şey yemediğini söyledi.”

Maro gözlerini günlüğünden ayırmadı.

“Git başımdan. Seni görmek istemiyorum.”

Terren tepsiyi masaya, Küçük Serçe’nin yanına koydu ve ağabeyini kucakladı.

“Biliyor musun, gerçekten mutluyum. Mührüm için.”

“Aferin sana!”

“Çünkü artık seni koruyabilirim. Her zaman senin beni koruman yerine.”

“Korunmaya ihtiyacım yok.”

“Aileler birbirlerinin güvende olmalarını sağlar.”

“Biz gerçek bir aile değiliz.”

“Ve bir gün, sen daha iyi olduğunda tekrar dövüşebiliriz.”

“Daha iyi olmayacağım.”

“Bu sefer bana kızmana gerek kalmayacak çünkü oyunu doğru oynayacağım.”

“Sana her zaman kızgın olacağım.”

“Belki çelik kılıç kullanmayı bile öğrenirim!”

“Git başımdan.”

“Seni seviyorum, Maro.”

“Git başımdan.”

Tuz Yolu yavaş yavaş tamamlanmak üzereydi ama artık herkesin aklında olan şey bu değildi. Bunun yerine, başkentten nihayet yanıt geldiğinde Terren’in hangi görevlere gönderileceğini düşünüyorlardı.

“Sana söylemiştim!” dedi Ganji Usta acı acı. “Akçaağaç Köşkü bizi sabote etmeye geldi. Tuz Yolu’nu gölgeleyecek kadar büyük bir şey olabileceğini düşünmemiştim ama dediğim oldu. O gaspçının ve danışmanlarının kalmasına asla izin vermemeliydik.”

Maro başını öne eğdi ve sessizce çalıştı. Etrafta tantana olsun ya da olmasın, Tuz Yolu’nun hâlâ inşa edilmesi gerekiyordu. Ulusun onun büyüüne hâlâ ihtiyacı vardı.

Saray heyetinin geldiği gün, iki kardeş kaledeki herkesle beraber kapının önünde hevesle bekliyordu. Gün batmak üzereydi ama yoğun bulutlar dağları örtmüştü ve parlak renkler yerine sadece gri vardı. İmparatorluk elçisi, büyük sülaleler içindeki değişimler, önemli yetkililerin terfileri ve görevden alınmaları, imparatorun damgaladığı yeni anıtlar hakkında güncellemeler verdi.

Sonra, Terren için bir ferman.

İmparatorun kendi kalemıyla yazılmıştı ve ikinci oğlunun bir sonraki görevini ayrıntılarıyla anlatıyordu. Terren'in, Tuz Yolu tamamlanana kadar Düşmüş Güneş Geçidi'nde kalmasına izin verildi. Hesin'in perde arkasında bazı ikna çalışmaları yaptığını hissettim ama ondan sonra hemen kuzeyde, işgal altındaki Tieza bölgesine gidecekti. Herkesin tahmin ettiği gibi ilk seferi Lian'a karşı olacaktı.

Yedi bin kişilik bir ordu, Sis Bölgesi'nden dövüş sanatçıları ve Tensha'mn hayattaki en iyi generallerinden biri olan Akşam Gelgiti lakaplı Cao Myn ile birlikte onu orada karşılayacaktı. Bu, Shouyuan döneminden beri en anıtsal seferlerden biri olacaktı.

Tüm kale bu haber üzerine heyecanla çalkalandı. Askerler ve komutanlar, Terren'a veya danışmanlarına yaklaşmak için itişiyor, onları göreve alıp almayacaklarını soruyorlardı. Son yıllarda Tensha için en büyük utanç kaynağı Kuzey Tieza'yı kaybetmekti. Onu geri almak, hanedanlığın ihtişamını geri kazanma yolunda büyük bir adım olacaktı. Herkes bundan bir parça istiyordu.

Maro, Terren'in eğitmenlerinden birinin Leydi Sonbahar'a, "Bu bizim şansımız!" diye fısıldadığını duydu. "Başarılı olursa, imparatorun dikkatinden kaçmayacaktır."

"İmparatorun dikkati zaten üzerinde!" diye yanıtladı yüzünde mesafeli bir gülümsemeyle. "Dao mührü, icraatlardan daha güçlüdür."

"Yine de" diye fısıldadı hadım An Sui "terazinin kefelerini değiştirmeye yeteceğini düşünüyor musunuz? Belki daha fazlasına ihtiyacımız var..."

Özel olarak konuşmak için uzaklaştılar.

Maro hiçbir şey duymamış gibi yaptı. Herkes kardeşini övmeye devam ederken sessizce kapının yanında durdu. Umursayamayacak kadar yorgundu ve acı çekiyordu. Gözlerini açık tutmak bile bir başarıydı.

Sonunda onun için de bir mesaj vardı.

Herkes hâlâ Tieza ile ilgili haberi kutlarken, elçi eline bir parşömen bıraktı. Üzerinde imparatorluk ejderha mührü vardı: Babasının mührü. Aşırı yorgunluğuna rağmen Maro, mührü kırıp mektubu açarken küçük de olsa bir heyecan duymayı başardı.

Okuduktan sonra, çok ama çok uzun bir süre kâğıda baktı.

“İkinci Derece Cariye ve İlk Oğul’un annesi Leydi Gökyüzü, bir kazada öldü.”

Mektup bundan ibaretti.

Ne bir sempati ifadesi ne bir başsağlığı ne de İç Saray’daki uzun hizmetine bir teşekkür vardı. Bir prens yetiştirdiği için minnettarlık yoktu. Maro, sanki bir rüyadaymış gibi hissederek parşömeni pelerinine soktu.

“Benimle gelebilirsin...” diyordu biri ona.

Heyecandan zıplayan Terren’di.

“Ben ordu için kılıç yaparım, sen de onların yürüyebileceği yollar yaparsın. Birlikte çalışabilir, kuzeyi omuz omuza ele geçirebiliriz! Ne dersin?”

Maro ona göz kırptı.

“Benimle Tieza’ya gel!” dedi Terren tekrar, kollarını Maro’nun beline dolayarak. “Babamla birlikte konuşursak onu ikna edebileceğimize eminim. Seferimi bitirdiğimizde, ben de senin seferine gelirim! Bir daha asla ayrı kalmak zorunda kalmayacağız. Ülkeyi birlikte gezeriz, en güzel erişteleri yeriz. Günde yüz kez ‘beyit düellosu’ oynarız...”

“Beni rahat bırak...” dedi Maro.

Şaşırان kardeşini geride bırakıp çok sakın bir şekilde odasına yürüdü.

O gece, herkes uyuduktan sonra kaleden ayrıldı.

Tünelin sonuna kadar gitti, ellerini yapraklarla kaplı duvara bastırdı ve gücünü yönlendirmeye başladı. Cennetin büyüsüne ikna olmuş taşlar gürleyip gevşedi. Turuncu kıvılcım yuvalarının içinden krizantemler çiçek açtı.

Keşke daha hızlı çalışsaydı, daha çok çabalasaydı... Daha iyi olsaydı bu berbat yolu daha erken tamamlayabilirdi. Daha erken tamamlasaydı, başkente geri dönüp annesini görebilirdi. Belki de ölmesini engelleyebilirdi. Engelleyemeseydi bile, en azından annesi hayattayken bir şeyler başarmış olurdu.

Annesi, onun değersiz olmadığından emin olurdu.

Elini duvara koydu ve daha önce cesaret edemediği kadar güçlü bir şekilde yönlendirmeye devam etti. Cennetten yeni çıkmış sıcak büyü, kanıyla karışıp doğrudan dağa yayıldı.

Belki tüneli erken bitirebilirdi. Bu, kesinlikle babasının dikkatini çekerdi ve belki diğer herkes fark eder ve onun aslında güçsüz olmadığını görürdü.

Taşlar, parçalanıyor, buzdaki çatlaklardan çiçekler fışkırıyordu. Çiçeklerin taçyaprakları kan kokuyordu.

Tüneli erken bitirirse, sıradaki görevlerine erken başlayabilirdi: Büyük Kanal'ı genişletmek, Ji eyaletine yollar inşa etmek, Tian'da limanı yeniden inşa etmek... Ulusun Maro'ya ihtiyacı vardı.

Daha fazla kırılan taş, daha fazla çiçek, daha fazla kan.

Mührü ateş gibi yanıyordu. Ulusun ona aşırı ihtiyacı vardı ama o her zaman yaptığı gibi, babasını ve herkesi hayal kırıklığına uğratıp duruyordu.

Neden bu kadar değersizsin Maro?

Neden bu kadar değersizsin?

Neden...

Maro.

Maro, uyan.

Maro, lütfen uyan.

Gözlerini kırpıştırarak açtı ve görüşünün bulanıklaştığını fark etti. Yüzünde ıslak bir şey vardı: Kan... Ağzındaki bakır ve tuz tadından anlamıştı. Öksürdüğünde biraz daha kan çıktı.

Biri ağlıyordu: Terren... Maro, onun bu kadar ağlak olmasından her zaman nefret etmişti.

Küçük oğlan yanına diz çökmüş, ağzını bir bezle siliyordu.

“Sonunda uyandın!” dedi hıçkırıklar arasında. “Uyanana kadar seni bırakmak istemedim. Burada kal, tamam mı? Doktor Shu’yu çağıracağım.”

Maro elini uzatıp kardeşini kolundan yakaladı.

“Hiçbir yere gitmiyorsun!”

Göksel yorgunluk konusu duyulursa Maro’yu eve göndereceklerdi. “Tacı alana kadar iyileşsin.” diyeceklerdi zamanın ne kadar önemli olduğunu, Tensha’nın ne kadar hızla öldüğünü, bu yılların ne kadar kritik olduğunu bilmeden...

Eve dönerse tacı bile alamayabileceğini bilmiyorlardı. Kimse zayıf ve yatalak bir prensin hanedanı devralmasını istemezdi.

“Ama...” diye fısıldadı Terren. “Doktor Shu dedi ki... Bir uçuruma doğru koştuğunu söyledi...”

“Bunu kimseye söylemeyeceksin. Anlıyor musun?”

“Ama...”

“Anlıyor musun?”

Şaşırdı.

“Özür dilerim. Lütfen kızma!”

“Saat kaç?”

“Ben... Bilmiyorum. Hâlâ gece. Herkes uyuyor.”

“Güzel. Çalışmaya devam etmek için hâlâ zaman var.”

Koluyla ağzını silip ayağa kalktı. Üzerinde Terren’in pelesininin olduğunu fark edince, buruşturup yosunların üzerine attı. Sonra tünelin sonuna doğru iki adım attı.

“Bekle, Maro.”

Terren hareket etmesini engellemek için bacağına tutundu ama Maro onu kolayca üzerinden attı.

“Maro, lütfen, dur!”

Tekrar denedi, bu sefer kollarını beline doladı ama ondan küçüktü. Her zaman ondan küçüktü ve onu sinir bozucu bir böcek gibi fırlattı. Duvara ulaştı, elini soğuk taşa bastırdı ve gücünü yönlendirdi.

“Kes şunu!” diye bağırdı Terren.

Maro’nun kolunu, ellerini duvardan ayıracak ve büyü akışını kesecek kadar güçlü bir şekilde çekti.

“Lütfen. Kes şunu. Kes şunu!”

Maro, kardeşini boğduğunu hayal etti. Ellerinin o küçük boğazı kavrayıp tüm o hıçkırıkları ve çığlıkları kestiğini hayal etti.

Bunu yapmadı. Bunun yerine, “Ben meşru varisim Terren. Ne istersem yaparım!” dedi.

“Ama...” O kadar çok ağlıyordu ki zar zor konuşabiliyordu. “Ama öleceğinden korkuyorum.”

Maro ona tiksintiyle baktı.

“Babamız hastayken bile bu ülke için çok şey yaptı. İmparator Shouyuan ve Prens Han, bize Düşmüş Güneş Geçidi’ni kazandıran sefer sırasında, tam da bu dağlarda hayatlarını kaybettiler. Sen ikinci doğdun, bu yüzden ‘görev’ kelimesinin anlamını hiç öğrenmedin. Fedakârlık olmadan görkem olmadığını, acı çekmeden büyüklük olmadığını hiç öğrenmedin.”

Taşa doğru döndü ve Tuz Yolu’ndaki çalışmalarına devam etti. Bu sefer Terren onu durdurmadı.

Ertesi sabah uyandığında, herkes yatağının etrafında toplanmıştı.

Maro dehşetten kaskatı kesilmiş bir hâlde doğruldu. Komutan Remi, Len Usta, Ganji Usta, Şafak Köşkü’ndeki danışmanları hepsi oradaydı. Yüzleri sert sabah güneşinde ciddi görünüyordu. Arkalarında, yüzünde en ciddi ifadeyle Doktor Shu vardı.

“Doktorunuz bize durumunuzu bildirdi.” dedi Komutan Remi.

Sanki Maro küçük bir bebekmiş gibi çok yumuşak bir şekilde konuştu.

“Başkente, dönüş niyetinizi bildiren bir elçi gönderdik bile. Eşyalarınızı toplamak için bir gününüz olacak ve ardından eve gideceksiniz.”

Katıksız ve soğuk korku, Maro’nun vücudundaki her damara ve her çatlağa nüfuz etti. Konuşamıyordu.

“En azından Tuz Yolu’nu bitirsin...” dedi Ganji Usta sertçe. “Geriye pek bir şey kalmadı. Yapımının tüm sorumluluğu ilk oğla ait olmalı.”

“Hayır. Bu riski alamayız. Veliaht prens kaybedemeyeceğiniz kadar önemli.”

“Ama komutan...”

“Tünelin geri kalanını kazmak için bir ekip geride kalacak. Prensimizin yapacağı kadar kalıcı veya güvenli olmasa da şimdilik idare eder. İyileştikten sonra bitirmek için geri dönebilir.”

“Komutanım.” Ganji Usta’nın yumrukları öfkeyle titredi. “Bunun, prensimizin zaten lekelenmiş itibarına vereceği zararın farkındasındır. En önemli görevini bile yardım almadan tamamlayamadığını söyleyecekler, tıpkı ilk kelime büyüsü gibi.” Dönüp Doktor Shu’ya baktı. “Söyle onlara. Bunu yapabileceğini söyle!”

Doktor, Ganji Usta’ya bakmadı bile. Bunun yerine, etrafındaki herkese hitap etti:

“Prensimizin hayatı tehlikede. Büyüsünü kullanmayı hemen bırakmalı. Tuz Yolu’nu bitiremez.”

Kaledeki alaycı fısıltılar acıma fısıltılarına dönüştü.

“Sürekli bu kadar yorgun olmasına şaşmamalı...” dedi adamlar. “Zavallı şey, hem çok genç hem de çok zayıf.”

“Tahtı almaya layık mı? Bir ulusu yönetecek kadar güçlü mü?”

“Ejderhasından düşen, hanedanımızı kurtaramayacak kadar hasta bir imparatorumuz daha mı olacak?”

Maro bu fısıltılardan nefret ediyordu.

Terren saklanıyordu.

Maro onu her yerde aradı ve sonunda kalenin boş mutfaklarından birinde, bir masanın altında büzülmüş hâlde buldu.

“Sen!” diye hırladı. “Sen söyledin!”

Acıklı bir ses çıkardı ve daha da büzüldü.

Maro bir adım daha yaklaştı, aralarındaki bankı hafifçe kenara itti.

“Söz vermiştin. Sana güvenmiştim.”

“Seni korumaya çalışıyordum.” dedi kısık bir sesle.

“Korumak mı? Hayatımı mahvettin!” diye bağırdı Maro.

Küçük kardeşinin nefret ettiğini bildiği şekilde, gerçekten bağıırıyordu. Kendine engel olamadı. Öfkesi kömür gibi yanıyordu ve alevler gibi dışarı püskürmesi gerekiyordu.

“Biz aileyiz. Aileler birbirlerinin güvende...”

Tedirginlikle ciyakladı. Maro onu iki eliyle yakasından tutup masanın altından çıkarmıştı.

“Korunmaya ihtiyacım olmadığını söylemedim mi? Sadece zayıfların yardıma ihtiyacı olur! Ama ben! Zayıf değilim!” Kelimeleri bıçak gibi tükürdü. “Ben güçlüyüm. Bir gün imparator olacağım. Ordulara komuta edeceğim ve düşmanlarımızı diz çöktüreceğim!”

“Bunların hiçbirini asla istemedin!” diye sızlandı Terren.

Maro onu yakasından kaldırıp duvara yasladı ama yine de konuşmaya devam edecek cesareti vardı.

“Herkesi kandırmış olabilirsin ama beni asla kandıramadın. İmparator olmak istemediğini biliyorum.”

“İstemiyor muyum?” dedi Maro sertçe. “Kim demiş?”

“Sen dedin. Yazdığın o şiir. Sadece koşmak için doğmuş rüzgâr...”

Maro yüzüne vurdu.

Terren küçük ve dehşet dolu bir ses çıkarınca, Maro buna o kadar içerledi ki tekrar vurdu. Onu bıraktığında, Terren tekrar ayağa kalkma zahmetine bile girmedi. Ellerini başının üzerine koyup bir korkak gibi yerde öylece kaldı.

“Özür dilerim!” diye yalvardı titreyerek. “On kere özür dilerim. Yüz kere özür dilerim. Bin kere özür dilerim. Özür dilerim...”

“O şiiri *küçükken* yazdım!” diye bağırdı Maro. “Küçükken!” Karnına tekme attı.

“Artık çocuk değilim. Mührüm var. Büyüdüm ve imparator olmayı istiyorum!”

Tekrar tekmeledi.

“İstiyorum çünkü hayatım boyunca bunun için çalıştım. Onun için acı çektim çünkü başarılı olacağım!”

Bir tekme daha.

“Çünkü bu benim doğum hakkım!”

Üç tekme daha... Sonuncusu o kadar sertti ki kardeşini soğuk taşların üzerinde savurdu.

Terren hiç ama hiç kıpırdamıyordu. Artık ağlamıyordu bile. Tek yaptığı, sanki bu dünyadan yok olmaya çalışıyormuş gibi olabildiğince küçülmekti.

Her zaman çok zavallıydı.

“Belki sen de istemelisin!” dedi Maro ve yanından ayrıldı.

Kaleden aynı anda ayrıldılar. Eriet Dağları'nın gölgeli zirvelerinin ötesindeki kızıl gökyüzünde adeta öfke vardı. Leydi Sonbahar kuzeye, Tieza'ya, büyüklüğe doğru ilerlerken Terren'in yanından ayrılmadı.

Maro ise tam tersi yöne gitti.

40. BULUTLARDAKİ TAPINAK

İnzivamızın ilk birkaç gününü iyileşerek geçirdim. Siyah beyaz cübbeli ve maskeli Aolian müritleri, ücra kulübemize sade pirinç, baharatsız et ve içebileceğimden de fazla çay getirdiler.

Dağlarda, sarayda olduğumuzdan daha yüksekteydik ve burada daha da fazla yağan kar, çam dallarını beyaza boyuyordu. Pencerenin dışındaki manzara mutlu renkleriyle ışıldıyordu.

Yatakta uzanıp göğsümün ağrısının geçmesini beklerken, eskisinden çok daha az korktuğumu fark ettim.

Tensha'da, yeni gelin ve damatların bir Aolian tapınağında yarım bir ay yalnız kalmaları adettendi. Çiftlik işlerinden bu kadar uzun süre ayrı kalamayacağımız için köylerde pek uygulanmazdı ama şarkılarda sık sık bahsedilirdi. Bu yüzden bu geleneği saraydan çok önce duymuştum.

Aolian tapmakları, yalnızca sert yatakları ve basit yiyecekleri olan nadir konaklama yerleriydi. Kutsal mekânlarında mühür büyüünün kullanılmasına bile izin verilmiyordu. Amaç, yeni evli çiftlerin kendilerini sadece birbirlerine ve yeminlerine adanmak için iki hafta ayırmalarıydı. Düşünmek, Tanrı'ya dua etmek, atalara ibadet etmek ve tabii ki çocuk yapma eyleminde bulunmak için...

Terren'la inzivaya çekilmekle ilgili kâbuslar gördüğümü hatırlıyordum. Bir gece görüştüğümüzde neredeyse zor hayatta kalıyordum. "Birlikte iki hafta geçirdiğimizde ölürüm!" diye düşünmüştüm.

Ama şimdi, neredeyse ölümcül bir bıçak yarısından iyileşiyordum. Nedense bu olay bana cesaret verdi.

Dördüncü gün yatağımda doğrulmayı başardım. Terren ortalıkta olmayınca tapınakta olduğunu tahmin ettim.

Kışlık pelerinime sarınıp onu aramaya gittim. Her adım göğsümde yankılanan yeni bir acı, yaratıyordu ama acıyı görmezden geldim. Zaman tükeniyordu.

Böyle bir fırsat bir daha olmayacaktı. Düğün inzivamız sırasında sadece baş başa vakit yakalamakla kalmadım, aynı zamanda danışmanından da uzaktaydı. Hesin ondan çok daha dikkatliydi. Yaptığım her hareketi, söylediğim her yalanı fark ederdi.

Saraya dönmeden önce Terren’la yakınlaşmam gerekiyordu.

Terren’la paylaştığımız sade köşkten dağın ortasındaki tapınağa tırmandığım sırada botlarım bileklerime kadar kara batmıştı. Yüzyılların yüküyle bükülüp eğilmiş kadim çamların arasında soğuk bir sis tabakası vardı. Sis in ardında gölgeli, sade ve karla kaplı pagodaları görebiliyordum.

Burada her şey sessizdi. Siyah-beyaz giyinmiş Aolian müritleri avluda hayaletlerin sessizliği ve vakarıyla yürüyorlardı. Bilmediğim kadarıyla, aralarında gerçekten hayaletler olabilirdi ama ben ayırt edemezdim. Tapınağın basamaklarına gezgin ruhlar için meyve ve kuruyemişler bırakılmıştı, ancak sincaplar ve cıvıldaayan kar kuşları gelip bunları paylaşırdı.

Terren’ı gölete bakan bir köprüde bağdaş kurmuş otururken buldum. Her zamanki gri cübbesini giymiş ve kırmızı bir açelya kuşağı takmıştı. Elinde açık bir parşömen vardı ve yarısı yazılmış şiiri sudaki sazanları izlemek için yarım bırakmış gibi görünüyordu.

“Artık uyandığına göre...” dedi başını kaldırmadan “bana cevap vereceksin. Batı Sarayı’nda ne yapıyordun?”

Duyabilecek mesafede Aolian müritleri yoktu ama olsalar bile fark etmezdi. Müritler dünyevi işlerle ilgilenmezlerdi.

Köprüde, yaklaşık üç adım ötede yanına, daha önce cesaret edebileceğimden daha yakın bir yere oturdum.

“Söylersem, beni sonrasında öldürür müsün?”

“Ne söyleyeceğine bağlı.”

“Senin adına casusluk yapıyordum. Dış Saray hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirim ama ağabeyinin seni tahttan indirmek için çalıştığını biliyorum. Bu yüzden yardım etmek istedim. Batı Sarayı’nın hareketlerini öğrenmek için Sonbahar Ortası Töreni’nde karısıyla arkadaş oldum.”

Yakındaki bir çam dalından gölete bir kar öbeği düştü. Dalgaların yiyecek olduğunu sanan beş altı sazan, bir lokma kapmak için yüzeye üşüştü.

“Sana inanmıyorum!”

Sesine tehditkâr bir hava katmaya çalışıyor gibiydi ama sadece yorgun çıktı.

“Başka neden hayatımı onun yanma gitmek için riske atayım ki? Kesinlikle bana yatak odası teknikleri öğretsin diye değil.” Utanmış görünmeye çalışarak başımı eğdim. “İmparatoriçe Güneş’in önünde söylediklerimin yalan olduğunu sen de biliyorsun.”

Bunu düşünürken sessizdi.

“Silian’ın sana güvenmesini nasıl sağladın?”

“Onun için seni gözetleyeceğimi söyledim. Seni zalim bulduğumu söyledim ki öylesin ve imparator olmandan korktugumu, bu yüzden Prens Maro’nun senin yerine geçmesine yardım edeceğimi söyledim.”

“Gerçekten kimin tarafında olduğunu nasıl bileceğim?”

Bu soruya hazırlıklıydım. Sesimi tereddütlü, mahcup bir tonda çıkardım:

“Çünkü saraydaki diğer herkes gibi benim isteğim de...”

Güç. O kelimeyi söylemedim. Kendi çıkarımlarını yaptığına inansa daha iyiydi.

“Tacı sen devralırsan, ben imparatoriçe olurum. Maro devralırsa, olmam. Bu kadar basit.”

Kahkahalarla gülmeye başladı. Bıçakların birbirine sürtünmesi gibi bir sestti.

“Ve ben de sende daha fazlası varmış gibi hissettim. Düğün gecemizdeki tüm o saçmalıkların ne olduğunu son birkaç gündür merak ediyordum ama çok sıradan bir şey çıktı. Çok tahmin edilebilir.”

Sazanlar suda tekrar dağıldı. Yoncaların ve nilüferlerin altına geri saklandı.

“Trajik, değil mi? En sıradan köylü bile sarayın baştan çıkarıcılığına kurban gidiyor.”

Onu düzeltmedim. Benim onu öldürmeme yardım ettiği sürece, hakkımda istediği varsayımda bulunabilirdi.

“Öyleyse seni bunun için öldürmeyeceğim!” dedi, kararını benden çok kendine söylercesine. “En azından henüz değil. Dünyadaki tüm bıçaklar bende, bu yüzden casuslara ihtiyacım yok, özellikle de kız casusa... Fakat bunun nereye varacağını merak ediyorum. En azından biraz eğlenmeyi bekliyorum.”

Ölmeyeceğimi yüksek sesle teyit edene kadar ne kadar gergin olduğumu fark etmemiştim. Elbise kollarımın altındaki yumruklarımı gevşettim.

“Sana sormak istediğim bir şey var.” dedim.

Kaşlarını kaldırıp sertçe baktı. Siyah gözleri kömür gibi yakıyordu.

Onu yine merakla cezp etmişim. Ülkede ona soru sormaya ne kadar az insanın cesaret edebildiğini merak ettim.

“Taç giyme törenin...” dedim sessizce, endişeli bir şekilde konuşuyormuşum gibi görünmeye çalışarak. “Bunca zamandır merak ediyordum, neden tek başına yapacaksın?”

Ejderhanın evcilleştirilmesi hakkındaki tüm efsaneleri duymuştum. Hepsi de ejderhaların kelime büyüsüyle evcilleştirilemeyeceği için tehlikeli olduğunu söylüyordu. Prensler sadece mühür büyülerinin gücüne ve müttefiklerine güvenmek zorundaydı.

Başlangıçta, gelenek henüz yeniyken, mühür taşıyan prenslerin dörtte biri tacı ele geçirmeye çalışırken ölüyordu. Çok daha sonra bu konuda daha stratejik davrandılar. Daha uzmanlaşmış ordular, daha karmaşık silahlar kullanmaya başladılar. Gelecek nesillere aktarılacak taktik ve teknikler kaydettiler. Yine de ölüm oranı yüksekti.

Bir taç giyme töreninde iki prensin öldüğü bile olmuştu. Prens Arwa, babasının taç giyme töreni sırasında arenada bulunmuş, hayırlı evlat olması nedeniyle kendi büyüsünü kullanarak ejderhayı evcilleştirmesine yardım etmişti. Ejderha oğlu öldürmüş ve bir ay bile geçmeden yeni tahta çıkan İmparator Zhaowei ise kederinden ölmüştü.

Terren sabırsız bir ses çıkardı.

“Ölmemi isteyen bolca insan var. Koruyucum geçerli değilken arenaya birini sokacak kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Ama en azından güvendiğin birkaç kişi vardır. Seni destekleyeceğinden emin olduğun kişiler.”

“Güçlü olmanın ayrıcalığı Wei, güvene bel bağlamam gerekmemesi.”

Güven kelimesini zehirmişçesine tükürdü.

Bir süre daha sessizce oturduk ve sonra tapınağa dua etmeye gitti. Bana öldürücü şiiri için malzeme verdiğinin farkında değildi.

41. KAR FIRTINASI

Konaklama yerimize bitişik, güneş ışığı alan bir çalışma odası vardı ve Terren günlerinin çoğunu orada okuyarak ve savaş cepheleri, hanedanın depoları veya uzak eyaletler için yazdığı büyüler üzerinde çalışarak geçirirdi. Bazen dua etmeye tapınağa ya da tahmin ettiğim gibi, sazanları beslemeye giderdi bazen de karla kaplı ormanda tek başına yürüyüşlere çıkardı. Bu yürüyüşlere ilham bulmak için çıkıyor olmalıydı çünkü geri döner dönmez kalemini hemen eline alırdı.

İnzivamız sırasında bana pek zarar vermedi. Verdiğinde de yüzeyseldi. Sanki yapmak istemediği ama yine de yapmak zorunda olduğu bir şeymiş gibi... Mesela patikadaki yaprakları süpürmek gibi... İşkence yöntemlerinde her zamanki yaratıcılığından eser yoktu, gözlerinde ışık yoktu. Beni sadece keser, onarır ve son verirdi.

Geri kalan zamanlarda, sanki hiç yokmuşum gibi görmezden gelirdi.

Şarap içerdi. Hem de bol bol... Bunu tapınağın sınırları içinde asla yapmazdı. Aolian öğretilerine göre bu tür zevklerle izin verilmezdi ama her iki akşamda bir, birkaç şişesini çok uzak olmayan sessiz, gizli bir uçuruma götürürdü. Bunu biliyordum çünkü bir gece uyumak için yatağımıza gelmedi, ben de onu aramaya gittim. Onu, bulutların içine uzanan dik bir eğimin hemen yanında, çıkıntılı kayanın üzerinde baygın hâlde yatarken buldum.

Onu aşığı itmeyi düşünüm ama Aricine Koruyucusu'nun onun ölmesine izin vermeyeceğini biliyordum. Belki turnanın-kine benzer kanatlar çıkarırdı, belki de sis gibi yumuşak bir şekilde yere indirirdi. Büyük ihtimalle, en başta ona dokunmamı engellerdi. Her halükarda uyanır ve kafamı keserdi.

“Ne kadar haksızlık!” diye düşünmeden edemedim. İçimizdeki en şeytani kişiler aynı zamanda en yenilmez olanlardı.

“Sabırlı ol. Cariyenin silahını kullan.” Onu uçurumdan atmak yerine, görev bilinci olan bir eşin kocasına yapacağı gibi ona çay götürdüm. Göğsümde hâlâ zonklayan acıya katlanarak dağıdaki tapınağı kadar yürüdüm ve zencefil, çam kabuğı ve balı kaynattım. Sonra bunları bambu yapraklarına sarılı sade yapışkan pirinçle birlikte ona geri getirdim.

Çaya ve yemeğı hiç dokunmadı ama beni götürdüğüm için cezalandırmadığından, bilhassa odamıza dönmeyi başardığı geceler olmak üzere, diğere geceler de çay götürmeye devam ettim.

Bir kaplanı evcilleştiriyormuşum gibi hissettim.

Tek istediğı etimi parçalamak olan vahşi, kuduz bir kaplan ama ona ödöl getirmeye devam edersem, beni tanımaya başlar mı? Beni, güçlü olsa ve kimseye güvenmeye gerek duymasa bile güvenilebilecek biri olarak görmeye başlar mı?

İnzivamızın bitmesine birkaç gün kala bir kar fırtınası çıktı. Fırtına başladığında tapınaktaydım ve iki Aolian müridi yanıma yaklaştı.

İçlerinden biri, “Olağandışı büyüklükte bir kar fırtınası olacağına dair işaretler var.” dedi siyah maskesinin arkasından. “Gökyüzünde mor bir yılan gördük ve donmuş kiraz kuşunun ıslığını duyduk.”

“Odanıza yiyecek götürmenizi öneririz.” dedi diğeri beyaz maskesinin arkasından. “Birkaç gün yetecek kadar. Odanızdan çıkmanız zorlaşabilir.”

Terren, fırtınanın başlangıcında uyanık değildi. Bir önceki gece bol miktarda şarap içmiş ve yatağında kaya gibi uyumuştı. Pencerede tek başına oturmuş, ellerimin arasındaydı sıcak bir fincan çay tutarak sabahın hafif esintilerinin öfkeli ve vahşi bir şeye dönüşmesini izliyordum. Gökyüzünün, içeri girmek için çığlık atan bir canavarmış gibi tavanlara ve pencerelere vuran bir şeye dönüşmesini... Kör edici beyazlık yüzünden pencereden beş adım ötedeki çam ağaçlarını bile göremiyordum.

Kitaplarda ve Maro’nun günlüklerinde böyle karlar okumuştum ama ilk kez görmek sihir gibiydi. Kapıyı hafifçe araladım. Anında rüzgâr uğuldayarak içeri girdi ve elimi dışarı uzattığım bir saniye içinde buz gibi beyaz yumakla doldu. Gülererek, “Keşke Bao’ya göstermek için eve götürebilseydim!” diye düşündüm.

Fırtınanın ikinci günü sabah uyandığımda Terren gitmişti. Öyle aceleyle gitmişti ki kışlık pelerinini bile almamıştı. Hâlâ kapının yanında asılı duruyordu.

Dışarıda ayak sesi yoktu. Attığı her adım anında kara gömülürdü ama gittiği yer konusunda bir şüphem vardı.

Dağın zirvesine giden yol tehlikeliydi. Bir kol mesafesi ötesini zar zor görebiliyordum ve tipi yanaklarımı, ellerimi ve hâlâ ağrıyan göğsümü acıtıyordu. Tapmağa varmadan önce iki kez kendimi kaybettim.

Avluya yaklaşırken belli belirsiz bir silüet gördüm.

“Terren!” diye bağırdım şiddetli rüzgârların arasından.

Beni duymadı.

Yaklaştım. Ancak üç adım kala onu net bir şekilde görebildim. Göletin kıyısında çömelmiş, üzerinde hâlâ sabahlığıyla,

elinde bir hançer tutuyordu. Karı sertçe kazıyordu ama hiçbir ilerleme kaydedemiyordu. Fırtına, açtığı her çukuru anında dolduruyordu.

Uzun zamandır dışarıda olmalıydı. Buz çoktan üzerini kaplamış, saçları, sırtı ve yakası bembeyaz olmuştu.

“Terren!” dedim tekrar.

Davranışları, bana Maro’nun hikâyesindeki korkmuş çocuğu hatırlattı.

“Tapınağa gel!”

Beni fark etmedi.

“Burada donacaksın!”

Aricine Koruyucusu mu onu soğuktan korudu?

Bıçağıyla kesmeye devam etti.

“Terren, balıklar zaten içeride.”

Nihayet başını kaldırıp baktı.

“Gel!” dedim. Pelerinini verdim ama giymedi. Onunla ne yapacağını bilmiyormuş gibi kollarında sıkıca tuttu ve aptalca peşimden geldi. Onu diz boyu karın içinden sonunda tapınağın kapılarından güvenle geçene kadar yürüttüm.

Hesin, “Bir yaz şeftali bahçesindeki tüm sazanları zehirledi.” demişti. İlk başta inanmıştım. Terren birçok şeyi öldürmüştü. Çok ama çok insanı öldürmüştü. Biri gelip bana koca bir şehri katlettiğini söylese, bir an bile sorgulamazdım. Ama o balıkları öldürmemişti!

Bu, Maro’nun günlüklerine yazdığı son kayıtlardan öğrendiğim en şaşırtıcı şeydi. Terren’in şiirini bu olay olmadan yazabileceğimi sanmıyordum.

Tapınağın taş kapılarının içinde, fırtınanın gürültüsü yerini huzurlu bir sessizliğe bırakmıştı. İçeride birkaç mürit, ahşap bloklarla klasik metinleri kopyalıyordu. Bazıları, sekiz bacaklı ve güneş gibi yeleli bir taştan canavar olan devasa Ao heykelinin yanında diz çökmüştü. Diğerleri ise kartal kanatları ve

parlayan aylar gibi pulları olan oyma balık yani Li'nin heykeline tütsü sunuyorlardı.

Salonun etrafına yayılmış, alçak ve lake seramikten yapılmış birkaç büyük akvaryum vardı. Her biri bir masa genişliğindeydi ve her birinde birkaç düzine sazan vardı.

Terren, onlardan birinin yanında dikilmiş, boş boş suya bakıyordu.

“Fırtınanın başlangıcında buradaydım.” diye açıkladım ona. “Kar fırtınası olacağını duyduğumda, müritlere balıkları içeri alıp alamayacağımı sordum. ‘Balıkların iyi olacağını’ söylediler. Daha önce dağda birçok kış atlatmışlardı ama sonunda bana yardım etmeyi kabul ettiler.”

Hiçbir şey söylemedi ve ilk başta sessiz büyülerinden birini yaptığını sandım. Sonra soğğun ona gerçekten zarar vermiş olabileceği aklıma geldi. Dudakları mavi, yüzü buz kadar gri, kirpiklerinde hâlâ karlar vardı. Koruyucu büyüündeki harfler bile normalden daha yavaş dönüyor gibiydi.

Bir an onu içeri getirdiğime pişman oldum. Fırtınada dışarıda bıraksaydım belki ölürdü. Koruyucusunun onun ölmesine izin vereceğinden şüpheliydim ama yine de düşünmeden edemedim.

Alevleri onu ısıtsın diye salondaki mangallardan birini onun yanına taşıdım. Etrafımızda, Aolian müritleri, sanki bu dünyadan değilmişiz de sadece hayaletmişiz gibi ritüellerine devam ediyorlardı.

“Neden?” dedi Terren sonunda sessizliği bozarak.

Balığı kurtarmaktan bahsettiğini varsaydım.

“Bilmiyorum...” diye cevapladım dürüstçe.

Belki de bilinçaltımda benden bunu yapmamı isteyeceğini bildiğimden ve cariyenin silahını kullanma şeklim buydu. Belki de çocukken yazdığı şiirin hatta Hesin'in hikâyede anlattığı

özetinin beni etkilemiş olmasındandı. Hayatım seninkinden küçük olabilir ama mutluluk dolu ve yaşamaya değer.

Belki de bu kadar çaresiz göründükleri içindi.

“Dışarıda iyi olsalar bile seçme şansları olsaydı daha sıcak bir yere gideceklerinden şüphem yok...” dedim. “Onları oraya hapseden, merhametimize bırakan, fırtınayla yüzleşmeye zorlayan bizdik. Bu yüzden fırtına geldiğinde, onları güvenli bir yere götürmemizin bizim görevimiz olduğunu hissettim.”

Tekrar sessizliğe gömüldü. Bir süre sonra, sonunda bir fincan tutabilecek kadar ısınmış göründü. Bu yüzden ona zencefil çayı götürdüm. Saçına tutturduğu gümüş iğneyi çıkarıp fincana batırdı. Koruyucu büyüü onu zehre karşı bağışık kılıyordu ama muhtemelen niyetimi test etmek istemişti.

İğne kararmayınca, küçük ve titrek bir yudum aldı. Başka da bir şey söylemedi.

42. GÜVERCİNLERLE PAZARLIK

Tapınak yoğun bir sisle gizler kendini,
Hiçbir şey yanamaz burada. Hiçbir şey hatırlanmaz.
Güneş de yorulursa bizim gibi,
Dinlensin bütün ışığın karıştığı bu noktada.

GUAN MARO, AÇELYA HANEDANI, 628 YILI
(ÖLÜMÜNDEN SONRA DERLENMİŞTİR)

Eriet Dağları'ndaki ayrılıklarının ardından, Maro üç yıl sonra kardeşi hakkında tekrar yazdı. Aolian tapınağının derinliklerinde bulut değneğiyle çalışarak geçirdiği sise uyanmış bir yaz sabahını anlatmıştı. Asa bir kılıç değildi; ruhani ve hafif olan her bir teknik, savaşmak için değil meditasyon için tasarlanmıştı. Denge. Konsantrasyon. Soyutlanma.

“Majesteleri...” dedi biri onu ürküterek.

Bu, uzun yıllardır duymadığı tanıdık bir sestti. Maro yere indi, asasını indirdi ve ziyaretçiye döndü.

“Siming! Seni görmek ne güzel!”

Tapınağın sayısız meditasyon odasından birinde çay içmeye gittiler. Pencere pervazından Ao ve Li'nin küçük tütsü kapları onlara bakıyor, çam dumanı ve kutsal otlar kokuyordu.

Song Siming huzursuzca kıpırdandı.

“İyileşmenin bir parçası olarak dünyevi işlerle ilgilenmemen gerektiğini biliyorum ama yine de yüzünü göstersen iyi olur.”

Maro sevgiyle güldü.

“Seninle konuşmam bile yasak, değil maskemi çıkarmak...”

“Onların kurallarına tabi değilsin. Sen veliaht prensisin majesteleri, mürit değil!”

“Bu onların âdetlerine uymadığım anlamına gelmez.”

Siming, muhtemelen Maro'nun bol Aolian cübbesine, beyaz maskesine ve mistik metallerden yapılmış ve sırtına bağlı asasına bakmamak için gözlerini indirdi.

“O zaman seni tapınaktan ayrılmaya ikna etmek zor mu olacak?”

Maro hemen endişeyle kaskatı kesildi. Doktor Shu, tamamen iyileşene kadar rahatsız edilmemesini emretmişti. Eğer Siming emirlere karşı çıkıp buraya kadar gelmişse, geçerli bir sebebi olmalıydı.

“Zor olmayabilir...” dedi temkinli bir şekilde. “Getirdiğin haberlere bağlı.”

Siming ellerini zencefilli çayının etrafına koyup aceleyle konuştu. Terren son üç yılını Tieza'da geçirmişti. İlk zamanları büyü eğitimiyle geçirmiş ancak sonunda imparatorluğun tartışmalı kuzey bölgesini geri almıştı. Şimdi yavaşça doğuya doğru ilerliyordu ve bir dizi askeri başarı da peşinden geliyordu. Ona “Kış Ejderhası” diyorlardı.

“Şimdi eskisinden daha fazla...” dedi Siming. “Herkes majestelerinin varisini değiştireceğini düşünüyor. Sadece bu da değil, ona baskı da yapıyorlar. Büyük sülalelerin bazı liderleri, ikinci oğlun başarılarını açık açık öven mesajlar gönderiyorlar.”

“Anlıyorum.”

Maro ellerine baktı. Bunların hiçbiri onu şaşırtmamıştı.

“Majesteleri, Terren'in grubunun sizi devirmeyi ne kadar uzun zamandır planladığını benim kadar iyi biliyorsunuz! Yakında başaracaklarından korkuyorum.”

“Öyleyse başarsınlar.”

“Ne?” Siming fincanını öyle sertçe yere vurdu ki çay haliya sıçradı. “Mücadeleden vazgeçeceksin öyle mi?”

Maro pencereden dışarı baktı. Tapınak sakindi. Çamların arasından geçen sis durgundu. Kendi kalbi bile yıllardır

olduğundan daha sakindi. Baş ağrıları hâlâ ara sıra geliyordu ama eskisi kadar şiddetli değildi.

“Kardeşim her zaman benden daha zeki olmuştur. Daha nazik ve ulusun ihtiyacı olan onun büyüğü... Burada olduğum süre boyunca bunu uzun uzun düşündüm. Belki de onunla asla savaşmamam gerektiğini düşündüm. Belki de bu sadece başkasının savaşıydı ve bana kendi savaşımış gibi düşündürmüşlerdi.”

Sadece koşmak için doğmuş rüzgâr.

“Daha nazik mi?” Siming inanmaz bir şekilde tekrarladı. “Guan Maro, eğer geri dönüp siyasi kontrolü hemen geri almazsan, Tensha zalim ve gaddar bir tiranın eline düşecek!”

Maro, anlamayarak arkadaşına döndü.

“Zalim mi?”

Siming’in eli titremeye başladı.

“Öyleyse gerçekten duymadın.”

Her şeyi anlattı ve hepsi Hesin’in anlattıklarıyla aynıydı. Sarayın içinde, her yerde ölü hayvanlar vardı. Kafaları kesilmiş ayçiçeği tavşanları, ölü güvercinlerle dolu odalar, küçük suçlar için sağda solda derileri yüzülerek, dilleri kesilerek veya kalplerinden bıçaklanarak cezalandırılan hizmetkârlar... Sarayın dışında, savaş alanında, sonbahar yaprakları gibi yığılan kafalar ve kopmuş uzuvlar. Sokaklarda nehirler gibi akan kan...

“Hayır!” diye fısıldadı Maro.

Bir kez daha hayal edebileceğinden daha derin bir uçurma düşüyormuş gibi hissetti. Maskesini çıkarıp doğruca saraya gitti.

Konseyi aynı gün öğleden sonra toplandı. Hocaları, arkadaşları ve eski müttefikleri, yeni yerleştiği Batı Sarayı’nda toplanmıştı. Salon hâlâ büyük ölçüde boştu ama bazı hizmetkârlar

artık boş olan Şafak Köşkü'nden saksılar dolusu boru çiçeği getirmiş ve burayı en azından biraz yuva gibi göstermişlerdi.

“Onunla görüşmemelisin!” dedi Ganji Usta. “Çok tehlikeli.”

“O benim kardeşim” dedi Maro şaşkınlıkla.

Bir parçası söylenenlere hâlâ inanmıyordu. Sürekli korkan, yüksek sesler çıktığında saklanan, kılıcı bile kaldırmakta zorlanan çocuk, Siming'in tarif ettiği şeye nasıl dönüşmüş olabilirdi?

Harem Ağası Umei iç çekti.

“Majesteleri, müzakere etmek için Doğu Sarayı'na dört elçi göndermiştik. Tek isteğimiz, iktidar uğruna masumlara zarar vermemesi, daha barışçıl bir şekilde savaşmasıydı. Alay eder gibi dördünü de öldürdü.”

Maro dudağını ısırdı.

“Ama bana zarar vermez. Bu konuda bana güven.”

Buradaki kimse Terren'i onun kadar tanııyordu. Maro'yu görevlerinden uzaklaştıranın Doktor Shu değil, Terren olduğunu bilmiyorlardı ve bunu da sadece onu korumak için yapmıştı. Onlara anlattığında, odadaki herkes şüpheyile birbirlerine baktı.

“Eğer buna inanıyorsan, umduğum kadar olgunlaşmamışsın.” Ganji Usta'nın çatık kaşları yıllar geçtikçe daha da uzlaşmaz bir ifade almıştı. “Maro, uzun zaman önce, onunla taç arasında duran tek şeyin sen olduğun konusunda uyarmadım mı? Kardeş kardeşe ihanet eder. Kan kanı unuttur. Örnek istiyorsan tek yapman gereken babana bakmak, o da...”

“Saygısızlık etmek istemem, Ganji Usta ama Terren bizim babamız gibi değil!” Maro, sürekli kendinden önce gelenlerle kıyaslanmaktan bıkmıştı. “Ben de değilim.”

Korkunç derecede soğuk ve bir gece masalı gibi dekore edilmiş olan Doğu Sarayı'na uzun bir yürüyüş mesafesi vardı.

Sarayın tüm silah depolarında olduğundan daha fazla kılıç, buz sarkıtları gibi havadaydı. Maro tek başına içeri girerken titredi.

Ana salonda, birçok sade sütunun altında Terren, zambaklar ve kılıçlardan oluşan bir tahtta yüksekte oturuyordu. Solunda uzun yıllardır eğitmeni olan Long Usta, sağında ise hadım An Sui vardı. Etrafını bir düzine muhafız ve silahlı personel sarmıştı.

“Kardeşim!” dedi Maro tereddütle. “Benim.”

Terren ne ona baktı ne de konuştu. Gözleri sadece pembe ayakları kürsüden çıkan bir incir ağacının dallarına bağlanmış üç düzine canlı güvercindeydi.

“Gücü arzuluyorsun. Tahtımı arzuluyorsun. Bunu... Bunu anlıyorum.”

“Belki sen de istemelisin.” demişti yıllar önce öfkeyle. Bunun bir parçasının kendi hatası olduğunu biliyordu.

“Ama Terren, yalvarıyorum sana, benimle savaş. Sadece benimle. Masumları buna bulaştırma. Hayvanları, sivilleri, hizmetkârları rahat bırak.”

Damarların Tensha’nın akan nehirleri, atan kalbin başkenti, derin dağları ve bereketli vadileridir. Tapınakta geçen üç yılda ulusun başına bunlar geldi. Maro nasıl yine başarısız olmuştu?

Sessizlik...

Terren hâlâ ona bakmıyordu.

“Konuş benimle!” diye bağırdı Maro çaresizce. “Aptal numarası yapma! Söylediklerimin her kelimesini anlayabildiğini biliyorum...”

刀/Dao mührü parladı. Tavandan bir bıçak süzüldü, doğrudan bir güvercinin sırtına girdi ve diğer taraftan çıktı. Kuş ve bıçak havada süzülerek Maro’nun ayaklarına düştü.

Maro bir an konuşamadı bile. Sonra şaşkınlığı öfkeye dönüştü.

“Delirdin mi? Ataların yaşadığı toprağı nasıl böyle küçük düşürürsün? Nasıl bu kadar utanç verici davranabilirsin? Sen

bir Tensha prensisin, canavar değil! Beni aksi yönde ne kadar ikna etmeye çalışsan da inanmayacağım!”

Güm.

Yanına bıçaklanan başka bir kuş düştü. Beyaz tüyleri kırmızı kana bulanmıştı.

“Sana Tieza’da ne oldu?” diye fısıldadı Maro, sesi titreyerek. “Dao mührünü elde ettikten sonra nihayet gücün tadını mı aldın ve kullanmak o kadar hoşuna gitti de duramadın mı? Yıllarca kendini zayıf hissettikten sonra sonunda güçlü mü hissettin? Yıllarca kendin korktuktan sonra sonunda başkalarını korkutabileceğini mi fark ettin?”

Ayaklarının dibine üç ölü güvercin daha düştü.

Maro’nun kafasında panik ve çaresizlik dolaşıyor, doğru düzgün düşünmesini zorlaştırıyordu.

“Öyleyse neden?” diye sordu boğuk bir sesle. “Sana... Sana vurduğum için mi?”

Bu sefer bir bıçak fırtınası başladı. Tavandan aşağı uçarak kalan kuşların içinden geçiyorlardı. Birkaç saniye içinde Maro kanlı tüyler, ıslak bağırsaklar ve cansız gagaların saldırısı altında kaldı. Kusacakmış gibi hissetti.

“Prensimiz artık sohbet edecek durumda değil!” dedi An Sui, “Ve gitmeni öneriyor.”

“Kardeşim kendi adına konuşabilir!” diye çıkıştı Maro.

“Prensimiz gitmenizi öneriyor!” dedi hadım biraz daha yüksek sesle.

“Gitmiyorum. Terren, konuş benimle!”

İlk oğul ve varis olduğu için onu oradan çıkarma yetkileri yoktu. Fakat Maro, soğuk bir dehşetle kardeşini çıkarma yetkileri olduğunu fark etti. Hadımlar eğilip birbirlerine bir şeyler fısıldadılar. Birkaç dakika sonra, muhafızlar kürsüye çıkıp Terren’ı dışarı çıkardılar ve Maro’yu boş salonda, tam kafasına hedef almış on bin bıçakla baş başa bıraktılar.

Bundan sonra Terren’la görüşmek çok daha zor oldu. Maro ne zaman Doğu Sarayı’na gitse her seferinde bir bahaneyle geri çevrildi.

“Prensimiz başkentte.”

“Prensimiz önemli bir toplantıda.”

“Prensimiz hasta ve dinleniyor.”

Gönderdiği mektuplar alınsa da asla cevaplanmadı. Maro kendisini Terren’in mı yoksa danışmanlarının mı reddettiğini bilmiyordu. Belki de her ikisiydi.

43. KOPAMAYAN BAĞLAR

Bin Nilüfer Gölü'ndeki çardaklardan birinde bir konsey toplantısında, "Onu durdurmanın en kolay yolu" dedi Ganji Usta "öldürmektir. Nasıl yaparsak yapalım, imparator öfkelenecek ve bir suikasttan şüphelenecek ama tek yapmamız gereken bizim prensimizin bundan sorumlu tutulmamasını sağlamak."

"Suçu ben üstlenebilirim." dedi Len Usta.

Artık o kadar yaşlanmıştı ki saçları bembeyazdı.

"Uzun zamandır Maro'nun kılıç ustasıyım, bu yüzden majesteleri ihanetime inanacaktır. Hanedanlığa bu kadar uzun süre hizmet etmek benim için bir şerefti ve onun uğruna ölmek daha büyük bir şeref olacak."

Masanın etrafındaki herkes başını onaylarcasına sallamaya başlayınca Maro dehşete düştü. Ellerini yumruk yaparak hızla ayağa kalktı.

"Kimse hiçbir şey uğruna ölmüyor. Kardeşimi öldürmeyeceğiz!"

"O kötü niyetli" dedi Ganji Usta.

"O ailemizden!"

"Senin için kan aile değil, vatan demektir. Her şeyden önce Tensha'ya hizmet etmiyor musun?"

Maro'nun tek yapabildiği düzenli nefes almak, bir yetişkin ve unvan sahibi gibi konuşmaya devam etmekte.

"Ganji Usta, bunu yaptığımı biliyorsun. Hayatım boyunca ona hizmet ettim. Tüm hayatımla."

Yol ve su kanalları inşa ettiği o yıllar, dağlarda geçirdiği, yorgun düştüğü o aylar... Maro hâlâ dilindeki kanın tadını alabiliyordu. Tensha ondan istese, tüm bunları tekrar yapardı.

Ganji Usta'nın kara gözleri acımasızdı.

"Ülkenin zorbalıkla, kılıçlarla yönetilmesini engellemek için ne verirdin?"

"Ben... Ben her şeyi verirdim."

"O zaman kopamayan bağların düşüncelerini bulandırmasına izin vermeyeceksin!"

Kopamayan bağlar... Maro koltuğuna gömüldü. İlk içgüdü suçlamaları reddetmek, Ganji Usta'ya yanıldığını söylemekti ama yapamadı. Bunların doğru olduğunu iliklerine kadar bilirken yapamadı.

Tensha'yı yağmalayan, yoluna çıkan her şeyi öldüren başka biri olsaydı, anında idam fermanını yazardı. Eğer tüm o hizmetkârlara işkence eden kişi sevdiği bir danışman veya arkadaşı Siming, Mei Yu bile olsaydı kılıcı bizzat kendisi indirirdi.

Küçük kardeşi dışında herhangi biri olsaydı, çoktan doğru olanı yapmış olurdu.

"Başka bir yol var..." dedi sessizce. "Onun imparator olmasını sağlayacağız."

Gözleri odayı taradı, sırayla danışmanları, müttefikleri ve arkadaşlarıyla göz göze geldi.

"Siyasi oyunu oynar ve kazanırız. Büyümü tekrar kullanabilecek kadar iyileştim ve görevlerime devam ederim. Büyük Kanal'ın genişletilmesi gerekiyor. Aricine Nehri'ne yeni köprüler gerekiyor. Tian Şehri'nin yeni bir limana ihtiyacı var. Tuz Yolu'nun da düzgün bir şekilde bitirilmesi gerekiyor. Yıllar önce inşa ettiğimiz tünelin meyvelerini şimdiden alıyoruz ve daha da geliştirdiğimizde daha da fazlasını elde edeceğiz. Tüm bunlar, babamızın grubumuz hakkında olumlu fikirleri olmasına katkıda bulunacak."

Hâlâ istediği kadar yetişkin gibi konuşamıyordu ancak masadaki baş sallamalarından bu konuda daha iyiye gittiğini anlıyordu. Song Sülalesi ve Qi Sülalesi'nin liderlerine döndü.

“Ben görevdeyken, yeni korsanlık tehdidiyle başa çıkması için kuvvetlerimizin bir kısmını Güney Denizi'ne göndereceğiz. Babama askeri gücü korumak için Dao mührüne ihtiyacımız olmadığını göstereceğiz.”

Sonra Harem Ağası Umei ve Xilang valisi Hai Vinda'ya döndü.

“Merkezde kalan bizler müttefik edinmeye ve destek toplamaya odaklanacağız. Büyük Sülaleleri memnun edeceğini düşündüğünüz politikalar geliştirin. Yerine getirebileceğimi düşündüğünüz vaatlerde bulunun. Terren'in eylemlerini yüzeyde görüldüğü gibi çok insanın hoş gördüğü konusunda emin değilim. Muhtemelen ona karşı olanlar düşündüğümüzden daha fazla ama tek sorun, güçlü bir muhalefet olmadan gerçek fikirlerini ifade etmekten korkuyor olmaları.”

Daha fazla onaylarcasına baş sallama gördü. Maro bu sefer, yaşlı eğitmeni Len Usta'nın bile ona onaylayarak baktığını fark etti.

Her şeyin yolunda gittiğini düşünmüştü ama toplantıdan sonra Ganji Usta geride kaldı.

“Eğer iş oraya gelirse, başka seçenek olmazsa bunu yapabilecek misin?”

Kullandığı ses tonu, Maro'yu yeniden penceresinin ötesindeki boru çiçeklerine bakan ve bir sopayla yanağına vurulan küçük bir çocuk gibi hissettirdi. “Bunu” derken ne kastettiğinden şüphe yoktu.

“Eğer gökler beni gerçekten ülkemle kardeşim arasında seçim yapmaya zorlarsa, cevabımın ne olacağını zaten biliyorsun, Ganji Usta.”

Maro, yıllarca alternatif planını yani siyasi oyunu sürdürdü. Bazen kazandığını hissediyor bazen de etmiyordu ama Terren'in elinden ölen veya işkence gören biriyle ilgili her yeni ihbarla, doğru kararı verip vermediğini sorguluyordu.

“Ölümleri benim suçum mu?” diye yazmıştı kederli bir şekilde, Terren'in çayını döken hizmetçi Cilla, önünde eğilme-yi unutan hadım Tanse, atına çarpan bir Xilang sakini için... Müttefiklerinin kardeşini öldürmesine izin verseydi, hepsinin ölümleri önlenebilirdi. “Kopamayan bağlar... Hocam haklı mı? Bu bağlar beni zayıflattı mı? Tensha için doğru olanı yapamayan, vatandaşlarımın gözlerinin içine bakmaya layık olmayan birine mi dönüştürdü?”

Tüm bu dalavereler ve gizli çatışmalar arasında bir gün Isan da büyüsunü elde etti.

Maro'nun tüm müttefikleri üçüncü oğlun gücünden memnundu. Saray ziyafet çekerken ve 果/Guo mührünü kutlarken, “Bizim için bir tehdit değil.” dediler. “İmparatorun tercih edeceği bir mühür değil. Terren bizim tek düşmanımız olmayı sürdürüyor.”

Isan kutlama salonunda değildi. Akşam yaklaşırken Maro onu terasta, korkuluğun arkasındaki ejderha halısının üzerinde tek başına otururken buldu.

“Sana katılabilir miyim?”

Üçüncü oğul, onu gördüğüne şaşırmıştı ama mutlu oldu.

“Ağabey! Elbette!”

Yan yana oturdular. Gece kuşlarının köşklerin çatılarında uçuşunu ve tepedeki yıldızların yavaşça dönüşünü izlediler. İkisi hiç yakın olmamıştı. Şeftali bahçesinde birkaç yıl geçirmiş olsalar da yaşları arasındaki fark, oynayamayacakları kadar fazlaydı. Yine de bir şey Maro'yu onu görmeye zorlamıştı.

Isan ertesi gün gidecekti. Ağabeylerinin gittiği kadar evden uzakta kendi seferlerine gönderilecekti.

“İlk nereye gideceğini biliyor musun?” diye sordu Maro. “Senin büyüne bakılırsa, kıtlık yardımına gideceğini varsayıyorum. Nama Bölgesi’nin son yıllarda çok kötü etkilendiğini duydum. Sadece geçen kış on binlerce çiftçi hayatını kaybetmiş.”

“Babam beni eski başkentin yakınında istiyor. Borçların geri ödemelerine öncelik veriyor. İşletmeleri olan büyük sülaleler, kendilerine yeni bağlar ve erik bahçeleri yapmamız için bize baskı yapıyor. Ondan sonra da hazinemizi doldurmak için Tuz Yolu’ndan kayısı ve altın sarısı muşmula ihraç edeceğiz.”

“Ah, mantıklı. Jinzha’nın saltanatından sonraki yıllarda çok fazla borç aldık.”

Bir süre daha sessizce oturdular. Sonra Isan, “Bak! Bak! Yanan bir yıldız!” diye haykırdı.

Maro baktı. Başlarının üzerinde parlak kırmızı bir çizgi gökyüzünü boylu boyunca kesip kayboldu.

“Bu iyiye işaret, değil mi?” Isan, gözleri heyecanla parlayarak dönüp Maro’ya baktı. “Üstelik benim kutlama günümde! Sence ne anlama geliyor?”

Gökyüzünde on bin yıldız vardı ama sadece yananlar insanların dikkatini çekiyordu. Maro gülümsedi ve kardeşinin omzunu sıktı.

“Bu, değerli olduğun anlamına geliyor Isan. Bir gün her şey olabilirsin.”

Yaz geldi ve Ganji Usta acil bir toplantı çağrısı yaptı. Acil durum sinyali ilk kez kullanılıyordu ve tüm konsey tamamen endişeliydi.

“Zamanımız kalmadı!” diye çıkıştı Ganji Usta. “Sen küçük siyasi oyununu oynamakla meşgulken, rakibimiz Aricine

Koruyucusu'nu yazıyordu Maro ve bitirmesine sadece birkaç gün kaldı.”

Maro'nun tüm vücudu buz kesti. Eğitimcinin bahsettiği büyü, Tensha'daki en efsanevi büyüydü. Metal Akrep'in İlk İmparator'u alt etmek için kullandığı büyü... Kişinin ölmesini engelleyen büyü...

Terren büyüü başarıyla yaparsa, imparator olmayı neredeyse garanti altına alınmış olurdu. Gücü tercih eden babaları, varisi olarak oğullarının daha yenilmez olanını seçerdi ve seçmese bile fark etmezdi. Terren, tacı zorla ele geçirebilirdi. Onu durdurabilecek tek bir kişi bile yoktu.

“Bu büyüünün gerçek olduğunu bile bilmiyordum!” diye kekeledi Mei Yu.

“Gerçek!” dedi odadaki siyah cübbeli kelime büyücülerinden biri. “Ama yazılması en zor büyü olarak kabul edilir. Neredeyse imkânsız... Metal Akrep'ten beri yapılmadı ve onun yazması on yıl sürmüştü.”

Ama Terren yazabilmişti. Hiç şüphesiz... Elbette kendisinin de yıllarını alırdı ama Terren her şeyi yazabilecek kadar iyiydi.

“Yazdığından emin miyiz?” diye sordu Len Usta, beyaz kaşlarını çatarak.

Ganji Usta odada bir kâğıt dolaştırdı.

“Bu, dizelerinden birinin kopyası. Bakın. Sadece bakın. Biraz yetkinliğe sahip herhangi bir büyücü, bunun ne olduğunu anlayabilir ve tamamlanmasına sadece birkaç satır kaldığını söyleyebilir.”

Haklıydı. Şiirin uzun bir kısmı değildi ama Maro, ejderhanın şeklini tanıır gibi tanıdı. Kâğıdın hafif hışırtısından, alev alev parlamasından, tamamlanmaya ne kadar yakın olduğunu anlayabiliyordu.

Diksiyon, dizelerin ritmi, akış... Yazarın kim olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu. Maro, kardeşinin şiirini her yerde tanırdı.

“Bunu nereden buldun?” diye sordu titrek bir sesle.

“Leydi Sonbahar.” diye yanıtladı Ganji Usta.

“Ne?”

Herkes şok olmuş görünüyordu. Terren’in öz annesi, ona karşı mı hareket ediyordu? Doğu Sarayı’nda işler gerçekten kötüleşmiş olmalıydı.

“Zaman kısa.” dedi Üstat Ganji, toplantıyı tekrar odak noktasına çekerek. “O, büyüüyü bitirmeden önce biz onu bitirmeliyiz.”

Son cümleyi söylerken, itiraz bekliyormuşçasına doğrudan Maro’ya baktı ama bu sefer onun söyleyecek bir şeyi yoktu.

Öğleden sonranın geri kalanında konsey stratejiyi tartıştı.

“Zehirleme işe yaramaz. Doğu Sarayı’nda bol miktarda gümüş iğne ve tadıcı var.”

“Zorla da giremeyiz. Mührü güçlü. Bıçaklı silahları yanına yaklaştıramayız.”

“Dövüş sanatçıları olur mu?”

“Onlar daha yaklaşmadan bağırsaklarını söker.”

“Belki ok.”

“Oklar da bıçak gibi keskin şeylerdir. Belki onları da yönetebiliyordur.”

“Bunu yaptığını hiç duymadım. Belki de şansımızı denemeye değer.”

“O zaman saldırıya dair hiçbir delil bırakmadığımızdan emin olmalıyız. İmparator bundan haberdar olmamalı.”

Hepsi yanlış düşünüyordu. Maro kalbi deli gibi atarak ayağa kalktı.

“Hayır, çok riskli.” Herkes ona doğru dönünce konuşmayı sürdürdü. “Kör tahminlere dayanarak saldıramayız. Saldırmak için tek bir şansımız var.”

Başaramazlarsa, imparator ihanetlerinden dolayı Batı Sarayı’nı cezalandıracaktı. Doğu Sarayı savunmalarını iki katına çıkaracaktı. İkinci bir fırsat olmayacaktı.

“Emin olmalıyız.”

Ganji Usta:

“Sen ne öneriyorsun?”

Maro sırayla herkesin gözlerine baktı. Yıllardır kendisini desteklemiş, güvenmiş ve sorgusuz sualsiz sadakat göstermiş müttefiklere baktı.

“Ben gideceğim. Tek başıma. Sanırım onu tek başıma nasıl alt edeceğimi de biliyorum.”

Terren’in nihayet cevap yazdığı mektupta sadece bir satır vardı.

“Beyit düellosu” oynamak ister misin? Bende bir şiirin başlangıcı var.”

44. ÇOK UZAKLARDAN MEKTUPLAR

Düğün inzivasından döndüğümde beni bekleyen mektuplar vardı.

“Binlerce!” diye bildirdi Ciyi, kâtiplik görevinin nihayet önemli hâle gelmesinden memnun.

Selvi Köşkü’nün doğu kısmındaki çalışma odamda istiflenmiş bir şekilde duruyorlardı. Ciyi, yokluğumda hepsini okumuştı. Çoğu formaliteydi. Vezirler ve diğer önemli kişiler, destek ve tebriklerini ifade etmek için yazmışlardı.

“Tensha, hükümdarlığınız altında kalkınsın.”

Hediyeler de vardı: Yeşim kolyeler, yıllanmış şarap ve bahçeme dikmek üzere nadir altın rengi bir kamelya çalısı.

“Artık varisle resmen evlendiğine göre, herkes senin gözüne girmek istiyor. Onların gözünde İç Saray’daki mücadele artık bitti. Artık bir sonraki imparatoriçe olacağın kesin.” dedi gözleri hilale dönmüş olana Ciyi.

Mektuplardan birini aldım, göz gezdirdim ve kenara koydum. Yine, bunların gerçekten yaşanmadığını, sadece hayal ettiğimi hissettim. Anılarımda, vezirlerin hepsi aynıydı: Kırmızı yüzlü ve acımasız... Her yıl vergi toplamak için Lu’an’a gidiyor, ödemelerini yapamayanları bastonla dövüyorlardı. Aynı kişilerin bana süslü sözler söylemesi imkânsız görünüyordu.

Fakat bütün mektuplar böyle değildi. Göz ucuyla, üzerinde mühür olmayan, tanıdığım bir yerden gönderilmemiş bir mektup gördüm.

“Bana şunu uzat. Bakmak istiyorum.”

Biraz isteksizce uzattı. Mektubu açıp okudum:

“Sevgili Leydi Yin,

Size Han Köyü’nden yazıyoruz. Bu mektubu size özel yazabilmek adına bir kâtibe ödemek için para topladık.

Kıtlık bize pek nazik davranmadı. Mahsuller kötü gidiyor ve de köyümüzdeki birkaç yaşlıyı ve birçok küçük çocuğu kaybettik. Yardım için atalara dua ettik ve onlar da sizin aracılığınızla cevap verdiler. Müstakbel imparatoriçemizin çiftçi ve köylü bir kadın olduğunu, bizden biri olduğunu öğrendiğimizde hepimiz birbirimize sarılıp gözyaşı döktük.

Size kalbimizde umutla yazıyoruz. Bize yardım etmeleri için Prens Terren ve diğer Açelya oğullarıyla konuşmanızı umuyoruz. Saraydaki diğer insanlar bizim gibi insanları umursamıyor olabilir ama sizin umursayacağınızı biliyoruz.”

En altta kısa bir istek listesi vardı. Köydeki kıtlığın hafiflemesi için imparatorundan iki yıl vergi affı istemişlerdi. Koyunlarını kırmak ve sebzeleri doğramak için Prens Terren’dan üç bıçak istediler. Köydeki her çocuk bir parça deneyebilsin diye Prens Isan’dan altı armut istemişlerdi.

Açelya Hanedanı’nı, gelecek yıl bereket büyüğü dağıtmak üzere kendilerine en yakın şehir olan Wenning’e temsilci göndermeye ikna etmemi istediler. “Çocuklar her yıl gitmeye devam ediyor.” yazıyordu mektupta. “Kimse gelmeyince çok üzülüyorlar.”

“Leydi Yin.” Ciyi dikkatle bana baktı. “Ağlıyor musun?”

Ağlıyorsam bile bunlar öfke gözyaşlarıydı. Evin içinde dış gibi asılı duran tüm o bıçakların tek bir tanesi bile ihtiyacı olan bir köy için bağışlanamazdı. Sarayın her yerinde büyüyen ve meyveleri yerde çürüyerek serçelere yemek olan tüm o armut ağaçları hayatlarında hiç armut yememiş çocuklara gönderilemezdi.

Mektubu bir kenara koydum.

“Bunun gibi başka mektuplar da var mı?”

Vardı. Aynı türde olan çoğu mektup Yılan Kıvrımı'ndaki Nangou'dan, Liushu'dan ve Halfhill'den geliyordu. Değil bir kitapta okumak, haritada bile görmediğim yerler... Kuyuya yarım gün mesafedeki yürüyüşlerini kısaltmak için Prens Maro'dan bir yol istiyorlardı. Kurumuş pirinç tarlalarını doldurmak için Prens Kiran'dan küçük bir sağanak yağmur istiyorlardı. Kıtlığın azalmasını istiyorlardı. Başkent yakınlarındaki depolardan birkaç fıçı tahıl ve pirinç. Prens Isan'dan borç affı veya bir elma ağacı istiyorlardı. Haydutlara karşı kendilerini savunabilmek için Prens Terren'dan paslı bile olsa kılıç istiyorlardı.

Tüm sabahımı almıştı ama hepsini tek tek okudum.

Sonuncusunu bırakırken Ciyi bana biraz gergin, biraz da hayretle, “Sana özellikle başkentte ama daha da uzak yerlerde ne dediklerini biliyor musun?” dedi.

“Ne diyorlar?”

“Pirinççi Eş. Anlarsın ya, sen bir imparatorluk hanedanının oğluyla evlenen tek köylü kızıydın. Sonbahar Ortası Geçit Töreni'nde hiç amblem taşımayan ve sadece en temel gıda maddelerini veren tek kişisin. Başkentte senin hakkında yazan ve adını yayan isimsiz bir kâtip var. Leydi Yin, bir efsane oluyorsun.”

“Anonim bir kâtip...” diye düşündüm. “Tel Pima.” Şaşkın bakışlı, saçları örülü hadım. Başka bir kişi düşünemedim.

Zamanın geçmişin gölgelerini silip silmediğini ya da komşularının onu hâlâ bir utanç kaynağı olarak görüp görmediğini merak ettim.

O akşam, ferman düzenlemeye başladım.

Terren beni çağırıp da her gece yaptığı gibi incitmekle tehdit etme, gerçekten incitme ve iyileştirme ritüelini tamamladıktan

sonra, koruyucu büyüünden onun uyuduğunu anlayana kadar yanında yattım. Sonra kalkıp masasına gittim.

Ay ışığında, belgelerini dikkatlice karıştırdım. Hepsi, vezirler veya yetkililer tarafından bir eylem planı önermek için yazılmış, incelemesi ve onayı için kendisine gönderilmiş uzun metinlerdi. Eğer bunlar imparatorluk mührüyle damgalanırsa, işleme koyması için Hesin'e gönderileceklerdi.

Pirinççi Eş. Bende gördükleri bu muydu? Bu kendime seçeceğim bir unvan olmazdı. Terren'in beni çağırdığı ilk geceki o felç edici kusmaları, acının o mide bulandıran yakışını hâlâ hatırlıyordum. Pirinç, onun beni kalıcı incitme yöntemiymi.

Ama pirinççi Açelya Hanedanı'ndan önce de olduğum kişiydi. Sarayı tanımadan çok önce, Lu'an'daki ailemle, teyzeleirim ve amcalarımla birlikte teraslara bunu ekiyordum. Pirinç, sıcak yemekler, Yılbaşı, buluşmalar ve geçim kaynağıydı. Mevsimleri böyle sürdürüyor ve yılları böyle sayıyordum.

Çoktan damgalanmış belgelere göz atıp yapabileceğim değişikliklere baktım. Çoğu anlamsız bürokrasiden ibaretti. Büyük sülalelerin bölgesel politikalar yürürlüğe koyma talepleri, âlimlerin saray görevlerine atanmalarına dair öneriler, soyluların hayatlarını ilgilendiren adli davalar... Ancak içlerinden bazıları, sadece birkaçı kıtlık yardımı, yeni altyapı veya vergi indirimi öneriyor ve sıradan insanları ilgilendiriyordu.

Değişikliklerimi basit tuttum. Sarayın dikkatini çekmeyecek kadar küçük ancak alıcıları için fark yaratacak kadar büyük değişikliklerdi. Sadece birkaç fırça darbesiyle bir yıllık vergi indirimini üçe, bağışlanan bir varil pirinci on varile dönüştürebilmiştım. Lu'an'da yaşadığım için, tek bir fıçı pirincin bile toprağa gömülen bir çocuğu tarlada kedi balığı yakalarken gülen bir çocuğa dönüştürebileceğini biliyordum. Sarayda yaşadığım için, aynı fıçının hazineye bile kaydedilmeyeceğini biliyordum.

Daha fazlasını yapmak çok cazip geliyordu. Yardım alan yerlerin listesine mektuplardaki köy isimlerini de eklemek istedim. Sadece Lu'an için, Bao'ya ve diğerlerine vermek istediğim her şeyi ayrıntılarıyla anlatan bir belge yazmak istiyordum. Pervasız olabilirim ama o kadar da pervasız değildim. Bir yetkilinin kaligrafisini taklit edebileceğimi düşünecek kadar kibirli değildim. Hesin beni hemen yakalardı.

Fakat bir, iki ekstra fırça darbesi mi? Bu hem kolaydı hem de fark edilmezdi.

Elbette yapılacak en güvenli şey hiçbir şey yapmamaktı. Geçmişteki tüm geceler yaptığım gibi, Terren'in yanına uzanıp tavana bakmak ve uyanıp bana zarar vermemesi için dua etmek...

Ama mektuplar bana artık o kız olmadığımı hatırlatmıştı. İnanmakta zorlansam da güçlü bir konumda olduğumu hatırlatmıştı. Tensha'dakilerin, benim bir zamanlar Açelya Hanedanı'na baktığım gibi bana baktığını söylüyorlardı.

Bir köylü gibi düşünmeyi bırakmalıydım. Bir imparatoriçe gibi düşünmeye başlamalıydım.

45. KAVANOZDAKİ KELEBEKLER

Yılbaşı için masada binden fazla tabak vardı. Baharatlı haşlanmış tavşan, tuzlu ördek yumurtası, kırmızı pençeleri çorba kâselerinden dışarı çıkmış, buharda pişirilmiş yengeç... Aşçı-lar hepsini imparatoriçenin Soğukkanlılık Salonu'na getirmişti. Altında yanan mumlarla ısıtılan dev çorba kâseleri havayı yeşil soğan ve sarımsak kokusuyla dolduruyordu. Pirinç, sorgum, erik, bal ve Lixi şarapları gümüş sürahilere konmuştu.

Güney Sarayı yanan fenerler ve şenlik bayraklarıyla, müzisyenler ve ejderha dansçılarıyla doluydu. İç Saray'daki herkes kutlama yapıyor, maytaplar yakıyor, avlu oyunları oynuyor, kırmızı zarflar takas ediyordu.

Sabah bir ara Wang Suwen yanıma gelerek beni şaşırttı.

“Ben... Seninle yalnız konuşabilir miyim?”

Gruptan uzaklaştığımızda, ses tonu daha da telaşlı bir hal aldı.

“Kardeşim geniş ailemdeki tek erkek çocuk. Akrabalarımın onuru tamamen ona bağlı ama imparatorluk sınavını geçemedi ve saygın bir iş bulamıyor.”

Tek kaşımı kaldırdım.

“Bunu neden bana söylüyorsun?”

“Çünkü bu konuda bir şeyler yapabilirsin.”

Hâlâ halka açık bir yerde olduğumuz için, diz çökmeyi çok istiyormuş gibi görünse de çökmedi.

“Prens Terren tek bir fermanla ona bir şans daha verme gücüne sahip ve sen de onunla aynı yataktayken kulağına bir

şeyler fısıldayabilirsin. Onunla bir gece geçirsem bunu hep kendim yapmayı düşünmüştüm ama... Sanırım asla böyle bir şansım olmayacak.”

“Anlıyorum.”

Boğazımda bir yumru hissettim. Prensle olan ilişkimin gerçek yüzünü açıklamadan ona yardım edemeyeceğimi nasıl açıklayabilirdim ki?

“Lütfen!” dedi neredeyse fısıldayarak. “Babam, acele etmem için mektup yazıyor. Seçimdeki yerim için birçok kişiye rüşvet vermiş. Sırf oğluna yardım etme amacıyla... Evdekiler borç içinde. Zamanım daralıyor.”

“Ben... Ben elimden geleni yapacağım Leydi Wang.”

Soluk bir gülümsemeyle başını eğdi ve kutlamalara geri döndü. Artık mantı yemek istemediğimden elimde tuttuğum kâseyi masaya bıraktım. Şimdi cariyelerin çoğunun neden bana kızdığını anlıyordum. Şüphesiz hepsi İç Saray’a benzer acil bir amaç için gelmişlerdi ve ben de suçum olmamasına rağmen onların önünde engeldim.

Belki de Terren’in zulmünden bile haberdarlardı. Uzun zaman önce şehirli kızların kendilerini yenilmez sandıklarını varsayıyordum ama belki bu hiç de doğru değildi. Belki onlar da benim gibi riskin farkındaydı ve kazancın buna değdiğine karar vermişlerdi. Belki de hiçbirimizin vücutlarımız dışında dünyaya verecek bir şeyi yoktu ve eğer tohumlanmak, sofrada yemek veya aile için şeref anlamına geliyorsa, belki de hanedanlıkta yer etme yolu buydu.

Bana gelen tek kişi Suwen değildi. Düğünümün ve muhtemelen Yılbaşı’nın şenlikli atmosferinin de etkisiyle Liru Syra da beni kenara çekti.

“Eğer fırsatın olursa” dedi etrafa bakınarak, “lütfen ondan Liru Sülalesi’nin Yaylalar’a karşı bir saldırı başlatmasına izin vermesini iste. Birçok askeri kontrol ediyoruz ama onlar

Anyang'da sadece şehir muhafızları olarak görev yapıyorlar. Şan istiyorlar ve ulus için savaşma şansı istiyorlar.”

Sözleri sanki biri tarafından söylenmiş gibi, prova edilmiş gibiydi.

Syra'nın Dünyevi Kutsallık Salonu'ndaki günlerimizi hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. O, Lily ve Minma, bir armut ağacının altında çay içerken, kuşağımı ters taktığım için benimle alay etmişlerdi. O günler bir ömür önceymiş gibi geldi.

“Bu isteğin yerine getirilmezse sana ne olacak?”

Başını eğdi.

“Bilmiyorum Leydi Yin. Sülaleme sadece üçüncü sınıf cariyeye olduğumu söylediğimden beri ailemden kimse bana cevap yazmadı. Sarayda yeterince başarılı olursam onlardan tekrar haber alacağımı umuyordum.”

Benimle konuşan son kız Qin Chen'di.

“Büyükbabam Dusu'da sulh hâkimi.” Ağlamak üzereydi. “On yıldır haksız yere hapiste. Yozlaşmış olduğunu, yüklü miktarda rüşvet aldığını söylüyorlar ama bu asla doğru değil. Tanıdığım en onurlu adamdır. Ben küçükken, Aolian erdemlerinin bir listesini ezberlemeden akşam yemeği yememe izin vermezdi.”

“Dusu'da sulh hâkimi...” diye tekrarladım.

Terren'in masasında bir yerlerde ondan bahseden bir belge gördüğümü belli belirsiz hatırladım. Prens her gün o kadar çok evrak alıyordu ki bazıları mecburen gözünden kaçırıyordu.

“Başka bir dava daha görülürse gerçek ortaya çıkacaktır. Arkadaşlarımız ve ailemizde onun masumiyetine dair yeterli kanıt var. Ama” dudağı titredi “temyiz dilekçesi yıllardır onaylanmadı. Biz... Nedenini bilmiyoruz.”

“Yardımcı olabilirim.” dedim ve bunun ilk kez doğru olmasına şaşırdım.

Hem de kolay olacaktı. Hiçbir şeyi düzeltmek zorunda kalmayacaktım. Tek yapmam gereken, o unutulmuş evrakı

prens dikkatine sunmak, yani destenin en üstüne yakın bir yere koymaktı, böylece masum bir adamı kurtarabilecektim.

“Leydi Yin!” Chen’in gülümsemesi Lu’an’daki her gülümseme kadar gerçektir. “Teşekkür ederim.”

O öğleden sonra nihayet imparatoriçe ile konuşma fırsatı buldum.

Maytaplar Prens Ruyi’yi durmadan ağlatmıştı ve sütannesi bile onu sakinleştirememişti. Sonunda İmparatoriçe Güneş iç çekti, şarabını bıraktı ve onu bizzat bahçelere götürdü.

Takip ettim ve onu susturmaya çalışmasını izledim ama başaramadım.

Bir süre sonra bana baktı.

“Bahçelerime izinsiz gireceksen, en azından bana yardım etme nezaketi göster.”

Benden yardım istiyorsa gerçekten çaresiz olmalıydı. Küçük prensi kollarıma aldım ve küçükken Bao’yu salladığım gibi salladım, bahçede yavaşça volta atıp alnına, gözlerine, burnuna küçük öpücükler kondurdum. Bu arada ona Lu’an’da öğrendiğim bir şarkı söyledim. Hüzünlü bir şarkıydı. Pirinç tarlalarında kaybolmuş ve atalara dönüş yolunu arayan bir hayalet çocuk hakkındaydı.

Ruyi’nin uykuya dalması uzun sürdü. Onu geri verdiğimde İmparatoriçe bana teşekkür etmedi.

“Sanırım benden bir şey istiyorsun Wei. Dur tahmin edeyim. Düğününde yaptıklarımı konuşmak için buradasın.”

“Hayır.”

İmparatoriçeye olan sevgim, onun bana olan sevgisi kadar azdı. Onunla isteyerek konuşmamın tek bir sebebi vardı: Bereket büyüm için malzeme bulmak.

“Leydi Sonbahar’ı sormak istiyordum.”

Hesin'in anlattıklarına göre oğlundan nefret ediyordu. Maro'nun anlattıklarına göre ise oğlunu tamamen desteklemiş hatta görevlerine bile gitmişti. Gerçeğin arada bir yerde olduğunu tahmin ettim.

Terren'dan samimi sözler duymak şiirini bitirmenin bir parçası olabilirdi ama bu kısmın imparatoriçenin sorumluluğunda olduğunu biliyordum.

Neşesiz bir kahkaha attı.

“Onun adını uzun zamandır duymamıştım. İyi ki sordun, bahsettiğin kişiyi ziyaret edeceğim.”

Bahçelerde birlikte yürüdük. Ruyi, yukarıdaki gökyüzünü süsleyen manolya ve erik çiçeklerinden habersiz, annesinin omzunda uyuyordu. Kış bitmek üzereydi, baharın hevesli rüzgârları tarafından kovulmuştu.

“O pek çok şeydi Wei: Güzel ve kindar, çekici ve nefret dolu, zeki ve acımasızdı. Bir odaya girdiğinde herkes ona bakıyor, konuşmak istiyordu. Yürüyüşü, sanki... Sanki gerçek biri değilmiş gibiydi. Sadece efsanelerde var olan biriymiş gibiydi.”

İlk başta, imparatoriçenin benimle bu kadar rahat konuşmasına şaşırdım. Ama sonra Hesin'i hatırladım. Hadım, Jinzha'nın ve ondan da kötü oğlu ve torununun hikâyesini anlatmak için çok hevesliydi. “Belki de bazı hikâyeler kavanozdaki kelebekler gibidir...” diye düşündüm. “Biri camı kırar kırmaz özgürce kanat çırpıp kelebekler gibi.”

Ya da belki de gerçekten şüpheleniyordu...

Belki de bunu bir kalp-ruh şiiri yazmak, arkadaşının katilini öldürmek için kullandığımı tahmin etmişti ve kendince bana böyle yardım ediyordu.

“Yine de” diye devam etti İmparatoriçe “onu sevmemek elde değildi. Sonbahar bize, İç Saray'daki kızlara karşı çok iyiydi. Özverili, cömertti ve düşman edinmezdi. Fırsat buldukça diğer kızların ilerlemesine yardım ederdi. Bir sülale, seçkin bir

adı olmadan gelmiş olsa da saraydaki herkes tarafından çok seviliyordu.”

Bunların bir kısmını, sadece etrafta soruşturarak öğrenmiştim. Tieza’daki Angkin Şehri’nden bir tüccarın kızı olduğunu duymuştum. Gerçi iddialar çelişiyordu. Bazıları çoban bir aileden geldiğini söylüyordu. Bazıları daha kuzeyden, Besh yakınlarından geldiğini söylüyordu.

“Tieza’dan geldiği doğru mu?” diye sordum.

“Orada akrabaları var; kesinlikle. Oğlunun askeri seferleri bittikten sonra bile bölgeyi ziyaret etmeye devam etmesinin sebeplerinden biri de buydu ama geçmiş hakkında pek bir şey bilmiyorum. Bundan hiç bahsetmedi.”

“Hiç sormadın mı?”

“Hiç ihtiyaç duymadım.”

Bunun tam olarak doğru olmadığını, sakladığı bir şey olduğunu hissettim ama üstüne gitmedim.

Bir kemerin altından geçip bahçenin yeni bir kısmına girdik. Burada hâlâ biraz kar vardı ve geyiklerin toynak izleri görülüyordu.

“Bizim dönemimizdeki cariyelik sizinkinden farklıydı Wei. Bizim zamanımızda Muzha tüm gecelerini tek bir kızla geçirmez, olması gerektiği gibi, aralarında paylaşırdı. Hepimiz imparatorumuzun gecelerinden bir pay kapmak için kıyasıya bir rekabet içindeydik. Sonbahar, oyunu gerektiği gibi oynamadı. Bizimle asla rekabet etmedi. İmparator başlangıçta güzelliği ve çekiciliği nedeniyle onu çok kayırdı ama senin aksine o bu ayrıcalığı asla kendine saklamadı.”

Belki de imparatoriçenin benden nefret etmesinin bir diğer nedeni de buydu. Kendi yeğenine karşı tamamen haksız yere bu konuma gelmemin yanı sıra, tıpkı bir farenin çaldığı pirinci zulalaması gibi Terren’la olan gecelerimi kendime ayırdığımı düşünüyordu.

“İmparatorun kulağına benim, Qin Rong’un ve diğerlerinin adına iltifat dolu sözler fısıldayarak bizimle yatmasını sağlardı. Sadece bu da değil. Onun için performans sergilememize de yardım etti. Saraya bu kadar genç yaşta geldiğimiz için hepimiz çok korkmuştuk ama o ellerimizi tutup bize her şeyi anlatırken sabırlıydı.

İmparatoriçe Güneş’in sesinde bir duygu dalgalanması vardı. O ana kadar, Leydi Sonbahar’ın onun için bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum.

“Muzha ile ilk kez bir gece geçireceğim haberini aldığımda o kadar gergindim ki bütün öğleden sonra ağladım. Köşküme geldi ve uzun süre benimle kalarak sakinleştirdi. İmparator’dan nefret etmenin, ona içerlemenin, ondan tiksinsenmenin sorun olmadığını söyledi. Kendisi de tüm bu duyguları hissediyordu. Bana bunu bir görev olarak kabullenmem gerektiğini söyledi. ‘Erkekler her zaman zor şeyler yapar. Hoşlarına gittiği için değil, birileri gerekli gördüğü için...’ dedi. Benim kadar gençti ama her şeyi biliyordu. Tüm teknikleri, tüm bilgeliği, tüm sırları bilir ve hepsini cömertçe paylaşırdı.”

Leydi Sonbahar’ın Eriet Dağları’nda Maro’ya karşı kurduğu planı düşündüm. Oradaki versiyonu, imparatoriçenin anlattıklarıyla pek uyuşmuyordu.

“Rakibine yardım ediyorsa, bu güç istemediği anlamına mı geliyor?”

“Başlarda istemiyordu.”

Artık bahçelerin içerilerinde, dalları tomurcuklanan genç akça ağaçlardan oluşan bir korudaydık. İmparatoriçe uzaklara baktı.

“Ama sonra Prens Terren doğdu ve onda bir şeyler değişti. Sanırım kendisi de mühür taşıyan bir oğul doğurmayı hiç beklemiyordu ama bu olduğunda da hemen daha yükseğe tırmanmak için bir yol gördüğünü söylüyorlar. Tarihte adı bile

anılmaya değmeyen sıradan bir cariye değil, sonsuza dek ölümsüzleşmiş bir imparatorun annesi olmak için oğlunu kullanmak için...”

“Söylüyorlar mı?”

“Herkes buna inanıyor ama ben onu iyi tanıyordum. Bu kadar hırslı olmasının asıl sebebinin, geriye bakıp tüm kaybettiklerini görmesi olduğunu biliyordum. Yıllarca korkunç, hasta bir adama, bizi asla insan olarak görmeyen, sadece hanedanın büyüsunü taşıyan birer araç olarak gören bir adama hizmet etmek zorunda kaldı. Sonra gençliğinin ve güzelliğinin kalanını da nefret ettiği bir oğul yetiştirerek harcadı. Rahminden kanlı ve iğrenç bir şekilde çıktığı gün onu neredeyse öldüren bir oğul... Sonbahar'ın gözünde, oyunu kazanana kadar oynamaya devam etmeseydi, tüm bu acılar boşuna olacaktı.”

Kilitli bir kapının ardındaki patikanın sonuna ulaştık. Bahçenin kenarında, kollarımı gövdesine dolayamayacağım kadar kalın bir akça ağacın altında gizli bir türbe vardı. Taş tabanın altındaki kardan, şakayıklar ve parlak nergisler fişkırıyordu. İmparatoriçe, arkadaşını onurlandırabilmek için türbeyi oraya koyacak birini işe almış olmalıydı.

“Demek doğruymuş” dedim sessizce. “Oğlundan gerçekten nefret ediyormuş.”

O ürkek ve şefkatli çocuğu, her şeyi iyileştirmek ve korumak isteyen çocuğu kimse sevmemişti. Annesi sevmemiş, babası kesinlikle sevmemiş ve hepsinden önemlisi ağabeyi bile sevmemişti...

İmparatoriçe, Ruyi'yi tek koluna aldı. Uyuyan bebeğin yanağında yarı oluşmuş mührü eliyle kapattı.

“Onu suçlayabilir misin? Bunu yaptığımda onu daha çok seviyorum. Bunu yaptığımda, babasının kim olduğunu hatırlamıyorum. Her gece onun odasına çağrıldığımda ne kadar korktuğumu hatırlamıyorum. Bunu yaptığımda, ona hizmet ederken yatağında taş gibi yatışını unutabiliyorum.”

Boğazımda büyük bir yumru hissettim.

“Prens Ruyi iki yaşında bile değil. Majesteleri, son oğluna gebe kalındığında çok hasta olmalı.”

Acı bir kahkaha attı.

“Bilinci bile neredeyse yerinde değildi. Tüm oda hastalık ve güçlü ilaç, çürük ve idrar kokuyordu. İçeri girdiğimde öğürüyordum. Danışmanlarına, kocamın içinde bulunduğu durumdayken belki de bunu yapmamam gerektiğini defalarca söylemeye çalıştım ama başarılı bir şekilde tohumlanana kadar gitmeme izin vermediler. “Açelya Hanedanı’nın mühür taşıyan daha fazla prenze ihtiyacı var!” diye ısrar ettiler. Ben de Sonbahar’ın yıllar önceki tavsiyesine uyup bunu sadece bir görev olarak gördüm ve yatağına girdim. Bütün gece sürdü ve bana yardım edemeyecek kadar zayıf olduğundan tüm işi kendim yapmak zorunda kaldım ama sonunda başardım.”

Keşke aramızda ne kadar ortak nokta olduğunu bilseydi! Kocamın yatak odasına çağrılmaktan benim de ne kadar korktuğumu, her çağırdığında ne kadar dehşete kapıldığımı... Onun gibi çocuk yapma eylemine girmemiş olabilirdim ama korku, çaresizlik, katlanma aynıydı.

Boşta kalan eliyle cebinden bir demet tütsü çubuğu ve bir kibrit çıkardı.

“Bana yardım et.”

Tütsüyü yakıp ona geri verdim. Çubukları türbenin önündeki karın içine sapladı ve oğlunu kucağında tutarak dumanın önünde diz çöktü.

“O geceye dair en ilginç kısım neydi biliyor musun?” dedi yarım bir gülümsemeyle. “Sürekli onun adını mırıldanıyordu.”

Türbenin taşında tam adı yazmıyordu. Sadece ‘sonbahar’ anlamına gelen büyük bir karakter yani 秋/Qiu kazınmıştı. Altında ise hayatını kısaca anlatan daha küçük karakterler vardı.

İMPARATOR YONGKAI'NİN BİRİNCE DERECE CARİYESİ
MOR HERON KULESİ
ANGKIN ŞEHİRİ, TIEZA BÖLGESİ

"Mor Balıkçıl Kulesi..." diye düşündüm.

İmparatoriçe, Sonbahar'ın mezarına oyulmasını emrettiyse onun için önemli bir yer olmalıydı. Mezarlar, ataların gözleri niyetiyle yapılırlar ve her zaman en önemli gerçekleri söylediklerini biliyordum.

Bu taş karakterlere bakarken, o yerin neresi olduğunu, hangi sırları barındırdığını merak ettim.

46. BIÇAKLARIN ARDINDA

“Maro iç bölgeleri ziyarette...” dedi Silian, köşkünde yaptığımız gizli gece toplantılarından birinde.

Bin Nilüfer Gölü kıyısında, söğütlerin gölgelediği gizli bir pagodada buluştuk ve krizantem çayı içtik.

“Şehirdeki nüfuzlu kişilerle görüşüyor ve desteklerini kesinleştirmeye çalışıyor. İzlediği rota şu.”

Masaya bir harita açtı. Maro’nun stratejistlerinden biri tarafından kırmızı mürekkeple notlar alınmıştı.

“Yunan...” diye okudum fenerin ışığında. “Bulutların İnişi. Mushen-shan...” Bir kâğıt rulosu üzerine notlar aldım. “Sanırım Terren’a Mushen-shan’dan bahsedeceğim. Nüfus bakımından küçük bir şehir ama önemli bir askeri üs var. Sanırım Terren orayı tekrar kontrolü altına almak isteyecektir.”

Başını aşağı yukarı salladığında gözlerinde bir kıvılcım, gülümsediğinde yanağında hafif bir gamze oluştu. Düğün gecemde ay ışığı, ormosia ağacı ve dudaklarının dudaklarıma dokunuşunu hatırlamama engel olamadım.

Bahar rüzgârları daha sıcak ve gür esip, karlar eriyip çiçeklere yer açtıkça, Silian’la Terren’ın güvenini kazanmak için birlikte çalışmaya devam ettik. Ona casusluk yapıyormuşum gibi görünmek için Batı Sarayı’ndan bilgi verdi, ben de bunları Doğu’ya aktardım.

Bunlar ufak gerçeklerdi. Beni Terren’a yaklaştıracak kadar önemliydiler ama Maro ve müttefiklerinin genel çabalarına zarar vermeyecek kadar da önemsizdiler. Terren, Batı Sarayı’nın

tarihsel olarak tarafsız Jin Sülalesi ile görüşmelerde olduğunu benden öğrendi ve karşı bir öneriyle bir elçi gönderebildi. Ordularından birinin saflarında bir casus olduğunu öğrendi ve hemen adamlarını soruşturmaya gönderdi. İmparatorun ömrünü uzatmak amacıyla Maro'nun batıdan yeni ve pahalı ilaçlar ithal ettiğini öğrendi. İlk oğlun her hafta babasını odasında ziyaret ettiğini, elinden tutarak ilacı içirdiğini de...

Terren ilaca karşı hiçbir eyleme kalkışmadı.

“Asla işe yaramayacak!” dedi alaycı bir kahkaha atarak. “Maro, hâlâ babamızın beni sadece hasta ve uyuşturucu bağımlısı olduğu için seçtiği umuduna tutunuyor. Onu iyileştirebilirse, berrak bir zihinle uyanmasını sağlayabilirse kararından vazgeçeceğini düşünüyor. Kardeşim düşündüğümünden daha da aptal.”

Yine de bu istihbarat güvenini kazanmama yardımcı oldu. Bana daha çok güvendidikçe hem daha nadir hem de daha hafif zarar verdi. Sonra da tamamen durmuş gibi göründü.

Hatta beni gündüzleri çağırmaya başladı. Yemek vakitlerinde, dua ederken veya ritüelleri yerine getirirken, Çit Bahçesi'ndeki uzun yürüyüşlerde ona eşlik etmemi istedi. Hâlâ bana tam olarak güvenmiyor hatta benden hoşlandığını bile düşünmüyordum ama en azından artık korkutma ihtiyacı hissetmiyordu. Doğru yönde bir değişim gibiydi.

Herkesin hissettiği bir değişimdi.

İmparatoriçe benden daha çok çekinmeye, Terren'in diğer cariyeleri ise daha çok yaltaklanmaya başladı. Hu ve Wren hariç hizmetkârlarım gittikçe soğudu. Ben yaklaştığımda başlarını çevirmeye, gittiğimi sandıkları anda hakkımda fısıldaşmaya başlamışlardı. Beni yemeklerine davet etmeyi ve okumak için salonuma gelmeyi bıraktılar.

Bir gece Wren'e sinirle, “Onu gerçekten sevdiğime mi inanıyorlar?” diye sordum.

Başını önüne eğdi.

“Sevdiğiniz pek değil ama geleceğin imparatoruyla ittifak kurmayı seçmiş olmanın başka sebepleri de var. Sen ve ben, ikinizin neden daha yakın görüldüğünüzü biliyor olabiliriz ama diğer herkes, hangi tarafta olduğunu nasıl bilebilir?”

Diğer hizmetkârlar derslerini kendi köşklerine taşıdıktan çok sonra bile yaşlı hizmetçi elini tutmama ve ona yazmayı öğretmeme izin vermeyi sürdürdü.

“Adın bu.” dedim. “Hu. Göl, pelikan, tilki veya istersen başka şeyler anlamına gelebilir.” Bildiğim tüm varyasyonları yazdım. “Hu.”

“H...” Kâğıdı işaret etti, sonra kendini gösterdi. “H...” Gözleri yaşlarla doldu.

Bütün gece mum ışığında, aynı karakterleri tekrar tekrar yazdı.

Hu, Hu, Hu.

“Nefret ettiğim bir adam için bir aşk şiiri...” diye düşündüm.

Kalp-ruh şiiri üzerinde çalışmaya devam ettim. Maro’nun kısmını günlüklerinden ekledim: Sevgi ve kızgınlık, gurur ve kıskançlık... Leydi Sonbahar’ın imparatoriçenin anlattığı tasvirden bir parça ekledim: Cömertlik ve hırs, ıstırap ve nefret... Terren’in hayatının dokusu, sınırları dolmaya başlayan bir suluboya tablosu gibi ortaya çıkıyordu.

İçini Terren’la doldurdum. Hem eskiden olduğu Terren hem de olduğu Terren.

Silian beni cariyenin silahını kullanmaya teşvik ettikten sonra daha fazla dikkat gösterdim. Zalimliği ve şiddeti hakkında

yazmama rağmen ötesini de görmeye çalıştım. Tüm o bıçakların arkasında saklanan biri vardı ve onu öldürmek istiyorsam önce o kişiyi bulmalıydım.

Çayını çok sıcak severdi.

Ben getirdiğimde geldiği gibi içerdi ama kendisi yaparken, suyu neredeyse kaynar tutmak için bardağının altına bir mum koyardı.

Tavuğunun tüm derisini, lapasından yumurtalarını, narının çekirdeklerini ayıklardı. Üzümlerinin çekirdeklerini ayıklaamaz, yarım yarım yerdi. Asla balık yemezdi. Batıdan yeni bir fıstık sevkiyatı geldiğinde neşelenir, daha inatçı kabukları açmak için bir kılıç kullanma fırsatını değerlendirmek hoşuna giderdi. Hâlâ maş fasulyesi keklerine bayılıyordu.

Gergin olduğunda kıpırdanırdı. En rahatsız edici belgeleri incelerken masanın altında yumruklarını açıp kapattığını görürdüm. Saraydayken, kimse görmesin diye bunu giysi kollarının altında yapardı. Ergou'da acil bir isyan olduğunu haber veren elçiler geldiğinde, hemen halletmek için bir ordu ve büyüler gönderirdi ama Sial Eyaleti'nden bir elçi dağdaki depremden kurtulmak için yalvardığında acımasızca gülüp Maro'ya gitmesini söylerdi.

Gece geç vakitlerde, boş zamanlarında kendi kendine satranç oynardı. Yerinden kalkmaz, tahtayı çevirirdi. Bazen 'rakibinin' taktikleri karşısında gerçekten şaşkına dönmüş gibi düşünceli sesler çıkarırdı. Oyun bittiğinde, kazandığı için memnun olmaktan çok kaybettiği için üzülürdü.

Bir keresinde, Çit Bahçesi'nde yürüdüğümüz sırada bir erik ağacının önünde durdu. Kılıfsız bir bıçakla çiçekleri araladı, sonunda arkasında bir ardıç kuşu yuvası buldu ve içindeki minik yavruları uzun süre izledi. Sonra onu gözlemlediğimi fark etti ve yüzü asıldı. Hemen kuşları doğradı, kafalarını ezdi ve sanki bana göstermek istercesine beyinlerini yere yaydı.

Çoğu kuşa karşı acımasızdı ama guguk kuşlarını, serçeleri ve arı kuşlarını ayrı tutardı. Çoğu yer canlısını fark eder etmez kayıtsızca öldürürdü ama kertenkelelere ve salyangozlara asla dokunmazdı.

Bahar ortasında, balkonunda spiralleri kocaman ve canlı renkte olan nadir bir salyangoz türü buldu. Onu şimdiye kadar en mutlu gördüğüm anlardan biriydi.

“Wei!” diye seslendi. “Hemen bana kalem ve mürekkep getir. Onun için bir şiir yazmalıyım.”

47. YANAN KÂĞIT

İlkbaharın sonuna doğru, kalp-ruh şiirim parlamaya başladı. Gece vakti masamda gizlice üzerinde çalışırken silik bir titreme yakaladım.

İlk başta, pencereden içeri süzülen ay ışığı olduğunu düşündüm ama mürekkepli harflerimden gelen ışık sabit durmuyordu. Alev ya da canlı bir şey gibi sürekli değişiyordu.

Birden kalbimin hızlandığını hissettim. Büyükbaba Har'ın bereket duasını çizmesinden hemen sonra ilk kez sihre tanık olduğum Lu'an'daki o tepedeymişim gibiydim. Paylaşacak kadar büyük bir heyecandı ve Wren'e seslendim. Şiirim üzerinde çalıştığım gecelerde, eğer yatak odamda dizelerime yardım etmiyorsa genellikle çok uzakta olmazdı.

“Gel bak! Yaklaşıyoruz. Şiir parlıyor!”

“Öyle mi?”

Karanlıktan gelen ses Wren'e ait değildi.

Arkamı döndüm. Orada, benden iki adım ötede, ay ışığında keskin köşeli yüzüyle duran Yong Hesin'di.

Boynuma bir bıçak doğrultuyordu.

O sırada kalbimin durduğundan emindim. İçgüdüsel olarak, nafile bir şekilde kâğıdı kapıp arkama sakladım, sanki büyümü görüş açısından çıkarmak gördüklerini unutturacakmış gibi...

İfadesi yorgundu ama gözleri keskindi.

“Aylardır ona, sana karşı daha dikkatli olmasını söylüyorum ama kanıt olmadan endişelerimi ciddiye almıyordu. Görünüşe

göre artık kanıtım var.” Bıçak tutmayan elini uzattı. “Ver onu bana.”

Boğazım kupkuru olmuştu. Kıpırdayamadım.

“Şiiri bana ver! Benimle iş birliği yaparsan, onu diğer akrabalarını yok etmekten vazgeçiririm. Hizmetinin karşılığında büyük bir başlık parası bile alabilirler.”

“Bir şeyler yap! dedim kendi kendime. “Vazgeçme. Zaman kazan!”

Selvi Köşkü’ndeki herkes, Lu’an’daki herkes, Terren’i öldürmem konusunda bana güveniyordu. Damarlarımda kan akmaya devam ettiği sürece savaşmaya, denemeye devam etmeliydim.

“Hesin, beni dinle. Hâlâ fikrini değiştirebilirsin. Terren’a hizmet etmeye devam etmek zorunda değilsin.”

Uzun sabahlığımın eteği yerde toplanmıştı. İpeğin ve karanlık gecenin gizlediği ayağım hareket etti.

“Ben halka hizmet ediyorum Wei. Bunu sana daha önce de açıklamıştım.”

“Ama onun imparator olmasına yardım etmenin Tensha’ya ne faydası olabilir ki? O zalim biri Hesin. Alçak! Sırf babası onu seçti diye, sırf göklerin emrine sahip diye hükmetmeye uygun olduğu anlamına gelmiyor.”

Hesin’in gözleri beni delip geçti.

“Bu ulusta işler her zaman böyle yürümüştür. Şimdi, bana şiiri ver. Seni burada öldürmek hanedanın onurunu zedeler ama mecbur kalırsam yaparım.”

“Ya İmparator Yongkai bir hata yaptıysa...” diye fısıldadım. “Birçok kişi, hasta olduğu ve akli başında olmadığı için varisini değiştirdiğine inanıyor. Hesin, gerçekten hiç mi şüphe etmedin? Ya Terren olması istenmemişse...”

Gözlerini benden ayırmadı.

“Muzha’nın kendi kalemiyle fermanı yazışını izledim ve izlememiş olsam bile onu tanıyorum. Yirmi yıldan fazla bir süredir ona hizmet ediyorum. Ulus için ne istediğini nasıl bilemem? Savaş geliyor Wei, saraydakilerin çoğu bilmese bile...”

“Başka bir fetih savaşı!” dedim hâlâ zaman kazanmaya çalışarak.

Sesimi olabildiğince zehirli göstermeye çalıştım. Gerçi öğrenmemi yapmacık göstermeme gerek yoktu.

“Gereksiz bir savaş. Sırf gurur ve açgözlülük uğruna hayatlar kaybedilecek.”

“Bu sefer bizim seçimimiz olacağını mı düşünüyorsun?” Neşesiz bir kahkaha. “Bunu sana kim söyledi? Kâtibin mi? İç Saray’dan bir kez bile dışarı çıkmamış dedikoducu hizmetçiler mi? Hanedan, insanların bilmesini istemiyor ama bu savaş kaçınılmaz. Hazırlıklı olsak da olmasak da bizim için geliyor ve hazırlıklı olmak isteyenlerin sayısı senin tahmin edebileceğinden çok daha fazla.”

Bir an öyle şaşırdım ki ne diyeceğimi bilemedim. Hesin, Terren’a desteğinin göklerin emrinin ötesinde olduğunu ilk kez itiraf ediyordu. Bana daha önce prence sadık kalmamakla ilgili anlattıkları, gerçeğin sadece yarısıydı.

“Yakında öleceğine göre sana her şeyi anlatayım bari.” Hesin’in sesi artık öfkeden ziyade yorgundu. “Ülke pek iyi durumda değil Wei. Hanedanın yaratmaya çalıştığı izlenimlerin aksine borçlarımızın faizi her yıl artıyor ve çoğu eyalette isyanlar alevleniyor. Saray kendi içinde çekişmelerle meşgulken, büyük sülaleler huzursuzlukla çalkalanıyor. Düşmanlarımız zayıflığımızı görüyor, emin olabilirsin. Tek bir sebepten, sadece tek bir sebepten dolayı henüz saldırmadılar.”

Dao mührü... İkinci oğlun kuzeye nasıl kılıç yağdırdığını görmüş ve gücünden korkmuş olmalılar. Eğer Hesin haklıysa

ve ülkeyi işgalden koruyan tek şey Terren ise o zaman bu onu öldürmemek için geçerli bir sebepti.

Eğer işler bu kadar vahim olmasaydı, belki de daha fazla düşünürdüm. Belki de içimdeki küçük bir parça, seçtiğim yoldan, Pima'nın neredeyse kan kaybından öleceği gece Wren'e verdiğim yeminden şüphe bile duyuyordu.

Ama artık çok geçti, bir hayli geçti. Yolumda çok fazla ilerlemiş, çok fazla risk almış, Terren'in kötülüğünün derinliğini çok yakından deneyimlemiştim. Kesinlikle geri dönüş yoktu.

Ayrıca, artık Hesin'in haklı olduğundan emin değildim. Zaten yanlış yaptığı çok fazla şey vardı. Yüzyıllık Şeftali'nin dalının kırılma sebebi, Eriet Dağları'nda olanlar, zehirlenmiş balıklar, Taifong'un ölümü, Terren'in ağabeyine neden sırtını döndüğü gerçeği... Hesin'in siyasette onlarca yıllık deneyimi olabilirdi, Açelya oğullarının üç nesline hizmet etmiş olabilirdi ama sonunda hâlâ tek bir adamdı.

“Bu, Terren'in tehlikeli olduğu gerçeğini değiştirmez.” diye ısrar ettim.

Ayakkabımın ucuyla haliya çizdiğim gizli büyü neredeyse tamamlanmıştı.

“Tahtta Dao mührü oturmaz, onu taşıyan kişi oturur. İmparator unvanını mühür taşımaz, insan taşır. Tensha'ya sadık olduğunu söylüyorsun ama nasıl olur da bu kadar şeytani birinin ülke yasalarını yazmasına izin verirsin?”

“Mühür olmadan” diye hırladı Hesin “bir Tensha olmayabilir. Şimdi, son kez söyleyeceğim. Bana şiiri...”

Bıçağı elinden fırladı ve arkamdaki duvara çarptı. Bir saniye sonra, bıçağı duvardan çekip Hesin'in boğazına dayadım.

Sabahlığımın altında, büyüü yazdığım yerden turuncu kıvılcımlar cızırdadı ve kılıcın kabzasının etrafında dans etti.

“Ah!” dedi, sakince bıçağa bakarak. “Prens silahsızlandırma büyülerinden biri. Tahmin etmeliydim!”

Daha sıkıca kavradım.

“Ama ölümden korkmadığımı unutuyorsun Wei. Uzun zaman önce, hizmet ettiğim ilk prensin adımlarını tekrarlamaya karar verdim ve” kendini saran bir hareket yaptı “geriye kalan bu.” Elini bıçağı tutan elimin üzerine koydu. “Ayrıca, aptal olmadığımı da biliyorsun. İhtiyatlı olmadan köşküne girmem. Terren burada olduğumu zaten biliyor ve beni öldürürsen kimin sorumlu olduğunu bilecek. O zaman aileni yok etmekten vazgeçirmek için etrafta olmayacağım.”

Elini benimkinin üzerine koyup bıçağı boynundan uzaklaştırmaya başladı.

Karnına dizimle vurdum. Darbem elini gevşetip onu yere serecek kadar güçlüydü. Öldürme konusunda haklıydı elbette ama onu alt etmenin başka yolları da vardı. Onu vücudumun ağırlığıyla yere bastırdım ve yardım çığlıkları atmaya başladığında, sesini bastırmak için ağzına bir ayakkabı soktum.

Benden daha zeki, daha deneyimli olabilirdi ama benden daha güçlü değildi.

Yaşlıydı. Ben gençtim ve bir çiftlikte, ağır işlerde çalışacak şekilde yetiştirilmiştim. Hayatım boyunca açlıktan kırılmış olsam da onu alt etmem hiç zor olmadı.

Kapı ardına kadar açıldı. Wren gelmişti. Tek bir bakışta durumu anlamış gibiydi ve çırpınan hadımı yerde tutmama yardım etti. Sessiz kalması için ağzına ipek bir mendil tıkadı.

“Onu tutmaya devam et!” dedim. “Ama ona zarar verme!”

Hesin’in blöf yapmadığını biliyordum. Eğer benim köşkümde ona bir zarar gelirse, Terren benden şüphelenirdi. Hesin’e zarar gelmesini istemememin tek sebebi bu değildi. Daha çok önemsedığım sebep, düşman olsa bile hâlâ masum olmasıydı.

“Ne yapacağız?” diye fısıldadı Wren.

Gözleri, bıraktığım masanın üzerinde hâlâ hafifçe parlayan şiirime kaydı.

“Onu bırakacağız. Çoktan Terren’la konuşmaya çalışmış. Kanıt olmazsa prens ona inanmaz.”

Wren hadımı yerde tutarken masama gittim, Hesin’in bıçağını koydum ve bir fener yaktım. Şiirimin her bir parçasını çıkarıp teker teker ateşe verdim. Hepsini ezberleyecek kadar uzun süre üzerinde çalışmıştım.

Yanan kâğıt kokusu odayı sardı.

Bu geceden sonra çok az zamanım olacaktı. Şanslıysam günler vardı. Hesin serbest bırakılır bırakılmaz soruşturmayla başlayacaktı. Beni mahkûm edecek bir kanıt bulana kadar Açelya Hanedanı’ndaki her şeyi alt üst edecek, herkesi sorgulayacaktı. Hizmetkârlarımın veya Ciyi’nin ona bir şey söyleyeceğini sanmıyordum çünkü hepsi suç ortağıydı ve kendi idamlarından kaçmak isteyeceklerdi ama içlerinden biri yanlışlıkla bir şey söyleyebilirdi. Ya da Hesin, yakmayı unuttuğum bir yazıya rastlayacak, üzerinde oynadığım fermanlardan birini tespit edecekti. Mutlaka bir şey bulacaktı.

Bana karşı delil toplamadan önce onu kalıcı olarak etkisiz hâle getirmeliydim. Hesin onu benden kuşkulandırmadan önce, ben Terren’ı Hesin’den şüphelendirmeliydim.

Kâğıtları yakmayı bitirdim. Onu serbest bıraktık. Sonra doğruca Batı Sarayı’na gittim.

48. ŞAFAK MÜCADELESİ

Maro, şeftali bahçesinde kardeşiyle son kez buluştuğu güne dair, “Pis kokan bir sabahtı...”, yazdı. “Zemini kaplayan sis tabakası belime kadar geliyordu ve hava o kadar durgundu ki çiçekler pat diye düşüyordu.”

Terren artık büyümüştü.

Köprünün karşısında, göletin diğer tarafında yirmi adım ötedeki ikinci oğul, duruşuyla yeni bir tehdit yayıyordu. Etrafında sekiz kılıç, bir çember hâlinde havada asılı duruyordu.

“Kardeşim!” dedi Maro.

Ne cevap verdi ne de hareket etti.

“Neden bu kadar uzakta durman gerekiyor? Biz aileyiz, değil mi?”

Sessizlik.

Maro, köprüye doğru ürkek bir adım attı. Şeftali bahçesi çürümüş çiçeklerin ve terk edilmiş şeylerin ıslak kokusuyla doluydu. Parke taşlar süpürülmemiş, çalılar budanmamış, çardaklar bakımsız kalmıştı. Kırlangıçlar, ahşap kirişlerin arasına yuvalarını yaptıkları pagodaların çatılarındaki çatlaklara girip çıkıyorlardı. Burada bir şey olsa kimse bilemezdi.

“Bunu dağlardayken bırakmışsın.”

Maro köprünün ortasına geldi ve taşıdığı sandığı yere bıraktı. Ellerinin titrediğini Terren’in görmemesini umuyordu. Bu, Aricine Nehri’nin yönünü değiştirmekten hatta Tuz Yolu’nun inşası için harcanan aylardan bile daha zordu.

Terren hâlâ kıyıdan ayrılmamıştı ama gözleri maun ağacına oyulmuş süslü kaplumbağalara kaydı.

Maro, kalbinin delice çarpmasını duymazdan gelmeye çalışarak sandığın yanına diz çöktü.

“Sana bir şey getirdim.” Sandığı açtı, çiçek şeklinde tatlılarla dolu bir tabak çıkardı ve köprüye koydu. “Maş fasulyesi kekleri. Benimle paylaşmak ister misin?”

Terren gözlerini kıstı, muhtemelen zehirden şüpheleniyordu.

Maro bu olasılığa hazırlıklıydı. Keklerden birini alıp ağzına attı ve yanağının köşesinde sakladığı minik panzehir kabını ısırarak açtı. Kekle birlikte yuttu.

“Yılan Dili...” Ganji Usta’nın sesi kafasının içinde yankılandı. “Az bilinen ve neredeyse fark edilemeyen bir zehir. Gümüş iğnelerde kararma yapmaz ve belirtileri sıradan bir hastalıktan ayırt edilemez. Onu danışmanlarından ve tadımcılarından uzakta, tek başına yakaladığın sürece öldürebilirsin.”

Terren hâlâ *ihtiyatlı* görünüyordu ama şimdi yüz ifadesinde, *bir yumuşama* vardı.

“Hatırladın mı?” Maro gülümsedi. “Biz çok küçükken, asla ziyafet masalarına yetişemezdin. Bunları senin için çalmak zorunda kalırdım. Sana her verdiğimde yüzün aydınlanırdı. Bana bir kahramanmışım gibi bakardın ve ben de kendimi...” Çok sevdiği bir erkek kardeşe sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamak için günlüklerine bakmıştı. “Kendimi önemli hissedirdim. Yeterince... Herkes için bir hayal kırıklığı olsam bile bir şeyleri doğru yapabilirmişim gibi.”

Terren hâlâ hareket etmedi ama etrafındaki kılıçlar asılı oldukları yerde tereddütteydi.

“Ayrıca meşe ağacından kılıçlarımızı da getirdim.” Onları sandıktan çıkarıp köprüye, keklerin yanına koydu. “Dövüşmek istersen diye... Artık sana karşı kazanabileceğimi sanmıyorum ama önemli olan asla kimin kazandığı değildi. Sanırım bunu da biliyordun.”

“Artık çelik kullanıyorum.”

Bunlar, Terren’in hadımlarının aracı olmadan yıllar sonra ona söylediği ilk sözlerdi. Maro, boğazının aniden, kendiliğinden düğümlendiğini hissetti.

“Bu bir ilerleme!”, diye düşündü kendi kendine. Batı Sarayı’nın fazla zamanı kalmamıştı. Aricine Koruyucusu neredeyse tamamlanmıştı ve Terren tahtı ele geçirmek üzereydi. Tensha’nın geleceği tamamen Maro’nun, kardeşinin güvenini kazanıp kazanamayacağına bağlıydı.

Ama neden bu ilerlemeden daha mutlu olamadı ki?

“Bir dize sözün vardı...” dedi Terren sessizliği bozarak.

Sesinde mizah yoktu.

“Evet, getirdim.”

Maro sandıktan son nesneyi, yarım dörtlüğün yazıldığı bir parşömen çıkardı, uzattı. Eğer istiyorsa, almak için yaklaşması gerekecekti.

Terren parşömene baktı. Maro bir an için gözlerinde bir kıvılcım gördüğünü sandı. Çocukken ‘beyit düellosu’ oyunundan önce parlayan kıvılcımdı bu. Sonra söndü. Köprünün ortasına gelene dek yavaşça attığı yedi adım boyunca kılıçları onu takip etti. Maro’nun karşısına, tahtanın üzerine oturdu, parşömenin ucunu tutabilecek kadar yakındı ama daha fazla değil.

Kâğıdı açtı, kelimeleri okurken gözleri parıldıyordu.

“Aynı dalda açan iki açelya

Bir parça şafak için mücadele ediyor.”

“Metaforun biraz bariz olduğunu kabul ediyorum.” Maro hafifçe gülmeyi başardı. “Ama bu sadece tek bir şiir. Bugünden başlayarak birlikte daha fazlasını yazabiliriz ve bundan daha bile iyi olacaklar.”

Bu elbette doğru değildi. Her şey planlandığı gibi giderse, bu son şiirleri olacaktı. Maro tabağı ona doğru itti ve “Al, istediğin kadar maş fasulyesi keki ye!” dedi.

Terren parşömeni bıraktı ve tatlılara baktı ama hiçbirine uzanmadı.

“Sanırım beni buraya sadece ‘beyit düellosu’ oynamak için çağırmadın...”

“Evet.”

“Öyleyse buraya söyleme amacıyla geldiğin şeyi söyle.” Sesinde soğuk bir küçümsemeyle karışık sabırsızlık vardı. “Bana aptal, utanç verici ve rezil olduğumu söyle ve buna bir son ver. Birkaç kuş öldüreceğim ve yollarımızı ayıracağız.”

Maro derin bir nefes aldı ve kardeşinin gözlerine baktı.

“Bu sefer seni suçlamaya gelmedim. Özür dilemeye geldim.”

Bu onu hazırlıksız yakaladı. Kılıçları havada bir kez sarsıldı, sonra tekrar düzeldi.

“Onun güvenini kazanacağım.” demişti Maro müttefiklerine. “Onu öldürmeyi başarana dek.”

“Yıllar boyunca benden yüz kere, belki bin kere özür diledin. Hatta aynı anda birden fazla özür dilediğin zamanları sayarsak daha da fazla ama ben bir kere bile karşılık vermedim. Şimdi söylemek istiyorum. Terren, özür dilerim.”

Buz gibi kaskatı kesilmişti.

“İlk büyüünü yazdıktan sonra senden uzak kaldığım için özür dilerim. Kitaplarımı bahçeye getirip bana kendi büyülerimi yazmayı öğretmene izin vermeliydim ama çok gururluydum ve tek başıma yapmak istiyordum.”

Derin bir nefes aldı. Nedenini bilmiyordu ama konuşmak giderek zorlaşıyordu. Yine de kendini zorladı.

“Babamızın doğum günü ziyafetinden sonra seninle oynamayı bıraktığım için özür dilerim. Herkes birbirimize düşman olmamızı istiyordu ve onları dinleyecek kadar genç ve aptaldım.”

Terren hâlâ sessizdi ama alt dudağı titremeye başlamıştı.

“Devam et!” dedi Maro kendi kendine. “Ülkenin kaderi tehlikede. Aricine Koruyucusu’nun tamamlanmasına günler kaldı. Onu öldürülemez olmadan önce öldürmelisin!”

“Dağlarda sana öyle davrandığım için de özür dilerim. Sana kızdığım için, gitmeni söylediğim için. Çelik bir kılıç kaldıramadığın, benim gibi dövüşemediğin için zayıf olduğunu düşündüğüm için özür dilerim. Oysa sen birçok konuda hari-kaydın. Doktor Shu’ya durumumu anlattığında, beni hayatta tutmaya çalışırken sana bağırdığım için özür dilerim.”

Şimdi tamamen titriyordu.

“Ve sana...” Maro artık kelimeleri zar zor çıkarabiliyordu. “Sana vurduğum için özür dilerim. Bunun bizi ayıracağını, beni diğerlerinden daha iyi yapmayacağını, seni sonsuza dek benden uzaklaştıracağını bilmeme rağmen yaptım. Yıllardır pişmanım ve ne zaman düşünsem canım yanıyor. Tüm hayatımı baştan yaşayabilseydim, değiştireceğim ilk şey bu olurdu.”

Terren’in etrafındaki kılıçlar titredi ve tangırdayarak köp-rüye düştü. Aniden, daha küçücükken olduğu gibi, çok kırılgan göründü.

“Ve bu yüzden, sonrasında yanında olmadım...” diye fısıldadı Maro.

Bu kısım planlı değildi ama yine de kelimeler dökülmek istiyordu. Kendilerini sürüklenerek, kekeleyerek, aksayarak zorla boğazından çıktılar:

“Biz dağlarda ayrıldıktan sonra, seni gerektiği gibi koruyamadım. Sanırım... Tieza’da başına gelenleri biliyorum. Bir ağaçtan düştün, değil mi? İkimizin de daha önce hiç görmediği kadar büyük bir ağaçtan düştün ve bana göstermeni hiç istemedim. Kelimelerle ifade edebileceğimden çok daha üzgünüm.”

Terren artık ağlıyordu. Yanaklarından çenesine iki büyük gözyaşı damlası süzüldü.

“Maro, beni... Dönüştür...”

“Dönüştür mü?” diye sordu Maro nazikçe.

Kelimeler hıçkırıklarla çıktı.

“Beni bir balığa dönüştür.”

Yanlarında, çiçeklerle kaplı suda sazan balığı neşeyle, hiçbir şeyin farkında olmadan oynuyordu.

“Ya da çiçeğe...”

Bahçeyi çevreleyen tüm açelya çalıları, renkleri soluk sisin arasında bile canlıydı.

“Ya da bir şeftali ağacına. Büyü yapmada iyisin, değil mi?” Sesi, dökülmüş bir yaprak kadar kırılgandı. “Gerçekten üzgün-sen o zaman beni güzel bir şeye dönüştür.”

“Terren...” dedi Maro yumuşak bir sesle.

Kendisinin de ağlamak üzere olduğunu hissetti. Olması gereken bu değildi. Terren’in böyle olmaması gerekiyordu.

“Ya da en azından beni tekrar küçült.” Gözlerini koluyla sildi ve maş fasulyesi keklerinin olduğu tabağa baktı. “Tek isteğimin ziyafet masasına ulaşmak olduğu zamanki kadar küçük olayım. Tek isteğimin tatlı bir kek olduğu zamanki kadar. Herkes beni cezalandırırsa, bağırırsa ya da benden nefret etse bile en azından o zamanlar nedenini bilmiyordum. Beni bir balığa döndüremezsen, bari beni küçült.”

Küçük oğlan, çiçek şeklindeki keklerden birini alıp iki eliyle, sanki bir anda eriyebilecek güzel bir kar tanesiymiş gibi, değerli bir şeymiş gibi kavradı. Uzun bir süre kekin üzerine eğilerek durdu, gözyaşları köprüye damlarken sessizce ağladı. Sonra titreyen elleriyle keki dudaklarına götürdü.

“Terren, yapma!”

Bir dakika sonra Maro artık düşünmüyordu. Eli kendiliğinden fırladı ve keki kardeşinin elinden suya düşürdü. Sonra tabağın tamamını köprüden aşağı attı.

Terren irkilerek başını kaldırdı.

Bir süre nefes nefese birbirlerine baktılar. Sonra Terren boğuk bir çığlık atıp köprünün kenarına koştu. Gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde korkuluktan eğildi ve sazanların devrilmiş kekleri kocaman, yuvarlak ağızlarıyla didiklemeşlerini izledi.

“Hayır!” diye feryat etti. “Ne yaptın sen?”

Yakında bir sopa bulmak için uzandı, oyuncak kılıçlardan birini buldu ve köprüye panik içinde bir büyü yazmaya başladı. Balıklardan ikisi çoktan yan yüzüyordu. Kasılan üçüncü balık ters dönmeye başlamıştı.

“Onları kurtarmama yardım et!” diye bağırdı. “Maro, onları kurtarmama...”

Bir ok Terren’in bacağına saplandı.

Maro, okun ucu kardeşinin bacağından kıpkırmızı çıkana kadar onu görmedi. Terren çığlık atıp geriye doğru sendeledi. Tam dört ok daha ona doğru geliyordu ama bu sefer dikkatliydi ve okları savuşturmak için kılıçlarını gönderdi. Bir başka ok yağmuru, bir başka savuşturma... Terren kıyıya doğru ilerlerken acı içinde inliyordu.

“Ne...”

Maro sonunda tepki verip başını kaldırdı ve işte o anda tüm okçuları gördü. Şeftali ağaçlarının arasında kamufle olmuş, köşklerin çatılarına çömelmiş, bahçe duvarlarına tünemişlerdi. Biri ağaçların arasından fırlayıp onu yakaladı: Mei Yu...

Maro’yu bir ağacın arkasındaki sığınağa çektiğinde, bir başka ok yağmuru Terren’in bıçaklarıyla buluştu.

“Neler oluyor?” diye bağırdı Maro panikle. “Planımız onunla yalnız buluşmamdı.”

Arkadaşının elinden kurtulmaya çalıştı ama diğer bir çift el onu buldu ve sıkıca tuttu.

“Ganji Usta senin bunu yapamayacağından endişelendi!” dedi Song Siming, sanki küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi yatıştırıcı bir şekilde. “Bu yüzden bize yedek bir plan yaptırdı.”

“Endişelenme!” diye atıldı Mei Yu. “En azından onun dikkatini dağıttın. Eğer yapmasaydın o ilk atışı asla yapamazdık.”

Hışırta. Şıpırtı. Maro ağacın etrafında döndü ve dehşet içinde izledi. Bir sonraki yaylım ateşi yağmur kadar yoğundu, Terren’in

kılıçlarıyla savuşturmasını gerektiren çok daha fazla ok ama ölmedi. Oklar ona asla ulaşmadı. Maro daha gözünü bile kırpamadan, Terren'in mührü sisin içinde bir şenlik ateşi kadar parlak bir şekilde parlamaya başladı ve sonra oklar havada yön değiştirip etrafında daire oluşturarak, zararsızca çiçeklere çarptı.

İlk atılan ok hâlâ bacağındayken, bahçenin kapısına doğru yarı koşuyor, yarı emekliyordu. Okçular ona ateş etmeye devam ettiler ama mührünün büyüsyyle neredeyse tüm okları başka yöne çevirmişti. Geri kalanı, bir şekilde yerden çıkardığı kaba kılıçlardan yapılmış bir kalkana çarpıyordu.

Uzaklaşıyordu.

Şimdi birkaç savaşçı, ikinci oğlu kaçırmamak için çaresizce koşarak onu kovalıyordu ama başaramıyorlardı. Terren yavaş olabilirdi, yaralı olabilirdi ama tüm silahları ve şimdi okları da vardı. Mührünün her parlayışı, okları düzinelerce kılıçla geri savuruyordu ve kimse ona biraz bile yaklaşılamıyordu. Kafatasına bir okun girip diğer ucundan çıktığı yaşlı kılıç ustası Len Usta bile...

Maro çığlık atmaya başladı ama Siming ağzına bir bez tıkadı.

"Sessiz, majesteleri. Sarayın geri kalanının duymasına izin veremeyiz!"

Sonunda onu yakalayamadılar.

Sonrasında ihanet girişimini örtbas etmek için okları ve kılıçları temizlediler. Kan lekeli çiçekleri yok ettiler.

"Balıkları ne yapalım?" dedi biri.

Tüm gölet ölü sazanlarla doluydu, vücutları kaskatı, korkunç açılarla bükülmüştü.

"Gölet boşaltılırsa şüphe çeker."

"Orada bırakın!" dedi Ganji Usta. "Biri fark etse bile, onları Terren'in öldürdüğünü varsayacaktır."

49. KINAMA

“Değersiz.”

Maro, etrafındaki binlerce mum kederle, ıstırapla, kınamayla yanarken, bütün gece Len Usta için ibadet etti. Yaşlı kılıç ustası, Maro için bir baba gibiydi. Uzaklardaki hikâyelerde anlatılan türden, gerçek bir baba.

Bütün gece ağladı. Eriet Dağları’ndan bugüne kadar yıllar içinde biriken çirkin gözyaşlarını, bir prens olduğu ve cesur olması gerektiği için asla dökmediği gözyaşlarını döktü. Şafak vakti, Ganji Usta geldiğinde, Maro’nun göğsü o kadar ağrıyordu ki zor nefes alıyordu.

“Bu senin hatan!” Hocasının katı sesinde hiçbir bağışlama yoktu. “Görevini yapsaydın, onun için yas tutmak zorunda kalmazdın!”

“Bir dahaki sefere seni hayal kırıklığına uğratmayacağım.” Maro’nun sözleri boğuk bir fısıltı olarak çıktı. “Beni affedin, Ganji Usta, Len Usta. Sizi bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım!”

“Bir dahaki sefer olmayacak. Doğu Sarayı bize bir daha saldırma fırsatı vermeyecektir. Bizim için bitti Maro. Hanedanın sonu felaket olursa, senin yüzünden olacak.”

Hesin o akşam görmeye geldiğinde hâlâ yas tutuyordu. Tüm utancı ve ezici kederi yüzünden hadımla konuşacak enerjisi

kalmamıştı ama sonuçta onun yetiştirilmesinde Hesin'in rolü vardı. Hadıma hâlâ saygı duyan Maro, Batı Sarayı'nda kabul etti.

Hadımın arkadaşı Taifong az önce vahşice ölmüştü ve tüm öfkesini Maro'ya yöneltiyordu. Hesin'in, "Gizli konuşmuştuk ama Terren konuşmamızı bir şekilde öğrenmiş olmalıydı. Ertesi gün, Taifong'un cesedini ofisimin önünde buldum. Yirmi parçaya bölünmüş ve güneş ışığının altına özenle dizilmişti." dediğini hatırladım.

"Bir şeyler yap!" dedi Hesin sertçe. "Kardeşin yirmi yıllık meslektaşımı öldürdü. Babanın umurunda olmayabilir ama senin masumları koruyacak bir prens olduğunu biliyorum."

"Bir şeyler yap..." Maro gülmek istedi. Babasının gözüne girmek için yapılan tüm o seferler, tüm o gizli, siyasi oyunlar, Terren'i daha dün zehirleme girişimi. Başarısızlıkla geçen yıllar, kalp kırıklığı, yas. "Hiçbir fikrin yok, Hesin."

Hadım, yüzündeki acıyı, gözlerinin etrafım saran kızarıklıkla görmesin diye yüzünü dışarıdaki ay ışığıyla aydınlanan göle çevirdi. Tüm bunların kasıtlı olduğunu, veraset savaşının gizli olması gerektiğini kendine hatırlatmak zorundaydı. Babalarına hizmet eden Hesin, Maro ve müttefikleri doğru hareketi yapsalardı gerçeği öğrenmezdi, öğrenmemeliydi de.

"O artık kardeşim değil." Kendi sözleri gibi değildi. "Ona öyle deme."

Len Usta'yı öldüren şey, kopamayan bağlardı. Maro bu konuda kendini asla affetmeyecekti. Bundan sonra kopamayan bağlar olmayacaktı. Terren'i sadece bir canavar veya avlanması, bastırılması, yok edilmesi gereken bir güç olarak görmek en iyisiydi.

Birkaç kelime daha konuştular. Hesin öfkeyle başka şeyler söyledi. Maro onu yatıştırmak amacıyla, hiç hatırlamadığı birkaç kelime daha söyledi. Hadım gittikten sonra, Siming'i çağırdı.

"Taifong'u sen öldürdün!" dedi Maro yorgun bir şekilde.

Bu neredeyse bir soru bile değildi. Song Siming ile çocukluklarından beri birlikte eğitim almışlardı ve onu iyi tanıyordu. Öne geçmek için tam da bu tür ahlaksızca bir şey yapardı.

Siming pişmanlık duymuyordu.

“Şeftali bahçesindeki başarısızlığımız çaresiz önlemler gerektirdi majesteleri. Hesin, imparatorumuzun en önemli danışmanı ve onu bizim tarafımızda tutmamız çok önemli. Meslektaşlarından birini öldürmenin ve bunun için Terren’i suçlamanın Hesin’i ona karşı kıskırtacağını umut etmiştim. İşe yaradı, değil mi?”

Maro başını ellerinin arasına gömdü.

“Bir masum daha öldü. Doğu Sarayı’ndan gerçekten daha iyi miyiz Siming?”

Siming sinsice güldü.

“Bize bir bak. Veraset savaşının durumuna bak. Daha dün Sonsuz Bahar Sarayı’nda olanlara bak. Dürüst oynama noktasını geçeli çok oldu.”

Maro o gece, “Eğer yıldızsam o zaman bırak yanayım!” diye yazdı.

“Bütün imparatorluk, tüm yozlaşmışlığı, alçaklığı, çürümüşlüğüyle birlikte yok olana kadar yanayım. Bu gece, bu yıl, bu hanedanlık hatırlanmayana hatta tarih bile küle dönüşene kadar yanayım. Sonra yeşil şeyler belki yeniden yeşerir.”

Günlük kayıtları burada sona eriyordu.

50. YÜCE AMAÇLAR

Silian, Bin Nilüfer Gölü'ndeki bir çardakta geceliğiyle oturmuş, mandoliniyle bir kuzeydoğu şarkısı çalıyordu. Ay ışığında parlayan beyaz saçlarıyla sanki dünyada korktuğu hiçbir şey yokmuş gibi kendinden çok emin görünüyordu.

Maro'nun onun canını hiç yakıp yakmadığını merak ettim.

Belki de bir kocanın, karısının canını yakması normaldi. Belki de ebeveynlerin çocuklarına vurması gibiydi. İyiler bir ders vermek için, kötüler ise canları istediği için yapıyordu. Lu'an'da babamın anneme el kaldırdığını hiç görmemiştim ama belki de bunu sadece ben görmüyorken yapıyordu.

Silian mandolinini indirdi.

“Seni bu gece beklemiyordum Wei.”

Ne kadar endişeli olsam da bana bakışı yanaklarımı ısıtıyordu.

“Maro'nun yazdığı kalp-ruh şiiri...” dedim odaklanmaya çalışarak. “Onu görebilir miyim?”

Sesimdeki bir şey onu endişelendirmiş olmalı ki beni hemen çalışma odasına götürdü. İçinde bulunduğum çıkmazı ve bunu çözme planımı anlatmamı dinlerken, şiirin bir kısmını bir parşömene kopyalayışımı izledi.

“Korkmuş görünüyorsun.” dedi. “Planının işe yaramayacağından mı endişeleniyorsun?”

Bir nefes aldım, göz ucuyla pencereden fenerlerin aydınlatığı sulara baktım.

“Evet, çok ve...” Sesim kısık çıktı. “Ayrıca işe yarayacağından da endişeleniyorum. Yong Hesin masum. Ona zarar

gelmesini istemem. Tek yaptığı, ülkeye görevini ki bu görev nefret ettiği prenslerle ortak çalışmak olsa bile, layıkıyla yaptı. Kesinlikle şeyi hak etmiyor...”

Terren’i Hesin’in ihanet ettiğine ikna etmeyi başarırsam, ona neler yapabileceğini hayal etmek bile ürpermeme neden oldu.

Her iki durumda da herhangi birisi bıçakların hedefi olacaktı.

“Hiç de masum değil!” diye karşılık verdi Silian. “Ülkesine hizmet etmek adı altında aldığı acımasız kararlar hiç de az değil!”

Doğruydu ama ona yapmak üzere olduğum şeyi pek haklı çıkarmıyordu.

“Silian, ben de diğerlerinden iyi olmayacağım.”

Sahte suçlamalarıyla Maro’nun itibarını neredeyse yerle bir eden Qin Rong. Düğünüm sırasında yaptığı kumarla beni ya da Maya’yı neredeyse öldürecek olan İmparatoriçe Güneş. Sırf Terren’i suçlayıp Hesin’i Doğu Sarayı’na karşı kışkırtabilmek için Taifong’u korkunç bir şekilde öldüren Song Siming...

Tüm o sinsî yalanlar sırf siyasi çıkarlar için söylendi ve şimdi ben de aynısını yapacaktım.

“Daha iyi olmak şart mı?” O anda Silian’ın gülümsemesi imparatoriçeninki kadar kurnazdı.

“Unutma: Yüce bir amacımız var. İkinci oğlun imparator olmasına izin verirsek çok daha fazla masum ölecek. Bedeli ne olursa olsun onu öldürmek için hayatta kalmalısın.”

“Herkes kendi amacının yüce olduğuna inanır.”

“O zaman herkes kazanmak için elinden geleni yapsın.”

Kopyaladığım dizeleri Hesin’in bulabileceğini düşündüğüm bir yere sakladım ve Wren’den onları kontrol etmesini istedim. Dizeler kaybolduğu anda, Ciyi’den Terren’a bir mesaj göndermesini istedim:

“Sensiz bir gün daha geçirmeye dayanamam. Seni hemen görmezsem kör olana kadar ağlarım.”

Beni kulesinde karşıladığında yeterince endişeliydi.

“Ne oldu, Wei? Yine acil bir durum mu var?”

“Batı Sarayı’ndaki Leydi Song’u ziyarete gittim.” Sanki haberin duymak istemediği bir şey olduğunu tahmin ediyordum gibi kekeleydim. “Ama onunla buluşmadan önce... Hesin’i orada, kardeşinle konuşurken gördüm.”

Anında kaskatı kesildi.

“Bu ne zamandı?”

“İki gece önce, akşam yemeğinden sonra.”

“İki gece önce mi? Bana senin köşküne gideceğini söylemişti.”

Başımı eğdim ve hiçbir şey söylemedim. Sessizliğin bir şey ima etmesini istedim. Nefesi hızlandı.

“Ne konuşuyorlardı? Duydun mu?”

“Evet, bir kısmını. Gölün etrafında yürüyorlardı ve hepsini duyacak kadar yaklaştım. Ama sanırım... Sanırım benim aracılığım ile seni tahttan indirmenin bir yolunu arıyorlar. Okuma yazma bildiğime dair yeterli kanıt bulmak istiyorlar.”

Bir prensin karısının okuma yazma bildiği ortaya çıkarsa, bu onun tahttan indirilmesi için bir gerekçe olurdu. Buradaki fikir, kendi karısını bile kontrol altında tutamayan birinin, koca bir ulusu hizada tutamayacağıydı. Genellikle okuma yazma bilme suçlamaları bir testle doğrulanırdı ancak yeterli kanıtla, özellikle de prensin kendi danışmanı tarafından ortaya çıkarılan kanıtla test yapılmayabilirdi.

“Sana inanmıyorum...” dedi sessizce.

Ama ejderhalı cübbesinin kolu altında ellerinin yumruk şeklinde açılıp kapandığını gördüm. Gergindi.

“Hesin, bana komplo kurmak için bazı belgelerini değiştirdiğinden bahsetmişti. Basit bir şekilde, bir kadının yapabileceği şekilde. Seninle yatan tek kişi ben olduğum için belgelerine

erişimi olan diğer tek kişi benim. Bunlarda yapılan herhangi bir değişiklik, doğrudan beni işaret eden bir kanıt olacaktır. Bunları kamuoyuna duyurmayı planlıyorlar.”

Gözlerini kıstı. Kapıya gidip açtı ve dışarıda bekleyen hizmetkârlardan birini çağırdı.

“Git eski belgelerimden birkaçını getir.” dedi genç ve korkmuş görünen hadıma. “Damgaladıklarım ve işleme koyması için Hesin’e gönderdiklerimden getir. Onları görmek istiyorum.”

Kapı tekrar kapanır kapanmaz çekingen bir şekilde, “Başka bir şey daha var.” dedim.

Başını bana doğru çevirdi.

“Prens Maro” kardeşinin adını söylememin onu öfkelen- direceğini biliyormuş gibi yüzümü buruşturdum, “onun kanıt uydurmasına yardım ediyor. Güçlü bir sebebim olmadan oku- mayı öğrenmeyeceğimi söylüyordu. Bir... Kalp şiirinden bah- settiler. Öyle bir şeydi. Prens Maro’nun ona bir kâğıt parçası verdiğini gördüm.”

Terren şimdi odada volta atıyordu. Koruyucu büyüü çılgınca etrafında dönüyordu.

“Hayır! Olamaz! Olamaz!” Saçını çekti. “Hesin sadıktır. Yıllardır beri bana hizmet ediyor, bunca zamandır benim için konseyi yönetiyor. Bana ihanet etmek isteseydi, bunu çok uzun zaman önce yapardı. Neden şimdi?”

“Belki de...”

Aklımdan geçenleri söylemekten korkuyormuş gibi görün- meye çalışarak ayaklarıma baktım.

Sertçe bana doğru döndü.

“Söyle hadi! Aylardır benim adıma casusluk yapıyorsun ve konuşma yeteneğini kaybetmek için bu anı mı seçiyorsun?”

“Belki de yerine başkasının getirilmesinden korkuyor- dur...” dedim kısık bir sesle ve sanki bana zarar vereceğini bekliyormuşum gibi hemen geri kaçtım.

Bunda giderek ustalaşıyordum.

Ne demek istediğimi hemen anladı.

“Ah, elbette! Artık sana daha çok güvendiğimi görüyor ve işlerimin üzerindeki kendi kontrolünü paylaşmaktan hoşlanmıyor.” Acısı yüzünden okunuyordu. “Bana hizmet etmeye gelmesinden sonra diğer tüm danışmanlarımı ya öldürdüm ya da görevden aldım. Yıllarca tek müttefikim olmasına izin verdim ve şimdi bunun bir hata olduğunu görüyorum. Başka birini dinlediğimi gördüğü anda, beni tehlikeli buluyor ve ortadan kaldırmak için planlar yapıyor.” Acı bir kahkaha attı. “Belki de ülkeye hiç sadık olmamıştır. Belki de hepsi güç kazanmak için bir paravandı. Belki de saraydaki diğer herkes gibi tek istediği buydu ve onu diğerlerinden farklı tutmak aptallıktı.”

Göğsüm ağırlaştı. Bir şekilde planımın en acımasız kısmı buydu: Dürüst bir adamı kötü adama dönüştürmek.

En azından Siming, Taifong’u öldürdüğünde, hadım kendinden ödün vermeden ölmüştü. Ama Hesin konusunda, kimse onun sadakatinin büyüklüğünü bilemeyecekti. Hikâyeleri, tabii anlatılırsa, onu yalnızca yalancı ve güç düşkünü bir hain olarak gösterecekti.

“Taraf değiştirmesi için kardeşimin ona ne vaat ettiğini merak ediyorum. Benden aldıklarından daha mı çok?” İlkinden daha da acı bir kahkaha daha attı. “Ya da belki de Maro’nun ona bir şey teklif etmesi gerekmedi. Hesin çocukluğumuzdan beri onu daha çok sevmiştir zaten. Tıpkı herkes gibi.”

Duvarına gitti, rafından bir şişe şarap aldı ve tek dikişte tamamını içti. Sonra sağır edici bir şangırtıyla yere bıraktı.

Bu sefer irkilmem sahte değildi.

“Gerçi başka bir ihtimal var.” Mührü parladı ve camın zarar verecek kadar keskin olan tüm parçaları havaya fırladı, dönüp durduktan sonra uçları bana dönük bir şekilde durdular.

“Okuma biliyor olma ihtimalin var ve Hesin seni takip ediyor. Sana karşı delilleri olduğunu bildiğin için önce bana geldin.”

Ağzım tamamen kurudu, kalbim deli gibi çarpıyordu.

“Terren, ben...”

“Ama durumun bu olduğunu sanmıyorum.” Cam parçalarının tekrar yere düşmesine izin verdi, beni korkutmayı başardığı için tatmin olmuş görünüyordu. “Okuma bilseydin, düğün gecemizde göğsündeki o bıçak yarısından kanlar akarken, kesilmiş bir tavşan gibi yatakta yatmazdın.”

Ne düşündüğünü biliyordum, “Kendini iyileştirmek için benim büyülerimden birini kullanırdın.” diye geçiriyordu aklından.

Kapının tıklatılması araya girdi. Kapıdaki, bir sandık dolusu belgeyle geri dönmüş genç hadımdı.

Terren sandıklardan birkaç parşömen çıkardı ve açıp okudu. Yüz ifadesi giderek daha da karardı, mührü giderek artan bir kötülükle titredi.

“Danışmanımı çağır!” dedi hizmetkâra ve bu sefer sesinde beni bile titretecek kadar öfke vardı. “Ona... Şiir hakkında konuşmak istediğimi söyle.”

Hizmetkâr hızla uzaklaştıktan sonra bir şişe şarap daha açtı.

Kalbim daha da hızlandı. Birazdan planımın işe yarayıp yaramayacağını öğrenecektim. Şimdiye kadar her şey istediğim gibi gidiyordu ama Hesin orada olup kendini savunamadığı için... Hadım gelir gelmez Terren’la konuşabilecek, kendini açıklayabilecekti.

Kulesinin penceresinin dışındaki ay ışığının aydınlattığı vadilere bakarak ikinci şişeyi içişini izledim. Hesin’e tuzak kurduğumu anlayabilirdi. Kesinlikle bunu anlayacak kadar zekiydi ama her zaman mantıklı değildi. Artık onu iyi tanıyordum. Bazen bir insandan çok bir canavar olduğunu, sadece şiddet yanlısı ve öfkeli bir sarhoş olduğunu biliyordum. Hesin geldiğinde mantıkla açıklayabilirdi ama tabii Terren dinlerse...

Bunun olmasına izin veremezdim. Bu gece, onun bir canavar olması gerekiyordu.

“Onu sen öldürmedin!” dedim.

Konuyu aniden değiştirdim ve haklı bir şüpheyi bana döndü.

“Sen neden bahsediyorsun?”

Sazanları o öldürmemişti. Taifong’u o öldürmemişti. Birçok insanı öldürmüştü, birçok acımasız davranışlarda bulunmuştu ama suçlandığı her şeyi o yapmamıştı.

Uzun zamandır içimde olan bir şüpheyi dile getirdim.

“Annen... Leydi Sonbahar... Herkes onu senin öldürdüğüne inanıyor ama sen öldürmedin, değil mi?”

Şişesini düşürdü.

Bu sefer bir halının üzerine düştü ve kırılmadı fakat içindeki pirinç şarabı döküldü ve yere kadar uzanan cübbesinin eteklerini ıslattı.

Gözlerini kırptırdı. Sonra tekrar kırptırdı.

“Ben...”

Nefesi hızlanmış ve kesikleşmişti; gözleri odaklanamıyordu.

“Ben...”

On uzun saniye geçti ve hâlâ aynı pozisyonda donmuş konuşamayıp duruyordu.

Gerçekten şok olmuşum. Ondan bir tepki almak niyetindeydim. Tahminim doğruysa Hesin’in Leydi Sonbahar’ın mevkisine gelmek için onu öldürdüğünü ima edecektim. Şiirimi yazmak için gerçekleri ararken, bu kadar uç bir şey bulmayı beklemiyordum. Bir süre elleriyle yumruk yapmadan, göğsünün hızla inip kalkışını izleyerek bir şey yapmadan öylece dikildim.

“Wei...” dedi sonunda boğazı düğümlenerek. “Bana biraz...”

Cümlesini bitiremedi ama ne istediğini anlamıştım. Şarap rafına gidip ona bir şişe uzattım, anında bitirdi. Sonra bir tane

daha istedi. Onu da verdim. Duvara yaslanıp yere çöktü. Sanki onu hayatta tutan tek şey buymuş gibi şişeye sarıldı.

Şarap işe yarıyordu. Hâlâ düzgün nefes alamıyordu ama iki şişe daha içtikten sonra neredeyse yeniden normal gibiydi. Gözlerindeki o kötü niyet geri dönmüş ve iki kat artmıştı. Tabii gerçekten çok sarhoş olması dışında normaldi.

Kapı çalındı. Hesin geldi.

Kapıyı açtığımda, hadımın gözleri nefretle bana baktı. Manzarayı görünce gözleri daha da kısıldı. Tüm o kırık camlar ve dökülen şaraplar, yanında daha fazla boş şişeyle pencere pervazının altında yerde büzülmüş prens... Tüm oda mayalanmış pirinç kokuyordu.

“Wei, ne yaptın?”

Ona masumca baktım.

“Ne demek istediğini anlamıyorum.”

“Ölmesi için o kadar sabırsızlanıyorsun ki şiirini bitirmeyi bile beklemiyorsun ama bilmiyor musun, şarap onu öldüremez! Aricine Koruyucusu büyüü yapıldığında, onu taşıyan sadece yaşlılıktan ölebilir.”

“Şiir mi?”

O kelimeye takılmış gibi yaptım.

Hesin alaycı bir tavırla elindeki kâğıdı kaldırdı.

“Tanıdık geldi mi?”

Gözlerimi yapmacık bir dehşetle açtım. Bunun üzerine bana küçümseyerek baktı ve Terren’a döndü.

“Majesteleri, beni çağırman iyi oldu. Tam da eşinin okuma yazma bildiğine dair kanıtla sana gelmek üzereydim. O senin için kalp-ruh şiiri yazıyormuş.”

“Öyle mi?” diye geveledi Terren. “Ya da Wei’nin senden şüphelendiğini fark ettin ve ona karşı kanıtlarla bana ondan önce mi gelmek istedin?”

“Majesteleri...” dedi Hesin şaşkınlıkla.

Gülüşünde tehditkâr bir ifade vardı.

“Boş ver. Söyleyeceklerini söyle Hesin.”

“Belki de bu tartışmayı yarın, aklın başındayken yapmalıyız.”

“Hayır. Şimdi!” Anlaşılmaz bir hareket yaptı. “Bunun bu gece çözülmesini istiyorum.”

Hesin itiraz edecekmiş gibi göründü ama sonunda derin bir nefes alıp konuştu.

“İki gece önce, Leydi Yin’i bir kalp-ruh şiiri yazarken buldum. Ben delili ele geçiremeden yaktı. Ama hepsini yok etmeyi başaramadı. Biraz zaman aldı ama deposunda bir parçasını buldum.”

Kâğıdı masaya koydu ama Terren duvarından uzaklaşmadı.

“Bahsettiğin büyü karmaşık bir büyü. Bunu bir kızın, hem de okuma yazma bilmeyen bir köylü kızının yazdığına inanmamı mı bekliyorsun? Daha makul bir yalan bile düşünemedin mi?”

“Yalan değil!” dedi Hesin, sinirli bir sesle. “Elimdeki kesinlikle bir kalp-ruh şiiri, saraydaki bir kelime büyücüsüyle teyit ettim. Majesteleri, sen de büyücüsün, bu yüzden okuduğunda ne olduğunu hemen anlayacaksın.”

Terren’in yüzünde öfke vardı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama yere geri düştü. Tavandan bir kılıç aldı ve onu baston gibi kullanarak masaya ulaştı.

Parşömeni önümüze açtı. Okudukça öfkesi de artıyordu. Yanağındaki mührü kafeslenmiş bir alev gibi titriyordu ve konuştuğunda, sözlerinde o kadar çok tehdit vardı ki ben bile ürperdim.

“Hesin, yaşlanıyorsun. Oyunun bozuldu.”

“Ne demek istediğinden emin...”

“Bu gerçekten kalp-ruh şiiri. Kaligrafisi amatör birininkine benziyor. Hakkını vereyim, bu kanıt halkı kandırabilirdi ama beni kandırmaya kalkışarak kendini kandırıyorsun!”

Sesindeki tehlike apaçıktı, mührü alev alevdi, morsalkım tavanından sarkan bıçaklar şangırdamaya başladı.

“Onun yazdığı binlerce şiiri okudum. Onunla birlikte de binlerce şiir yazdım. Yong Hesin, kardeşimin yazdığı bir şiiri gerçekten tanımayacağımı mı sandın?

Hesin ona baktı. Sonra bana baktı. Tuzığa düşürüldüğünü anladığı an tam olarak buydu.

“Majesteleri...” dedi yeni bir telaşla. “Sakin olun ve beni dinleyin. Bunu Wei yaptı. Bu toplantıyı o organize etti. Batı Sarayı’yla çalışıyordu...”

Hadım acı içinde haykırdı. Tavandan düşen bıçaklardan biri dirseğini tamamen kesmiş, 忠/Zhong damgası olan elini koparmıştı. Dizlerinin üzerine çökerken, bıçak mide bulandırıcı bir gumbürtüyle yere düştü ve ejderhalı halıya kanlar damladı.

“Bu kadın mı?” diye bağırdı Terren. “Aptal, cahil bir kadının kardeşimin yazdıklarını ele geçirebileceğini mi sanıyorsun? Sence bunu organize edebilir mi? Söyle bana hadım, Maro ile ne kadar zamandır iş birliği yapıyorsun?”

Hesin dişlerini sıktı ve Terren’in gözlerine baktı.

“Aptal olma! Wei seni kandırıyor. Bir keresinde bana senden nefret ettiğini itiraf etmişti. Biraz bile düşünürsen...”

Hadımın ağzından bir çığlık duyuldu. Başka bir hançer kanlı yarasına saplanmış, kabzasına kadar etine gömülmüştü.

“Bıçaklar aptal olamaz!” dedi Terren. “Kılıçlar nefret kavramını bilmez. Yeterince keskin bir kenar, aldatılmaktan korkmaz ve yeterince güçlü bir silahın kazanmak için düşünmesi gerekmez.”

“Lütfen!” diye soludu Hesin acıyla. “Hayatın tehlikede...”

Hançer döndü. Hadım acı içinde çığlık atarak yere yığıldı ve her yere kan damlaları sıçrattı.

“Hayır, tehlikede değil!” Terren, onun güçsüz bedenine küçümseyerek baktı. “Taç olsun ya da olmasın, ben ülkenin en güçlü adamıyım. Kimse bana meydan okuyamaz! Dünyadaki tek bir kişi bile bana zarar veremez!”

Muhafızlar gelip yaşlı hadımı sürükleyerek götürürlerken kesik eli geride kaldı. Kapı kapanır kapanmaz Terren yere yığıldı ve başını kollarının arasına gömüp kontrolsüzce titredi. Gözlerimi o elden uzaklaştıramadan öylece dikildim.

Nefes almak zorlaştı.

Önce bir dil kestim, şimdi de bir el ve daha işim bitmemişti bile... Biri, küçüklük versiyonuma, sarayda yaşayan Wei'den bahsetse o küçük kız benden iğrenirdi.

51. ÖDÜL

Sabah uyandığımda odada yoktu. Bir şeylerin ters gittiğine dair ilk ipucum buydu. İkincisi ise Wren'in beni köşküme götürmek için gelmemesiydi. Bu yüzden tek başıma geri dönmek zorunda kaldım.

Gri bir gündü, hafif yağmur yağıyordu; neredeyse ensemde sis gibi hissettim. Selvi Köşkü bulanıktı. Bu yüzden ilk başta tüm katliamı göremedim. Ayağım Teela'nın kafasına çarptığında bir taşa çarptığımı sandım.

Sonra yere baktım ve bomboş bakan gözlerini gördüm. Kanlı boynundan aşağısı yoktu. Gözlerimi kırıştırdım. Yanında uzanan bir kan izi vardı ve takip ederek organlarının yakındaki bir selvi ağacının dallarına süs gibi asıldığını gördüm.

Nefeslerim çok ama çok yavaşladı. Kalbim durmuş olabiliirdi.

Yaşlı bahçıvan Aron, bulduğum bir sonraki bedendi. Cesedi bir açelya çalısının üzerinde gevşekçe asılmış ve kanı hâlâ kaldırım taşlarına damlıyordu ama yağmur onu yıkayamayacak kadar hafifti. Hikâye anlatıcısı Mo hemen yakında yatıyordu. İç organları çıkarılmıştı. Bir balık gibi... Muhasebeci Duan, bulaşıkçı Fern, aşçı Rinan. Daha fazla kafa, daha fazla ceset... Gövdelere bağlı olmayan ayaklar ve uzuvlar, kalpler... Ping Teyze'nin yüzü o kadar bozulmuştu ki ilk başta onu tanıyamadım.

Bahçe, pazardaki kasap tezgâhı gibi kokuyordu.

Çıglık atmam, ağlamam, dizlerimin üzerine düşmem gerekiyordu ama taş kesildim, canlı değildim. Ayaklarımı arka

bahçeye doğru sürükledim. Lin Wren'i buldum. İki selvi arasında yatıyordu. Turna rengi elbisesi paramparçaydı. Vücudunu deşen yedi kılıç vardı. Bir eli hâlâ seğiriyordu.

Yanında, ıslak yapraklar ve çamurun içinde Terren oturuyordu. Yağmura bakıyordu.

İstediğim şey...

Orada durup ne istediğime karar verecek kadar düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Yavaşça bir nefes aldım, sonra bir nefes daha, sonra bir nefes daha ve sonunda istediğim şeyin onun canını yakmak olduğuna karar verdim.

Bir bıçak alıp onu deşmek istedim. Yavaşça, küçük küçük kesiler. Çığlık attığını duyana kadar her kesiğin üzerine asit dökmek istedim.

Onu bir meşaleyle yakmak istedim. Yine yavaşça. O şeytani suratındaki etleri birer birer eritmek istedim.

Sonra, tüm o kesme ve yakmalardan sonra son nefesini verirken, elimi kaburgalarına sokmak istedim. Tırnaklarımı atan kalbine geçirip patlatana kadar sıkmak istedim.

Birdenbire kaç dil kestiğimin, kaç el kestiğimin, kaç insanı engel olmaktan çıkardığımın bir önemi kalmadı. Önümdeki bu şeyin ölmesiyle sonuçlandığı sürece, ne kadar büyük bir bedel ödemem gerektiğinin bir önemi yoktu.

Wren'in eli tekrar seğirdi. Yardım edilemez bir durumdaydı ama hâlâ hayattaydı, acı çekiyordu. Yanına gittim, kılıçlardan birini gövdesinden çıkarıp kafasına sapladım.

Hareket etmeyi bıraktı. Koyu kan, yüzünden aşağı, yavaş ve şurup gibi kıvamlı bir şekilde sızıyordu.

Terren sakin bir şekilde başını kaldırıp baktı.

"Wei, dün gece öfkeliydim. Hem de çok! Ama artık öfkeli değilim."

Başımı ona çevirdim. Üzerimdeki yağmurluk ve aramızdaki gri sisten memnundum çünkü yüzümdeki nefret ifadesini ne kadar çabalasam da saklayamazdım.

“Ayrıca, birinin cezalandırılması gerekiyordu.”

Bunu aşikâr bir şeymiş, kaçınılmazmış gibi söylemişti.

“Bu sefer sen olamazdın çünkü bana yardım eden sendin ve o hain hadım da olamaz. Zaten hapishane hücrelerinde hayata tutunmaya çalışıyor ve ona daha fazla işkence etmek onu öldürür. Sanırım ölmekten memnun olurdu çünkü bir zamanlar Jinzha’nın adımlarını tekrarlamaya çalışmıştı. Ona kurtulma fırsatını vermeyeceğim.” Etrafındaki, cesetler ve organlarla dolu selvi ağaçlarını işaret etti. “Bu yüzden buraya geldim. Cezalandırmak, kendimi daha fazla öfkeliendirmemek için ve aynı zamanda seni ödüllendirmek için. Hesin’in senin köşkünde dâhil olmak üzere sarayında, her yerde casusları vardır. Bana yardım etmiş olmanın bir hediyesi olarak, senin adına temizlemeyi düşündüm.”

Ona dik dik baktım.

“Endişelenme. Onlar sadece hizmetkâr. Sana yenilerini bulurum. Daha iyilerini.”

Ona bakmaya devam ettim. Başını yana eğdi.

“Wei, bana kızgın mısın?”

“Delirmiş!”

Ona doğru iki adım atıp ellerimi boğazına dolamak üzereydim. İlk başta fark etmeyecekti ama tepki verecek zamanı bulduğunda bıçaklarını çağırıp beni defalarca bıçaklayacaktı ta ki boğazındaki ellerim gevşeyip vücudum çamura düşene kadar ama önemi olmayacaktı çünkü boynundan geçen kanın avuçlarımda nasıl attığını bilerek ölecektim ve her şeye degecekti.

Yapmadım çünkü koruyucu büyüğü ona dokunmama asla izin vermezdi ve nasılsa şimdi bile, içimdeki küçük, gömülü bir parçam şiiri hâlâ hatırlıyordu. Kalp-ruh şiirini... Aşk şarkısını... Beni öldürürse şiiri asla bitiremem ve o zaman tüm şiddetiyle imparator olacak. Daha fazla insan öldürür. Selvi Köşkü’nden daha fazla yeri kasap tezgâhı gibi kokutur.

Zorlukları aş aşı Terren'in gözüne girmiştim. Muhalefetim Hesin'den kurtulmuştum. Onu öldürmeme giden yol artık tamamen açıktı. Öfkeme yenik düşemezdim. Wren ve diğerlerinin boş yere ölmesine izin veremezdim.

Hâlâ onun tarafında olduğuma inandırmalıydim. Hâlâ düğün gecesinde davrandığım gibi, diz çöküp bir köylü kızının hayalinden bahseden sorumluluk sahibi gelin olduğuma, onun için casusluk yaptığımı ve onu sevdiğime inandırmalıydim.

“Pek sayılmaz...” dedim.

Ağzımda kül tadı vardı.

Hâlâ üzgün olduğumu hissetmiş olmalı ki mührü heyecanla titredi.

“Bundan hoşlanmadın.”

“Pek sayılmaz.”

“O zaman ne istersin?” Gerçekten şaşkın görünüyordu. “Seni ne kadar hor görsem de yine de sarayımdan bir haini uzaklaştırmaya yardım ettin. Seni ödüllendirmek istiyorum.”

“Sorun değil Terren. Ben senin karınım. Sadece görevimi yapıyorum.”

“Bekle. Hatırlıyorum.”

Ayağa kalkarken yüzü aydınlandı, elbisesinin her yerine yapışmış çamur ve yaprakları silkelemeye zahmet etmedi.

“Kardeşinin okula gitmesi için eğitim ücreti istiyorsun. Bir yıldan uzun zaman önce birlikte geçirdiğimiz ilk gece anlatmıştın. Ve kıtlık orayı darmadağın ettiği için Lu'an köyüne yiyecek gönderilmesini istiyorsun...”

Memleketimin adını söylemeye hakkı yoktu.

“Bunu ayarlamak benim için oldukça kolay.” Memnun olmuş gibi başını salladı. “Ayrıca, hediyeleri bizzat teslim edebilmen için saraydan bir ay uzak kalmana izin vereceğim. Wei, bu yeterli olur mu?”

Bana sürekli teşekkür etmemi, gülümsememi hatta onu onaylamamı bekliyormuş gibi bakıyordu ama içimde kalan tüm güzel sözleri tüketmiştim ve söyleyemedim.

Sonunda benden sıkıldı ve gitti. Beni Wren'in soğuyan bedeni ve cılız yağmurla baş başa bıraktı.

52. GÜZEL VE YARALI BİR ÜLKE

Yağmur birkaç gün daha yağdı. Her biri bir sonraki kadar soğuk ve griydi. Her yeni gün, yeni hizmetkârlar Selvi Köşkü'ne akın akın geliyordu. Yüzlerinde dost sıcaklığı değil, yabancıların ifadesizliği vardı. Salonumda dolaşıp duran, mobilyaları yeniden düzenleyen baş hizmetçi Mi Yung dışında hiçbirinin adım öğrenmeye zahmet etmedim.

“Burada olmaz, dedi endişeyle. Burada da olmaz. Mandalina saksısı, doğu penceresinin yanında olamaz. Ayna arka kapıya bakmamalı. Bundan önceki hizmetçiniz kimdi? Mekânsal uyumu tamamen yanlış anlamış.”

Çok ve aceleyle konuşuyordu ve korkup korkmadığını merak ettim. Batıl inançlara başvurarak, mantıksız şeylerde mantık bulabileceğini ve kendinden önceki gibi şişlenmekten kurtulabileceğini düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Ciyi ve Hu, Terren'in cinayetlerinden tek kurtulanlardı. Kâtip bizzat benim tarafımdan atanmıştı ve yaşlı hizmetçinin dili yoktu. Prens, ikisinin de Hesin'in casusu olma ihtimalinin düşük olduğunu düşünmüş olmalı.

İkisini de pek görmedim ve gördüğümde de Ciyi, Hu kadar az konuştu.

Sonunda, güneş bulutların arasından hafif hafif yükselince gitme vakti gelmişti.

Seyahat ekibim, erzak dolu birkaç faytonla birlikte Selvi Köşkü'nün önünde hazır bekliyordu. Arabalar, hem gerçek açelyalar hem de Guan ambleminde boyanmış kırmızı açelyalarla doluydu.

Sarayın görkemli kapılarından çıkıp vadiden memlekete doğru inerken iki yanımda Ciyi ve Mi Yung at sürüyordu.

“Memleket...” Düşüncesi cezp ediciydi.

Annemi tekrar görmek istiyordum. Bambu hasırları, akan çatısı ve eski tütsü kokusuyla dolu o küçük odaya geri dönmek, başımı sıcak göğsüne dayamak ve parmaklarını saçlarımda gezdirmesini istiyordum. Babamı tekrar görmek, güçlü kollarını omuzlarıma dolamasıyla kendimi güvende hissetmek ve sarayın varlığını bile unutabilmek istiyordum.

Gray Amca, Büyükbaba Har, Lien Teyze ve Rui kardeşler. Hepsini ziyaret etmek istiyordum.

Kendimi Ruilerin kapısını çalarken, hediyelerle dolu arabamı ve kırmızı keselerle dolu ellerimi fark eden kız kardeşlerin şaşkınlığına sevinirken hayal ettim. “Haklıydın!” derdim. “Myrna'nın sütü gerçekten taze ve tatlıydı ve Prens Terren'ı gerçekten çok mutlu etti. Şimdi bize karşılığında verdiği şeylere bakın.”

En çok da Bao'ya tekrar sarılmak istiyordum. Dünyada kalbimin taşlaşmasını önleyebilecek çok az şey kalmıştı ve onun tiz kahkahası bunlardan biriydi. Eve gittiğimde omuzlarıma tırmanırdı. Ona bir belki iki kuru erik verirdim ve tüm hikâyeleri anlatırdım.

O kadar çok hikâyem vardı ki...

“Açelya Hanedanı'nda”, diye anlatırken hayal ettim kendimi, “sekiz saray, altı yüz köşk ve iki yüz kırk bahçe olduğunu biliyor muydun? Hiç tüyleri çobanpüskülü yaprağı olan kedileri veya çam iğneleri tüylü tarla kuşlarını duymuş muydun? Ve ejderha da gerçek. Onu gökyüzünde bizzat gördüm.” Gözleri fal taşı gibi açılırdı.

Fakat içimdeki çok daha büyük bir parçam gerçeği biliyordu: Eve gidemezdim.

Saray yolunun iki yola ayrılan son kısmına vardığımızda, sivri burunlu, yanakları sertleşmiş bir hadım olan arabacıma Mi Yung'a durmasını söyledim.

“Erzakın yarısını güneye, Lu'an'a götür ve yanına birkaç hizmetçi ve muhafız al. Beni soran herkese iyi olduğumu söyle.” dedim.

Annemin elimi tutup ağladığı, Prens Terren'in bana zarar vermesinden korktuğu o geceyi hatırlamadan edemedim.

“Onlara uyuduğum yerin şimdiye kadarki en rahat yer olduğunu ve bolca yemek yediğimi söyle. Çok mutlu olduğumu söyle.”

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

“Sen gelmeyecek misin, Leydi Yin?”

“Bir ay sonra sarayda buluşuruz.” dedim, tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla.

İlk amacımı, yani köyüme hediyelerle dönüp Bao'nun okula gitmesine yardım etmeyi gerçekleştirmek olsa da artık daha büyük bir amacım vardı: Artık bir köylü değil, müstakbel imparatoriçeydim. Pirinççi Eş... Terren'ı öldürdükten sonra bu rolleri kaybedecek olsam da sorumluluklarının ağırlığını hissediyordum. Sorumluluklarımı en son güne kadar yerine getirecektim.

Artık bana güvenen başkaları da vardı: Han Köyü, Liushu, Yılan Kıvrımı'ndaki Halfhill... Bana gönderilen mektuplar ülkenin dört bir yanından, haritalarda veya kitaplarda adı geçmeyen yerlerden gelmişti. Tahta oturacak bir sonraki imparatorun nazik biri olmasını, güçlenmiş Dao büyüleriyle bıçak ve acı yağdıran biri olmamasını sağlama konusunda hepsi bana güveniyordu.

Şiirimi bitirmek zorundaydım. Terren'ı öldürmek zorundaydım. Gittiğim yolun beni ailemden en çok uzaklaştıran yol olduğunu bilmek beni paramparça etse bile...

“Beni bekle, anne...” diye düşündüm, kararan gökyüzüne bakıp. “Baba, her şey tekrar yoluna girecek. Söz veriyorum.”

Mi Yung gittikten sonra hizmetkârların, erzakın ve atların diğer yarısını alıp doğruca Tieza’ya gittim.

Kimliğimizi belli etmeden seyahat ettik. Faytonlarımızı, çiçeklerden ve Guan sancaklarından, bizi saraya ait gösterecek her şeyden arındırdık ve atlarımızın yapraktan yelelerini gizlemek için üzerlerine battaniyeler örttük. Ben daha sade bir ipek elbise giydim, Ciyi, sulh hâkimi üniforması giydi ve hizmetkârlarım parlak kırmızı üniformalarını, kiralık muhafızların daha sıradan zırhlarıyla değiştirdiler. Yanımızdan geçen herkes beni, başkentten gelen zengin bir memurun, imparatorluk görevi için yanında seyahat eden metresi zannederdi.

“Neden kuzeye?” diye homurdandı Ciyi, âlim başlığının kanatlarını kurcalayarak.

Belli ki başlık takmaya alışkın değildi.

Tieza... Terren’in savaştığı bölge; annesinin mezarında adı geçen yer. Orada başına bir şey geldiğinden emindim. O kadar korkunç, o kadar eşi benzeri görülmemiş bir şeydi ki onu eskiden olduğu ürkek ve sevgi dolu çocuktan şimdiki canavara dönüştürmüştü.

“Prensimizi memnun etmek için...” diye cevapladım duygusuzca. “Yıllar önce, küçükken Angkin’de savaşmış ve bir keresinde bana orada bir şey bıraktığını söylemişti. Ona sürpriz olarak o şeyi götürmek istiyorum.”

Kaşlarını daha da çatarak kollarını kavuşturdu.

“Prens Terren’in fermanı, varış noktamızın Lu’an olduğunu çok açık bir şekilde belirtiyor. Ya diğer tüm hizmetkârlara yaptığı gibi, rotanı değiştirmene izin verdiğim için beni de öldürürse...”

Anlaşılır bir korkuya kapılmıştı. Terren hizmetkârlarımı katlettikten sonraki sabah, kâtibi salonumdaki saksılı bir mandalina ağacının arkasında, köşeye sıkışmış bir fare gibi titrerken bulmuştum.

“Ciyi, sana daha önce söylemiştim. Bana sadık kaldığın sürece sana zarar vermeyecek. Prensimiz artık bana çok değer veriyor. Saraydaki herkes bunu görebilir. Ben izin vermedikçe emrimdeki kimseye zarar vermeyecek ve ona özellikle seni bağışlamasını söyledim.”

Bu güvence karşısında biraz gevşemiş gibiydi ama hâlâ çok kızgın görünüyordu.

“Neden sana okuma yazma öğretmeyi kabul ettim ki?” diye mırıldandığını duydum.

Kollarını kavuşturdu ve sanki ona büyük bir haksızlık yapılmış gibi somurtarak pencereden dışarı baktı.

O gün onu o ağacın arkasından çıkarabilmek için birçok yalan söylemiştim. O kadar kötü yalanlardı ki bir yıl önce olsa tüylerim diken diken olurdu. Terren’a tüm hizmetçileri öldürmesini emreden ben olduğumu söylemiştim.

“Okuma yazmayı biliyorlar bildiğin üzere.” demiştim. “Ve okuma-yazma becerilerini bana karşı kullanacakları paranoyasına kapıldım.” O yalanları söylerken ağızımda kül tadı oluştu ama tadına çoktan alışmışım. “Şimdi Hesin’in hain olduğu ortaya çıktığına göre, sarayda daha kaç tanesi saklanıyor kim bilir? Bu siyasi ortamda önlem almak çok daha iyi.”

Ciyi’nin gözlerinde hayreti, korkuyu, tiksintiyi gördüm. Onun kadar sahtekâr ve güç düşkünü biri bile beni acımasız bulmuştu ama önemli değildi. Ciyi’yi, Terren’in kontrolüm altında olduğuna ikna etmeliydim. Eğer ikna edemezsem, okuma yazma bildiğimi Batı Sarayı’na söylemeye karar verebilir ve bu sayede affedebilmeyi umabilirdi. Bir kadına okuma yazma öğretmek affedilemez bir suç olabilirdi ama Maro’dan merhamet

dilemenin, affedilmesi ne kadar düşük bir ihtimal olsa da Terren'in emrinde hizmet ederken katledilme riskinden daha güvenli görüldüğü bir nokta vardı. O noktaya asla gelmediğimizden emin olmalıyım.

Ayrıca, Ciyi'nin benden korkması güven veriyordu. Hoşuma gitmeye başlayan bir şeydi. Açelya Hanedanı'nda güvenilir çok az şey olduğunu keşfetmiştim ve korku da onlardan biriydi.

Terren'a gelince, o kadar endişeli değildim. Tieza'ya neden gittiğimi nasıl açıklayacağıma dair bir fikrim vardı. Tehlikeliydi. Daha önce olsa asla işe yaramayacak bir şeydi ama ilişkimiz son birkaç ayda değişmişti.

Atlarımız hanedanın büyüsunü taşıdıklarından hızlı ve yorulmak bilmeden koşuyorlardı ama yine de ay bitmeden Tieza'ya ulaşip geri dönmek istiyorsam kaybedecek vakit yoktu. Yolculukta her şey yolunda giderse, Terren'in askeri seferinin üssü ve annesinin çocukluk evi olan Angkin'de yalnızca iki günüm olacaktı. Kendisine dair orada bıraktığı parçalarını aramak için iki gün...

Ülkenin hâlâ güzel olduğunu fark edince şaşırdım.

Jinzha'nın hükümdarlığı Tensha'yı yaralamış olabilirdi ama pencereden baktığımda, Açelya Hanedanlığı'nın ilk dönem şairlerinin büyük bir duyguyla yazdığı o nefes kesici ülkeyi gördüm. Tıpkı destanlardaki gibi, tepeler yemyeşil ve sisle kaplıydı, nehirler yeşim taşı renginde akıyor, yaban kazları gökyüzünde uçuyordu.

Bütün o adamların buraya neden âşık olduğunu hemen anladım.

Ama başkentten uzaklaştıkça kıtlık belirginleşiyordu. Topraklar hâlâ yeşil, yaz başı çiçekleri hâlâ açmış olabilirdi ama neredeyse yenilebilir her şey ölmüştü. Dut ağaçları solmuş, soya fasulyeleri kurumuştu. Buğday tarlaları solgun uzanıyordu.

Geçtiğimiz ilk köyde gözlerimi perdeden uzaklaştırdım; dışarıya bakamıyordum. Hasta dedelerin, çökük gözlü annele-
rin veya kaburgaları görünen küçük çocukların görüntüsüyle
üzülmek istemedim. Çatılarındaki deliklerin, durgun güneşin
ışığını yutmasını görmek istemedim.

Ama sonra kendimi bakmaya zorlamaya başladım çün-
kü bakmamak daha da kötü hissettiriyordu. Rahat arabamda,
yumuşak ipeklere sarınmış bir şekilde otururken, bakmamak
unutmak gibi geldi. Ziyafet masalarındakilerin yükseldiği ve
armut ağaçlarının meyvelerden ağırlaştığı saraya döndüğüm-
de, bu gibi yerleri hatırlamak istiyordum.

Ciyi'ye ne tür erzak, yiyecek, giyecek, deliksiz ayakkabılar,
ayırabileceğimizi hesaplamasını söyledim ki bunları köylere
dağıtabilelim. Alanlar kime teşekkür edeceklerini sorduğunda,
'Pirinççi Eş' adını verdim. Onlara çiftlikte büyüyen, bir şekilde
hayatta kalıp veliaht prensle evlenen kızın hikâyesini anlattım.

"Kocamın vazifesinin masrafını o karşıladı." dedim.

Ciyi de başını sallayıp benimle işbirliği yapıyordu.

Bunu onlara egoist bir şekilde anlatmıyordum. Kimsenin
dua büyüğü vermeye gelmediği o soğuk Yılbaşı sabahlarını dü-
şünüyordum. Tepedeki o geceyi, Bao'nun yüreğine kıvılcım
çaktığında ve herkesin, sadece bir geceliğine bile olsa büyük bir
şeyin mümkün olduğuna inandığı o geceyi hatırlıyordum. Dü-
ğün inzivasından sonra aldığım, daha önce kimsenin sormaya
cesaret edemeyeceği şeyleri soran mektupları düşünüyordum.

Artık içten içe anlıyordum ki birinin inanması önemliydi.
Uzakta, başkentte, aşılmaz saray duvarlarının ardında, büyü-
nün ve akıl almaz bir gücün yaşadığı yerde, onları önemseyen,
düşünen en az bir kişi olduğuna inanmak önemliydi. Pirinççi
Eş ismini verdiğimde, o köylülere bir zamanlar bana birinin
söylemesini dilediğim şeyleri söylemiştim.

İlk bereket büyümü Tieza yakınlarında yazdım.

Torun ilçesinden dolambaçlı bir arka yola sapmıştık. Eski bir nehrin kıyısında, yaşlı karaçamların altında bir mezarlık görmüştüm. Mezarlıkların dibinde kurumuş düğün çiçekleri, kediotu ve yabani yıldız çiçekleri vardı. Lu'an geleneklerinde yanından geçtiğimiz ölümlere, hayaletlerini yatıştırmak için saygı göstermek adetti. Bu yüzden Ciyi'yi ve hizmetkârlarımı gönderip mezarlığı ziyaret ettim.

Sadece birkaç mezar taşının üzerinde isim vardı. Muhtemelen sadece birkaç aile, isimleri yazıya çevirecek bir kâtip tutabilmişti ve isim yazdırdıkları mezarlar da çoğunlukla aile reisinin veya en büyük oğlun mezarı olurdu. Daha da azında hayatlarının gerçeklerini anlatacak tasvirler vardı. Her birinin önünde sırayla eğildim. İsimsiz mezarlardan birinin altına birisi küçük bir oyuncak bebek bırakmıştı. Yünden yapılmış saçları, eski pamuktan dokunmuş bir elbisesi vardı ve yuvarlak, siyah gözleri ve gülümsemesi mürekkeple yapılmıştı.

Bir şey beni durdurdu. Güneş gelincik kırmızısı bir renkle batmaya başlayana kadar uzun süre ona baktım. Sonra yıllar içinde biriken tüm keder, üzüntü, acı ve öfke bir anda döküldü.

Toprağa bir şiir yazdığımda, ilk başta o isimsiz kız içindi ama kısa süre sonra kız kardeşim Larkspur, iki ağabeyim ve arada doğmuş çocuklar için de bir şarkıya dönüştü. Babam ve annem için ve kıtlıktan kırılan köyüm için bir şarkıya...

Başkentte mutsuz ve mahcup Pima için, saraya getirilen diğer hadımlar için kesik dilli hizmetçi Hu için, bir zamanlar ateşin başında birbirlerine hikâyeler anlatmış ama artık sessiz olan Selvi Köşkü'ndeki tüm hizmetkârlar için...

Tensha'da kitaplarda, anıtlarda veya şiirlerde olmayan herkes için.

“Acılar bitsin. Çok fazla var, artık yeter. Artık acı olmasın.”

Yere çizerken, atalar karakterlerdeki gerçeği ve duyguyu gördüler ve bir kıvılcım çakmasıyla yok oldular.

Tekrar ayağa kalkarken gözlerim yandı. Hiçbir şey olmamıştı ama olmayacağını biliyordum. Yazdığım büyü şimdi için değil gelecek içindi. Atalar bana öyle dedi. İki, belki üç yıl içinde, buğday tarlaları yeniden altın rengine dönecekti. Buradaki dut ağaçları yeniden meyveyle dolacaktı.

O zamana kadar ben gitmiş olacaktım. Kimse büyüünün bana ait olduğundan şüphelenmeyecekti ama belki de küçük bir kız, büyüünün başladığı yerdeki bebeğe rastlayacak ve gözlerinin ışıkla dolduğunu görecekti. Belki de kimse ona söylemese bile her şeyin mümkün olduğuna inanacaktı.

Çoktan unutmaya başladığım şiire ‘Bir Hasat Şarkısı’ ismini buldum. Okuma yazmayı öğrenmeye karar verdiğim ilk andan beri yazmak istediğim büyü buydu. Şimdi, bir yıldan fazla zaman sonra ve memleketimden çok uzakta, bunu başarmıştım.

53. KIŞ EJDERHASI

Kıtlık her yeri eşit şekilde etkilememişti. Ülkenin birçok yerinde su toplaması ve iltihaplı yaralar gibi ortaya çıksa da bazı yerlerde kıtlık olduğunu neredeyse kimse söyleyemezdi. Saray bunlardan biri, başkent ise diğerydi.

Ve her ikisinden de on iki gün kuzeyde olan Angkin...

Burası hayal ettiğimden çok daha kalabalıktı. Kuzeybatının en kalabalık şehri olan Angkin, rüzgârın düzleştirdiği tepeler ile dağ kumları yüzünden hâlâ bulanık olan Aricine Nehri'nin yanında yer alıyordu. Karşısında uçsuz bucaksız bir çayır uzanıyordu. Şehir, ülkenin geri kalanını Caeyang Koridoru'na ve son yıllarda meşhur Tuz Yolu'na bağlayan yolun üzerindeydi. Ticaret ve alışveriş sesleri hızla artıyordu.

Gümüş çorba kâselerini bir halının üzerine sermiş bir kız, "Gelin alın, gelin alın!" diye bağırdı. Yanındaki sakallı tüccar, mücevher ve ışıltılı toka koleksiyonuna bakmam için beni yanına çağırdı. Boğa suratlı bir satıcı "Bende daha ucuz!" diye iddia etti yolun karşısından ama dikkatini anında kadifelere bürünmüş zengin bir yabancıya yöneltti.

Sokak çalgıcıları köşelerde yer kapmak için birbirleriyle yarışıyor, flüt sesleri, şiir okumaları veya karakter falları karşılığında para alıyorlardı. Nehrin tüm kıyısı boyunca sıralanmış sokak yemekçileri tavada kızartılmış mantılar, baharatlı erişte-ler ve ızgaralarda cızırdayan kuzu şişler satıyordu. Binlerce kişilik kalabalığın ortasında dururken, aklıma çocukluk hayalim

geldi: Külüstür arabalar, zayıf ama güvenilir atlar ve çeşitli eşyalar...

“Mor Balıkçıl Kulesi’ni bulun!” diye talimat verdim hizmetkârlarıma, keşif yapmak için geride kalırken.

Bu şehrin her yerinde ejderhalar vardı. Buz grisi renginde ve vahşiydiler. Heykelleri oyulmuş, sancaklara resmedilmiş ve kemerli geçitlerin üzerine işlenmişlerdi. Bazıları dişlerinin arasında bir kılıç taşıyordu. Bazılarının alnında kırmızı renkli bir 刀/Dao vardı. Birkaçının pençelerinde beyaz zambak buketleri tutuyordu.

“Kış Ejderhası!” diye düşündüm.

Şehri işgalcilerden kurtaran Terren olduğu için, onu burada anmaları şaşırtıcı değildi.

Maro’nun anlattıkları sayesinde Terren’in burada yıllarca eğitim aldığını, Cao Myn’in ordusu için silah döverken büyü-sünü geliştirdiğini öğrenmiştim. Angkin’i, ülkenin kuzeye saldırısı için üs olarak kullandığını ve Kuzey Tieza’yı Lianlardan geri aldığını biliyordum.

İmparatoriçe Güneş’ten, Terren’in annesinin burayla bağlantıları olduğunu öğrenmiştim. Güzel, kindar ve zalim annesi; kazanmayı her şeyden çok isteyen annesi...

“Leydi Sonbahar!” diye düşündüm, “Tieza’da neler oldu? Oğlunun o gece, senin adını andığım anda neden nefesi kesildi?”

Kısa bir süre sonra hizmetkârlarımdan biri geri döndü.

“Leydi Yin, aradığınız yeri bulduk.”

Şehri çevreleyen bir tepenin yamaçlarına inşa edilmiş yapı gösterişli, altın ve mor renkli bir pagodaydı. Kapılarında, bina-nın adının yazılı olduğu üç karakterle süslü bir tabela asılıydı: Mor Balıkçıl Kulesi.

Daha binaya girmeden önce müziği duydum. Çağırان erhu ve yalvaran cümbüşlerle dolu, canlı, şehvetli bir müzik... Hizmetkârlarımı ve muhafızlarımı bırakıp hâlâ bir âlimin karısı kılığında, şiirimi besleyecek gerçekleri aramak için kemerli kapıdan tek başıma geçtim.

Kule sekiz katlıydı ve iç kısmı ferahtı. Böylece fenerler asılı balkonlarının her birini görebiliyordum. Şehre bakan tarafından, dışarıdan içeriye süzülen gün batımını görölüyordu. Dağın içine inşa edilmiş tarafından ise sadece sarı fener ışığı parlıyordu. En üst kattan, iki beyaz-yeşim renkli ejderhanın ağzından çıkan dev bir şelale, buharlar çıkararak tabanındaki bir havuza dökölüyordu.

Boyalı balıkçıların yarısı su altında kalmış heykelleri arasında yıkanan konuklar vardı. Benimle neredeyse aynı yaşta, hafif ama ısıltılı kostümler giymiş, küçük tabaklar ve mücevherli kadehlerde şarap taşıyan dansöz kızlar, yarı çıplak adamların etrafında dolanırken kıkırdıyorlardı. Adamların yüksek statülerini belli eden ipek kıyafetleri yoktu ama tombul, besili yanakları ve kaygısız gülümsemeleri zenginliklerini gösteriyordu.

Tüm o çıplak vücutları görünce midem bulandı. Burasının hakkında çok şey duyduğum o zevk evlerinden biri olduğunu tahmin etmek zor değildi. Çocuk yapma eyleminin bir amaç uğruna değil, eğlence için gerçekleştiği yer...

Bambu ormanındaki o gecedeki derin ve korkunç acıyı hâlâ hissedebiliyordum. Ertesi gün doktorun soğuk ve meraklı ellerinin üzerimde gezinmesini de...

“Başkentteki işin yokmuş gibi davran!” diye mırıldandı kızlardan biri, adamlardan birinin üzerine kıvrılarak. “Resmi işlerle uğraşmaya devam edersen kırışıklıkların olur.”

Bir diğer kızın yanağında misafirlerden birinin parmakları vardı.

“Sır saklamakta çok iyiyimdir.” dedi şakacı bir tavırla ve parmakları öptü. “Evdeki ailen asla adımı bilmeyecek.”

Haz kızlarının davranışları midemi bulandırdı. Konuşmalarındaki nezaketten, dudaklarının her dokunuşunda, omuzlarının her dokunuşunda sergilediği açan o yapraklarıncı gibi incelikten, onlara da nasıl yapacaklarının öğretildiğini anlayabiliyordum. Tıpkı benim bir zamanlar öğrendiğim gibi.

“Sadece onun bizimle yatmasını sağlamakla kalmadı, aynı zamanda onun için performans sergilememize de yardım etti...” demişti imparatoriçe. “Her şeyi biliyordu. Tüm teknikleri, tüm bilgeliği, tüm sırları bilir ve hepsini cömertçe paylaşırdı.”

“Sen neye bakıyorsun?”

İrkilip arkama döndüm. Yaşlı bir kadın, elleri kalçalarında dik dik bakarak bana doğru yürüyordu. Ellili, belki altmışlı yaşlarındaydı ama genç kızlardan çok daha abartılı giyinmişti. Yüzü daha da beyaz pudralanmış, saçındaki toka daha parlaktı.

“Buranın sahibi siz misiniz?” diye sordum.

“Çıkış şu tarafta!” dedi.

Sesi kalın ve boğuktu. Havuzun, banyo yapan misafirlerin, saksılardaki bambu ve kiraz ağaçlarının, şiir ve dağların sulu boyayla boyanmış duvar resimlerinin ötesindeki kemerli kapıyı işaret etti. Etrafa nasıl bakındığımı görmüş ve buraya para harcamaya gelmediğimi anlamış olmalı.

O hâlde sahibiydi...

“Tanıyor olabileceğiniz biri hakkında bilgi almak için buradayım: Leydi Sonbahar.”

Bu yeri kendi başıma aramayı planlamıştım ama belki bana yardım edebilirdi.

“Söylediklerimi duymadın mı? Defol git! Buraya ait değilsin.”

Sütunlardan birinin yanında duran balıkçıl maskeli iki muhafıza el salladı ve bana doğru yaklaşmaya başladılar.

Bir yıl önce, annemin bana bir zamanlar öğrettiği gibi başımı öne eğip kaçabilirdim ama dimdik durdum. Belki de kalbim artık daha ağırdı ve o kadar kolay hareket etmiyordu.

“Öyleyim!” dedim ona. “Buraya aidim.”

“Bu ülke, bu hanedan, benim gibi insanlara da ait olabilir.” diye karar vermiştim uzun zaman önce. Giysi kolumun içinden bir imparatorluk fermanı çıkardım.

Anında rengi soldu. Muhafızlar yanımıza geldiler ama kadın diz çöküp eğilince şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdılar. Bir tanesi, “Ahma teyze, kim o?” dedi.

Sahibin okuma yazması yoktu ama Terren’in ejderha mühürünü tanımış olmalı.

“Bu Leydi Yin Wei!” dedi. “Açelya Hanedanı’nın İkinci Oğlu ve Varisi, Kış Ejderhası Prens Terren’in karısı. O bizim müstakbel imparatoriçemiz.”

Bundan sonra Ahma teyze çok daha uysallaştı. Dışarıda arabalarla ve vagonlarla bekleyen hizmetkârlarım dâhil üzere tüm grubumu büyük ve yapmacık bir gülümsemeyle karşıladı.

“Hepiniz bu tesisin tadını çıkarabilirsiniz.” dedi, neşeli ama bir o kadar da gergin bir sesle. “İster halka açık hamamların tadını çıkarın, ister en iyi kızlarımızdan biriyle baş başa kalın.”

Arkasındaki daha önce dans eden veya zither¹ çalan haz işçilerini, yıkanan, ziyafet çeken veya şiir yazan adamları işaret etti. Kuledeki herkes durmuş bakıyordu.

Hizmetkârlarım ve muhafızlarım tanındıkları için artık anonim değillerdi. İçeri girdiklerinde, kule İmparatorluk Sarayı’nın bayraklarını ve göz alıcı kırmızı üniformasını taşıyor,

1 Zither: Kanuna benzer, telli bir çalgı.

açelyaların, yemyeşil başlıkların ve baharın kokusuyla dolduruyordu. Bir an için kulede tek duyulan ses şelaleninki oldu.

Sonra herkes diz çökmek için çabaladı. Haz işçileri, hizmetkârlar, muhafızlar... Havuzdaki çıplak adamlar bile aceleyle bir cübbe giyip mermer zeminde önüme kapandılar ve hep birlikte “Bin yıl yaşayın!” diye mırıldandılar.

Hoşuma gitmesine şaşırdım.

Sarayda kendimi hiç gerçekten güçlü hissetmemiştim. Diğer cariyeler tarafından alaya alınmış, imparatoriçe tarafından küçümsenmiş ve prens tarafından işkenceye uğramış, tamamen onun insafına kalmıştım. Fakat burada, kuzeydeki Angkin’de konumumun bir önemi vardı. Sayesinde istediğim her şeyi elde edebilirdim.

Şimdi bu iğrenç, elimizde bile tutamadığımız güç uğruna neden kadınlar ve erkeklerin bu kadar vahşice savaştığını anlıyordum. Şimdi onu bizzat tatmıştım ve şeftali kadar, şarap kadar tatlıydı.

Ahma teyzenin dediği gibi, diğer hizmetkârlarımı tesisin tadını çıkarmaları için bıraktım ve özel olarak konuşmak için onu ofisine kadar takip ettim.

Öyle ya da böyle, tüm gerçeği bulacaktım.

54. SUNUMLAR

Sahibin, düz sarı fener deniziyle aydınlatılmış ve her biri altın ipliklerle işlenmiş lüks mobilyalarla dolu küçük ofisi en üst kattaydı. Bir tarafta, şelaleye ve sekiz kat aşağıdaki hamamlara bakan büyük bir pencere vardı. Aşağıdaki çıplak adamları duymıyordum ama görebiliyordum.

Ahma teyze elleriyle oynuyordu.

“Leydi Sonbahar ile ilgili mi buradasınız, majesteleri?”

“Ben prensle ilgili buradayım ama onunla da başlayabiliriz.”

Benden korkuyordu. Bunu iyi saklıyordu ama duruşu değişken ve rahatsızdı. Bakışları tavandan sarkan mor balıkçılar, öldürülmüş, boyanmış ve uçarkenki pozlarda gerçek balıkçılar arasında gidip geliyordu.

“Korkarım Sonbahar adında birini tanımıyorum. Tieza ve Caeyang’ın dört bir yanına dağılmış, Tuz Yolu tüccarlarına hizmet veren birçok eğlence evi var. Eğer aradığınız haz kızlarından biriye, sokağın aşağısındaki Yeşim Kaplumbağa Kulesi’ni veya şehrin karşısındaki Kızıl Turna’yı ziyaret etmelisiniz ya da...”

“Endişelenme!” Dirseklerimi aramızdaki lake masaya dayadım ve susamlı şekerler, kabak çekirdeği ve kuru hurma dolu küçük tabakları kenara ittim. “Doğruyu söylediğin sürece size zarar vermeyecek veya cezalandırmayacağım.”

“Majesteleri, ben...”

“Doğruyu söylediğin sürece!”

Alnını bir mendille sildi. Mendil pudradan bembeyaz oldu.

“O... Savaştan önce buradaydı. O zamanlar, burası sadece bir davet eviydi. Ülkenin sınır boyunca, baskınlarını durdurmaları için Lian erkeklerine Tenshalı kızları sunduğu birçok yerden biriydi.”

“Sunduğu...” Sanki kızlar para birimiymiş ya da bir tabak tatlı gaoymuş gibi... “Barışı sağlamak için kuzey sınırına davet evleri kuracağız.” demişti Hesin, ölmekte olan ülkeyi Muzha ile birlikte nasıl istikrara kavuşturduklarını anlatırken. O zamanlar ne dediğini anlamamıştım. Şimdi biliyor olmaktan nefret ediyordum.

“Mor Balıkçıl Kulesi’ne satılan kızların çoğunu hatırlamam. Çok sayıdaydılar. Çaresiz aileler tarafından sürüler hâlinde satılırlardı ve asla uzun süre kalmazlardı ama onu hatırlıyorum. Nasıl hatırlamam ki? Çok parlak, zeki gözleri vardı. Ona bir kez bakınca özel olduğunu hemen anlardınız. ‘Bu kadar zeki biri farklı bir zamanda, farklı bir yerde doğmuş olsaydı, dünyayı parmağında oynatabilirdi...’ diye düşündüğümü hatırlıyorum.”

Boğuk sesinde bir şeyler vardı. Sevgi belki ya da pişmanlık.

“Asıl evini, ailesini ve adını hiç bilmedik. Onu sadece, aldığımız mevsim olan sonbaharın anısına Qiu’er derdik. Kız çocuklarıyla dolu bir arabada geldi ama yolculuktan kalan parlak akça ağaç yaprakları nasılsa sadece onun saçlarına dolanmıştı.”

Gözümde canlandırdım: Serin ve bulutsuz bir öğleden sonra, kuleye çıkan ikiz balıkçıl kapılarına bakan, parlak gözlü küçük bir kız... Sunulacağı yer... Evinden, ailesinden ve bildiği her şeyden bu kadar uzakta olduğu için çok korkmuş olmalıydı.

Belki de rahatlamıştı. Burada artık aç kalmak zorunda olmayacaktı. Burada yumuşak yataklar ve sızdırmayan çatılar vardı. Müzik, kahkaha ve dans vardı. Okuma öğrenmese bile en azından şiir resimlerinin yanında diz çöküp sunumun tadını çıkarabilir ve kalıcı bir şeyin parçası olduğunu hissedebilirdi.

“Ama o kadar özel biri” diye devam etti Ahma teyze, “asla bir haz kızı olarak yaşamaktan memnun olamazdı. Bunu tahmin etmeliydim. Daha fazlasına, yani güce, zenginliğe, tarihte bir yere, herhangi bir şeye ne kadar aç olduğunu anlamalıydim. İmparator Yongkai’nin cariyeye aramaya başladığı yıl kulemden muazzam miktarda para çalıp ortadan kayboluşuna şaşırmamalıydim.”

Bu hissi biliyordum. Guishan şehir meydanında, boyalı kaşlı ve sağlam ayakkabılı adayların arasında dikilirken hem korkmuş hem çaresiz hem de umutlu hissetmişim.

O uzun zaman öncede kalmış sahneye, o genç kızın faytonla saraya gittiği ana uzanıp onu uzaklaştırmak istedim. Geri dönmesi, Açelya Hanedanı’ndan uzak durması, kendini kurtarması için yalvarmak istedim.

Ama ben de aynı rüyaları görmüşken onu yargılayacak konumda değildim.

Ahma teyze dalgın dalgın bir kabak çekirdeğiyle uğraşıyordu.

“Ondan uzun süre haber alamadım. Savaşa kadar... Mor Balıkçıl Kulesi daha önce bir davet eviydi ancak Akşam Gelgiti’nin ordusu buradayken, hanedan burayı askerlerin keyif alabileceği, moralini yüksek tutabileceği bir yer olarak yeniden tasarladı. Prens Terren, Kuzey Tieza’yı kurtardıktan sonra burayı para kazandıran bir tesise dönüştürdük. Batı ile iş yapan zengin tüccarlara hizmet veren lüks bir haz evi.”

“Leydi Sonbahar savaş sırasında geri döndüğünde, oğlunu da getirdi mi?”

Bir an donakaldı ama kendini hızla toparladı.

“Evet majesteleri. Geri döndüğünde şafak vaktiydi ve ortalık bomboştı, sadece ben yerleri süpürüyordum. Kapıda belirdiğinde” dedi, çok aşağıımızdaki hareketli girişi göstererek, “tüm o parayı çaldığı için onu hemen idam ettirmek istedim ama sonra yalnız olmadığını fark ettim. Oğlunun yanağına bir şal sarılmıştı. Qiu’er atkayı açtığında, hanedan mührü kıpkırmızı

ve şiddetle parladı ve işte o zaman İç Saray'a girebildiğini anladım. Hatta sadece oraya ulaşmakla kalmamış, aynı zamanda bir prensin de annesi olmuştu. Hem de bizi kurtarmak için Tieza'ya gelen prensin..."

"Oğlunu buraya çocuk yapma görevi için getirdi..." dedim.

Damarlarımda vahşi bir nefret kaynamaya başlamıştı. Bir parçam bu gerçeği uzun zaman önce fark etmiş olmalı ama şimdiye dek bunu düşünmeyi reddetmişti.

Ne kadar çok düşünürsem o kadar öfkeleniyordum.

Terren'in beni tohumlamayı reddettiği bütün geceleri hâlâ canlı bir şekilde hatırlıyordum. Söylentilerin çıktığı ve başka seçeneği olmadığı gece bile, bunu yapma cesaretini bulamadığını hatırlıyordum.

"Bana dokunma! Seni öldürürüm!"

"Evet. Qiu'er benimle İç Saray'da öğrendiğini düşündüğüm, pratik edilmiş bir tatlılıkla konuşuyordu. Ahma teyze, kızlarından birinin mühür taşıyan bir oğlun annesi olmasını ister misin?"

"Ve sen de kabul ettin!"

Onu boğmak istedim.

"Bu... Bu olasılık beni cezp etmişti. Eğlence evi kızlarından biri bir prensin oğlunu doğursa, bu herkes için bir nimet olurdu. Kız aniden başkentin ve sarayın dikkatini çekerek ve bunun sonucunda gelen şöhret sayesinde kule kazanç sağlardı."

Doğruydum. Dördüncü oğul Prens Kiran sarayın dışında doğmuştu ve hem annesinin hem de memleketi olan balıkçı köyünün, ülkeye yaptığı katkılardan dolayı bolca hediye aldığını duymuştum. Hatta adını bile biliyordum: Liu Sacha. Sarayda olmayan çok az kadının adını biliyordum ama onunkini biliyordum.

"Leydi Sonbahar bundan ne elde etti?" diye sordum, sesimi sakın tutmaya çalışarak. "İntikam mıydı? Oğlundan bu kadar mı nefret ediyordu?"

Ahma teyze ilk kez şaşırmış göründü.

“Majesteleri, apaçık ortada değil mi? Prens Terren şimdi varis olabilir ancak bu mevki için uzun ve zorlu bir veraset savaşı vermek zorunda kaldı. O zamanlar her şey Prens Maro’nun lehineydi. Gelenekler onun tarafındaydı çünkü en büyük oğuldu, Büyük Sülaleler arasında güçlü müttefikleri ve ülke için bir dizi başarısı vardı. Ve en büyük başarısını unutmayın: Tensha’nın en çok ihtiyaç duyduğu anda, Tuz Yolu’nu neredeyse tamamen inşa etmişti.” Kafasını iki yana salladı. “Prens Terren, Kuzey Tieza’yı geri almayı başarsa bile ki o zamanlar bu sadece bir ihtimaldi, yine de yeterli olmazdı. Peki ya mühür taşıyan bir oğlu olsa... Bu olay, hanedanın bir nesil daha güvence altında olacağını bilerek, imparatoru Maro yerine Terren’i varis ilan etmeye itmez miydi?”

Kuşkum yüzümden okunmuş olmalı ki aceleyle, “Endişelenmeyin majesteleri. Kocanıza çok iyi davrandık. Çok hoşuna gitti.” dedi.

“Öyle mi?” diye sordum kuru bir sesle. Öldürmeye çalıştığı gün “Beni bir balığa dönüştür.” diye ağlamıştı Maro’ya. “Ya da bir çiçeğe. Ya da bir şeftali ağacına. Gerçekten üzgünsen beni güzel bir şeye çevir.”

“Elbette. Bu tür şeyler her zaman hoşlarına gider.”

Ahma teyzenin o anda titremeye başladığına yemin edebilirdim ve bunu gizlemek için ellerini hemen masanın altına soktu. Sanki korkunç bir şey yaptığını biliyormuş ve bunun ne kadar kötü olduğunu öğrenmemden korkuyormuş gibiydi.

“Sadece ona özel, prenslere layık bir oda yaptık. İçini en lüks ipeklerle doldurduk, ona en iyi kızları verdik ve büyüsnü körüklemek için en iyi eczacıları aldık. Elbette asla başarılı olamadık.” diye zoraki bir kahkaha attı. “Ama kesinlikle denemekten kaynaklanmadı.”

Acaba haz kızları onun için mi yoksa kendileri için mi ağladılar, yoksa bunu sadece bir görev olarak görüp hiç ağlamadılar mı?

“Görmek istiyorum.” dedim ayağa kalkarak.

“Majesteleri...”

“Odayı. Onun için inşa ettiğiniz odayı. Ona iyi davrandığınızı iddia ediyorsunuz. Bu yüzden ne kadar iyi davrandığınızı görmek istiyorum.”

Terren’ı bu kadar perişan eden yer, ziyaret etmek istediğim son yerdi ama Tieza’da geçirdiği, Maro ve Hesin’in anlatılarından eksik olan o yılların nasıl geçtiğini bilmem gerekiyordu ki şiirini bitirebileyim.

Kadın şimdi terliyordu ve alnını tekrar sildi.

“Majesteleri, prens o zamandan beri buraya gelmedi. Odası o zamandan beri kullanılmadı. Orası... Yıllar içinde toz toplamış olmalı.”

Hiçbir şey söylemedim, sessizliği bir silah gibi kullanarak ona sadece baktım.

İki saniye bile beklememe gerek kalmadan titrek bir nefes alıp, “Elbette. Sizi hemen götürüyüm.” dedi.

Uzun bir koridorun sonundaydı ve dağın derinliklerine gizlenmişti. Bu yüzden penceresi yoktu ama içi kırmızı fenerlerle doluydu. Ahma teyze onları tek tek yaktı ve kan rengi ışıklarıyla devasa rahat bir yatak, birkaç lake masa, klasik şiir duvar halıları, ejderhalı halı ve taş duvarların derinliklerine doğru uzanan bir şömine görebildim. Bir duvarda birkaç gecelik asılıydı.

Bayat, uzun zaman önce yakılmış tütsü kokusu vardı.

Oda bir zamanlar bitkilerle süslenmişti. Saksılarda bambu, incir ve antik kiraz ağaçları duvarları süslüyordu ama hepsi kurumuş ve ölmüştü.

Bana göstermekten neden korktuğunu anlamadım. Oda iddia ettiği kadar lüks ve tamamen zararsızdı.

Ya da belki de onu bu kadar yanlış yapan zararsızlığıydı. Bir prence en iyi ipekleri ve en iyi tütününü verseniz de onu kendi isteği dışında çocuk yapma görevini yapmaya zorlamak zalimlikti.

Diğer cariyelerin yüzlerindeki korkuyu, yardım istemek için bana geldikleri Yılbaşı'nı düşündüm. O ilk gece, Selvi Köşkü'nün soğuk duvarlarının yanına kıvrılmış, tohumlanmamı beklerken ben de çok korkmuştum. Bu eylem sihirli olmayabilirdi ama çoğu zaman bir o kadar da korkunçtu.

Odanın içinde dolaşıp şiirim için yatağı, mobilyaları, duvarlardaki sanat eserlerini inceledim, kadife perdelerin dokusunu ezberlemeye çalıştım. Tüm bu süre boyunca Ahma teyze, izin verdiğim anda kaçmak ister gibi kapının yanında dikiliyordu. Küllerle dolu şömineye ulaştığımda, içinde titrek fener ışığını yansıtan parlak bir şey gördüm. Onu çıkarmak için bir şey aradım ve şömine rafının üzerinde duran altın bir maşa buldum. Maşayı aldım ve duraksadım.

Maşalar sıradan maşalardan değildi. Bir tarafı çatallıydı, merkezinden üç uçlu çatal çıkıyordu.

Bu kalıbı daha önce görmüştüm.

O gece Terren'a beni tohumlaması için yalvarmıştım. Beni durdurmadan önce elbisesinin üç düğmesini açmayı başarmıştım. Göğsündeki üç uçlu çatal yara izleri ortaya çıkmıştı. "Ateşten bir kuş üzerine basmadıysa..." diye tahmin ettiğimi hatırladım.

Kapının yanında duran Ahma teyzeye baktım.

"Gerçek hakkında ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Ses tonumda hiçbir tehdit yoktu ama sözlerim yeterince tehditkâr çıkmış olmalı. Anında gözyaşlarına boğuldu.

"Ben değildim!" diye hıçkırdı ve dizlerinin üzerine çöktü. "Oydu, Qiu'er'di! Asla ben yapmadım. Ben hiçbir şey yapmadım. Ben asla..."

Yanında dikilmiş, alnına bir bıçak doğrulttuğumu görünce sustu. Bıçağı, saraydan ayrılmadan önce Selvi Köşkü'ndeki tavanımdan söküp almıştım.

Sarayda öğrendiğim bir şey varsa, o da bıçakların sözlerden daha ikna edici olduğuydu. Ahma teyze kelimeleri dinlememişti, bu yüzden bir bıçak çıkarmaktan başka çarem yoktu.

“Gerçek!” dedim ve bıçağın ucunu derisine bastırdım.

Gerçek, prensin yedi yıl boyunca Mor Balıkçıl Kulesi'ne getirilmiş olmasıydı. Yedi yıl boyunca annesi ve Ahma teyze, onun için çocuk yapma görevlerini düzenlemek ve tohumlarını nasıl ekeceğini öğretmek için birlikte çalışmışlardı.

Ahma teyzenin kullandığı kelime “düzenlemek” oldu ama asıl kastettiği zorlamaktı.

“Öğretmek” demişti ama asıl kastettiği, beceremediğinde onu şiddetle cezalandırmaktı.

Başlarda ağlamış...

Zaman geçtikçe sakinleşti. Direnmeyi bıraktı ve müdahaleyi sessiz ve sakin bir şekilde kabul etti. Savaş için Tieza'da olduğu ilk birkaç yıl neredeyse daha yoğundu. Seferlerine veya saraydaki yükümlülüklerine mola verdiği birkaç hafta boyunca, neredeyse her gün sürüyordu.

Leydi Sonbahar, ona ne kadar zarar verdiğini biliyordu. Sadece umursamamıştı. “Biz ülke için zaten görevimizi yaptık...” derdi mazur göstermek için. “Şimdi onun kendi görevini yapma sırası.”

Ahma teyze bu girişimi kârlı bulmuştu. Bu yüzden o da umursamamıştı.

Şöminedeki parıltı Niu Niu'ydu. Nesneyi çıkardığımda, bunun taşlaşmış bir salyangoz kabuğu olduğunu gördüm. Büyük kısmı isle kaplıydı ancak kristal spirallerinden birkaçı dışarıdaydı. Kaplan ve Küçük Serçe'nin de o şöminede olduğunu, tüylerin ve ahşabın çok daha kolay alev aldığını hayal edebiliyordum.

"Neden eşyalarını yakmak zorundaydınız?" diye sordum nazik olmayan bir şekilde

Ona çok öfkeliydim.

Odanın karşısına geçip onu duvara fırlatmak isteyecek kadar yakıcı bir öfke değildi, soğuk bir öfkeydi. Buz gibi bir öfke. Öyle derinlere işlemiş bir öfke ki bedenimden çıkıp öfkeye hayret etmek dışında hiçbir şey yapamayacak kadar hissizleşmiştim.

Ve bu, bunu kılıçların büyüüne ve hanedanların gücüne sahip bir prens olan Terren'a yapmış olmasının akıl almaz dar görüşlülüğünden de kaynaklanıyordu. Benim gibi bin kişi ölse de dünya dönmeyi bırakmaz ama onun gibi birini incitmek bir ülkeyi incitebilirdi.

Ahma teyze, artık kafasına doğrultulmuş bir bıçak olmasa da hâlâ titriyordu.

"Hayır!" diye hıçkırdı. "Ben değildim. Eşyalarını ben yakmadım."

"O zaman kim?"

"Terren yaktı." Neredeyse fısıldıyordu. "Bir gün, Tieza'yı kurtardıktan hemen sonraydı, buraya geldi, görevini halletti, tek kelime etmeden şömineye gitti ve... Ve onları içine attı. Kalıp yanmalarını bile izlemedi. Sanırım sonunda onlar için büyümüştü."

Onu öldürmek istedim, gerçekten istedim. Bıçağımı kafatasına sapladığımda kanının ellerimde ne kadar sıcak olacağını hayal edecek kadar ileri gittim. Ama ona, bana gerçeği söylediği sürece zarar vermeyeceğimi söylemiştim.

Sonrasında Mor Balıkçıl Kulesi'nden ihtiyacım olan her şeyi aldıktan sonra yanından hemen ayrıldım. Orada gerekenden bir dakika fazla kalmak istemiyordum.

Kemerli girişinden dışarı çıkıp serin yaz gecesine ve Angkin ticaretinin hafif uğultusuna adım attığımda bir hayaletle karşılaştım.

55. HAYALETLERLE KONUŞMAK

Hayalet, hâlâ Mor Balıkçıl Kulesi'nin önünde duran faytonumun tepesine tünedi. Avucum büyüklüğünde bir serçeydi, açelyaların arasında oturmuş, hafifçe parlıyordu. Onu bu dünyadan olmadığı için hemen tanıdım.

Bir hayalet kuş... Tıpkı sarayın her yerinde gördüklerim gibi.

Başını bana doğru kaldırdı ve kanat çırparak uzaklaştı. Beni önemli bir yere yönelteceğinden şüphelenerek hizmetkârlarımı bırakıp şehrin dışına, Aricine Nehri'nin karşısına, ateş böceklerinin oynadığı çevre çayırlara kadar takip ettim.

Haklıydım. Orada bir hayalet çocuk vardı. Kır çiçeklerinin arasında diz çökmüştü. Yanağındaki kırmızı mühür olmadan da onu tanırdım. Tıpkı gözümde canlandırıdığım gibi küçük, iri gözlü ve ürkekti.

Elleriyle bir şeyler yapıyordu: Bir kılıç... Avucunu mührün yan tarafına sürttüğünde mührü parlıyor, dokunduğu her yerde kızıl bir iz bırakıyordu.

“Terren...” dedim.

Beni duyamadığı için cevap vermedi.

Daha önce birçok hayalet görmüştüm. Lu'an'da pirinç tarlalarının sıcaktan göğe buğu gibi karıştığı bir yaz, büyükannemi ve sonraki karsız kışta da iki ağabeyimi... Büyükbaba Har'ın karısı, ölümünden sonraki birkaç gün boyunca köyde kalmış, biz de onunla birlikte, son kez veda ederken peşine takılmıştık. Hayaletlerin zararsız olduğunu biliyordum ve nadiren uzun süre kalırlardı.

Ama daha önce hiç hâlâ hayatta olan birinin hayaletini görmemiştim.

Yanına oturdum ve bir süre onu izledim. Hâlâ öfkeliydim ama ona değil. Ahma teyzeye, Leydi Sonbahar'a ve bana işkence edip arkadaşlarımı katleden yaşayan Terren'a öfkeliydim. Karşımdaki hayalet çocuk için böyle bir suçlamada bulunamazdım.

“Sanırım artık anlıyorum.” dedim, sözlerimin ona ulaşamayacağını bilsem de. “Korkmuş ve incinmiştin ve kimse sana farklı bir yol göstermemişti. Bu yüzden başkalarını incitmeye başladın. Belki de bizim de senin gibi hissetmemizi istedin. Belki de aradaki mesafeyi koruyabilmek için bizi korkutmak istedin. Belki de bunu hiç düşünmedin bile... Acı çekmenin normal, hayatın bir parçası olduğunu öğrenmiştin ve bu yüzden bunu başkalarına yapmak pek de olağandışı gelmemişti.”

İşine devam etti. Eliyle kılıcı keskin bir şeye dönüştürdü. Her vuruşta yeni beyaz çiçekler açıyordu.

“Seni çok gençken savaşa gönderdiler. Dünyanın nasıl bir yer olduğunu hâlâ öğrenmeye devam ediyordun. Ama sana gösterdikleri dünya kan ve acıyla doluydu.”

Tuhaf bir şekilde, Bao'nun Yılbaşı'nda alıç yemişleri satan tezgâha gidişini düşündüm. Gözleri arzudan fal taşı gibi açılmıştı ama istememişti çünkü ona gösterdiğimiz dünyada para, tatlılık, meyve yoktu. Çocuklar zekiydi. Çabuk öğreniyorlardı.

Ona kaç silah yaptırmışlardı? Kaç savaşa girmesini emretmişlerdi? Kaç kişiyi öldürmeye zorlamışlardı?

“Aricine Koruyucusu...” diye devam ettim. “Maro ve diğerleri, bunu kendini güçlendirmek, tahtı ele geçirecek kadar güçlü olmak için yazdığını düşünüyor.”

Batı Sarayı'nın zamanlarının dolduğunu düşünmesinin, Maro'nun onu öldürmek için son kez şeftali bahçesinde buluşmasının, göletteki sazanların zehirlenmesinin, gökyüzünden ok yağmasının sebebi o koruyucu büyüyü keşfetmesiydi.

“Ama sebep bu değildi, değil mi? Sen sadece kendini korumak, kendini yenilmez kılmak istedin. Tensha’nın bildiği en zor büyüü yazmak için yıllar harcadın. Kardeşinle savaşmak için değil, çok daha basit bir sebepten: Kimsenin senin bir daha canını yakmayacağından emin olmak için.”

Mührü bir kez daha parladı, eli bir kez daha dokundu. Arkadaşı Küçük Serçe omzuna konup onu izledi. Kılıcını yapması benim alışkın olduğumdan çok daha uzun sürüyordu. Hareketleri hâlâ belirsizdi. Sanki yeni yeni öğrenmeye başladığı bir şeymiş gibi...

Cebimi karıştırdım, Mor Balıkçıl Kulesi’nden aldığım kabuğu bulup çimlere bıraktım.

“İşte! Sanırım bu sana ait.”

Göremediği için almadı.

Aklıma bir fikir geldi. Etrafıma bakındım ve çayırdaki iki büyük kaya buldum. Niu Niu’yu kayalardan birinin üzerine koydum ve diğer kayayla da kabuğu parçalara ayrılana kadar ezdim.

İşe yaradı. Terren’in başı aniden kalktı. Kristal parçalarının arasından, parıldayan bir hayalet salyangoz çıkınca yüzü dizginlenemez bir mutlulukla aydınlandı. Sürünerek yanına gitti, onu kollarına aldı ve yanağını kabuğuna sürttü.

Sonra başını kaldırdı ve gözleri bende durdu.

Gözlerini kırptı.

Bana köyümden yaşlı Rui Dan’ı hatırlatıyordu. Öfkeme, nefretime ve kederime rağmen, gülümsememe engel olamadım.

“Burada yokmuşum gibi davran, tamam mı? Daha önce yaptığını yapmaya devam et. Sadece sana bir süre eşlik etmek istiyorum, sonra yoluma devam edeceğim.”

İki arkadaşı ona eşlik ederken işine devam etti. Yaz çimenlerinin üzerine, yanına oturdum ve büyüüm üzerinde çalışmak için kâğıt ve mürekkep çıkardım. Etrafımızdaki manzara

değişmişti. Bir savaş alanı... Toprağın ve polenin yaz kokusu gitmiş, yerini kan ve bakır külünün sıcak rüzgârları almıştı. Ateş böcekleri gitmiş, yerine duman ve alevler gelmişti. Terren'in arkasında, onu gölgesinde yutan, bitmiş kılıçlardan oluşan devasa bir yığın belirmişti.

Daha fazla hayalet vardı.

Hem Tensha'nın hem de yabancıların sancaklarını taşıyan hayaletler... Etrafımızda toplanıp fısıldaşıyorlardı. Ceset tepelerinin, başıboş silahların, kırık kalkanların üzerinde duruyorlardı. Bazıları zırh ve püsküllü miğfer takıyordu. Diğerleri belli ki sivildi; kıyafetleri sade ve kir içindeydi. Bazılarının hâlâ karnında kılıçlar, kalbinde oklar vardı. Artık savaş alanlarında adamların nereyi hedef aldığını biliyordum.

Hepsi ondan çok korkuyor gibiydi; etrafındaki alan çok genişti.

“Seni öldüren o muydu?” Merak etmeden duramadım. “Yoksa savaş mıydı, düşmanlarımız mıydı, ülkemiz miydi?”

Hayaletler, ateş ve uzaktaki nehrin karşısındaki şehrin fener ışıkları olmasa neredeyse tamamen karanlıktı.

Ve şiirim... Yaktığım dizeleri yeniden yazmıştım ve karakterler yeniden parlıyordu. Mor Balıkçıl Kulesi'nde öğrendiklerimden de hayaletleri izlerken de birkaç dize ekledim.

Tam ayrılmak üzereyken, birinin omzumun üzerinden baktığını görünce şaşırdım.

“Sanırım burada yokmuşum gibi davranmanı söylemiştim!” dedim hayalet çocuğa, köylü çocuklarla dalga geçerken kullanacağım tonla.

Şiirime tekrar baktı ve sonra yeni yapılmış kılıcıyla toprağa aceleyle birkaç karakter kazıdı. İşini bitirdiğinde geri çekildi ve utangaç bir şekilde bana sundu. Gözleri yere bakıyordu.

Yazdığı kelimelere baktım.

“Bu benim için mi?”

Başını kaldırdı ama konuşmadı.

Bu bir dizeydi. Şiirime uygun bir dize ve benim bulup yazabileceğim her şeyden çok daha iyiydi.

Gerçekten de zekiydi. Tüm o klasikleri incelemiş olsam da onunki kadar anlamlı ve yürekten gelen kelimelere nadiren rastlıyordum. Kelimeleri not aldım ve sonra göz göz geldim.

“Terren, teşekkür ederim.”

Gözleri kocaman açıldı. Sonra utanmış gibi başını eğdi ve kılıç yığınının arkasına saklandı. Ona nazikçe veda ettim ve saraya döndüm.

Açelya Hanedanlığı'nın kapısında imparatorluk muhafızlarını beni bekliyordu, silahları çekilmiş ve ifadeleri ciddiydi.

Atımdan iner inmez, “Leydi Yin” dediler. “Bizimle geleceksin.”

56. İHANET TESTİ

Beni sarayın hapishanesi Cennetin Tapınağı'na götürürken suçumun ne olduğunu söylemediler. Sadece ihanet olduğunu, bunun için idam edileceğimi söylediler. Bütün öğleden sonra hücremin çıkıntısında dolanıp durdum, zihnim dönüyor, suçumun tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Hücre kelimesi tam olarak doğru değildi. Hapishane bir dağın yamacına inşa edilmiş, her hücresi bir çıkıntıydı ve beni oraya hapseden tek şey, üç yanımlı çevreleyen mide bulandırıcı bir uçurumdu, o kadar yüksekti ki altımdaki ağaçları bile tek tek seçemiyordum. Aşağıda kıvrılan Aricine Nehri bile en fazla bir parmak genişliğindeydi.

Rüzgâr bu yükseklikte çok şiddetliydi. Uçurumun kenarından büyüyen yaşlı çamlar bile Tieza'daki çayırklar gibi eğilip titriyor ve rüzgâra boyun eğmek zorunda kalıyordu. Soğuk pelerimime işleyince titrememeye çalışarak hücredeki oyuğa sindim.

Beni tutuklama emri kocamdan gelmiş olamazdı. Bu kesin-
di. Onunla karşı karşıya gelmekten ve Tieza ziyaretimle ilgili kaçınılmaz yüzleşmeden endişe duysam da beni hemen idam etmeyeceğini biliyordum. En azından önce benimle konuşacak kadar birbirimizi tanımiştık.

Ayrıca on bin yıl geçse bile Terren tüm bu bürokratik süreçleri asla uygulamazdı. Bana bir, belki iki kılıç saplardı ve suçum yeterince ağırsa, yavaş yavaş ölene kadar acımasız oyunlar oynardı ama gardiyanlarla hapse attırmak gibi şahsi olmayan bir şey yapmazdı.

Cariyelerden biri sonunda beni devireceği bir fırsat mı bulmuştu? İmparatoriçe beni öldürtmek için yeni bir yol mu keşfetmişti?

Hapisteki üçüncü günümde, iki Açelya muhafızı beni almaya geldi. Doğu Sarayı'nın ana salonu olan İlahi Uyum Salonu'na yani yaklaşık bir yıl önce doktorların beni muayene ettiği yere götürdüler.

Bu sefer daha fazla insan vardı. Sütunların arasında her zamanki saray mensupları ve vezirler topluluğu oturuyordu ama uzaktan gelen yetkililer de vardı. Devasa flamaları, iç bölgele- re uzak kalan, sadece haritalardan bildiğim yerlere aitti. Artık Terren'm nişanlısı değil de karısı olduğum için, yargılamaları- mın daha da büyük bir gösteriye dönüştüğünü varsaydım.

Muhafızlar beni ön tarafa sürüklerken, salonun diğer tarafında tek başına duran Terren'ı gördüm. Düşüncelerini gizlediği son seferin aksine, yüzü şimdi karanlık bir öfke bulutuyla kaplıydı. Mührü heyecandan hızla titreşiyordu.

Gizleyemeyecek kadar öfkeli olmasının sebebi neydi acaba?

Mor cübbeli bir hâkim, imparatoriçe, Maro ve diğer prens- lerin yanından geçerek öne çıktı.

“Şimdi Tanrı tarafından tasarlanmış, bir hain niyet testi yapacağız!” diye gür bir sesle duyurdu. “Bu, Leydi Yin gibi bir kadının kalbinde leke olup olmadığını belirlemeye yardımcı olacaktır. Eğer lekeliyse, atalar onu acıyla cezalandıracak. Masumsa zarar görmeyecektir.”

Birkaç yardımcı önüme üç büyük parşömen serdi ve elime uzun bir karaağaç dalı verdi. Hâkim, “Kopyalamak için birini seç!” dedi ve geniş giysi kolu dalgalandı.

Dalı sıkıca kavradım ve önümdeki parşömenlere göz attım.

Bunlar bereket büyüsydü. Kenarlardaki iki büyü, yargıcın tarif ettiği gibiydi: Mahkûmlara işkence etmek için tasarlanmış acı verici büyüler. Üçüncüsünün hiçbir etkisi yoktu. Başka bir

kız olsa yol göstermesi için Tanrı'ya dua etmesi gerekirdi ama ben okuyabildiğim için doğru seçimin hangisi olduğunu hemen anladım. “Masumsa zarar görmeyecektir.”

Ama bir yandan da bir şeyler doğru değildi. Neden bana neyle suçlandığımı söylememişlerdi? Güneş Sülalesi'nin adamlarından oluşan bir kalabalığın arasında kalmış olan İmparatoriçe neden ukala görünüyordu?

Terren neden bu kadar öfkeliydi?

Yüzlerce adamın arkasında durmuş, elleriyle oynayan Terren'a tekrar baktım. İddia edilen suç her neyse, onu da kapsıyordu. Geçen sefer de durum böyleydi ama o zaman Hesin vardı ve hadım onu sakinleştirebilirdi ve...

O öfkeyi tanıdım...

Ne düğünümüzde imparatoriçeye gösterdiği küçümseyici öfkeydi ne de bana sık sık gösterdiği acıma duygusuydu. Saf, ham ve dizginsizdi. Onu Hesin'in ihanet ettiğine ikna ettiğim gece gösterdiği türden bir öfkeydi. Hadımın, okuma yazma bildiğime dair kanıtlar uydurarak Terren'ı devirmek için Maro ile birlikte çalıştığına inandırdığım gece gösterdiği öfke...

Bu kesinlikle bir 'hain niyet testi' değildi. 'Okuma yazma tespit etme' testiydi.

Yeterli kanıt olsaydı bir sınava gerek duyulmazdı. Fakat kanıt yoksa hanedanın emin olması gerekiyordu.

Titreyen elimle karaağaç dalını kaldırdım. Güvenli olan üçüncü büyüü kopyalamadım. Aksine işkence büyülerinden birinin çizgilerini aktardım. Okuma bilmeyen birinin yapabileceği belirsiz ve acemi bir şekilde, Büyükbaba Har'ın tepede o bereket büyüünü çizişi gibi kopyaladım.

Daha üç karakter bile yazmadan acı içime işledi. Tüm vücudumu sarsan, dalı tutmamı zorlaştıran spazmlar. Aslında dalı bir kez düşürdüm ama hâkim bana bakıp, “Devam et!” dedi ve ben de tekrar almak için çabaladım.

Bittiğinde, büyüleri üç farklı büyüyle değiştirdi.

“Tekrar!”

Başka bir işkence büyüğü seçtim. Bu sefer acı daha da kötüydü. Sanki vücudumdaki her kılcal damar alev almıştı. Her damarımda alevlerden oluşan bir nehir akıyor gibiydi. Yanaklarımı ısırdım ve çığlık atmamak için gözlerimi sımsıkı kapatınca hâliyle yazmayı bıraktım. Dal hareket etmeyi bıraktığı anda hâkim bana tekme attı ve

“Devam et!” dedi

Gözlerimi zorla açıp büyüğü tamamladım.

Sonrasındaki üçüncü turda güvenli olanı seçtim çünkü şansımın hiç yaver gitmemesi şüpheli görünürdü ve dördüncüde artık kendimi tutamayarak çığlık attım. Acı o kadar dayanılmazdı ki daha önce hissettiğim hiçbir acıya benzemiyordu.

Yazmaya devam ettim. Beşinci ve altıncı turlar da vardı. Burnumdan ve ağızımdan kan damlıyor, yerde kızıl lekeler bırakıyordu. Yedinci, sekizinci... Her büyüğü bitirdiğimde, hâkim anında üç tane daha yazdırıyordu. Zamanla vücudumun zayıfladığını, zihnimin dağıldığını hissediyordum. Bir ara bayıldım. Tekrar uyandığımda, yerde titrerken, aralarından seçim yapmam gereken yeni bir büyü serisi vardı.

“Tekrar!” dedi hâkim duygusuzca.

Sanırım gerçekten okuyabiliyor da bunu saklıyorsam, kırılma noktasına kadar zorlamaları gerekiyordu. Başka bir büyü yazdım.

“Tekrar.”

Her bir parçam acının bitmesi için yalvarıyordu. Okuma yazma bildiğimi, Terren’ı öldürmeyi planladığımı ve aslında bir imparatoriçe değil de hiçbir şeye layık olmayan, hiçbir şey bilmeyen bir köylü olduğumu itiraf etseydim belki de acı sonunda dinerdi.

Karaağaç dalını alıp yazmaya devam ettim.

Küçükken nemli bir yaz, bütün günümü mola vermeden pirinç tarlalarındaki otları yolarak geçirmiştım. Güneşi saklayacak bulutların olmadığı, boğucu derecede sıcak bir gündü ve yorgundum. Çok ama çok susamıştım.

Çeltik tarlasına düştüm. Sıcak su pantolonumu ıslattı ve büyük bir öfke nöbeti geçirdim. Uzun süre sıcaktan, sivrisineklerden, acıyan ellerimden şikâyet ederek ve babamın gelmesini ve içeri girip dinlenebileceğimi söylemesini umarak bağırdım, sazları tekmeledim. Asla gelmedi.

Güneş batmak üzereyken, sonunda gözlerimi silip yukarı baktığımda, babamın hâlâ sessizce çalıştığını gördüm. Başını bir kez bile kaldırmamıştı.

Sıcağın sisinde kamburlaşmış, saz yığınlarını toplayan hâlini asla unutamazdım. Ben orada oturup kendime acırken, o çok çalışmış, katlanmış, acı çekmişti.

Yaşamak için ödememiz gereken bedeli öğrenmişim.

Yazmaya devam ettim. Acı gelmeye devam etti.

Ve geldi.

Ve geldi.

Ve...

Sonrasında ne olduğunun farkında değildim. Mi Yung ve Ciyi ancak daha sonra bana anlattılar.

Herkes öleceğimden oldukça emindi.

Sınav devam ediyordu. Hâkim daha fazla tur emri veriyordu. Burnumdan, ağzımdan ve kulaklarımdan kan sızıyordu. Doğru nefes alamıyordum. Ciyi'nin saydığına göre on dördüncü turu yeni bitirmiştım. Yardımcılar bir set daha çıkarmak üzereyken, Terren odanın arkasından, "Bu kadar yeter!" dedi.

Hâkim sinirlenerek başını kaldırdı.

"Majesteleri, kutsal bir sınavın ortasındayız."

"Testi zaten on dört tur yaptı. Bu sizin için yeterli kanıt değil mi?"

“Kutsal bir sınav iptal edilemez!”

“Ben iptal edebilir diyorsam edilebilir.”

“İşler böyle yürümüyor.”

“Teste devam ederse ölecek.”

Terren’in sesi ne kadar alçak olsa da öfkesi olduğu yerden tüm odayı sarsıyor gibiydi.

“O sadece bir cariye.”

“O benim imparatoriçem!”

Hâkim derin bir iç çekti ve başını iki yana salladı.

“Ne olursa olsun, ben hâlâ Cennetin Oğlu majestelerinin temsilcisiyim. Sizin emirlerinize değil, sadece imparatorun emirlerine uyarım ve emri o vermediğine göre...”

“Babam mı?”

Terren başını geriye atarak güldü. Kahkahası vahşiydi ve kendini tutmuyordu.

“Yatağında haşlanmış turp gibi yatan o yarı ölü varlık mı? Söylesenize, o en son ne zaman emir verdi? En son ne zaman tutarlıydı?”

Fısıldayan kalabalık sessizliğe gömülmüştü. Kimse imparatorun böyle bahsetmemişti. Bir prens bile... Hiç kimse, hiçbir zaman...

Hâkim bile cevap veremeyecek kadar şaşkındı.

Terren, sessizlikten faydalanarak salon boyunca yankılanan adımlar attı ve hâkimden iki adım ötede durdu. Hâkimden daha kısa olabilirdi ama iki adamdan hangisinin daha tehlikeli olduğu tartışılmazdı.

“Babam neredeyse öldü. Bir daha asla uyanamayacak veya beni varis ilan etme kararını bozabilecek güce sahip olamayacak. Söyleyin bana hâkim, bu benim fiilen imparator olduğum anlamına gelmiyor mu?”

“Küstah!” diye bağırdı hâkim. “İhanet! Muhafızlar, yakalayın onu!”

Salonun çevresinde konumlanmış imparatorluk muhafızları hareketlendi ancak tavandaki bıçaklar şangırdamaya başlayınca anında donup kaldılar.

Diğer herkes de aynı şekilde hareketsizleşti.

Terren, gözleri yuvalarından fırlamaya başlayan hâkime acıyarak baktı. Hâkim başını çevirdi ve kendi müttefiklerinden oluşan bir grupta oturan Maro'ya baktı.

“Yolların Prensi!” dedi çaresizce. “Bir şeyler yapın. Ne dediğini duydunuz.”

Maro'nun pek teşvike ihtiyacı yoktu. Ellerini yumruk yapmış bir şekilde durdu ve konuşurken sesi öfkeyle titriyordu.

“Sen bile Cennet'ten üstün değilsin Terren. Görevine, Açelya Hanedanı'na, tüm ülkeye saygısızlık etmiş olabilirsin ama imparator hakkında kötü konuşmak ihanetlerin en büyüğüdür.”

“Ben sadece gerçeği söyledim.”

“Doğru olsun ya da olmasın, bu sözler suçtur.”

Terren, gözlerinde karanlık bir ateşle ona bakmaya devam etti.

“Öyleyse beni bunun için cezalandır.”

Maro ona baktı ama kıpırdamadı.

“Beni bunun için cezalandır!” diye tekrarladı Terren daha yüksek sesle. “Neyi bekliyorsun?”

İlk oğlun gözlerinde hanedanları bitirecek kadar nefret vardı ama kıpırdamadı.

“Seni onurlu sanıyordum...” Terren'in sesi neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “Vatansever, inançlı... Yine de dediğin üzere en büyük ihaneti cezasız bırakıyorsun!”

Bu sonunda Maro'yu harekete geçirdi. Kendini Terren'a doğru attı ama iki adım bile atmadan durmak zorunda kaldı. Nefes almalık bir sürede tavandaki on bin kılıç yosunlarından fırlamış havada uçuşuyordu. Yaklaşık yüz tanesi Maro'nun

etrafında dolaşıyor, hareket etmesini engelliyordu. Geri kalanlar odanın dört bir yanında uçuşuyordu. Birkaç kişi çığlık atmaya başladı ancak boğazlarına bir bıçak dayandığında hemen sustular.

“Bu bir suç değildir!” dedi Terren dişlerinin arasından “Eğer kimse beni cezalandıramıyorsa...”

Kılıçlar Maro’ya doğru iyice alçaldı. Ta ki zorla dizlerinin üzerine çökene, başı öne eğik, vücudu aşağılayıcı bir itaat pozisyonuna gelene kadar. Şiddetle titriyordu ve yüzü nefretle kırmıştı ama daha fazla konuşmadı.

Bu Terren’i tatmin etmiş gibiydi çünkü sonrasında diğer kılıçları durdurdu ve hepsini hâkime doğru çevirdi.

“Başka itirazınız var mı?”

Hâkimin yüzü bembeyazdı. Konuşabilirmiş gibi de görünmüyordu.

Terren neşesizce güldü, sonra dönüp Meyve Bahçesi Sarayı’na ve çiçekler içindeki adamlara baktı. Havadaki kılıçları da onunla birlikte dönüyordu.

“Isan! Belki sen hâkime yardım etmek istersin.”

Sessizlikle karşılaşınca, dikkatini ve kılıçlarını Kiran’a yani Güneydoğu Sarayı’na ve gözlerini kaçırان denizci arkadaşlarına çevirdi.

“Sen nasılsın küçük kardeş? Belki de hâkimin değerli sınavını devam ettirmeyi destekliyorsundur.”

Hiçbiri ona bakmadı bile.

Gözleri en yakınındaki sütuna kaydı.

“Güneş Ai.” Ruyi’yi kucağında sıkıca tutarken titreyen imparatoriçeye doğru birkaç adım attı. “Elbette söyleyecek bir şeyin vardır. Her zaman vardır.”

Havada süzölen bir bıçağın ucuyla imparatoriçenin çenesini kaldırıncı, kadın gözlerini sımsıkı kapattı, hafif bir nefes verdi ve konuşmadı.

Kahkahaya benzer bir ses çıkardı ve onu serbest bıraktı. Sonra bakışlarını, farklı şekillerde dehşete uğramış diğer izleyicilerin üzerinde gezdirdi.

“Peki, o zaman. Anlaştık gibi görünüyor. Ben imparatorum. Ve imparator olarak, sınavın bittiğini ilan ediyorum.”

57. GÖREV VE KUSURLAR

Pencere pervazıma tünemiş devasa, gri bir guguk kuşunun cıglığıyla uyandım. Kanatlarını açtığında, tüyleri yaz güneşinde neredeyse yarı saydamdı. “Bu-guu” diye yas tuttu. “Bu-guu, bu-guu...” Musallat olmuş bir hayalet gibi.

Selvi ağaçlarının gölgesine doğru bir yerlere uçtu.

Ölmediğimi keşfetmek beni biraz şaşırttı. Bunu biliyordum çünkü her yerim hâlâ acıyor, vücudum hâlâ acının alevlerinden kavruluyordu.

Mavi elbise giymiş Mi Yung yatağımın yanına gelip bana ilaç ve sulu lapa getirdi. Ben hiç hareket edemediğim için ağzıma kaşıkla vermek zorunda kaldı ve bu süre boyunca Wren’le ne kadar az ortak noktası olduğunu düşünmekten kendimi alamadım.

Gözlerim kapanmadan ve tekrar karanlığa gömülmeden önce sadece birkaç kaşık yedirebildi.

Ara sıra imparatorluk doktorları uğradı. Bazen diğer cariyeler de geldi ve küçük hediyeler, çiçekler ve biblolar sundular. Diğer hizmetkârlarımın neredeyse hiçbiri ziyarete gelmedi. Ne de olsa hepsi yabancıydı ama geceleri Hu yatağımın yanında oturdu, kuş cıvıltılarını ve yaz selvilerinin hışırtısını dinlerken sessizce elimi tuttu.

Bir ya da iki kez, uyandığımda başucumdaki komodinin üzerinde, altında kaynayan bir mumun olduğu bir demlik zencefil çayı buldum.

Tekrar konuşabilecek duruma geldiğimde, “Köyüm nasıl?” diye sordum, Mi Yung’a.

Sarayda geçirdiğim bunca zaman boyunca kendi hayatımla meşguldüm ama bu onları sık sık düşünmediğim anlamına gelmiyordu. Evimi berbat, dinmeyen bir sızıyla özlüyordum. Daha acil acılar varken fark edilmeyen bir ağrıydı bu ama her şeyin sakinleştiği böyle bir günde beni bekliyor olurdu.

Yatağımın yanındaki haliya oturdu.

“Durum... Kötü Leydi Yin. Lafı dolandırmayacağım. Herkes zayıf. Herkes acı çekiyor.”

Bu beni şaşırtmadı. Okuduğum raporlara ve kuzeye yaptığım seyahate dayanarak, geçen yılki kıtlığın hayli zor geçtiğini biliyordum.

“Anlat bana.”

“Raporlara göre, geçen yılki pirinç hasadı bir önceki yılın dörtte üçü kadardı. Merkezi vergiler genel olarak daha düşüktü ancak Guishan bölgesi yetkilileri daha yüksek yerel vergiler koymuştu. Her şey gizlice yapılıyordu ama köylülerin bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.”

Artan öfkem karşısında, sadece başını iki yana salladı.

“Geçen yıl ölen birkaç kişi bile olmuş. İlk sorduğum birkaç kişi isim vermedi ama bir yanıt alana kadar baskı yapmaya devam ettim.”

“Söyle bana!”

“Lien Ina, açlığın sebep olduğu bir enfeksiyondan vefat etti. Kocasını da kısa süre sonra peşinden ölmüş çünkü karısı onunla ilgileniyormuş. Shu Monshu geçen yaz bir sıcak hava dalgası sırasında pirinç tarlalarında bayıldı ve suda boğuldu. İki yeni doğmuş bebek hayatta kalamadı. Sanırım Tong ve Gray ailelerinin bebekleriydi. Bir de erkek çocuk vardı...”

Buz kesildim.

Hayır! Bao değil! Olamaz!

Bir an kalbim durdu. Binlerce anı gözümün önüne geldi. Ailem çalışırken Bao'nun pirinç tarlalarında oynarken kıkırdaması. Şenlik ateşinin yanında arkama saklanmış, ağlama seslerini gömleğimin sırtıyla bastırırken, bu sırada Büyükbaba Har'ın özellikle korkunç bir hikâye anlatması... Yılbaşı'nda o tatlı erikleri emmesi. Prens Isan'ın bereket duası kalbine gittiğinde ve babam onun büyük bir adam olacağını söylediğinde gözlerinin fal taşı gibi açılması... Ayrılacağım gün bacaklarıma yapışması...

“Adı Rui Dan.” dedi Mi Yung.

“Ah!”

Uzun bir süre sessizce oturdum. Zihnim rahatlamayınca boşalmıştı. Ve sonra nasıl bir canavar olduğumu düşündüm. Bir çocuğun ölümünü öğrenip rahatlamaya cüret etmek çok ahlaksızcaydı.

“Onlara söylemiştim!” diye boğuk bir sesle mırıldandım. Ya gülüyordum ya hıçkırıyordum. İkisi de benzediğinden, bilmiyordum.

“Rui kardeşlere Myrna'nın sütünü bana vermemelerini söylemiştim. Dan'ın sağlam ve güçlü büyümesi için keçiyi ona saklamalarını söylemiştim... Söylemiştim ama dinlemediler...”

Mi Yung birkaç şey daha söyledi. Annemle babamın tüm o elmaları ve soya fasulyesi fiçilerini görünce ne kadar mutlu olduklarımı anlattı. Bao'nun okula gideceğini öğrendiğinde çığlık atıp sevinçten zıpladığını söyledi. Rui kardeşlerin sonunda hasta babalarına ilaç alacak kadar para aldıkları için minnettar olduklarını anlattı. Ama Rui Dan'ın ölmüş olmasını, Larkspur gibi, Selvi Köşkü'ndekiler gibi, pazardaki domuz gibi ve daha birçok şey gibi ölü olduğunu düşünmeyi bırakamadım.

Kısa süre sonra, kalp-ruh şiiri üzerinde çalışabilecek kadar iyileştim. Bir gece geç saatlerde, son düzenleme ve eklemeleri yaparken kapımın hemen dışında ayak sesleri duydum. Kalbim küt küt attı, Terren tam kapıyı açtığı anda şiiri yastığımın altına sokuşturdum.

Uyanık olduğumu görünce şaşırmış gibiydi.

“Wei, ben sadece...”

Cümlesini bitirmesini bekledim ama bitirmedi. Yatağında doğrulup ona döndüm. “Komodinimin üzerinde bırakılan çayı sen mi getirdin?”

“Hayır!” dedi fazla hızlıca.

Yalan söylemekte berbattı. O güne kadar bunu fark etmemiştim. Biraz daha inandırıcı olmak istiyorsa “Ne çayı?” gibi bir şey söylemeliydi.

Belki de Aricine Koruyucusu’nu elde edip yenilmez olduğundan beri yalan söylemesine hiç gerek kalmamıştı.

Bir süre birbirimize baktık. Beni sınavımdan kurtardığı günden beri doğru düzgün bir konuşma yapmamıştık. Çayırda hayaletiyle bir akşam geçirip arkadaşları ve ateş böcekleri arasında şiir yazdığımdan beri konuşmamıştık.

O sisli sabah neredeyse tüm Selvi Köşkü’nü katlettiğinden beri konuşmadık. Organlar ve kesik uzuvlar çamurun her yerine dağılmış, kaldırım taşları kanla kaplanmıştı. Wren’i bulduğumda eli hâlâ seğiriyordu.

Ona ne diyeceğimi bilemedim. Ne yapacağımı biliyordum: Eğer koruyucu büyüğü izin verirse onu boğmak... Ama ne söyleyeceğime gelince, en ufak bir fikrim yoktu. Sonunda, “Bunu yapmamalıydın!” diyebildim.

“Neyi?”

“İmparatora karşı işlediğin ihaneti. Sınav günü.”

O sözler Terren için bile çok fazlaydı. Onun böyle kontrolünü kaybettiğini, tüm ulusu kendisine kışkırtacak şekilde böyle bir şey yaptığını hiç görmemiştim.

“Seni öldürmek üzereydiler.”

“Öldürmelerine izin vermeliydin.”

Ne zaman aptallık ettiğimi düşünse yaptığı gibi, bana yine o boş bakışlarından birini attı.

“Canını alabilecek tek kişi benim.”

Bu bana söylediği en romantik şey olabilirdi. Kendime acıyan bir kahkaha attım. Sonra öksürmeye başladım çünkü acı kaburgalarımın arasına bir hançer gibi saplandı. Tekrar konuşabilecek kadar kendime gelmem biraz zaman aldı.

“İşlediğin ihanetin büyüklüğü nedeniyle hanedan boş vermeyecektir. Haber yayılacak ve tüm sülaleler sana cephe alacak. Bir araya gelip seni devirecekler.”

Bunun üzerine gülümsedi. İçeriye birkaç adım atıp yemyeşil yaz selvilerinin ve hemen ötesinde esen ılık rüzgârların olduğu pencereye döndü.

“Biliyor musun, sanırım bırakmayacaklar...”

Şaşkınlığım yüzümden belli olmalı ki devam etti:

“Hesin bana hep aynı şeyi söylerdi: ‘Dikkatli o, majesteleri. Kendine hâkim ol ve zulmünü dizginle, yoksa müttefiklerin bile sana ihanet edip seni yok edebilir.’ Eskiden herkesin Maro’nun arkasında toplanıp Doğu Sarayı’na yürüyecekleri ve beni yok edecekleri tehdidi epey korkuturdu ama artık korkmuyorum. O hain hadımdan kurtulduktan ve kulağımdaki o sinir bozucu uğultu gittikten sonra, nihayet kendim düşünmeye başladım ve düşündüm ki belki de böyle bir şey asla yapmayacaklar.”

Saçakların hemen altında iki guguk kuşu birbirini kovalıyordu. Dalgın dalgın onları izledi.

“Bütün ulus işbirliği yaparsa beni yenebilecekleri doğru. En büyük altı, yedi sülalenin orduları bile kılıçlarımı ve koruyucu

büyümü alt edebilirdi ama mesele de bu... Bunu yapacaklarını yani işbirliği yapacaklarını sanmıyorum. Güneş Sülalesi, Jin'den nefret ediyor. Wang, Nian'a tahammül edemiyor. Qi ve Miao, güneydoğu kıyılarının kontrolü için yüzyıllardır savaşıyor. Shangtze Koalisyonu benden nefret ediyor olabilir ama Maro'dan daha çok nefret ediyorlar. Tuz Yolu ithalatı, fildişi üzerindeki tekel olmalarını neredeyse yok etti. Ve kuzey için yaptıklarımı unutma. O ejderha heykellerini gördün. Benim hakkımda ne düşündüklerini zaten biliyorsun. Bir prensin, babasına haşlanmış turp demesi dağlardaki çobanların umurunda mı sanıyorsun? Buğday çiftçilerinin tırpanlarını kapıp başkente uzun bir yürüyüş yapıp imparatorun onurunu savunmak için saraya saldıracağını mı sanıyorsun? Kuzey, burada neler olduğunu umursamayacak kadar uzakta. Ama savaş, işgalciler, kurtuluş... Bunlar eve yeterince yakın olduğu için daha önemli."

Ejderha heykelleri. Oturduğum yerde dikleştim. Demek ki Tieza'ya gittiğimi biliyordu.

Belki de beni bu yüzden kurtarmıştı. Kendimi açıklamamı istiyordu. Anlatamadan ölmemi istemiyordu. Sonra masama bıraktığı çayı hatırladım ve "Belki de öyle olmayabilir..." diye düşündüm. En azından tam olarak değil.

"Şimdi anlıyorsun." Yüzünde çarpık bir gülümsemeyle bana döndü. "Kimse bana karşı gelmeyecek. Kimse bana meydan okuyacak kadar cesur ya da aptal değil. Sen ve ben Wei, yaşadığım sürece birlikte hükmedebiliriz. Düşmanlarımız bizden korkacak, ülke önümüzde diz çökecek ve dünyada kimse bize asla zarar veremeyecek."

Aricine Koruyucusu parladı. Gülümsemesi silindi.

"Bana borçlu olduğun açıklamayı yaptığın sürece..."

Yalan söyleme zamanım gelmişti. Daha önce asla işe yaramayacak ama şimdi işe yarayabilecek bir yalan... Tüm yalanlarım arasında gerçeğe şaşırtıcı derecede yakın bir yalan.

“Çok basit. Tieza’ya, orada bir parçanı bıraktığını bildiğim için gittim.”

Bana boş boş baktı ama konuşmayı sürdürdüm.

“Düğünümüzde sana yemin etmiştim: Değer vermek. O gece yatağının önünde diz çöktüm ve yanında olmak istediğimi söyledim. Seni sevmek istediğimi ve bıraktığın şeyi bulmadan bunu yapamazdım.”

Altı ay önce, bu cümle üzerine bıçak çekti. Şimdi ise bana yorgun yorgun bakıyordu.

“Dolambaçlı bir konuşma tarzın var Wei. Bana direkt söyle. Ne buldun?”

“Mor Balıkçıl Kulesi.”

“Ah!” Tahmin ettiğimden çok daha sakindi. “Güzel bir yer, değil mi? Oraya sık sık şairler gelir.”

“Sana ne yaptıklarını biliyorum. Annenin ve diğer herkesin...”

Neredeyse anında sözümü kesti:

“Yeni bir şey öğrendiğini düşünmüyorum. Kusurlarımı zaten iyi biliyorsun. Yaşayan insanlar arasında en iyi sen biliyorsun. Angkin’e bana kin gütmek için, bu kusurların ne kadar eskiye gittiğini tam olarak bilmenin zevkini yaşamak için gittiğini düşünüyorum. Söylesene, o zaman bile görevimi yerine getirmediğimi bilmek seni memnun etti mi?”

Kusurlar. Görevi yerine getirmeme...

Ağzım açık kaldı. Tieza’yı gerçekten kendi başarısızlığı olarak mı görüyordu?

“Terren...” dedim tereddütle. “Seni yapmaya zorladıkları şeyler, senin görevin değildi.”

Gözlerini kırptırdı.

“Ben büyüsü olan bir prensim ve onu yaymak benim görevim. Hanedanlığın görkemli ve kalıcı olması için daha fazla mühür taşıyan oğla ihtiyacı var.”

Bunlar ona söylenen sözlerdi, kendi sözleri değil. Onu, on bin yıl geçse bile asla böyle konuşmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum.

“Terren...”

“Ve eğer daha güçlü, daha az korkak olsaydım başarılı olabilirdim.”

Şimdi daha hızlı nefes alıyor, ellerini yumruk yapıp gevşetiyordu.

“Belki de babam beni daha önce varisi ilan ederdi ve taht kavgası olmazdı. Belki de Maro bana tepeden bakıp benden nefret etmezdi. Belki de Leydi Sonbahar ölmezdi. Benim hatamdı. Başaramadım. Diğer tüm prensler, vatan için çok şey feda ettiler ama ben...”

“Terren!”

Birdenbire gözlerim doldu. Yaşların nereden geldiğini anlamadım.

“Annenin yaptığı şey acımasız, gereksiz ve kötü bir şeydi. O, senin görevin değildi.”

Bunlar ona, kalp-ruh şiirini yazmaya başladığımdan beri hayatta kalmak veya şiire malzeme toplamak amacı dışında söylediğim ilk samimi sözlerdi.

Terren titriyordu. Mührü vahşi bir alev gibi yanıp sönüyordu.

“Tek kelime daha edersen,” dedi, yakıcı ve tehlikeli bir şekilde, “seni öldürürüm!”

“Annen seni yarı yolda bıraktı. Hepsi seni yarı yolda bıraktı. Sana yapılanları bilen herkes...”

“Seni öldürürüm!” diye bağırdı. “Beni duymadın mı?”

“Ama durdurmak için hiçbir şey yapmadılar çünkü seni bir insan olarak değil, sihri taşıyan bir araç olarak gördüler.”

Çok, çok hızlı nefes alıyordu. Elinde bir bıçak belirdi.

“Yanılıyorlardı Terren. Ben de yanıldım. Sen bir insansın.” Bir canavar, evet ama bir insan. “Güvende olmayı hak ediyorsun.”

“Söylediğimde ciddiym.” diye fısıldadı, dudakları titreyerek. “Seni öldüreceğim!”

“Seni korumaları gerekirdi.”

“Bunu yapmayacağımı düşünme!”

“Güvende olmayı hak ediyorsun.”

“Tek kelime daha edersen...”

“Güvende olmayı hak ediyorsun.”

Bıçak havada uçtu ve duvara çarptı, boynumu ıskaladı. Terren boğuk bir ses çıkardı, ellerini yüzüne kapattı ve koşarak gitti.

58. CANAVARLARI KOVMAK

Dışarı çıkana kadar çoktan gitmişti. Yaralarım beni yavaşlatmıştı ama yine de onu bulmam uzun sürmedi.

Çit Bahçesi'nin yanından geçerken kılıçların olmadığını fark ettim. Normalde toprağa yarı gömülmüş binlercesi olurdu ama hepsi gitmişti.

Yakındaki bir çardağın saçaklarından bir fener alıp soğuk sisin içine daldım. Işık parlayınca hayalet guguk kuşları endişeyle karanlığın içinde dağıldılar. Kılıçları bahçenin derinliklerinde buldum: Dev kubbeli bir kafes şeklinde dizilmiş, kendi ağırlıklarıyla, yoğun bir zambak yumağı ve Dao büyüleriyle bir arada duruyorlardı.

“Terren!” diye seslendim.

Cevap gelmeyince kılıçlardan birini kabzasından tutup çektim. Biraz direnen kılıç, gecenin sessizliğini bozan küçük bir tıngırtıyla yerinden çıktı. Kafesin ortasına doğru bir yol açana kadar, kendimi de birkaç kez keserek daha fazla kılıç çıkarmaya çalıştım.

Fenerimin kırmızı ışığında onu görebildim. Yanına yatıp kıvrılmıştı. Küçücüktü. Başını dizlerinin arasına gömmüş, ağlıyordu. Omuzlarının titremesinden anladım.

“Terren, benim Wei.”

Cevap yok.

Çayırdaki çocuğa yaptığım gibi, yanına çömeldim.

“Sana eşlik edebilir miyim?”

Cevap yok.

“Dinlersen sana bir hikâye anlatmak istiyorum. Bu önceden annemin bana anlattığı bir hikâye.”

Sessizlik... Rüzgârda otların kıpırtısı bile yok.

“Ben doğmadan önce, Lu'an'daki birçok hayvanın ortadan kaybolduğu bir yıl varmış. Tavuklar, ördekler, tavşanlar hatta süt keçileri bile gitmiş. Güneşin toprağı kavurduğu, kedi balıklarının deliklerinde canlı canlı piştiği umutsuz bir yazmış.”

Anlatırken gözlerimi ondan ayırmadım.

“Köyden gelen yaşlı bir adam dışında kimse nedenini bilmiyormuş. Kambur bir şekilde yürüyormuş ve cildinde çok kırıklık varmış. Bu yüzden çok bilge olduğunu anlamışlar. Tepelerde yaşayan bir tilki ruhu olduğunu söylemiş. Karanlık gecelerde, yıldızların bile görünmediği zamanlarda bu ruhun avlanmaya çıktığını, hayvanlarımızın bu sebeple kaybolduğunu söylemiş. Herkes öfkeliydi. Tahmin edebileceğin gibi köyümüz zaten kıtlıktan mustarıptı. Bu yüzden bu kayıp ufak değildi. Daha fazla zarar vermeden önce iblisi uzaklaştırmamız gerektiğini biliyorduk. Ona, bir kurda kurar gibi tuzaklar kurmaya çalıştık ama iblis bu dünyadan değildi ve normal malzemelerle kontrol altına alınamadı. Onu etle cezp etmeye ve gölgelerde pusu kurmaya çalıştık ama kurnazdı ve kaçabildi. Babam ve Tam amca tepeye çıkıp oraklarla onu kovalamayı bile denediler ama bulamadılar. Sonunda ne işe yaradı, biliyor musun?”

Hiçbir şey söylemedi. Kendi sorumu kendim cevapladım:

“Hepimiz, tüm köy birlikte çalıştık. Berrak, rüzgârsız bir gün seçtik ve bulabildiğimiz tüm korkunç şeyleri bir araya getirdik. Meşaleler, uçurtmalar, tencereler, tahta davullar, Yılbaşı'ndan kalan maytaplar... Tepeye gittik. Çocuklardan yaşlılara kadar herkes alkışladı, bağırdı, ayaklarını yere vurdu ve iblise defolup gitmesini yoksa pişman olacağını söyledi. Evet, tilki gerçekten de korktu. Köyümüzü temelli terk etti ve o zamandan beri bir daha hiçbir hayvan kaybolmadı.”

Masalı bitirdim. Ortam, çok uzaklardaki bir baykuşun ötüşü dışında sessizdi. Sis, aramızdaki karanlıkta asılı kaldı.

Bir süre Terren o kadar hareketsiz kaldı ki dinlemediğini sandım ama sonra kısık ve üzgün bir sesle, "Bunu bana neden anlattın?" dedi.

Gerçekten bilmiyordum. Bunun bir anlamı yoktu. Sadece zihnini başka bir yere, insanların iyi olduğu bir yere çekmek istemiştim.

"Çünkü ben bu hikâyelerle büyüdüm." dedim ama daha açık sözlü olabilmeyi isterdim. "Çünkü çok hoşlar ve onları seviyorum."

"İblisler gerçek değil. Okulda bir gün geçirmiş veya kitap okumuş olan herkes bunu bilir."

"Öyleyse iyi ki ikisini de yapmamışım!"

"Annenin anlattıklarında bir doğruluk payı varsa, muhtemelen hayvanlarını çalanlar yol eşkıyalarıydı. Kılığın ilk yıllarında çok sayıda eşkıya vardı."

Tarih kitaplarını, belgeleri ve kayıtları okuduğum için bundan ben de zaten şüphelenmiştim.

"Belki ama ben kendi versiyonumu daha çok seviyorum."

Sonunda yüzünü kaldırdı ve gözlerini öfkeyle sildi.

"Beni böyle gördüğün için kelleni vurdurmalıyım!" derken sesi hâlâ titriyordu.

Beni korkutmak için yaptığı bir başka girişimdi ya da belki de sadece bir alışkanlıktı ama tehdidinde ciddi olmadığını biliyordum.

"Öyle mi?"

"Kelleni vurdururum ve daha da kötüsü..."

"Terren, anlaşılacak bir zayıflık değildir."

Artık aramızda bıçak yoktu, korku yoktu hatta bir serçenin kanatlarını açabileceği kadar mesafe bile yoktu. Gözlerinin içine baktım ve daha yaşlı ve daha acımasız olsalar da çayırdaki gördüğüm çocuğunkiyle aynı olduklarını gördüm.

Belki birinin nefret ettiği kişiyi sevmesi mümkündü.

Belki de kalbimin derinliklerinde onu aslında seviyordum. Bir kadının kocasına hissettiği türden bir sevgi değildi. Bana tüm o yaptıklarından sonra bu mümkün değildi. Hiç yara ızım olmasa da vücudum hâlâ hatırlıyordu. Bir insanın, sevdiğini bulmak için kılıçları sökmeden duramayacağı türden bir sevgiydi.

Buna sevgi dışında ne denir, bilmiyordum.

“Wei.” Sözlerimdeki bir şey onu tekrar ağlatmıştı. “Ben... Ben kayboldum.”

“Endişelenme! Ben buradayım.”

“Bana sarılır mısın?”

Şaşırmıştım.

“Sana iyi gelir mi?”

Cevap vermedi, sadece daha sert ağladı. Her hıçkırıktaki omuzları titriyordu. Kolumu nazikçe beline doladım ve onu kendime çektim. Yüzü sanki daha fazla dayanamayacakmış gibi omzuma düştü.

“Artık bilmiyorum!” derken nefesini elbisemin içine verdi. “Ben...” O kadar çok ağlıyordu ki konuşamıyordu. “Ben bilmiyorum...”

Neyi bilmediğini asla dile getiremedi ama ben ne demek istediğini biliyordum:

“Acı çekmenin normal olduğunu bilmiyorum.”

“Ne kadarının sıradan, beklenen, yaşamak için ödediğim bedel olduğunu bilmiyorum.”

“Ne kadarının bizim tarafımızdan gereksiz yere yaratıldığını bilmiyorum.”

Onu bilmediği için suçlamıyordum. Ben de bildiğimi sanmıyordum. Tek bildiğim şeyi yaptım, yani sessizce yanına oturup ona sıkıca sarıldım, tıpkı önceden annemin bana yaptığı gibi... Omzumda hıçkırarak ağlamasına izin verdim. Her bir hıçkırması sanki tüm vücudu nefes almak için savaşıyormuş

gibiydi. Bir insandan duyduğum en ham, en yürek parçalayıcı seslerdi.

“Bilmıyorum... Kayboldum... Kayboldum...”

“Birçok kötülük yaptı...” diye düşündüm ama suçlandığı her şeyi o yapmamıştı. Bir canavar olabilirdi ama dünyadaki tüm çirkinlikler onun suçu değildi.

Gece etrafımızı sararken, fenerin loş alevi bıçak duvarımıza vurup kırmızılarının içinde küçük silüetini çıkardığında onu sarılıyordum. Sonunda gökyüzü aydınlanmaya başladığında, nihayet o sesleri tüketmiş gibiydi. Neredeyse duyamayacağım kadar kısık bir sesle fısıldadı:

“Ben yaptım. Leydi Sonbahar’ı, onu ben öldürdüm.”

Sonra bana nasıl olduğunu anlattı ve söyledikleri oldukça samimiydi.

59. DOĞRU YOL

O gün Şeftali bahçesinden hiç ayrılmadı.

Sisin rts altında oklardan kaçarken, her zamanki saklanma yerlerinden birinin yanından geçmişti. Kapının yakınındaki bir açelya alısinın yanından... Kendini yapraklarının altına atmış ve nefes nefese, kılıçlı adamların yanından geçmesini beklemiŐti. Bacağı korkunç bir Şekilde zonkluyordu. Bacağında hâlâ bir ok vardı. Oklar tam olarak bıçak sayılmazdı ve mührü ile havada bkebilmiŐ olsa da ok yarasını iyileŐtirememiŐti.

Gökyüzü bahçeyi soğuk yağmurla döverken, kan ve ıslak toprak kokusu içinde büzüŐmüŐ hâlde günlerce orada saklandı. Sonsuza dek orada saklanacaktı. Tabii güneşin nihayet bulutların arasından çıktığı dördüncü gün biri onu bulmasaydı...

“Dışarı ık!” Kadının sesi, bir tarla kuşunun ötüşü kadar melodikti. “Herkes Doğu Sarayı’nın derinliklerinde bir yerde olduğunu sanıyor ama ben senin tüm saklanma yerlerini biliyorum.”

Adımları sesine eşlik ediyordu. Her bir dal çıtırtısı yüreğini ağzına getiriyordu.

A, sırlısklam ve hâlâ canı yanarken alısinın gölgesine daha da sindi. Atalarından sessizce kadının onu fark etmemesini istedi.

Ama atalar onun dualarını dinlemedi. Nadiren dinlerlerdi. Adımlar yaklaştı.

Yeni bir tür kelime büyüsü mü yoksa iyi bir hikâye anlatıcılığının daha basit bir sihri miydi bilmiyordum ama Terren hikâyesini anlatırken, kendimi artık ona sarılarak kılıçtan kafeste hissetmedim. Tam oradaydım, şeftali bahçesinde, bedenindeydim ve yara ızlerinin altına sinmiş, kalp atışlarını hissediyordum.

“Seni aramaya gelmeyecektim, biliyorsun ama Hesin ben-den seninle konuşmamı, seni doğru yola yönlendirmemi istedi. Onu nasıl reddedebilirdim ki? Sonuçta ben senin annenim.”

Ayak sesleri tam önünde durdu. Yağmurdan ıslanmış açelya yapraklarının altından, akçağaçlı pelerininin altından zar zor görünen dar ve ipek yumuşaklığındaki ayakkabıları görebiliyordu.

Nefesini tuttu, yok olmaya çalıştı.

“Yedi yıl...” dedi. “Onunla dağa gidip ölmek üzere olduğunu öğrendiğinden beri yedi yıl geçti. Onu yenilmez kılmak için o büyüyü yazmaya başladığından beri yedi yıl geçti. Ondan gizli yazdın çünkü bilseydi asla izin vermezdi. Ve ona o büyüyü yapmaya çok yaklaştın.”

Eğer tamamen nefes almayı bırakırsa, belki de rüzgâra dönüşebilirdi. Kimse rüzgârı göremez veya yakalayamazdı.

“Birkaç gün sonra dünyanın en güçlü büyüsünü bitirmiş olacaktın. Birkaç gün sonra bitirmiş ve onu düşmanımıza vermiş olacaktın.” Sesi hâlâ nazikti ama bir damla zehrin bir fincan ballı suyun tadını acılaştırabilmesi gibi, hayal kırıklığıyla doluydu. “Ben müdahale etmeseydim, uğruna çalıştığımız her şeyi mahvedecektin!”

Gözlerini sıkıca kapatıp rüzgâra dönüşmeyi denedi.

“Ama seni koruduğum için çok şanslısın. Sen büyüyü yapmadan gerçeği gösterdim. Onun gerçekte kim olduğunu sana gösterdim.”

Ayakkabılar çamura batarak yana kaydı. Onların ötesinde, uzakta, göleti görebiliyordu. Ölü balıklarla doluydu.

“Bak! Onun neler yaptığını, nerelere kadar gideceğini kendin gör. Senin asla kavrayamadığın şeyi, doğru yolun kazanan yol olduğunu o anlıyor.”

Belki de gerçekten işe yarıyordu. Belki de gerçekten havaya dönüşmüştü ve annesi burada biraz daha kalacak, ondan sıkılacak ve gidecekti. Belki de...

“Ama endişelenme benim güzel oğlum. Yakında sen de anlayacaksın. Sonuçta annen sana rehberlik etmek için burada.”

Birdenbire Terren’i koruyan çalılar aralandı. Kavurucu öğleden sonra güneşi, sığınağının içine sızarak gözlerini acıttı. Bir çift el onu yakaladı. Eller onu dışarı çekerken, bacağındaki ok bir dala takıldı. Acı içinde çığlık attı ama onu çekmeye devam etti. Onu ıslak toprağın üzerinde sürükledi ta ki çocuğun yüzü ipek ayakkabıların yanına düşene kadar.

“Diz çök!”

Tadı çamur ve yağmurdan acılaşmış, çürümüş çiçeklerden bir demet öksürdü ve kendini yukarı itti. Yaralı bacağı su gibiydi. Yanında cilalı sandal ağacından yapılmış büyük bir kutu duruyordu. İçinde ne olduğunu bilmiyordu ama içgüdüsel olarak hoşuna gitmemişti.

“Bana bak!”

Titreyerek çenesini kaldırdı.

Terren, annesinin neye benzediğini hiç tarif etmedi. Onu sadece bir bulanıklık olarak hayal ettim. Akça ağaç pelerininin altında hareket eden gölgeler; gerçek değil...

“Maro kazanmak için her şeyi yapmaya hazır!” dedi gölgeler. “Seni kandırmaya, ihanet etmeye, seni öldürmeye hazır. Hatta balıkları bile öldürmeye hazır.”

Sesi ninni gibiydi. Küçüklüğüne ait sıcak kucaklamalar gibiydi. Acıyla bunu bağdaştıramıyordu.

“Ama senin zayıf noktan, hiçbir zaman tam olarak bunu, hiçbir şeyi yapamamış olman. Yıllar boyunca danışmanların ve ben sana, kimse bakmıyorken onun boğazına saldırmanı defalarca söyledik. Buna rağmen üç gün önce, fırsatın varken değerlendirdin mi?”

Kadının bir ayağı, çocuğun bacağındaki oka bastırdı ve yakıcı bir dalga vücudunu sardı. Görüşü kararırken nefes nefese kaldı.

“Senin için hâlâ zor, değil mi? Neredeyse herkese zarar verebilir, neredeyse her şeyi öldürebilirsin ama sevdiğini sandığın insanlara gelince, bu hâlâ çok zor. Ama endişelenme! Bunun üstesinden geleceğiz. Pratik yapacağız.”

Eller kutunun kapağını açtı. İçinde su ve yavru kedi büyük- lüğünde altın rengi bir sazan vardı. Balığın ağzında onu kana- tan bir ip vardı. Bir el onu sudan çıkardı ve yüzgeçleri acıdan kaskatı kesilen sazan havada çırpındı. Diğer el bir bıçak çıkardı.

Terren hıçkırma hatasında bulundu ki bu, ayakkabının oku daha sert bastırmasına neden oldu. Hıçkırık, bir diğer acı çığ- lığına dönüştü.

“Bir kesik at!” dedi annesi, hâlâ o ninni gibi sesiyle ve bıçağı önüne, yere fırlattı. “Eğer işine yarayacaksa, bunu bir merha- met eylemi olarak düşün. Bu saray sazanları zaten uzun süre hayatta kalmaz.”

Çocuk bir ağaç olmak istedi. Çimen olmak istedi. Bulutlar ve gün ışığı, ıslak çiçekler arasında sürünen o küçük karınca olmak istiyordu. Hepsinden çok da hava olmak istiyordu.

“Tek bir kesik atarsan, artık yalanlar olmayacak. İhanet ol- mayacak. Zehirli balıklar veya bacağındaki oklar olmayacak.”

Canı o kadar çok acıyordu ki neredeyse düşünemiyordu. Toplayabildiği tüm sihirle bıçağı havaya kaldırdı. Bıçak havada titreyerek asılı duruyordu.

“Tek bir kesik atarsan hanedanın geleceğine karar verilecek. Her şey bitecek. Artık savaşmak zorunda kalmayacaksın.”

Bir kez daha hıçkırdı. Ağlamasının önüne geçemiyordu. Bitkin düşmüştü. Canı hâlâ yanıyordu ve balık da öylece sallanarak çok acı çekiyordu.

“Tek bir kesik atarsan Tensha’nın en güçlüsü olacaksın. Sana meydan okuyacak kimse kalmayacak. Dünyada sana zarar verebilecek tek bir kişi bile olmayacak.”

Sazanın çırpınışları artık daha cılızdı. Ölüyordu.

Ayakkabı oku bastırdı. Ok çıtırdayarak kırıldı. Nefessiz kalarak yana düştü. Acıdan bayılmamak için elinden gelen her şeyi yaptı.

“Tek bir kesik atarsan tekrar güvende olacaksın. Artık canın yanmayacak. Artık korku olmayacak. Sadece tek bir kesik atarsan, güzel çocuğum ve sen...”

“Varis olacaksın”, muhtemelen söylemek üzere olduğu buydu.

“Özgür olacaksın” demesi de mümkündü.

“Rüzgâr olacaksın” diyeceğini hayal etti çocuk.

Asla emin olamayacaktı çünkü sonunda bir kesik atmıştı.

Ve sonra kadın, gölgeler, eller ve ayakkabılar, hepsi balık gibi sessiz ve hareketsiz kaldı.

“Yedi yıl. Onu yenilmez kılmak için o büyüü yazmaya başladığından beri yedi yıl...”

Tüm gerçeği bildiğimi varsaymış olduğum için ne kadar da kibirliydim. Hesin’den dinleyince, Maro’dan dinleyince hatta Tieza’ya bizzat gidince bildiğimi varsaymıştım. Terren’la bir kez bile konuşmadan, ifadesini kendi ağzından dinlemeden onun şiirini yazabileceğime inandığım için ne kadar da aptaldım!

O gece köşküme döndükten sonra, aşk şiirime son ve önemli bir kıta ekledim. Sonra elçimi çağırdım.

“Leydi Song’a bittiğini söyle.” dedim.

“Ne bitti?” diye sordu Ciyi alışkanlıktan ama artık beni zorlamaması gerektiğini biliyordu.

Mesajımı iletmek için gitti ve beni boş salonumda, döşeme tahtalarının altında güvende olan ve içindeki karakterlerin okçunun vurduğu dokuz güneş gibi parladığı öldürme büyümle bıraktı.

60. AĞUSTOS BÖCEKLERİ

Bir hafta sonra Silian, buluşmamıza bahane olarak yaz gündönümü kutlamasını kullanarak beni Batı Sarayı'na davet etti.

Bin Nilüfer Gölü'ne giden morsalkım kemerinde, yumuşak bir çiçek kokusu ve iki kibar ama temkinli hizmetçi beni karşıladı.

"Hoş geldiniz, Leydi Yin."

Temkinli olmaları mantıklıydı: Buraya daha önce iki kez gelmiş olabilirdim ama o ziyaretler gizliydi. Gerçek bir misafir olarak ve gündüz vakti buraya ilk kez geliyordum.

Batı Sarayı gün ışığında farklı görünüyordu. Göl uçsuz bucaksız gibiydi. Yakın kıyısı nazik nilüferlerle sallanıırken, uzak kıyısı tepelerin sisinde kayboluyordu. Çardaklar, yürüyüş yolları ve köprüler kıyıları dolduruyor, berrak suya yansıyor. Misafirle doluydular. Hepsi ışıltılı ipekler ve asmalar giymiş, gümüş şarap kadehleri tutan ve zither sesleri arasında sohbet eden erkekler ve kadınlar...

Göğsüme uzak bir hüznün çöktü. Terren'in sarayım hiç bu kadar dolu görmemiştim. Hatta sadece boş görmüştüm.

Silian, beni karşılamak için yelpaze dansçılarıyla dolu bir köprüden geçti.

"Leydi Yin!" dedi neşeyle. "Bugün muhteşem görünüyorsun, tıpkı gerçek bir imparatoriçe gibi."

"Nerede konuşabiliriz? Burada çok fazla insan var."

"Henüz değil." Gülümseyip koluma girdi. "Önce gündönümünün tadını çıkaralım."

Giysimin kolunda saklı kâğıttan ve Terren'in yaklaşan su-ıkastından başka bir şey düşünmek zordu ama onu takip ederek çardaklardan birine girdim ve orada bulunan onlarca saray mensubuna katıldım.

Kalabalığın içinde iki çocuk hadım, yumruk büyüklüğünde iki ağustos böceğini kavanozdan çıkarıp masaya bıraktı. Biri yeşil, biri kırmızıydı ve vücutları yosun ve küçük yapraklarla kaplıydı, kanatları uçup gidemesinler diye kesilmişti.

"Yıldızlara danıştım" dedi gözlemcilerden biri "ve paramı yeşil olana yatırdım."

"Puff!" diye azarladı yanındaki, içkiden kızarmış yüzüyle. "Amatör gökbilim, gelenekle kıyaslanamaz bile. En küçük çocuklar bile kırmızının daha şanslı renk olduğunu bilir."

İki ağustos böceği, Tensha'nın dağları, vadileri ve nehirle-riyle oyulmuş bir arenada koşturarak, bir tanesi hareket etmeyi bırakana kadar kafalarını tokuşturdular. Kalabalık, bahislerin gidişatına bağlı olarak heyecan ya da hayal kırıklığı nedeniyle çılgına dönmüştü. Paralar aralarında el değiştirirken şingırda-dı. Yakındaki bir köprüde bir saray mensubuylar sohbet eden Prens Maro bile, bu kargaşanın neyle ilgili olduğunu anlamak için baktı.

Ağustos böceklerine acımam gerektiğini düşünmemiştim ama acıdım. Küçük hadımlar kanatsız ağustos böceklerini kavanozlarına geri koydular.

"Sıra bende!" Beyaz saçlı ve kocaman sırtan genç adamlardan biri parmaklarını çıtlattı ve öne çıktı. Yanında, içinde yanardöner bir ağustos böceğinin tıkırtısının duyulduğu kendi kavanozu vardı.

Kalabalık onun adını haykırdı:

"Nobleman Song! Nobleman Song!"

"Song reisinin oğlu!" diye coşkuyla anons etti biri. "Kim onun gibisine meydan okumaya cesaret edecek?"

Cübbesi kadar siyah bir ağustos böceği taşıyan Dusu Bölgesi'nden bir kelime büyücüsü cesaret etti ve kalabalık daha da çıldırdı.

“Ünlü bir kelime büyücüsü, büyük sülalenin varisine karşı!” diye haykırdı biri.

“Tanrı'nın bile durup izleyeceği bir maç!”

Kalabalığın heyecanı arasında Silian'a döndüm.

“Kocanın hocası hangisi? Beni onunla tanıştıırabilir misin?”

Tek kaşını kaldırdı.

“Hocası mı?”

“Ganji Usta.”

Günlüklerden onun hakkında bu kadar çok şey okuduktan sonra, şahsen nasıl biri olduğunu merak ediyordum.

“Ha, o... İki yıl önce hastalıktan vefat etti.”

Bu gerçeğin beni neden bu kadar boşlukta hissettirdiğinden emin değildim.

“Öyleyse Maro'nun taç giyme törenini göremeyecek.”

Bana tuhaf bir bakış attı.

“Hayır, sanırım göremeyecek.”

Öğleden sonra ilerledikçe daha fazla eğlence, daha fazla ziyafet, daha fazla gösteri vardı. Silian bana susam yağına batırılmış soğuk erişte, sirkeyle tatlandırılmış hıyar salatası, tatlı karpuz ve ebegümeci şarabı denetti.

Sonunda, gölgeler uzamaya başladığında ve erkeklerin içki yüzünden dikkatleri dağıldığında, Maro'nun çalışma odasına giden, kutlamaların geri kalanından uzaktaki köprüyü işaret etti.

Geceleri görüldüğünden farklı görünüyordu. Batan güneşin ışığında, nilüferlerle dolu ufka kadar uzanan göl manzarasını görebiliyordum. Pencerenin yanındaki kitap rafları ve çiçek açmış krizantemler daha büyük görünüyordu. Duvardaki ejderha uçurtması ise daha küçük görünüyordu.

“Artık yeterince eğlendiğine ve herkes senin gerçek bir mi safir olduğuna ikna olduğuna göre” dedi Silian arkamızdan kapıyı kapatırken, “iş konuşma zamanı. Yanında mı?”

“Yanımda.”

Kolumdan kâğıdı çıkardım ve üzerindeki harflerin ışığı tüm odaya yayıldı.

Gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmış bir şekilde kâğıdı aldı.

“Daha önce hiç bu kadar parlak bir büyü görmemiştim. Buna kocamın ve meslektaşlarının yazdıkları da dâhil. Bu arada, Maro birazdan yanımıza gelecek.”

Bu beni şaşırttı.

“Biliyor mu?”

“Bilmesi gerek. Terren öldükten sonra taç giyme törenini kendi üstlenmeye hazırlanmalı ama ona bunu daha birkaç gün önce, senin başardığın haberini aldıktan sonra söyledim. Daha erken söyleseydim bize inanmazdı. Yazını gördüğünde” elini parlayan mürekkebin üzerinde şefkatli bir şekilde gezdirdi. “ne olduğunu bilecek. O zaman bize inanmaktan başka seçeneği kalmayacak. Şiirin tamamı bu mu?”

“Sadece bir kısmı.” dedim dürüstçe.

Son altı aydır onunla çalışmama, çay içerek geçirdiğimiz o nazik akşamlara rağmen ona tamamen güvenemedim. Tüm büyüü getirmek ve Batı Sarayı’na tamamen teslim etmek aptalca olurdu. Eğer getirseydim, şiiri ele geçirip bana hiçbir koz bırakmamalarını hiçbir şey engelleyemezdi.

Ayrıca, bu benim aşk şarkım, benim ölüm büyümdü. Terren’in canını ben alabilirdim. Ölmesi gerekip gerekmediğine karar verme yetkisine sahip olmayabilirdim ama şiirini yazmayanlar kesinlikle sahip değildi.

Kapı ardına kadar açıldı.

Arkamı döndüm ve gelen oydu: İlk oğul. Yerlere uzanan beyaz ve altın rengi cübbesi, uzun siyah saçları, boynuna doladığı

bir kurdeleyle sırtına bağlanmış Aolian bulut asası ile Prens Maro...

Onu tanıyordum.

İşin tuhaf yanı da buydu: Onunla hiç konuşmamış olsam da onu tanıyordum.

Kardeşi için bir şiir yazma sürecinde, mecburen Maro'yu da bulmuştum. Çocukluğunu ve dik başlı hâlini biliyordum; gençliğini ve görev bilinci olan hâlini biliyordum. Onu daha sonra da hem kardeşini hem de ulusu kurtarmak için Doğu Sarayı'na karşı siyasi manevralar yaparken tanımıştım.

Güçlü yanlarını da biliyordum, kusurlarını da... Onun hakkında duyduğum hikâyelerin, onuru, erdemi, dindarlığını anlatan hikâyelerin ne kadarının doğru, ne kadarının abartı, anlamıştım. Bazı yaptıklarından dolayı ona hayranlık duyuyor, bazılarından dolayı da içerliyordum.

Belki de kendini kelimelerle duyurmak böyle bir şeydi. Hak-kımda hiçbir şey bilmiyor olabilirdi ama ben onu, yargılayacak kadar iyi tanıyordum. Onu imparator yapmaya çalışarak zorlu bir yıl geçirmiştım. Tanımam gayet adildi.

“Leydi Yin.” Maro önümde kibarca eğildi. “Karım bana başarılarınızdan bahsetti.”

“Majesteleri...” diye cevapladım. “Bin yıl yaşayın.”

Silian şiirimin bir parçasını ona verdi. Kâğıdı aldı, dizeyi incelerken kaşları hafifçe çatıldı. Yüzünde kuşkuya benzer bir ifade gördüm. Sanki bir kız ve bir köylü olarak kalp-ruh şiiri yazabileceğimi hiç düşünmemiş gibiydi ama sonra silindi.

“Evet...” dedi kendi kendine başını sallayarak. “Bu işe yarayacaktır.”

Kâğıdı bana geri verdi ve omuzlarımdan bir yükün kalktığını hissettim. İşe yarayacağını zaten biliyordum. Ne de olsa kalemimin altındaki sıcaklığı hissetmiş, karakterlerin ışıltısını

görmüştüm ama bir parçam, gerçek bir kelime büyücüsü tarafından onaylanana kadar buna inanmamıştı.

“Büyüyü planladığın gibi taç giyme töreninde yap!” dedi. “İmparator olduğumda seni ödüllendireceğim. Sana veda ediyorum.”

Donup gitti.

Ani gidişine Silian da benim kadar şaşırmıştı.

“Bu kadar erken gitmek zorunda mısın aşkım? Bugün yaz gündönümü, bayram. Eminim bugün ayıracak biraz zamanın vardır.” Beni işaret etti. “Ayrıca onur konuğumuz var.”

“Yapmam gereken evlatlık görevlerim var. Silian, Leydi Yin, lütfen özürlerimi kabul edin.”

Şaşırmış bir şekilde, gidişini izledik. Gün batımının azalan ışığında parıldayan altın-beyaz cübbesi, odayı geçerken halıyı süpürdü.

“Maro!” dedim kendimi durduramadan.

Kapıda durdu.

“Onu senin için yapmış.”

Uzun zamandır çok acı çekmiş o sessiz, sıra dışı çocuk, hiç kendini kurtarmayı düşünmemişti. Onu zorlasalar da acımasızca döverek cezalandırıp savaş ateşine atsalar da tek düşündüğü şey ağabeyini, ailesini, yanan yıldızını korumaktı.

Bir zamanlar onu ağacından kurtaran ağabeyi...

“Balıkları zehirlediğin güne kadar” dedim yumuşak bir sesle “asla sana karşı olmadı. Onu öldürmeye çalıştığın güne kadar. O seni kurtarmaktan hiç vazgeçmedi. Yedi yıl, imkânsız bir büyü, sevgiyle yazılmış bir şiiri, senin için yaptı.”

“O zaman hiçbir ders çıkarmamış!” diye cevapladı Maro duygusuzca.

Kapıyı açıp odadan çıktı.

O gece dünya sarsılmaya başladı.

Önce ayaklarımın altında hissettim. Sonra raflardaki porselen kâselerin şingirtisinde, köşkümün dışındaki selvilerin hışırtısında duydu. Gökyüzünün derinliklerinde, kırmızı bir parça geceyi yırttı ve bu yırtıktan yüzlerce kırmızı, yanan yıldız döküldü.

“Ne!” diye nefes nefese konuşmaya başladığımda, avlulardan, bahçelerden, yakındaki pagodalardan panik dolu haykırışlar yükseldi. Sonra onu gördüm. Açelya Hanedan'ın tacı, kükreyerek göğe yükseliyor, ejderha bedeni çırpınıyordu. Çılgına dönmüştü ve vahşiydi.

Bu tek bir anlama gelebilirdi: İmparator ölmüştü.

61. BEYAZ

İmparatorun ölümünün hastalıktan olduğuna karar verdiler. Doktorları, herhangi bir suikast veya zehir belirtisi olmadığını, bunun doğal ve uzun zamandır beklenen bir ölüm olduğunu açıkladı.

Yine de zamanlamasında tuhaf bir şey vardı. Tuhaf ve korkutucu derecede manidar...

“İmparator hasta.” demişti Hesin ama ölüp tacı ona devretmesi yıllar hatta on yıllar sürebilirdi.

Başka herhangi bir zaman, yıllar sonra olabilirdi. “Neden şiirimi Batı Sarayı’na götürdüğüm gün oldu?” diye düşünmeden edemedim.

“Maro, bana gerçekten olduğun kişiyi gösterdin mi?”

Cenaze ve taç giyme töreni çok kısa bir sürede planlanmıştı. Cenaze, sadece iki gün sonra, taç giyme töreni ise hemen sonraki gün olacaktı. Zaman çok önemliydi. Gökyüzünde hâlâ öfkeli, kırmızı bir yırtık ve Tanrı ile atalar arasında bir dengesizlik vardı. Ejderha evcilleştirilene ve yeni bir imparator tahta çıkana kadar ülke savunmasız kalacaktı.

Havada kül ve yanık kokusu vardı.

Cenaze töreninde, düğünümde olduğundan daha fazla insan vardı ve hepsi beyaz giyinmişti. Göksel Üstünlük Salonu’nun önündeki meydana bakan en üst terasta oturduğum yerden

etkinliğin boyutunu görebiliyordum. Aşağıdaki şenlik ateşleri bile beyazdı. Her zamankinden çok daha sıcak yanmaları için büyü yapılmıştı.

Hizmetkârlar ve hadımlar, imparatorun öbür dünyada keyifle kullanacağı eşyaları yakmakla meşgullerdı: Paralar ve gümüş hazineler, ipek elbiseler ve porselen tabaklar, klasıklar ve şiir parşömenleri, sulu-boya duvar resimleri, fildişi oyun takımları, bambu flütler, tahta zitherler... Ayrıca, oğullarının ve ülkenin büyücülerinin yaptığı büyüleri de yaktılar. Beyaz alevler tarafından yutulan, parlayan karakterler giderek söndü. Hatta ruhlar âleminde iyi korunabilsin diye, sandal ağacından oyulmuş asker ve at ordusu bile yaktılar.

“Artık secde edebilirsiniz.” dedi yanımda duran ayin rahibi.

Zambaklar ve beyaz krizantemlerden yapılma bir halının üzerinde prenslerin, Silian’ın ve imparatoriçenin yanında diz çöktüm. İmparatorun tabutu buradaydı. Ejderhalarla süslenmiş oyma-altın bir kürsünün üzerine konmuştu.

Ritüellerimizi yerine getirirken ilk oğla baktım.

Silian bana Batı’dan ilaç ithal ettiğini söylemişti. “Babasmın hayatını kurtarmak için...” demişti. Her hafta yatak odasında onu ziyaret ediyor, elini tutuyor ve ilaçları içiriyordu.

“Yapmam gereken evlatlık görevlerim var.”

İşe yarar bir kalp-ruh şiirim olduğunu öğrendiği gece, yanımdan ayrılmadan önce söylediği son şey buydu. Terren’in taç giyme töreni sırasında öldürüleceğini ve tahta kendisinin çıkacağını doğruladığı gece...

Aynı gece imparator ölmüştü!

“Majestelerini uğurlamanın zamanı neredeyse geldi.” diye mırıldandı ayin rahibi.

“Yankı adım atmaya, yani onun peşinden gitmeye gönüllü olan var mı?”

“Yılan Dili. Tespit edilemez. Belirtileri sıradan bir hastalıktan ayırt edilemez.”

Bu onun için çok kolay olmalı... Hâlihazırda yapmakta olduğu birçok ziyaretten birinde babasına verdiği ilaca bunu katmıştı ve kimse ondan şüphelenmezdi de... Varis Maro değil, Terren'di. Bu yüzden Maro'nun imparatorun ölmesini istemesi için bir sebep olmayacaktı.

“Ben yaparım!” dedi aşağıdaki kalabalıktan bir ses.

İmparatorun sadık generallerinden ve en eski dostlarından biri olan ve Açelya İç Savaşı sırasında onun için savaşmış olan Li Panya. Adam üst terasın merdivenlerini çıkarken gözlerimi Maro'dan ayırmadım.

İlk oğlun yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu. Ne keder ne pişmanlık ne de memnuniyet... Sanki yol inşa etmek veya kanal genişletmek gibi sıradan bir şey yapmış gibiydi.

Neden yaptığını anladım. Taht mücadelesi ne kadar uzun sürerse, ülke o kadar zayıflar ve bölünürdü. Taca ne kadar uzun süre binilmezse, gücü o kadar kullanılmaz ve boşa giderdi. Maro'nun babasını öldürmesi, hanedanı daha erken istikrara kavuşturmasına olanak tanıyacaktı. Kim olsa aynısını yapardı.

Ama yine de onu bu konuda yargılamaktan kendimi alamadım.

Belki de benim yargım haksızdı. Belki de sadece hikâyeleri, hem başkalarından hem de kendi kaleminden dinlediğim ve onur ve dürüstlüğe sahip olduğunu bildiğim içindi. Bir zamanlar hem onurunu hem de dürüstlüğünü koruyarak bir ülkeyi yönetebileceğine inanıyordu ve belki de bunun değişmesi beni en çok rahatsız eden şeydi.

“Dürüst oynama noktasını geçeli çok oldu.” demişti Siming ama hakkında efsaneler anlattığımız insanların bizden daha iyi olması gerekiyordu.

Li Panya, olduğumuz yere geldi ve tabutun yanına diz çöktü.

“Sevgili dostum ve yardımsever efendim nereye giderse, ben de oraya giderim.” dedi ve kılıcını çekti.

Boynunun dibinden aşağı doğru kendini kesti. Kılıç karnına ulaşmadan tabutun yanına yığılıp kaldı, kırmızı kan soluk zambakların üzerine aktı.

Birkaç gönüllü daha vardı. Muhafızlar, sadık hizmetkârlar ve imparatorun çocukluğundan beri yanında olan iki hadım... Hepsi, öbür dünyada ona hizmet etmeye devam etme onuru uğruna bu dünyada kendilerini feda ettiler.

Kadınların yankı-adım yapması yasaktı. Mezarın ötesindeki yolculuğun tehlikeli olduğu ve sadece erkeklerin buna katlanabileceği söylenirdi. Mühür taşıyan birine de yasaktı çünkü büyüler bu dünyada kullanılacak kadar değerliydi ama Maro, Isan ve Kiran yine de gönüllü oldular. Papaz tarafından reddedileceklerini bilmelerine rağmen diz çöktüler ve babalarına eşlik etmek istediler.

Terren zahmet etmedi. “Tiyatronun gönüllü oyuncusu olmayacağım.” dedi bana gizlice, birkaç adım ötede durduğumuz yerde. Son zamanlarda bunu daha sık yapıyor, bana siyasi görüşlerini açıyordu. Sanırım Hesin’in ayrılışından beri bunu kimseye yapamamıştı. Gerçi eski danışmanına bu kadar açık sözlü olmadığından emindim.

“Kardeşlerimden herhangi birinin gerçekten ölmek istediğini mi düşünüyorsun? Bu sahte tavır, babamın soğuk bedenine hiç diz çökmemiş olmalarından daha fazla saygısızlık.”

Gözlerimi halıdan ayırmadım. Düşünce tarzını anlıyordum, gerçekten... Ama aynı zamanda kendimi onunla hemfikir olmaya zorlayamadım.

Eğer gerçekten onu seven karısı olsaydım, daha iyi bir imparator olmasına yardım etmek isteseydim farklı tavsiyelerde bulunabilirdim. “Terren,” diyebilirdim, “bilmiyor musun? Bazen sahte tavır önemlidir. Saraya hiç adım atmamış insanların

sahip oldukları tek şey söylentiler. Binlerce kilometre uzakta yaşayanların, senin yüzünü hiç görmemiş olanların, bildiklerini tek şey hikâyelerdir. Başkentten uzaktaki köylerdeki küçük kızlar için sana dair tek bildikleri başkalarının onlara verdiği parçalardır. Bilmiyor musun Terren, bazen kurgu gerçeklerden daha önemlidir.”

Ama onu yarın öldürecektim. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

Gönüllülerin sonuncusu terasta kendini öldürdü. Rahipler cesetleri, tabutu ve çiçekleri yaktılar. Alevler o kadar yüksekti ki cennete kadar uzanıyordu.

62. SESSİZ BİR ÖLÜM

Ritüellerin ardından yas dönemi geldi. Önemli konuklar, tıpkı benim düğün günümde olduğu gibi, Göksel Üstünlük Salonu'na yönlendirildi. Yelpaze dansçıları, üzerine yas şiirleri yazılmış şeffaf sancaklarla süslenmiş sütunların arasında hayalet ipekleriyle süzülüyordu. Konuklar için pirinç kekleri, beyaz gao ve ceset renginde çayların olduğu küçük tabaklar hazırlandı ve konuklar, ölen imparatoru öven sözler söylediler.

“Ülkeyi İmparator Yonghuan'ın yozlaşmış saltanatından kurtardı. Hanedan, onun fedakârlığı olmasaydı ayakta kalamazdı.”

“Hükümdarlığı sırasında Tuz Yolu'nu inşa etti ve Kuzey Tieza'yı özgürleştirdi. Bu yaptıkları kesinlikle tarihe şiir şeklinde yazılacak.”

“Beş sağlıklı oğul babası oldu; hanedanlığımızın refahının devamını garantiledi.”

Bu konuşmaların arasında, imparatoriçe beni uzaktaki bir duvarın yanında tek başıma dururken buldu ve hızla yanıma geldi.

“Çok mutlu olmalısın yerimi almayı başardığın için...” dedi neşeyle. “Kocam öldü. Kocan yakında imparator olacak. Tebrikler Wei, sen kazandın.”

Her zamanki altın rengi yerine yas renklerini giymişti ama gülümsemesi hâlâ keskin bir kırmızıyla boyanmıştı.

Önünde saygılı bir şekilde eğildim.

“Bu işin içinde kazanma olduğunu bilmiyordum majesteleri.”

İmparatoriçe, yakında sarayın bir parçası olmayacağını bilmiyordu. Kalp-ruh şiirini yazıp imparator olmasına yardım ettikten sonra Maro’dan ne isteyeceğini düşünmüştüm. Memlekete dönmeyi isteyecektim.

“Her zaman kazanmak ve kaybetmek olacak.” dedi hafifçe. “Tabii herkes eşit doğmadığı sürece.”

“Biliyorsun, Terren’i seni öldürmemesi için ikna ettim.”

Şaşkınlığı son derece tatmin ediciydi. Onu korkutmak, gücümle böbürlenmek gibi çocukça bir arzuyla söylemiştim ve işe yaramıştı.

Doğruydu. Çit Bahçesi’ndeki gecemizden sonra, ona canavarları kovma hikâyesini anlatmamın ardından beni birkaç kez daha ziyaret etmişti. Artık aramızda düşmanlık ya da engeller yoktu. Bazen yemek için, bazen erik ağaçlarının altında yürümek için, bazen de bana satranç oynamayı öğretmesi için buluştuk. Daha samimi sözler söylemiş, daha samimi sohbetler etmiştik.

Bunlardan biri kimin cezalandırılacağıyla ilgiliydi. Terren, okuma yazmama ilgili iddiaların bedelini birinin ödemesi gerektiğinde ısrar etmişti çünkü neredeyse benim ölümüne ve onun tahttan indirilmesine sebep olmuşlardı.

“Bu sefer suçlamaların nereden geldiği, okuma yazma sınavıma girmeme yol açan söylentiler hakkında bir soruşturma yapıldı. Hiçbir şey bulamadık ama bunların senden geldiğini anlamak için çok fazla çıkarımda bulunmaya gerek yok. Terren o kadar öfkeliydi ki Güney Sarayı’na dalıp boğazını kesmeye hazırdı.”

Gerçekten de öyle yapacaktı. Artık Terren o kadar korkusuzdu ki her şeyi yapabilir, herhangi birini öldürebilirdi.

“Onu sen mi durdurdun?”

“Uzun zaman aldı ve kolay olmadı ama onu sakinleştirip vazgeçirmeyi başardım.”

Bir kahkaha attı.

“Eğer söylentileri başlatanın ve sınavın sırasında sana böylesi acı çektirenin ben olduğumdan bu kadar eminsen, neden beni kurtarmakla uğraştın?”

“Çünkü ölüm geri döndürülemez. Çünkü senin olduğuna inansam da hüküm verecek kadar emin değilim. Çünkü sen hâlâ imparatoriçesin ve Güneş Sülalesi’nin reisisin ve ölümün ülke için huzursuzluk anlamına gelecek.” Arkamızda, imparatoriçenin hadımlarından biriyle kovalamaca oynarken kıkırdayan çocuğa baktım. “Çünkü Prens Ruyi daha çok küçük ve bir anneye ihtiyacı var.”

“Anlıyorum...” dedi ve tuhaf bir şekilde gülümsedi. “İyi ki beni kurtarmışsın çünkü ben değildim!”

Hâlâ inkâr ettiğine inanamıyordum.

“Sen değilsen o zaman kim? Hem beni hem de Terren’i tehdit etmek için kimin haklı sebebi var? Senin iddialarının dışında kimin iddialarına inanılır ki?”

Bana acıyarak baktı.

“Wei, düğününde yaptığın o numaradan sonra zekân hakkında çok olumlu bir fikir edinmiştim ama şimdi beni tamamen hayal kırıklığına uğratiyorsun! Gözünü açıp etrafına bir kez bile baksaydın, sorularının cevabını bulurdun.”

Tekrar sülalesine katılmak için gitti ve beni büyük salonun kenarındaki gölgelerde, şaşkın bir hâlde bıraktı.

Etrafıma bakındım. Gözlerim Terren’in diğer cariyelerine takıldı. Birlikte şarap içen Jin Veris ve Kang Rho, saksıdaki kiraz ağacının altında bir şeyler fısıldaşan Qi Sülalesi kardeşleri, imparatorun övgülerini başvezire söyleyerek siyasi bir üstünlük sağlamaya çalışan Wang Suwen... Hiçbirinin Terren’a zarar verecek bir hareketle elde edeceği bir şey yoktu.

Odadaki, eski imparatorlarının hayatını anmak için kutsal çay içen adamlardan biri de olamazdı. İşleri Dış Saray'la ilgili olduğu ve benimle çok az iletişim kurdukları için okuma yazma bilmemle ilgili en ufak bir şüpheleri ciddiye alınmazdı.

Öyleyse, olabilecek kişi...

Song Silian, sütunlardan birinin yanında, Maro'nun koluna girmiş hâlde bir büyücüyle konuşuyordu. Büyükbaba Har'ın gece masallarından birinde geçen bir varlıkmiş gibi bir süre merakla onu izledim. Keşke öfkelenebilseydim ama doğrusu o kadar şaşırmamıştım bile...

Önceki aylar Terren'la yakınlaşmamı herkes fark etmişti. O aylar onu çok korkutmuş olmalı. "Ya Wei gerçekten kocasına âşık olduysa..." diye düşünmüş olmalı. "Ya onu öldürmenin çok zor olduğuna karar verdiyse... Ya imparatoriçe olmak istiyorsa..."

Düğünümüzden sonra Tensha'daki herkes onun öğretmenim olduğunu ve yakın olduğumuzu biliyordu. Okuma yazmamla ilgili iddialarda bulunsaydı, bir sınav istemeden önce tereddüt etmezlerdi ve planında başarılı olsaydı, 'ihanet testinin' bir okuma yazma testi olduğunu anlamasaydım ya da acıya teslim olsaydım, amacına çok daha etkili bir şekilde ulaşmış olurdu. Benimle ve şiirimle şansını deniyor olabilirdi ama kazanmanın başka yollarını aramaktan asla vazgeçmemişti.

"Sarayda fedakârlık yapan yok."

Öfkelenmeli ya da utanmalıydım. Eski hâlim, bir zamanlar çok güzel bulduğum, cariyenin silahını üzerimde kullanıp beni aptallaştıran biri tarafından ihanete uğrama düşüncesine öfkelenebilirdi.

Bunun yerine, kendimi sadece kaybolmuş hissettim. Çok emin olmuştum. Dao mührünün gerekliliğine rağmen Terren'i öldürmem ve onun yerine kardeşini imparator yapmam gerektiğinden çok emindim. Bu umut, beni inatla hayatta tutan tek

şeydi. Hanedanın karanlığı ve yozlaşması içinde tek ışıklı yolumdu ama şimdi Maro güç uğruna babasını öldürmüştü ve karısı da beni aynı şey uğruna neredeyse öldürecekti. Şimdi ilk kez, içime şüphe sızıyordu ve bu buz gibi, tehlikeli ve korkutucuydu

“Belki de Terren haklıydı...” diye düşündüm. Belki de her şeyi yıkıp geçmek daha kolaydı çünkü o zaman hiçbir karar verilmeyecekti.

En azından, benim hatalı olduğuma karar verecek kimse kalmayacaktı.

“Wei.”

Oydu. Uçuşan beyaz bir yas cübbesi giymiş, saçlarından kırağı yeşiminden ejderha broşu sarkıyordu. Terren, “Seninle dışarıda yalnız konuşabilir miyim?” derken neredeyse gergin görünüyordu.

Salonun dışındaki, meydana bakan terasa çıktık. Köşkler arasındaki yürüyüş yollarından yemyeşil görünen Açelya Hanedanı’nın her yerinde yaz vardı. Havada kül ve duman asılıyken ve ateşli yırtık gökyüzünü yarmışken bile, rüzgârlar yeni yapraklar getirmeyi bırakmamıştı.

“Ne oldu, prensim?”

Korkuluğa yaslandı.

“Yarın ölürsem, cenazem için böyle görkemli bir tören istemem.”

Sesi alışılmadık derecede alçak ve gergindi.

O ana kadar taç giyme töreninden korkmuş olabileceği aklıma gelmemişti. Belki gergin olabilirdi ama asla korkmazdı. Kendi ölümlülüğünü düşünmesine bile şaşırdım, sonuçta efsanevi Aricine Koruyucusu vardı.

Belki de buna babasının ölümü sebep olmuştu ya da belki de mücadelesinin bu kadar yakın olmasındandı. Yarın ejderhayla yüzleşmek zorunda kalacaktı ve onunla tek başına yüzleşmek zorundaydı.

“Terren, sen veliaht prensisin. Senin için büyük bir cenaze töreni düzenlemek gelenektir.”

“Binlerce insanın babamın önünde ne yaptığını gördün. Tüm o tantana, tüm o tören, maskaralık, tiyatro; katlanamıyorum! Yas tutmadıkları hâlde benim yasımı tutuyormuş gibi davranan, benden nefret ettikleri hâlde öven veya kötü biri olduğum hâlde iyi biri olarak hatırlayan insanları düşünmekten bile nefret ediyorum. Kimsenin aslında istemedikleri hâlde benimle yankı adım yapmayı teklif etmesine dayanamam.” Sesi gerçek bir duyguyla, gerçek bir korkuyla titriyordu. “Wei, eğer yarın ölürsem, sana yalvarıyorum ölümümde beni rezil etmelerine izin verme! Olduğum gibi sessizce ölmek istiyorum.”

“İsteklerini gerçekleştirmek için elimden geleni yapacağım.”

Canını alsaydım, en azından bu kadarını yapmamı hak ederdi.

Başını onaylarcasına salladı, yatışmış görünüyordu.

“Başka... Başka bir şey daha var. Bereket büyülerimi sakladım. Hanedanın ölmem hâlinde kullanması için yirmi bin Dao büyüü...”

Bu beni şaşırttı ama çok da değil. İlk gecelerimizden birinde, onun yatak odasında, neredeyse hiç vakit kaybetmeden üç büyü yazışını izlemiştim. O zamanlar bunu sıra dışı bulmamıştım ama şimdi böyle bir hızın sıradan olmadığını fark ettim. Olağanüstü büyü yeteneği, hanedanın erzakına katkıda bulunmuş ve hâlâ bolca var olmalıydı.

Muzha'nın Açelya İç Savaşı'nı kazandıktan sonra kullanmak üzere 皇/ Yan bereket dualarını saklayışını düşündüm. Terren'in da aynısını yaptığını hayal etmek çok zor değildi.

“Kimseye nerede olduklarını söylemedim. Hesin'e bile... Hayatta olduğu zamanlar Leydi Sonbahar'a bile ama yarın ölürsem diye, birinin bilmesi gerekiyor.”

“Ve sen o kişinin ben olmamı istedin...”

İç Saray'dan biri, onları okuyamaması gereken biri...

"Başka kime söyleyeceğimi bilmiyorum." Sesi acı doluydu. "İnsanları öldürüyor olabilirim ama bir hanedanı katledecek kadar kötü değilim. Ülkenin birçok düşmanı var ve mührümün askeri gücüyle daha bağımsız hâle geldi. Dao mührü olmadan ülkenin hayatta kalamayacağından korkuyorum. Büyülerin en azından biraz faydası olur ve eğer yarın ölürsem, uygun görürsen onları kardeşime teslim et."

Eğilip onları nerede sakladığını söyledi.

Korkulukta, bir zambak yuvasının üzerinde, parmaklarını parmaklarımın üzerine geçirdi.

"Ya yarın ölmezsen..." Ona baktım. "Ya hayatta kalıp imparator olursan..."

"Bilmiyorum. Hiç o kadar ilerisini düşünmemiştim."

Annesi, eğitmenleri, danışmanları ona sadece savaşı düşünmeyi öğretmişlerdi, kazandıktan sonra ne yapacağını değil.

"En azından dönem ismine karar vermiş olmalısın, değil mi?"

Başını iki yana salladı.

"Seçeceğimi sanmıyorum. Dönem ismi almak bana her zaman küstahça gelmiştir, sanki kişinin kendi saltanatının nasıl olacağına karar verme hakkı varmış gibi!"

Yırtılmış gökyüzüne, hanedanın güzel köşklerinin çatılarının üzerinden ötedeki vadilerin pusuna baktı.

"Bırakalım benim hakkımda ne söyleyeceğine, bana ne isim vereceğine millet karar versin. Bırakalım halk kendi gerçeğine karar versin."

O gece hizmetkârlarımın mezarlarına gittim.

İmparatorun cenazesi atalarımızla olan bağımızı güçlendirmişti, bu yüzden aramızdan ayrılanları anmak için iyi bir

zamandı. Zaten onları ziyaret etmek istiyordum. Onlara ihtiyacım vardı.

Yosun ve kır çiçekleriyle kaplı yirmi iki mezar, selvi korusunun derinliklerinde ve hizmetkârların odalarının yanındaydı.

Tütsü yaktım ve sırayla her birine hediye verdim: Teela için bir bambu flüt, bahçıvan Aron için ortancalar, Wren için turna rengi bir elbise, herkes için sepetler dolusu hurma ve mandalina bıraktım. Ping Teyze için bir demlik çay koydum çünkü beni azarladığını hâlâ duyabiliyordum: "Sıcak su kemiklere iyi gelir, değil mi? Siz gençler kendinize nasıl bakacağınızı bilmiyorsunuz..."

Saygılarımı sunmayı bitirdiğimde, hepsinin önünde dikildim ve nemli karanlıkta günah çıkardım.

"Yarın sabah taç giyme töreni var. Terren'i öldürüp öldürmemek konusunda artık emin değilim."

Bunun bariz bir seçim olması gerekiyordu. İşkencecimi öldürmek, arkadaşlarımla ve ülkenin geri kalanının intikamını almak, şiddet yanlısı bir hükümdarın tahta çıkmasını ve savaşçı Dao gücünün artmasını engellemek, bir daha bıçakların gökyüzünden hiçbir yerde, asla yağmamasını sağlamak... Bu karar çok kolay olmalıydı. Çoğu insanın bunu düşünmesine bile gerek kalmazdı ama ben çoğu insan gibi değildim. Dar kafalı ve kindardım. İmparatoriçelik makamını bana ihanet eden ve neredeyse öldüren birine devretmek istemiyordum. Terren'i öldürürsem, Maro imparator ve Silian imparatoriçe olurdu ve ülkeyi ikisinin yönetmesi düşüncesine dayanamazdım.

"Silian'dan nefret ediyorum!" diye söyledim geceye. "Dürüst olmak gerekirse, kocasından da biraz nefret ediyorum ama nedenini gerçekten bilmiyorum."

Ah, biliyordum! Küçük bir kız çocuğu olduğumdan beri hepsinden nefret etmemle aynı sebepten ondan nefret ediyordum. Her Yılbaşı'nda bereket büyüsü almak umuduyla yarım

gün Guishan'a yürümek ve tekrar hayal kırıklığına uğramak... Kutlamalarda masada et olmadığı, kıtlıktan bir kardeşimi gömmek zorunda kaldığım, ailesine pirinç payını verdiği için annemin hastalandığı her sefer için ondan nefret ediyordum. Onu tanımadan önce bile nefret ediyordum ve tanımak beni daha da hayal kırıklığına uğrattı.

"Ayrıca, ben imparatoriçe olmak istiyorum."

Doğruydum. İstiyordum.

Başlangıçta istememiştim; belki de düşüncesinden bile nefret etmiştim ama şimdi gücün tadına bakmıştım. Ağzıma zorla tıktırılmış olsa da tadının güzel olduğunu fark etmiştim. Tieza'daki yıkanan adamlar, önümde diz çökmek üzere cübelerini giymeye çalışıyorlardı ki çok hoşuma gitmişti. Ahma teyzenin bana hitap ederken kekelemesi çok hoşuma gitmişti. En çok, İmparatoriçe Güneş'in, Terren'in onu öldürmesini engellediğimi söylediğimde gözlerindeki endişe hoşuma gitmişti.

Güç istemek bir zayıflık mıydı?

Belki ama diğerlerinden daha kötü değildim.

Derin bir nefes aldım. Bakışlarım, diplerine yerleştirdiğim tütsünün dumanıyla yıkanmış sessiz mezarları taradı.

"Yine de Terren'in yaşamasına izin vermeyi hayal etmek zor. Onu affetmek sizin için adil olmaz. İçinizden herhangi biri için, incittiği herkes, öldürdüğü herkes için... Acı çektiği doğru ama acı çeken herkes canavar olsaydı, dünya onlarla dolup taşardı."

Kalbimin nasıl durduğunu, o kanlı, yağmurlu şafak vaktini hatırladım. Boynundaki kanın nabzını hissedebilmek için ellerimi onun boğazına dolamadan nasıl zor durduğumu hatırladım. Hâlâ istiyordum ama bu mantıklı değildi. Kişi her zaman istediğini elde edemezdi. Onu uzaktan öldürmek yeterli olacaktı.

"Söyleyin bakalım!" diye sordum önümdekilere çünkü onların bilgeliği olmadan yanlış yapacaktım. "Bana ne yapmam

gerektiğini söyleyin. Bir hanedanın kaderi benim ellerimde ama onlar benim sıradan bir kız olduğumu bilmiyorlar.”

Selvi korusu, yaprakların hafif hışırtısı dışında hareketsizdi. Gölgeğin ortasından bir yerden bir bülbül öttü.

Sonra arkamda bir hareket oldu.

Döndüğümde, dili olmayan yaşlı hizmetçi Du Hu’nun korunun kenarında durduğunu gördüm. Ne kadar zamandır burada olduğunu bilmiyordum. Onun da aklına imparatorun cenaze günü mezarları ziyaret etme fikri gelmiş olmalı.

Elinde, uzun zamandır onardığı Wren’in atkısını tutuyordu. Hayır, onarmıyor, işliyordu: İpek üzerine güzel bir orkide çalikuşu deseni işlemişti. Şalı boynuma doladı. Bunu yapana kadar üşüdüğümü fark etmemiştim. Bir selvi dalıyla toprağa birkaç harf çizdi. Soruma cevap veriyordu. Uzun yaşamı boyunca biriktirdiği, paylaşmak için bir fırsat beklediği bilgelik...

“Bunu kimin için yaptığını unutmazsan kaybolmazsın. Kız torunum olsaydı, ona söyleyeceğim şey bu olurdu.”

63. EJDERHANIN EVCİLLEŞTİRİLMESİ

Taç giyme töreninin sabahı rüzgâr durmak bilmiyordu. Sanki yırtılmış olan gökyüzü, diğer her şeyi parçalamak için can atıyordu.

Hanedan, Göksel Üstünlük Salonu'nun önündeki meydanı bir gecede ve inanılmaz bir verimlilikle, beyaz bir yas alanından, taç giyme töreni için hareketli bir arenaya dönüştürmüştü. Gökyüzündeki öfkeli yarık, gri bulut denizinin arasından her şeyi kırmızıya boyamıştı: Her çatıdan ve korkuluktan sarkan 刀/Dao mühürlü sancaklar, saçaklardan vahşice dalgalanan ve kendi ejderhalarıyla savaşan geçmiş prenslerin duvar halıları, zil taşıyıcılar, uğurlu bronz aslan heykelleri, balkonları ve aşağıdaki arenanın çevresini dolduran on bin konuk...

Olayın muazzam büyüklüğünü kavramak benim için zordu. Sarayda bu kadar uzun süre zaman geçirmeme rağmen, daha önce gördüklerimden çok daha büyüktü. Seçim Günü'nden, düğünümünden hatta İmparator'un cenazesinden bile daha büyüktü.

Her zamanki yerimde, terasın en üst katındaki ejderhalı halının üzerinde oturuyordum ve Anka kuşlu şalıma sarınmışım. Etrafımdaki korunaklı çadır, Hanedan'ın en önemli kişilerini rüzgârdan koruyordu. Güneş Sülalesi adamlarından oluşan bir grup, imparatoriçe ve Prens Ruyi uzak bir köşede oturuyordu. Prens Kiran, Prens Isan ve danışmanları da başka köşeye yerleşmişti. Hepsi içinde on adım ötede bana en yakın olanlar, Prens Maro, Silian ve birkaç Batı Sarayı adamıydı.

Hizmetkârlar aramızda dolaşıp krizantem çayı dolduruyor, erik şarabını tazeliyor ve küçük tabaklarda hurma, yumuşak şekerleme ve kesilmiş meyve bırakıyorlardı.

Terren, ejderhaların oyulduğu bir masanın arkasındaki halının üzerinde, yanımda oturuyordu. Çayından birkaç yudum almıştı ama hiçbir şey yemedi. Fincanını tutan eli titriyordu.

“İyi olacaksın!” dedim ona, basmakalıp bir şekilde.

Ezberlediğim kalp-ruh şiiri zihnimde dolanıyor, gerçek ve duygu bir an önce özgürleşmek için can atıyordu.

Fincanına baktı.

“Elbette olacağım. Çok güçlüyüm!”

Bunun, hayattayken onunla son konuşmam olabileceğini düşündüm. Söyleyecek anlamlı bir şey aradım ama aklıma bir diğer klişe geldi.

“Terren, iyi şanslar.”

Gözlerime baktı.

“Wei...”

Sanki o da anlamlı kelimeler arıyormuş gibi duraksadı. Sonra şiirdeki tüm ustalığına rağmen aynı derecede sıradan kelimelere karar verdi:

“Teşekkür ederim.”

Meydanda bir gonk sesi yankılandı.

Zaman gelmişti.

Çayından son bir yudum aldı, fincanı masaya koyup kalktı. Dağınık saçları ve sade gri cübbesi, üç terasın tepesinden aşağıdaki devasa meydana inerken arkasında dalgalanıyordu. Yanında sadece sekiz kılıç getirmişti. Belki de sayıdan ziyade beceriyi tercih etmişti.

Balkonların etrafında, 刀/Dao sancaklarının, yanan meşalelerin ve uğurlu fenerlerin altında kalabalık, izlemek için hevesle eğilmişti. Hepsi heyecanla, belki de gergin bir şekilde sohbet ediyorlardı. Rüzgârın uğultusu yüzünden söylediklerini

duymak imkânsızdı. Herkes, bugün ne olursa olsun, hanedanın kaderinin geri dönülmez bir şekilde değişeceğini biliyor gibiydi.

Terren'in basamakların en alttakine ulaşması uzun sürdü. Meydanı geçip boş merkezine ulaşması daha da uzun sürdü. Tüm Çit Bahçesi'ni içine alacak kadar büyük bir alan, imparatorluk muhafızlarıyla izleyicilerden ayrılmıştı ve tam ortasındaki yerine geçti.

Çok küçük görünüyordu.

Etrafımızdaki geçmiş taç giyme törenlerini gösteren tüm duvar halılarında, prenslere uzman kılıç ustaları, dövüş sanatçıları ve okçulardan oluşan sıralar eşlik ediyordu. Çoğu zaman trompetçiler, bayraktarlar ve maytap taşıyan müjdeciler vardı. Bazı dönemlerde, manevra kabiliyeti için özel olarak inşa edilmiş köprüler ve platformlar bulunuyordu. Diğerlerinde ise orduların adamları taşıyacak atları veya zırhlı filleri vardı ama şu dönemde, bu taç giyme töreninde, rüzgârla hırpalanmış geniş meydana sadece Terren duruyordu. Tek başına...

"Ejderhanın evcilleştirilmesine başlıyoruz!" diye duyurdu ayin rahibi bana yakın bir yerden. En aşağıdaki insanların rüzgârdan dolayı onu duyma ihtimali yoktu ama cümleler standarttı. Zaten karşı balkonda sancak taşıyan bir grup hizmetkâr da aynı şeyi yazılı harflerle duyurdu.

"Kış Ejderhası, Ölemeyen Kişi ve Açelya Hanedanı'nın İkinci Oğlu ve Varisi Prens Guan Terren'in taç giyme törenine tanıklık etmek için burada toplandık. Yukarıdaki Cennet ve aşağıdaki atalar hanedanımızı korusun."

"Hanedanımızı korusun!" diye tekrarladı kalabalık.

"Ejderhayı getirin!"

Parlak ejderha kostümleri giyen dansçılar meydanın çevresinde yürürken ziller çaldı. Etraftaki teraslardan üç adam boyunda alevler yükseliyordu. Terren'in kendisi de bir kılıçla yere

bir getirme büyüğü çizdi ve atalar onu içtiği anda, gökyüzündeki yırtık olgunlaşıp kızardı ve sağır edici bir kükreme ülkeyi sarstı.

Ejderha, yırtıktan aşağı fırladı: Hanedanın tacı...

Önce bir nokta, sonra daha büyük, sonra daha da büyük ta ki tüm uzunluğuyla bir toz fırtınasıyla kaldırım taşlarına inene kadar.

Onu ilk defa bu kadar yakından görüyordum. Hanedanın dört bir yanına dağılmış duvar resimleri, duvar halıları ve oymalarda gördüğüm tüm tasvirlerinden daha vahşi görünüyordu. Resimlerin hepsinde keskin dişler, vahşi pençeler ve uzun, yılan gibi bir vücut vardı ancak gerçek hayatta daha da heybetli ve çok güzeldi. Bir nefes aldım. Altın rengi boynuzları ve orman rengi yelesiyle zengin, görkemli bir kırmızı tonundaydı. Pullarının arasında bulut köpüğü gibi beyaz tuz vardı.

“Arenayı mühürleyin!” diye bağırdı rahip.

Ejderha dansçıları kenara çekildi ve ardından iki düzine kelime büyücüsü meydanın çevresindeki yerlerini aldı. Birlikte bir büyü çizdiler ve Terren da kendi sözlerini büyüünün odak noktası olarak kullanarak aynısını yaptı. Bir an sonra, büyücülerin ayaklarının hemen önünden şeffaf, silindirik bir bariyer fırladı ve göklere kadar uzandı. Gözlerinizi kısmadan görülemeyecek kadar küçük bir parıltıydı ama seyircileri prens ve ejderha arasındaki yaklaşan savaştan koruyacak kadar güçlü bir büyü olduğunu biliyordum.

“Ve Terren’i suikastçılardan korumak için...” diye düşündüm.

Biraz sonra, ejderhalar evcilleştirme sürecinde büyü kabul etmedikleri için Aricine Koruyucusu’nu indirmek zorunda kalacaktı. Savunmasız olacaktı fakat okların, hançerlerin veya sıradan büyülerin geçemediği bariyer, onu dışarıdan gelebilecek her şeyden koruyacaktı. Bir kalp-ruh şiiri hariç her şeyden...

“Törene başlayın!” diye bağırdı rahip.

Bir gonk sesi daha meydana titretti.

Terren, kılıçlarından biriyle etrafında dönen beyaz harfler zincirini kesti. Aricine Koruyucusu ilk kez kırıldı. Önce bir kurdele gibi gevşedi, sonra beyaz bir kaplanın ana hatlarına dönüştü, sonra da havaya karıştı. İşte, Ölümsüz Prens de hepimiz kadar öldürülebilir olmuştu.

Sekiz kılıcının hepsini kaldırdı ve ejderhaya doğru ilerledi. Şalımın altına gizlediğim kalemimi çıkardım.

64. PRENS VE TAÇ

Önce Terren saldırdı. İki kılıcını yanında tuttu ve kalanlarını ejderhanın bedenine fırlattı. Ejderha havada kıvranırken vahşice çığlık attı. Bıçaklar ejderhanın diğer kısmından çıktı, yönlerini değiştirdi ve ikinci bir saldırı için geri döndü ama ulaşamadılar çünkü karşılık verdi. Bir ev büyüklüğündeki pençesi kılıçları yere düşürdü. Diğer pençesi Terren'a saldırdı. Zamanında kıl payı kaçabildi ve kemikleri yerine altındaki toprak ezildi. Pençenin vurduğu yerden toz ve kırık çakıl taşları fışkırdı. Bu da onu görmeyi imkânsız hâle getirdi. Ancak ejderhanın gölgesinin altındaki toprak sisinde, kırmızı bir mühür güneş gibi parladı ve savrulan kılıçlar tekrar havada doğrulup taca doğru fırladı.

Etrafımda, arenayı çevreleyen üç katlı teraslarda, adamlar tezahürat yapıyor, gür sesler rüzgârın ulumasını bile bastırıyordu.

Saldırıları karşılıklı devam etti. Mürekkepsiz kalemim şalımın altında hareket ederken, Terren'ın kılıçlarını dikiş iğneleri gibi ejderhanın içine geçirip çıkarmasını izledim. Ejderhanın ona pençesi, dişi ve kuyruğuyla karşılık verişini gördüm. Canavar vahşi ve öfkesinde acımasızdı ve artık taç giyme töreninin neden bu kadar tehlikeli olduğunu anlamıştım. Pençesinin her vuruşu beş altı kılıç ustasını ezebilirdi. Kuyruğunun her vuruşu yirmi okçuyu havaya fırlatabilirdi. Dişlerinin her gıcirtısı bir savaş filinin zırhını dut gibi parçalayıp lapaya çevirebilirdi ama Terren, hiç şüphesiz onun dengiydi...

Ejderhanın bazı saldırılarından kaçabildi ancak geri kalanını mühür saf sihir gücüyle savuşturdu. Tek kılıcının düz ağzıyla bir pençeyi zapt edebiliyor, çapraz yaptığı iki kılıçla ise devasa kuyruğunu savuşturabiliyordu. Sadece sekiz tane getirmesi şaşırtıcı değildi.

Terren'in güçlü olduğunu biliyordum elbette. Kuzeydeki fetih hikâyelerini duymuş ve on bin bıçağı aynı anda nasıl kontrol edebildiğine tanık olmuştum ama yine de gücü beni hayrete düşürmüştü. Gökyüzünü titreten ve yeri sarsan bir şekilde ejderhayla savaşmasını izlemek, kesinlikle muhteşemdi.

Altımdaki terastan, "Gerçekten başarıyor!" diye haykırdı Wang Suwen hayranlıkla. Etrafındaki diğer cariyeler de onaylayarak haykırdılar.

Liru Syra heyecanla bağırdı:

"Prensimiz ejderhayı tek başına yenerse tarihte bir ilk olacak!"

Şalımın örtüsü altında kalemim, halının üzerinde belli belirsiz hareket etmeye devam etti. Oturduğum yerle masa arasında kalan gizli alanda, karakterleri tek tek çizdim.

Batı Sarayı on adım ötede oturuyordu. Aralarından Silian, elinde tuttuğu çayla dikkatle beni izliyordu. Yüzünde, sanki hâlâ birlikte çalıştığımıza inanıyormuş gibi sinsi bir gülümseme vardı. Maro, arkadaşları ve danışmanlarıyla derin bir sohbet içindeydi ama ara sıra bana baktığını fark ettim. İkisi de elimi hafifçe hareket ettirdiğimi görünce hâlâ o kalp-ruh şiirini yazdığımı inanacaklardı. Bitince bariyeri aşacak, Terren'a ulaşacak ve onu öldürecek olan şiiri...

Arenada bir dizi yıkıcı gümbürtüler duyuldu. Artık yüz, belki de bin bıçak yarası olan ejderha şiddetle çırpınıyor, vücudunu bariyere çarpıyordu. Güm. Güm... Vücudundaki deliklerden kemik tozu gibi tuz fışkırıyor, rüzgârdaki kum fırtınası gibi dağılıyor, zemini beyaza boyuyordu.

Tozun içinde bir yerlerde Terren vardı. Onu hiç göremiyordum.

“Bunu kimin için yaptığını unutmazsan kaybolmazsın.”

Bir gece önce düşünmüş ve kararımı vermiştim.

Yaşamasına izin vermeye karar vermiştim...

Karar vermek kolay olmamıştı. Muhtemelen hayatımda verdiğim en zor karardı. Bana işkence ettiği ilk geceden beri, bir buçuk yıldır onun ölümünü hayal ediyordum ve her kestiğinde, boğduğunda, boğazımı sıktığında, bıçakladığında veya arkadaşlarımdan birine zarar verdiğinde, fantezilerim daha da canlanıyordu. Hayatına nihayet son vermenin verdiği tatmin ve arınma duygusu, vazgeçmesi çok zor şeylerdi.

Bir de Dao mührünün yönetimi altındaki Tensha'nın geleceği meselesi vardı. Bu, hazmedilmesi zor bir imgeydi. Terren'in gücünün bin kat arttığını, mirasının savaş ve fetih olduğunu hayal etmek beni çok korkuttu. Kış Ejderhası'nın kuzey seferi sırasında pek çok şehrin bıçaklarla yerle bir edildiğini düşünmek kesinlikle dehşet vericiydi.

Ama kendimle pazarlık etmiştim. Belki de böyle olması gerekmiyordu.

Belki de savaş, fetih veya acı olmak zorunda değildi çünkü ben Terren'in imparatoriçesi olacaktım. Onun yanındaki tahtta oturacak, yakın duracak, daha iyi bir yola yönlendirecektim. Doğru olan yola değil, o yol, en iyilerimiz için bile aşırı hırslıydı ama en azından daha iyi yola...

İnsanların değişebileceğine inanmayı bırakacak kadar iyi niyetimi kaybetmemiştim. “Nazik biri canavara dönüşebiliyorsa...” diye düşündüm, o zaman kesinlikle bir canavar da tekrar nazik olabilir.

“Sen ve ben, Wei... Yaşadığım sürece birlikte hükmedebiliriz.”

Yeri sarsan bir düşüş. Ejderha arenanın yakın tarafına yüzüstü düşmüştü. Tuz, tüm arenaya yayılmış, parçalanmış

kaldırım taşlarını beyaz bir örtüyle kaplamıştı ve bana düğün günündeki karı hatırlattı. Delik bir un çuvalıymış gibi sayısız bıçak yarısından tuz akıyordu.

Çöken tozun arasında Terren'ı tekrar gördüm. Devrilmiş ejderhaya doğru topallayarak yürüyordu. Yedi kılıcı hâlâ çevresindeydi. Sekizincisini baston olarak kullanıyordu. Cübbesi yırtık pırtık, alnı kan içindeydi ve sırtı devasa bir kesikle yarılmıştı ama hâlâ hayattaydı, kazanmıştı.

“Wei.” Silian masama gelmişti, yüz ifadesinde panik vardı. “Bunu yapman için yeterince uzun zaman vardı, değil mi? Terren ejderhayı alt etti. Birazdan evcilleştirecek. Zamanımız tükeniyor!”

Etrafımızdaki herkes arenayı izlemekle o kadar meşguldü ki bizi duymuyorlardı. Tezahüratları şiddetli rüzgârda kayboluyordu.

Kalemimi tekrar giysi koluma soktum, dikilip gözlerine baktım ve gülümsedim.

“Hayır, senin zamanın tükeniyor.”

Yere çizdiğim karakterler kalp-ruh şiirim değildi. Hatta şiir bile değillerdi. Planı hâlâ uyguluyormuşum gibi gösterecek rastgele kelimelerdi.

Önce kafası karışmış gibi göründü. Sonra anında imayı anladı ve alt dudağı öfkeyle titredi.

“Kim olduğunu unuttun mu? Sonbahar Ortası'nda tanıştığımız o gece çok korkmuştun. Çok çaresizdin! Neredeyse seninle çalışmam, bağlı olduğun şeytani adamı öldürmene yardım etmem, kana susamış elleriyle tahtı ele geçirmesini engellemem için yalvarıyordun. O zamandan beri bu kadar mı değiştin? Güç seni bu kadar mı baştan çıkardı?”

Gülümsemem hiç silinmedi.

“Silian, bunu sanki kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun...”

Önceki gece düşünmüş ve artık anlamıştım. Güç her zaman kötü değildi; güç peşinde koşmak her zaman bencilce değildi. Birinin ailesine, köyüne yardım edebilmesi... İşte güç buydu

Kuzeydeki aç çiftçilere dağıtacak kadar erzakın olması, bir haz evinin sapkın sahibini sorgulama, gerçeği arama, masumları koruma yetkisine sahip olmak... Güç buydu.

“Bunu kimin için yaptığını unutmazsan kaybolmazsın.”

Silian'ın bilmediği şey, Terren'ı bağışlama kararımın imparatoriçe olmakla ilgisi olmadığıydı. Benim için Pirinççi Eş olmaktı. Kıtlıkta çürümenin nasıl bir şey olduğunu içtenlikle anlayan, saraydan biri... Haritalarda olmayan yerlerden gelen mektuplara cevap verebilen, ferman değiştirebilen ve solmuş buğday tarlalarını altına çevirecek büyüler yazabilen biri...

O anda Silian'ın yüzündeki şok ve ihanet ifadesi... Bu da güçtü. Sırıttım. Maro, adamlarının yanında oturduğu yerden gözlerini kıstığında, daha da sıırıttım.

“Maro, bu kadar uzun süredir boşuna savaşmak nasıl bir duygu? Tamamen boşu boşuna kardeşine ihanet etmek ve babanı öldürmek nasıl bir duygu?” diye düşündüm. Bu kötü bir düşünceydi ve beni çok mutlu etti. Yıllarca buna gülecektim.

Kalabalık heyecanla daha da bağırınca arenaya doğru döndük. Terren, yaralı ejderhaya ulaşmış, başının önünde diz çökmüştü. Kolundan küçük, gümüş bir hançer çıkarıp burnuna sapladı ve elini kabzasında tuttu. Bir dakika sonra arması parladı. Avucundan hançere, oradan da taca doğru parlak, kırmızı bir ışık nehri aktı. Gerçekten başarıyordu. Ejderhayı tek başına evcilleştirmek üzereydi.

Sonra Kiran'ın adamlarından birinin haykırışı tezahüratları aştı:

“Taç hâlâ uyanık!”

Ejderhanın kuyruğu hafifçe hareket etti. Terren bunu fark etmemiştir. Heyecan çığlıkları yerini endişe çığlıklarına bıraktı ve bir saniye sonra kuyruk ok hızıyla savrulup ona vurdu.

Terren arenanın öbür ucuna fırladı. Tuzlu zeminde sekerek korkunç bir mesafe boyunca savruldu. Nihayet vücudu yuvarlanmayı kestiğinde meydanın karşı tarafına ulaşmıştı ama ayağa kalkmadı. Havada asılı duran kılıçları taş gibi yere düştü.

“Hayır!” zorlukla soludum.

Silian gülmeye başladı. Kahkahaları bir akbabanın çığlığı gibiydi.

“Belki de ulusun sıradan bir köylü kızına güvenmesine gerek yoktu. Belki de bizzat taç giyme töreni zalim prensi öldürür. Sonuçta, koca bir ejderhayla tek başına mücadele edecek kadar aptal!”

Yüzünü buruşturdu. Bir zamanlar ona neden hayran olduğumu idrak edemedim. Neden bir zamanlar hiçbir şeyden korkmadığına inandığımı anlayamadım.

“Ayrıca, onu destekleyecek kadar ahlaksız biri de aptaldır. Gerçekten dünyanın onun gibi birinin yaşamasına izin vereceğini mi sandın? Kötülük asla kazanmaz Wei! Bunu çocuklar bile bilir.”

Son sözlerinin üzerine Batı Sarayı’ndakilerin yanına döndü. Bense orada öylece durdum, dehşetten konuşamayacak kadar taş kesilmiştim.

Terasın altında, Terren hâlâ hareket etmeden yatıyordu.

Taç kükredi, sonra büyük bir zorlukla dört pençesinin üzerine kalktı. Vahşi gözleri arenanın uzak tarafında yatan prene takıldı ve yavaş, gürültülü adımlarla ona doğru hareket etmeye başladı. Nefes alamadım.

“Terren, ölme! Şimdi değil. Böyle değil!”

Batı Sarayı çoktan onlara ihanet ettiğimi biliyordu. Eğer Terren tacı evcilleştirmeyi başaramaz da Maro’nun eline geçerse, yeni imparatorun kafasını kestiği ilk kişi ben olacaktım.

Ejderha, burun deliklerinden çıkan buhar, prensin saçlarını dalgalandıracağı kadar yakındı. Geri çekildi, sonra başını öne doğru attı, çenesi ısırmaq için açıldı...

Ama Terren'ı değil...

Terren, tam zamanında onu o kadar hızlı durdurdu ki olanları zar zor fark ettim. Yerdeki üç kılıç, ejderhanın çenesinin altına girerek, 刀/Dao mührünün parıltısıyla ejderhayı başının altından o kadar yükseğe kaldırdı ki çenesi kapandığında korkulukları sallayan ve masalardaki tabakları şingırdatan devasa bir sesle ağzına sadece rüzgâr girdi. Kılıçlar orada durmadı. Yükselmeye devam ettiler. Ta ki ejderha neredeyse dikey olana kadar... Sonra onu fırlattılar ve tüm azametiyle havada uçup gökleri sarsan bir gümlemeyle büyü bariyerine çarptı. Çarpması, korkuluğun bir bölümünün tamamen çökmesine neden oldu ve bariyere yaslanan adamları ürküttü.

Ejderha, sanki cammış gibi bariyerin kenarından kaydı.

Yere düştü ve hareketsiz kaldı. Yaraları artık tuz bile sızdırmıyordu. Sanki içindeki her neyse tükenmiş gibiydi.

Seyirciler hayranlık ve neşeyle coştular.

Arenanın diğer tarafında, Terren kendini yerden kaldırmaya çalıştı ama anında yere yığıldı. Tekrar denedi ve dizlerinin üzerinde durmayı başardı ama daha fazla kalkamadı. Orada öylece kaldı. Kamburlaşmış, başı öne sarkmış, yırtık cübbesine ve tuzla kaplı arenaya kan damlıyordu.

İnanılmaz derecede bitkin olmalıydı. Son kullandığı büyü, bir ejderhayı arenanın karşısına fırlatacak kadar güçlü olan, sahip olduğu her şeyi almış olmalıydı. Böyle bir şey kolay olsaydı, çok daha önce yapardı.

“Ama yine de kazandı!” diye düşündüm, avuçlarımın terlediğini hissederken bile. “İmparator olacak. Dövüş çoktan bitti, ejderha boyun eğdi. Sadece bir dakika gücünü toplaması gerekiyor ve...”

“Prens Maro içeri giriyor!”

Aşağıdan biri cıgılık attı.

Herkesle birlikte korkuluğa koşup aşağı baktım. Haklıydılar. Kaosun ortasında, altın ve beyaz ihtişamıyla ilk oğul arenaya ulaşmıştı. Avucunu büyülü bariyere bastırıyor ve arması, yollar, tüneller, geçitler güneş gibi yanıyordu. Bir dakika sonra, sanki tüm o sihir sadece sudan bir perdeymiş gibi bariyerin ardına geçti.

Şeftali bahçesindeki başarısızlığından sonra Ganji Usta'ya ettiği yemini buz gibi bir dehşetle hatırladım. “Seni bir daha yüzüstü bırakmayacağım. Seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım.” Maro'nun o yemini yerine getirme şansı hiç olmamıştı. Ta ki koruyucusu uzağında olan Terren'in dizlerinin üzerinde, kendini savunmayı bırak, ayakta bile duramayacak kadar ağır yaralı olduğu şu ana dek.

65. ATAN BİR KALP

Herkes telaşla bağıırıyordu. Zaten sert olan rüzgâr daha da çılgına dönmüştü. Duvar halıları tehlikeli bir şekilde dalgalandı, meşaleler söndü ve Maro, tuz ve pulların, ezilmiş taşların ve kanın üzerinden atlayarak boş arenada kardeşine doğru sakince yürümeye devam etti.

Terren başını bile kaldıramadı. Diz çöktüğü yerde mührü zayıf bir şekilde titreşerek kılıçlarını çağırdı ama sadece iki tanesi çağrısına cevap verdi. Yine de sadece bir saniye havada kalıp ölü şeyler gibi yere düştüler.

“Onu öldürecek!” diye bağırdı kalabalıktan biri.

Gerçekten de öldürecekti. Maro’nun Terren’a uzanıp iki elini boğazına dolamasını ve onu yerden kaldırmasını hiçbir şey yapamadan izledim.

O an hissettiğim çaresizlik, bir dağın dibine gömülmek gibiydi. Her şey bitmişti. Gerçekten bitmişti... Terren ölecekti ve Maro zaten boyun eğdirilmiş ejderhayı evcilleştirip imparator olacaktı. Maro’ya ihanet ettiğim için, kalp-ruh şiir büyüsünü planlandığı gibi yapmadığım için, o...

Bir nefes aldım.

“Dur!”

Kalp-ruh şiiri...

Nabzım hızla çarpıyordu. Neredeyse çadıra geri koştum. Terasın benim olduğum bölümü boştu. Herkes aksiyona daha yakın olmak için kardeşlerin olduğu arenanın diğer tarafındaki balkonlara akın etmişti. Kalp-ruh şiiri... Kalemimi çıkarıp

halıya çılgınca, ezberlediğim karakterleri birbiri ardına yazmaya başladım.

Etrafta Terren'in, kardeşinin boğazını sıkmasıyla çırpındığını görebiliyordum. Nefessiz kalmış ağzı açıktı ve yüzü endişelendirici bir kırmızı tonundaydı. Kılıçlarını tekrar çağırmaya çalıştı - 刀 / Dao mührü sönmekte olan bir alev gibi titredi ama büyüğü tamamen tükenmiş olmalıydı. Kılıçlar yerde kıpırdamadan kaldı. Zayıfça, boğazındaki elleri açmaya çalıştı ama faydası olmadı. Maro çok sıkıyordu.

Çok az zamanım vardı. Ciyi bir keresinde, "Kalp-ruh şiiri, Kül Hanedanlığı'nın ilk dönemlerinde, daha yaygın şifa büyüğü'nün güçlü bir türevi olarak geliştirildi." demişti. "Doğrudan kalbe ulaşabilen bir büyü..."

Belki de bir öldürme büyüğü olmak zorunda değildi. Aceleyle karakterleri art arda, satır satır karaladım. Belki birinin kalbini bulmak, kişiyi ölüme mahkûm etmek zorunda değildi. Belki de ona hayat verebilirdi.

Şiirimi çok fazla değiştirmeme bile gerek kalmayacaktı. Her şey zaten vardı. Sadece daha önce açığa çıkardığım gerçeklerin çerçevesini değiştirmem gerekiyordu. Birkaç karakter eklemek, yeni niyetimi belli etmek ve sonra... Bambaşka bir hikâyeye anlatacaktı. Trajedi veya acı değil, mutluluk ve aşk hikâyesi.

Köprüdeki o küçük prens, sazını da aynı şekilde iyileştirmemiş miydi? İçgüdü ve basit empatiyle doğan ilk büyüğü, buna çok benzeyen bir kasideydi. Çok daha küçükken bile, ufak bir canlıya bir kez bakmış ve acısını değil, coşkusunu görmüştü.

"Büyüklük hayal ettiğimi sanmayın. Başka bir dönemde, başka bir yerde, başka bir hayatta yeniden doğmak istediğimi sanmayın. Sadece bu hayattaki çiçeklere hayran olmak istiyorum."

Kalabalıktaki çığlıklar yükseliyordu. On bin kişilik seyirci, Terren'in zaten zayıf olan mücadelesinin daha da zayıflamasını

dehşetle izliyordu. Kısa süre sonra direnmeyi tamamen bıraktı. Elleri gevşeyip iki yana düştü.

Avuçlarım o kadar terliyordu ki kalemimi neredeyse elimden düşürüyordum.

“Onu görün!” diye yalvardım atalara, haliya daha fazla karakter karalarken. “Onu görün ve hayatının yaşamaya değer olduğuna karar verin. Onu tümüyle görün!”

Terren’in çok küçükken, Maro’nun ziyafet masasından onun için bir pasta çalması ardından mutlulukla çığlık atması...

Terren ve Maro’nun, pagodanın çatısında oturmuş, bacaklarını bahar rüzgârında sallarken yetişkinlerin duyamayacağı bir yerde beyit düelloları oynayışları...

Terren’in, gizlice Şafak Köşkü’ne girip, kardeşinin ilk büyü-sünü yazmasına yardım etmesi...

“Ma-ro! Yakala onu! O hissi şiirde yakala!”

Terren’in, dağ kalesinde kardeşiyle birlikte, güneşin yenilmez kahraman, ejderha atı ve iblis kralın üzerine doğmasını izlemesi...

Paylaştıkları soğuk odada, Terren yanan yıldız için ağlarken birbirlerine sarılmaları...

Terren’in, yosun kaplı tünelde, Maro bayıldıktan sonra, sıcak tutmak için kendi peleriniyle örtmesi...

Terren’in kardeşinin çok öfkeleneneceğini bilerek mutfak masasının altında saklanması ve hayatını kurtarmak için onu ihbar etmesi.

“On kere özür dilerim. Yüz kere özür dilerim. Bin kere özür dilerim.”

Tieza’daki Terren’in, tüm savaş ve acıların ortasında bile, Aricine Koruyucusu’nu yazması...

Belki askeri üssünde, gün ışığında belki de lüks Mor Balıkçıl odasında, fener ışığında, kardeşini uçurumun kenarına

ulaşmaktan kurtarmak için yedi uzun yıl boyunca tarihin bildiği en zor büyü üzerinde çalışması...

Ne de olsa bir aşk şiiriydi. Öfkeyle yazdığım kalp-ruh şiiri, aslında bir aşk şiiriydi...

Prens, vücudunda birkaç garip kasılma dışında artık hareket etmiyordu ama Maro yine de ellerini boğazına dolamıştı. Şüphesiz emin olmak istiyordu. Bir hocasının ölümüne, diğerrinin de mahkûmiyetine sebep olan son seferinde başarısız olduktan sonra hiçbir risk almak istememiş olmalıydı.

“Sadece birkaç dize kaldı!” diye düşündüm çaresizce. “Terren, dayan!”

Atalara göstermek istediğim tek şey sadece Maro’ya olan sevgisi değildi. Daha fazlasını da vermişti. Kardeşininkinden daha az belirgin olsa bile ulusuna olan sevgisi:

“Bir hanedanı katledecek kadar kötü değilim.”

Yıllardır yanında olan arkadaşlarına olan sevgisi: Küçük Serçe’yi sıcak tutmak için pelerinin altına gizlemesi veya Niu Niu ile yeniden bir araya geldiğinde yüzündeki parlayan sevinci...

Bunları unutmamıştım. Edebiyata ömür boyu sürecektir olan sevgisi: Onu tanıdığımdan beri şiir okumayı veya yazmayı bırakmamıştı.

“Atalar, şimdi anladınız mı? Bu onun hikâyesi. Onun gerçek hikâyesi!”

Büyüdükten sonra bile sevgi göstermeyi bırakmamıştı. Biz-zat şahit olmuşum. Tapınakta, kar fırtınasına göğüs gerip buzda yol açarak sazanları sıcak bir yere götürme çabası boşunaydı ama sevgisi gerçektir. Çit Bahçesi’nde yavruların yuvalarında oynamasını izleyebilmek için erik dallarını aralaması, Zihinsel Huzur Kulesi’ndeki balkonunda tesadüfen karşılaştığı bir sal-yangoz için uzun bir şiir yazması... Çoğu kişinin dikkatini bile çekmeyecek kadar küçük bir canlıya...

“Wei, hemen bana kalem ve mürekkep getir!”

Tüm bunlar şiirimde zaten vardı ama atalar bunu benim açımdan görebilir miydi?

Kalbim hızla çarparak büyümün son hamlesini bitirdiğimde, Maro kardeşini bıraktı. Yeterince öldüğüne karar vermiş olmalıydı. Terren yere yığıldı ve kırık bir oyuncak gibi, tuz tozunun üzerinde kaldı.

Kalabalık dehşet içinde çığlık atıyordu. Rüzgâr acımasızca sancakları parçalıyordu. Alevlerin eğilmiş sütunları bile acıyla haykırıyor gibiydi ancak alevlerin ses çıkaramayacağını biliyordum. Nedense, tüm o kargaşaya, kaosa, gürültüye rağmen çılgın kalp atışlarımı hâlâ duyabiliyordum.

Güm, güm, güm.

Ya seninki, Terren...

O gri cübbenin altında, göğüs kafesinin içinde, benimki gibi atan bir kalp var mı?

Bir aşk şarkısı söylesem, beni hâlâ duyabilir mi?

Belki de duymaz. Hiç hareket etmiyordu.

Belki de çok geçti. Belki de çoktan bizi terk etmiş, havaya karışmıştı.

Maro ondan uzaklaşıp devrilmiş ejderhaya doğru yöneldiğinde vücudum garip bir şekilde ağırlaştı. Seyirciler ayaklanıyordu ama sadece dehşetten değil, öfke çığlıkları arasında tezahüratlar, alkışlar ve çekingen kutlamalar da vardı. Birkaç kavga çıkmıştı. Karşımdaki kalabalık balkonda adamların birbirlerini ittiğini görebiliyordum. Taç giyme törenindeki olaylar o kadar eşi benzeri görülmemiş olmalıydı ki kimse nasıl hissedeceğini gerçekten bilmiyordu. Ulus ne istediğini bilmeyen bir canavara dönüşmüştü.

Atalardan şiirime hiçbir tepki gelmedi. Altımdaki halıda kıvılcım yok, kalemimde sıcaklık yok, hiçbir şey yok... Terren arenada küçük ve hareketsiz kaldı. Rüzgâr saçlarını, cübbesinin

yırtık kollarını sanki onu uyandırmak için çaba sarf ediyor gibi çekiştiriyordu. Mührü bile artık parlamıyordu; kömür gibi simsiyah olmuştu.

Demek bitmişti. Sonuçta kalp atışı yoktu...

Belki de hayal kırıklığına uğramış hissetmeliydim. Belki de kendi hayatım için endişe etmeliydim. Ya da en azından çaresizlik veya panik içinde başka bir şey denemeliydim. Bunun yerine, kendimi çok uzakta hissederek sessizce orada oturdum.

Tuhaf bir şekilde, sanki geçen yılki olayları başka biri yaşamış gibi hissettim. Sanki başka biri müstakbel imparatoriçe seçilmiş gibiydi. Sanki başka biri o korkunç gecelere katlanmış, gizlice okumayı öğrenmiş ve büyüğü için gerçekleri bir araya getirmişti. Sanki benim değil, başka birinin gözleri arenaya bakıyormuş gibiydi. Maro'nun ejderhaya ulaşmasını, başının önünde diz çökmesini ve avucunu boş gözlerinin arasındaki pullara koymasını başkası izliyor gibiydi. Büyüğünü yöneltmesini, kırmızı ışığını taca göndermesini, onu 路/Lu yani yolların gücünü artırmaya ikna etmesini başkası izliyor gibiydi.

Sonra gözlerimi kırptım çünkü aslında çok uzakta olduğumu fark ettim. Bunu sadece hayal etmiyordum.

Bir parçam hâlâ terasta, bedenimin içinde, çadırın altındaydı ama diğer parçam...

Oradaydı. Bir kıvılcım olarak arenanın içinde. Terren'in tam kalbindeki bir kıvılcım... Kalbinin sıcaklığını, atışını vücudumda hissedebiliyordum. Kıvılcım parlak bir ışığa dönüştü ve henüz nefes alamadan ışık arenanın tüm zeminine yayıldı.

Ardından, hâlâ terasta olan bir parçamla, arenanın dönüştüğünü gördüm. Bir meyve bahçesine dönüşüyordu. Dağılmış tuzların arasından yumuşak otlar açılıyor, sert rüzgâra karşı kaldırım taşlarından boru çiçekleri fışkırıyordu. İki nefes arasında geçen sürede, armut, kayısı, kiraz ve tatlı şeftali ağaçları

filizlendi, büyüdü ve çiçek açtı, kuru havayı yemyeşil ve hoş kokulu hâle getirdi.

Aralarında altın rengi ışıktan yapılmış küçük bir balık canlandı, kuyruk sallayıp ağaç gövdelerinin arasında kıvrılıyordu.

“Ağaçların Arasında Yüzen Bir Balık.”

Şiirime bu adı vermiştim.

Maro havadaki değişimi hissetmiş olmalı. Yönlendirmeyi bıraktı, ayağa kalktı ve döndü.

Arenanın içindeki parçamla, küçük balığın içinde yaşayan parçamla Terren’in gözlerinin açık olduğunu gördüm. Sekiz kılıcını yanına çağırışını ve birini kullanarak ayağa kalkışını izledim.

66. KÖPRÜLER İNŞA ETMEK

Maro aralarında yedi adım kalana kadar ilerledi. Küçük kardeşiyle yüz yüze geldiğinde, zarif beyaz ve altın rengi cübbesinin kuyruğu arkasında dalgalanan büyük oğul neredeyse sakin görünüyordu.

Terren ise savaştan yorgun, kanlar içindeydi. Cübbesi parçalanmış, saçları dağınık ve tuzla kaplıydı ama büyüünün onu tamamen iyileştirdiğini görünce rahatlardım. Sırtındaki yara bile kapanmıştı.

“Bariyeri aşabileceğini bilmiyordum!” dedi.

Maro’nun sesi de aynı derecede sakindi.

“Ölümden dönebileceğini bilmiyordum.”

Rüzgâr, yukarıdaki gölgelikten kırmızı nar, pembe kiraz ve beyaz armut çiçekleri yağdırdı.

Şaşırtıcı bir şekilde, başka bir şey söylemediler. Uzun yıllar sonra ilk kez baş başa kalmışlardı. Önlerinde ne danışman ne eğitmen ne anne ne de müttelik vardı. Dünyayla aralarında büyüülü bir bariyer vardı ve baş başa sırlarını yetişkinlerin asla duyamayacağı o pagodanın altın çatılarında oldukları kadar gizliydi ama ben gergin ve nefret dolu bile olsa dürüst sözler beklerken sadece sessizlik vardı.

Belki de birbirlerini o kadar iyi tanıyorlardı ki kelimelere gerek yoktu.

Belki de o kadar uzaklaşmışlardı ki söylenecek bir şey kalmamıştı.

Terasta, on bin kişilik seyirci şok ve şaşkınlıkla haykırıyordu. Çadırın içindeki parçam, haykırışlarını duyabiliyordu.

“Kış Ejderhası nasıl hâlâ hayatta?”

“Onu hangi büyücü iyileştirdi?”

“Bu ne tür bir büyüydü? Tüm o ağaçları filizlendirmek...”

Herkes -muhafızlar, hizmetçiler, sülale üyeleri, cariyeler, kardeşlere ve ejderhaya daha yakın olmak için terasın benim tarafıma koşuyordu. Arenanın içinden benim gibi göremedikleri için, hepsi korkulukların etrafındaki en iyi görüş noktasını kapmak için itişip kakıştılar ve gölgelikteki boşluklardan prensleri görmeye çalıştılar.

Yapanın ben olduğumu bilen tek kişi Silian’dı. Batı Sarayı adamlarıyla çadırın altına döndüğünde bana öyle sert bir bakış attı ki haklı çıktığımı hissetmekten kendimi alamadım. Artık yapabileceği hiçbir şey yoktu. Büyü çoktan yapılmıştı.

Kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Tensha’nın kaderi tamamen iki kardeşin elindeydi.

Maro harekete geçti. Küçük balığın gözleri sayesinde, boyuna bağlı kurdeleyi gevşettiğini, sırtındaki metal asayı çekip tamamen uzattığını gördüm.

Hücum ettiğinde o kadar hızlıydı ki bulut esasının öne doğru fırladığını göremedim. Ta ki metale çarpana kadar... Terren sekiz kılıcını yıldız şeklinde bir kalkan yapmıştı.

Çın...

Maro, çarpışmadan aldığı ivmeyi kullanarak geri sıçradı. Çimenlerin üzerinde döndü ve yine şimşek hızında farklı bir yönden vurdu. Terren, savuşturmak için yıldız şeklindeki kılıçlarının şeklini değiştirdi.

Çın...

Maro saldırısını sürdürdü. Durmadan, tekrar tekrar ona doğru koştu, yan tarafına atıldı, ağaç gövdelerinden sekerek

arkadan saldırdı, yaprak dolu dalların üzerinden koşarak yukarıdan saldırdı.

Çın. Çın. Çın...

Rüzgâr ağaçlara çarpıyor, çiçek ve yaprak yağdırıyordu.

Arenanın üzerinde gökyüzü kıpkırmızı parlıyordu.

İlk başta Terren için endişelendim. Maro'yu daha önce hiç dövüşürken görmemiştim ama yaptığı ilk vuruştan itibaren yetenekli olduğunu anlamıştım. Oldukça yetenekliydi. Gölgenin altında rüzgâr gibi fırlayışı, bulut asasının gökyüzünün kırmızı ışığı altında neredeyse hiç parlamaması çok kolay gibiydi: Denge. Konsantrasyon. Soyutlama...

Fakat kısa süre sonra bunun hiç de öyle olmadığı anlaşıldı. Rakibi, ordulara komuta eden ve savaşları bitiren Kış Ejderhası olduğunda durum daha da kötüleşti. Zaman geçtikçe, yeteneklerindeki farklar belirginleşiyordu. Terren, onun hamlelerini zahmetsizce savuşturuyordu. Durduğu yerden bir kez bile ne kıpırdamış ne de karşılık vermişti.

Maro da fark etti.

Saldırılarını durdurdu ve asasını indirerek çimene bastı.

“Korkuyor musun? Orada öylece durup benimle dövüşmeyi reddedecek kadar mı korkaksın?”

Terren havada süzülen, kılıçlardan yaptığı kalkanını indirdi ama hiçbir şey söylemedi.

“Ya da belki de o kadar kibirlisin ki saldırmadan kazanabileceğini düşünüyorsun!”

Şimdi Terren'in kara gözlerinde yeni bir şey vardı: Acıma.

Maro da bunu anlamış gibiydi. Sanki bir karar veriyormuş gibi kendi kendine başını aşağı yukarı salladı. Sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Belki de mantıklı olanı yapacaktı. Arenaya girdiği gibi çıkacak, bariyerin diğer tarafına geçip güvenliğe ulaşacak, kendini korumaya alacaktı. Kardeşini öldürmek için tek fırsatı, Aricine

Koruyucusu'nu çıkarttığı tek seferi kaçırdıysa da önemli değildi. Hâlâ Batı Sarayı'na, karısına ve müttefiklerine dönebilir ve imparator olmasa bile bir prens olarak uzun bir hayat yaşayabilirdi. Kendini ihanetten aklayabilecek kadar destekçisi ve sarayda hatırı sayılır bir kontrolünü devam ettirebilecek kadar nüfuzu vardı.

Kardeşi demir kılıçlarla hükmetse ve ülkeyi savaşlarla kana bulasa bile Maro'nun yaşıyor olması daha iyiydi. Elbette bunu görebiliyordu. Yaşıyorsa en azından Terren'in muhalifi olabilir, en azından siyasi oyunlarıyla onun acımasız kaprislerini dizginleyebilirdi. Terren ülkeyi parçalamayı başarsa bile, Maro'nun kendi ekonomik gücü en azından ülkenin yaralarını sarmaya yardımcı olabilirdi.

“Maro, anlıyor musun?” diye düşündüm nefesimi tutarak. “Yoksa hâlâ kendi sevginin mi esirisin?”

Küçüklüğünden beri her şeyden önce bir gerçeği biliyordu: Damarları Tensha'nın akan nehirleri, atan kalbi başkenti, bedeni dağları ve bereketli vadileriydi.

“Ülkenin zorbalıkla, kılıçlarla yönetilmesini engellemek için ne verirdin?”

“Ben... Ben her şeyimi verirdim.”

Maro yirmi adım uzaklaşıp durdu. Sonra, hiç beklenmedik anda döndü ve bulut asasını yere vurdu.

Yer çatladı. Sadece yarılmakla kalmamış, bir kalp atışı kadar kısa bir sürede, Maro'nun asasından başlayıp arenanın kenarına kadar uzanan, iki adam boyu derinliğinde ve genişliğinde bir kanyon oluşmuştu.

Terren'in tepki verecek vakti bile olmamıştı. Ayaklarının altındaki zemin kayarken gözleri bir anlığına fal taşı gibi açıldı ve bir saniye sonra yarık onu yuttu.

Maro vakit kaybetmedi. Parlak kırmızı büyü, vücudundan asaya, asadan toprağa akarak kanyonu bir ejderhanın çenesi

gibi kapamaya çalıştı. Duvarlarında sarı buketler hâlinde açan krizantem çiçekleri, tuz ve kırık toprak arasında bile güzeldi.

Fakat kanyon tamamen kapanamadı.

Küçük balık Terren'in üzerinde süzülürken, gözlerinden, kılıçlarının düz kısmını kullanarak duvarları geriye ittiğini görebiliyordum. Dört sağda, dört solda... Mührü parlıyordu; nefesi hızlanmıştı. Her iki yanındaki açık avuçları kayayı tutma çabasıyla titriyordu.

Maro da titriyordu. Daha sert bastırırken yüzünü buruştururken, alnı terden parladı. Ağzının köşesinde ince bir kan belirdi. Uzun süre, toprağa karşı çelik, 路/Lu'ya karşı 刀/Dao mührü, çözümsüz bir şekilde mücadele etti ve sonra stratejisini değiştirdi.

Önce mührü sönüp tekrar parladı, sonra su geldi. Nerden fışkırdığı belli olmayan su, gözü dönmüş bir canavar gibi kanyondan aşağı aktı.

Terren'in gözleri yaklaşan akıntıya kaydı ve sonra kendi mührü de aynı derecede parladı. Bir avucunu kaldırdı. Taş zeminden bir anda, yoktan var edilmiş kılıçlar fırladı, yüzlerce kılıç birbirine kenetlenerek onu kanyondan yukarı çıkardı. Yeni oluşan nehir altından hızla akarken, çelik ve zambaklardan oluşan bir dalga sırtında, suyun üzerinde güvenle dikiliyordu.

Maro'nun yüzü karardı.

Zehirli bir şekilde kaşlarını çatıp Terren'a doğru hızla bir köprü fırlattı. Sarı çiçeklerle kaplı tuğlalar nehrin karşısına doğru uzanıyordu ama Terren, kılıç spiralini alçaltarak köprüden kaçtı. Maro kanyonun üzerine iki köprü daha fırlattı. Üç hayır dört ama Terren kılıçlarının üzerinde demir bir yılan binmiş gibi uzaklaştı ve hepsinden sıyrıldı.

"Dövüş benimle!" diye hırladı Maro saldırılar arasında. "Dövüş benimle, seni lanet!"

Terren ona baktı ve hiçbir şey söylemedi. Sadece ilerlemeye devam etti. Gözlerinde bir hayal kırıklığı izi olabilirdi ya da belki de hâlâ sadece acımaydı.

Kalabalık iyice vahşileşmişti. Hiçbirinin bu kadar muhteşem bir şey, iki prensin mühür büyüleriyle, yeri ve göğü sarsacak şekilde birbirleriyle savaşmasını gördüğünü düşünmüyordum ve endişe, heyecan, öfke çılgınlıkları bunu onaylıyordu. Yine de, bu muhteşemliğin ne kadar süreceğinden emin değildim. Terren'in gücünün olağanüstü olduğunu biliyordum ama Maro'nun saldırmaya devam edip edemeyeceğinden o kadar emin değildim.

Batı Sarayı da benim şüphelerimi paylaşıyor gibiydi.

“Biri onu durdursun!” diye yalvardı Silian, kocasının adamlarıyla oturduğu yerden. “Böyle devam ederse ölecek.”

Çaresizce Song Siming'in omuzlarını sarstı ama o, teslimiyetle başını iki yana salladı. Mei Yu, Maro'nun diğer danışmanlarıyla birlikte dehşet içinde donup kalmıştı.

Maro, stratejisini tekrar değiştirdi. Mührünü parlatarak, Terren'i akıntısına katacak bir nehir çağırdı. Su kanyona doğru akarken Terren kılıçlarının üzerinden tam zamanında sağlam zemine atlayarak, yerden fırlayan büyük bir kanat gibi birbirine geçmiş bıçaklardan oluşan yeni bir duvarla set çekti. Nehir barajın etrafından aktı. Kanyona ulaştığında kükreyen bir şelaleye dönüştü. Maro yeni bir yönden saldırarak Terren'a doğru akan taze bir nehri gönderdi ama o, koluyla bedeninin üzerine kaldırdı ve devasa gri bir baykuşunki gibi bir kanat, onu bir kez daha engellemek için katlandı. Su, kanatlara o kadar şiddetli çarptı ki fişkırp ağaç tepelerine kadar ulaştı.

Nehir üstüne nehir, baraj üstüne baraj... Çok geçmeden arenayı su doldurdu. Rüzgâra çarptı, yaprakları ve molozları yıkadı, tuzu eritti.

Ve ejderha uyandı...

Belki karnı artık ayak bileklerine kadar yükselmiş tuzlu suya battığı için belki de toprağın her bıçak darbesiyle çınlaması yüzünden... Cam gözlerinden biri yavaşça açıldı.

“Hayır!” diye bağırdı Silian. “Çık oradan!”

Fakat faydasızdı. Maro onu duyamıyordu. Duysa bile dinleyeceğinden emin değildim. 路/Lu mührü güneş gibi yanıyordu. Asasını tekrar yere vururken, bu sefer bir yol çağırdı. Kaldırım taşları, açılan bir halı gibi doğrudan kardeşine doğru örülmüştü. Terren yerden kılıçlardan ikinci bir kanat fırlattı ve engellemek için onu ilkiyle çaprazladı.

Tak. Çat.

Molozlar fişkırlarak, yeni zambakların beyaz çiçeklerini söndürdü.

Yollar ve nehirler, köprüler ve kanyonlar... Maro bir şekilde mühür büyüsünü savaşabileceği bir büyüye dönüştürüyor, Terren de aynı şiddetle savunuyordu. Maro, kardeşine ulaşmak için köprü üstüne köprü inşa ediyor, Terren ise her bir taşı bıçaklarıyla engelliyordu. Kısa sürede arena, taş tüküren ve su fişkirtan bir yere dönüşmüştü. Ağaçlar devriliyor, gökyüzü sallanıyor ve yer yarılıyordu.

Maro'nun mührü ışığını kaybediyordu.

Terren'a doğru bir su baskını daha gönderdikten sonra, nefes alabilmek için iki büklüm oldu ve ağzından akan kanı sildi. Sonra asasını tekrar yere vurdu. Mührü tekrar parladı ama neredeyse anında söndü.

Maro göğsünü tutarak sendeledi.

Terren kılıç kalkanını indirdi ve karanlık bakışlarını kardeşine dikti.

路/Lu mührünün bir başka zayıf titreşimi... Büyü çağırmak için bir başka girişim ama hâlâ işe yaramıyordu. Maro, asasına yaslanmış kontrolsüzce öksürüyordu ve ıslanmış beyaz altın cübbesine kan bulaşmıştı. Sonra üzerine bir gölge düştü.

Terren gözlerini kaldırıp Maro'nun üzerine eğilen ejderha-ya baktı. Maro da aynı anda fark etti. Sendeleyerek birkaç adım attı ama hızlı hareket edemeyecek kadar güçsüzdü ve taç aşağı inip güçlü çenesini açıp kapadı. Tekrar ayağa kalktığında, hem ilk prens hem de arenanın bir kısmı gitmişti...

Kalabalık dehşet dolu bir sessizliğe gömüldü. Bir saniye, sonra bir saniye daha, sonra bir tane daha... Sonra birdenbire, birinin yağmak hakkındaki bir kâbusu gerçeğe dönmüş gibi, gökyüzünden çiğnenmiş taş ve iç organ parçaları düştü ve Silian, Batı Sarayı'ndaki, çadırdaki ve aşağı teraslardaki herkesle birlikte çığlık çığlığa haykırdı.

Bir bağırsak parçası, beyin ya da kalp de olabilirdi, ayırt etmek zordu, Terren'in yanağma düştü. Parçayı yüzünden aldı, tiksintiyle baktı ve yere fırlattı.

“İyi uykular, Maro.”

67. KAN VE TUZ

Terren ejderhaya hızla ve gösterişsiz bir şekilde boyun eğdirdi. Ejderha çoktan sona gelmişti. Maro'ya yaptığı saldırıyı umutsuzca, can çekişerek yapmıştı ve sadece birkaç hızlı kılıç manevrasından sonra arenanın yakın tarafına çarparak bariyerin yanına yığıldı.

Sonra her şey bitti...

Maro ölmüş, ejderha yere serilmiş, sonuç belli olmuştu.

Seyirciler tezahürat yapmadı. Bir prensin ölümüne, bekledikleri gibi olmayan bir ölüme tanık olmak herkesi şaşkına çevirmişti.

Çadırı geride bıraktım ve meşalelerin, püsküllü şans aslanı heykellerinin, dalgalanan 刀/Dao sancaklarının yanından geçerek uzun, halı kaplı basamaklardan aşağı indim. Büyülü bariyerin engellemediği görünen yaz rüzgârları, tuz ve kül kokusu taşıyordu. Kimse beni durdurmadı. Artık Terren'in imparator olmaya yakın olduğu kadar ben de imparatoriçe olmaya yakındım.

İkinci katmanı geçerken, bazı rahiplerin hâlâ büyüü tam olarak kimin yaptığını anlamaya çalışmalarına kulak misafiri oldum.

"Bu bir kalp-ruh şiiri olmalı. O bariyeri başka neyin aşabileceğini bilmiyorum."

"Hayır, olamaz. O bir öldürme büyüü, iyileştirme büyüü değil!"

"Taç, prensin bu büyüü kullanmasını affeder mi?"

Terren köpüren, ayak bileği yükseklikteki suda ejderhaya doğru yürüdü. Küçük balık onu altın bir parıltı gibi takip ediyordu. Burnunun yanına diz çöktü ve gümüş hançeri pullarına sapladı. İkna etmeye yeniden başlayınca kırmızı büyü dereleri parlak bir şekilde parladı ki Dao gücü artsın, saltanatı kılıçların saltanatı olsun.

“Muhtemelen, ejderhalar evcilleştirme sürecinde büyüünü kabul etmediler ve zaten hiç olmamıştı.” diye düşündüm. Büyü, taca karşı mücadelede değil, Terren’ı Maro’dan kurtarmak için kullanılmıştı. Her halükarda, arenanın dışından biri tarafından yapılmıştı.

Meydanın aşağısına ulaşınca sessiz seyircilerin, imparatorluk muhafızlarının ve büyücülerin yanından geçip elimi bariyere dayadım. Hiçbir şey gibi hissettirmedi, cam gibiydi ama elim bariyerin üzerinden hiç geçemiyordu. Dedikoduların çıktığı ve birbirimizle yatmaya çalıştığımız gece, Aricine Koruyucusu’nun Terren’a dokunmamı nasıl engellediğini hatırladım.

Küçük balık, Terren’ın yanından elime doğru ilerlemeye başladı. Terren’ın gözleri onu takip etti. Elini ejderhadan çekmeden, uçan bir kılıçla yere hızlı bir büyü çizdi ve bariyer büyüünün kendi payına düşen kısmını bozdu. Bir saniye sonra, elimin önündeki hava dalgalandı. İçeri girmeme izin vermişti.

Bunu yapacağını tahmin etmiştim. Geçmiş taç giyme törenlerinde prenslerin, en azından hayatta kalanların, arenada her zaman yanlarında müttefikleri olurdu ve tacı ele geçirirken onları desteklerdi. Terren dövüşmesi için müttefik getirmemiş olabilirdi ama bu hiç müttefiki olmadığı anlamına gelmiyordu.

Birine güvenmek konusunda tereddüt ediyor olabilirdi ama artık bana güvenmemek için bir sebebi yoktu. Zaten ölmüştü. Onu ben geri getirmiş, hayat vermiştim. Ona zarar verme niyetim olsaydı yerde, ölü bir halde bırakacağımı mutlaka düşünmüş olmalı.

İçeri adımımı atar atmaz küçük balık kalbime saplanıp yok oldu ve o anda Terren'in zaten bildiği şeyi on bin kişilik kalabalığın öğrendiğini anladım.

"Wei!" dedi gülerek. "Hissettim. Hissettim. Kalbini kalbimin içinde hissettim..."

Tuhaf bir kahkahaydı. Alışık olmadığım, tehditten tamamen uzak, sadece mutluluk barındıran bir kahkaha...

Elinde tuttuğu hançerden taca hâlâ fazla büyü akıyordu. Buz gibi suyun içinde yanına diz çöktüm ve tuzlu rüzgâr bizi döverken boştaki elini tuttum. Dışarıdan neredeyse hiçbir şey duyamıyordum. Bariyer tüm sesleri bastırmış, dünyayı dışarıda bırakmıştı.

"Neden bana söylemedin?" diye sordu Terren hâlâ şaşkınlıkla. "Taç giyme törenimde bana yardımcı olmak için bir şür yazdığını neden söylemedin?"

"Söyleseydim, izin verir miydin?"

"Düşük ihtimal."

Tekrar güldü. Ayrıca ağlamak üzereymiş gibi de görünüyordu.

Ve onu bitkin ve sırılıklı, su yüzünden mührü sürten saçlarını gördüğümde nedenini bildiğimi anladım. Hayatı boyunca insanlar ona sadece zarar vermiş, ona karşı manevra yapmış, ölmesini istemişti. Birinin onu iyileştirmesi o kadar eşi benzeri görülmemiş bir şey olmalıydı ki buna hazırlıklı olması mümkün değildi.

"Öyleyse Hesin'e tuzak mı kurdun?" diye sordu bir süre sonra.

"Hayır." diye yalan söyledim. "Sana gerçekten ihanet etti."

Bunu düşündü, ardından başıyla onayladı.

"Bana her şeyi anlat ama tüm bunlar bitince... Şimdi olmaz. Çok yorgunum." Duraksadı. "Ama mutluyum. İlk kez... Ve bu anı lekesiz hatırlamak istiyorum."

Terren'dan ejderhaya daha fazla kırmızı büyü aktı; sıcaktı. Pullarındaki su damlaları buharlaşmaya başladı.

Ejderha değişiyordu. Tuzlu kabuğunun son kalıntıları eriyen kar gibi yok oluyordu. Kırmızı pulları uzadı, rengi soldu, keskinleşti. Ta ki her biri et kesebilen birer bıçağa dönüşene dek... Değişim, kafasındaki hançerin yakınında başlamış ama kısa süre sonra tüm vücuduna yayılmıştı. Sonunda tüm uzunluğu çelik grisi ve binlerce ayna gibi yansıtıcı oldu.

Taç, kılıçlara dönüşmüştü.

Belirsiz, uzak bir yerden, bariyerin ötesinden, kalabalıktan çekingen bir tezahürat dalgası yükseldi.

Gökyüzü artık kırmızı değildi. Yoğun gri bulutlar da dağılmıştı. Parlak güneş ışığı, Tanrı'nın onayıyla içeri doluyor, suya ve ejderhanın pullarına yansıyor.

Terren, hançeri başından çıkarıp ayağa kalktı.

Uzun bir süre, başardığına inanmamış gibi taca baktı. Sonra, birdenbire anladı. Yumrukları titrerken gözleri parladı.

“Wei!” diye bana seslendi nefes nefese. “Başardım. Ben... Gerçekten yaptım!”

Sonra daha yüksek sesle ve daha kendinden emin bir şekilde devam etti:

“Başardım. Bak! Kanıt var!”

Koluyla ejderhayı işaret etti ve mutluluktan neredeyse patlayacakmış gibi sııttı. Sonra dudakları titremeye başladı ve boğulur gibi bir ses çıkardı. Hâlâ sıırıyordu ama bir yandan da gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

“Ejderha... Bitti... Bitti...”

Ayağa kalktım, kolumla yanağını silip, “Artık savaşmak zorunda değilsin!” dedim.

Bunun üzerine başını hafifçe iki yana sallayıp gözyaşları arasında güldü. Sonra elimi onun elinin üzerine koyup hançerini nazikçe çekmeye başladım.

“Artık buna ihtiyacın olmayacak.”

Bana direndi ama düşündüğüm kadar değil. Hançer elinden tamamen çıktığı anda titremeye ve daha da şiddetli ağlamaya başladı. Sanki kim olduğunu, elinde bıçak tutan biri değilse, kim olduğunu bilmiyor gibiydi.

“Şimdi ne olacak?” dedi alçak ve tamamen kısık bir sesle.

Suyun içinde ona doğru bir adım attım, nefesini yanağımda hissedebilecek kadar yaklaştım. Gözleri büyüdü. Anlamıştı.

Bu fikrin onu dehşete düşürdüğünü anlayabiliyordum. Kas-katı kesilmiş olsa da elleri hâlâ titriyordu. Yüzündeki korku o kadar keskindi ki bir an için yapmak üzere olduğum şeyden, yapmam gereken şeyden neredeyse pişman oldum.

“Terren. Bana güveniyor musun?”

Üç, belki beş saniye geçti. Sonra başını salladı; cesaretini toplamak istercesine derin bir nefes aldı ve eğildi. Aramızdaki mesafe kapanırken, parlayan Dao mühründen bir damla yaş süzüldü. Rüzgâra bile yer kalmayana dek yaklaştık ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

“Wei...” diye fısıldadı. “Kaybolmuştum ama sonra elinde bir fenerle geldin.”

Prese odaklandığımda dünya tamamen eriyip gitti. Zaman geçtikçe nefesinin sakinleştiğini hissettim. Nemli saçlarının rüzgârla savruluşu altında yüz ifadesinin daha huzurlu hâle geldiğini gördüm. Beni önce çekinerek öptü. Sonra cesaretini toplayıp beni daha sert, kan ve tuzla öptü. Belki de biraz gülüyordu, bilmiyordum. Tek bildiğim, gözlerini kapattığı anda onu kalbinden bıçakladığımdı.

“İyi uykular, Terren.”

68. HİÇBİR ŞEY

Öldüğü sırada onu tuttum.

Güneş ışığının parlattığı suda dikilirken, işkencecim kol-
larıma çöktü ve kanı elbiseme bulaştı. Göründüğünden daha
hafifti. Belki de ben düşündüğümünden daha güçlüydüm. Dağı-
nık saçları hâlâ ıslak yanaklarının üzerinde dalgalanıyordu ve
gözleri, hayallere teslim olmuş bir çocuk gibi kapanmıştı.

“Sonunda hepimiz çok aptaldık...” diye düşündüm. “Çok
aptal ve çok kötü...”

Yapraklar ve çiçekler suda sürükleniyor ve etrafımızdaki
gökyüzünde dönüyordu. Parçalanmış yollar ve bükülmüş bı-
çaklardan oluşan ormanlar, bir zamanki ağaçların kemikleri
arasında duruyordu. Yaptığımız şeyler olağanüstüydü.

Onu öldürdüğüm için üzgündüm. İmparatoriçe olacak kız,
hanedanların gücünü elinde tutan kız, her şey olabilecek kız
için daha da üzgündüm.

Kocasının ölümüyle hiçbir şey olmuştu. Şiirlerde, şarkılarda
ve tarih kitaplarında onun isminden bahsedip bahsetmeyecek-
lerini merak ettim. Lu'anlı bir pirinç çiftçisi olduğundan, par-
lak gözlü Bao'nun ablası olduğundan, bir zamanlar fenerlerle
dolu bir gökyüzünün altında köyündekilerle dans ettiğinden
bahsederler miydi yoksa sadece “Guan Terren karısı tarafından
öldürülmüştür.” yazıp gerçeğin bu olmasını mı sağlardı?

69. EN BÜYÜK ULUS

Yeni imparatorun beni ziyarete gelmesi sadece bir gün sürdü.

Dağların tepesindeki Cennet Tapınağı'ndaki hücremde volta vuruyordum ki Isan geldi. Eğik çamların ve dik vadilerin üzerinden, hapsedildiğim çıkıntıya doğru ejderhasını uzaktan gördüm. Bu görüntü beni şaşırttı. Ani ve çalkantılı taç giyme töreninden sonra hanedan işlerini halletmekle meşgul olacağını düşünmüştüm. Gerçi hemen görüşecek kadar önemli biri olmam memnun etti.

Açelya Hanedanı'nın tacı meyveyle dolup taşıyordu. Pulları hurmaların parlak turuncusu, boynuzları eriklerin mücevher rengi, gözleri kayısının altın renginde parlıyordu. Yelesi ve dikenli omurgası, portakal, alıç ve mandalina ile o kadar ağırlaşmıştı ki havada nasıl kaldığını tahmin edemiyordum.

Isan, boynuzlardan birini tutarak başının üzerinde dikiliyordu. Yanlarında meyve bahçelerinin, tatlı şarabın ve uzun zaman önceki hayallerin kokusunu getirdiler.

Bir zamanlar ondan çok çekiniyordum. Guishan'daki o kalabalık Yılbaşı'nda, arabasından indiği sırada nefesimi tutmuştum. Hanedan Mührü'ne bakmakla o kadar meşguldüm ki görünüşüne bakmamıştım. Şimdi ise sıradan bir insan gibi görünüyordu.

“Neden?” ağzından çıkan ilk kelimeydi. “Onu iyileştirdikten sonra neden öldürdün?”

Uçurumun kenarına doğru gittim. Pembe ve altın çiçeklerden oluşan bir cübbe giyen, sanırım artık imparator olduğu

için altındı, üçüncü oğla en yakın olabileceğim yer burasıydı. Ağabeylerine hiç benzemiyordu. Ağzı Maro'nunkinden daha masumdu, gözleri Terren'inkiler gibi küçümseyici değildi. Onun 果/Guo mührü, 路/Lu veya 刀/Dao mühründen, hünnap ve ahududu kırmızısı gibi daha kıpkırmızı parlıyordu.

Yaklaşınca bir adım geri çekildi. Konuşabileceğimiz kadar yakın ama uzanıp onu bıçaklayamayacağım kadar uzak kaldı. Muhtemelen benden korkuyordu.

“Sence neden?” diye sordum, henüz anlamamış olmasından biraz hayal kırıklığına uğrayarak.

Belki de Terren'in zekâsına fazla alışmış ve halefi için abartılı beklentiler geliştirmiştım.

Bir an sessiz kaldı. Sonra,

“Maro öldüğü için...” dedi.

“Evet.”

Terren ve Maro arasında seçim yapmak zor olabilirdi. Öyle ki taç giyme töreninden önceki gece bunun mücadelesini vermiştim ama Maro öldüğü anda, göklerin emrini alacak sıradaki kişi Isan oldu. O zaman bıçaklar ile meyve kadar nazik, gerekli bir şey arasında seçim yapmak hiç zor olmadı.

İmparatoriçe olmaktan vazgeçmek zorunda kalsam bile, tattığım tüm gücü kaybetmem demek olsa bile, sorun değildi. Tekrar tekrar bunu seçerdim. Bu hayatta, sonrakinde ve sonrakinde de...

Isan kederle başını salladı.

“Çok aptalsın Wei. Doğru olanı yaptığını düşünebilirsin ama ne biliyorsun ki? Pirinç tarlalarında büyümüş ve İç Saray'a hapsedilmiş senin gibi bir kızın, senin dünyanın gerçekte nasıl bir yer olduğu hakkında hiçbir fikrin yok! Bu ülkenin çok düşmanı var.”

“Öyle mi?”

“Kardeşimin gücü olmadan ülke uzun süre hayatta kalmaz.”

“Öyle mi?”

“Sence neden bu kadar çok kişi, yaptığı kötülüklere rağmen onu destekledi?” Bıkkın bir sesle konuştu. “Onu öldürerek bir hanedanı katletmiş olabilirsin.”

“Bir hanedanı katlettim.” diye tekrarladım ve hafifçe güldüm.

Hepsi bu şeylere çok önem veriyordu, değil mi?

“Sanki korkunç bir suçmuş gibi söylüyorsun, Isan ama hanedanlar gerçek değil. Onlar uydurma. Kurgu.”

Hiçbir şey bilmeyen oydu.

Yumuşak yüzlü, tıraşlı çeneli ve arı kuşu cübbeli Dış Saray yetkililerinin, dünyanın gerçekte nasıl bir yer olduğuna dair hiçbir fikirleri yoktu.

Ülkenin kıtlık yüzünden nasıl kan kaybettiğini, pirinç tarlalarının kuruduğunu, buğday tarlalarının ağardığını, annelerinin yanında ölü yatan bebekleri görselerdi veya kız kardeşlerini kendi elleriyle bir tepeye gömselerdi, gerçeği bilirlerdi. Gerçek, fetih değildi, zafer değildi, kılıç değildi. Gerçek daha basitti: Yemek masasında sadece büyüme çağındaki küçük oğullara değil herkese yetecek kadar sıcak pirinç kâseleri idi. Aynı odada uyan ailelerdi. Birlikte çalışan, başlarına musibet olmuş şeytanları veya daha kötü şeyleri savuşturan köylülerdi. Acı çekmekti, katlanmaktı, yaşamaktı.

“Isan, hiçbir fikrin yok!” diye düşündüm. “Yaşamanın ne kadar zor olduğunu bilmiyorsun. Bu, saray duvarlarının içindeyken öğrenebileceğin bir şey değil.”

Ve eğer bu, sınırlarımızı savunacak kılıcımız olmadığı anlamına geliyorsa, öyle olsun. Eğer

Cividilerin batıya akın edeceği anlamına geliyorsa, öyle olsun. Eğer bu, Lian’ın kuzeyden hücum edip Tieza’yı ve diğer tüm toprakları geri alacağı anlamına geliyorsa, bırak alsınlar. Belki daha iyi yöneticiler olurlar. Belki de açlıktan ölmemize

izin vermezler. Eğer bu, eyaletlerin isyan etmesi ve hanedanın toz gibi dağılması anlamına geliyorsa, eğer imparatorların ve tahtların tarihin küllerine gömülmesi anlamına geliyorsa, eğer Tensha'nın tüm kültürü, ticareti ve ihtişamıyla sadece eski bir anıya dönüşmesi anlamına geliyorsa bırak olsun. Unutulmak o kadar da korkunç değildi.

Burası, dünyanın en büyük ulusu, var olmuş en görkemli imparatorluk olabilirdi ama kendi çocuklarını güvende tutamıyor ve besleyemiyorsa, gerçekten kurtarmak için savaşılmaya değer bir şey midir?

Isan'm yüz ifadesi acı doluydu. Hâlâ yeni dönemini nasıl kurtaracağını düşündüğünü anlayabiliyordum. Muhtemelen büyüsunü Tuz Yolu'nda satmayı hayal ediyordu. Buzlu okyanuslarda kasalarca kayısı ve armut taşıyordu. Muhtemelen başkentin ve iç bölgelerin hâlâ savunulabilmesini sağlamak için önce hangi eyaletleri teslim edeceğini hesaplıyordu.

“Tıpkı Muzha'nın saltanatının ilk yıllarındaki gibi...” diye düşünmüş olabilir. Belki de kendisine yardım edecek oğullar edinmeyi bile düşünüyordu.

Onu bu acıdan kurtarmadan önce biraz daha kıvranmasına izin verdim.

“Endişelenme Isan. Kardeşin yeni ulusunu savunman için sana Dao büyüleri bıraktı. Yirmi bin tane.”

Vücudu rahatlamayla gevşerken çenesi yukarı kalktı.

“Yirmi bin!”

Bekledim. Bir süre sonra, ne demek istediğimi anlamış gibiydi. Gözleri tetikte, sesi temkinli bir pazarlığa başladı:

“Şartların neler?”

“Dört tane.”

“Söyle ama mantıksız olmasın!”

“Bir: Artmış gücünü, en azından başlangıçta, yalnızca kıtlık yardımı için kullanacaksın. İhraç edip hazineyi doldurmak

veya büyük sülaleleri memnun etmek için kullanmayacaksın. Onlara olan borcunuz bekleyebilir. Halkın önce gelir. En sert etkilenen yerler olan Nama Bölgesi ve Güney Ulan'dan başlayıp oradan kuzeydoğuya doğru ilerleyeceğiz. Eğer beni memnun edecek şekilde davranırsan, uygun gördüğüm şekilde, zamanla kardeşinin büyülerini sana vereceğim.”

“Bu gayet mantıklı ve doğrusunu söylemek gerekirse, ben de benzerini yapmayı planlıyordum fakat benimle bu kadar sert konuşmak zorunda değilsin Wei. Pazarlık ediyoruz. Tehdit etmene gerek yok!”

“İki: Tüm suçlarımdan aklanacağım. Okuma-yazma bilme, kelime büyücülüğü, bir prensi kalbinden bıçaklama suçlarından... Bahsetmeyi unuttuğum diğer suçlardan da... Özgürce köyüme döneceğim ve Lu'an'daki her hane saraydan ömür boyu yıllık maaş alacak. Kardeşim Yin Bao, imparatorluk akademisine ücretsiz giriş hakkı kazanacak.”

“Anlaştık.”

“Üç: Terren'in sakın bir cenaze töreni olacak. Sen ve ağabeyine olan saygısının samimi olduğuna inanıyorsan Kiran dışında kimse katılmayacak.” Biraz daha düşündüm. “Hadım kendi isterse Yong Hesin de katılacak.”

Bu onu şaşırttı ama

“Anlaştık.” dedi.

“Hesin de serbest kalacak...” diye ekledim.

Başlangıçtaki şartlarımdan biri değildi ama şimdi onu düşünürken, bunu da dâhil etmenin doğru olacağını düşündüm.

“Zaten serbest.” dedi Isan ve şaşıрма sırası bana gelmişti. “Taç giyme törenimden sonra yaptığım ilk şeylerden biri ondan danışmanım olmasını istemektir.”

“Kabul mü etti?”

“İlk başta etmedi. Elbette yorgun olduğunu söyledi. Terren'la yankı adımı atmak istedi ama kalmaya ikna etmeyi

başardım. Ülkenin krizde olduğunu ve onun deneyimine sahip birinin durumu düzeltmesi gerektiğini söyledim.”

“Nezaketsizlik!” dedim sessizce, hadım için bir acıma hissederek.

“Bir hükümdar her zaman nezaket gösteremez. Dördüncü koşul nedir Wei?”

Çenemi kaldırdım ve Isan’ın gözlerine baktım. Son isteğim, hepsinin en zoru olacaktı.

“Terren’in geri kalan cariyeleriyle ilgili... Gelenekler, hediyelerle evlerine gitmelerini emrediyor ama...”

Wang Suwen ve işe ihtiyacı olan kardeşi, Liru Syra ve şan isteyen sülalesi, bir prensin annesi olmayı hayal eden Guishanlı Zou Minma... Ne kadar ateşli bir tutkusu olduğunu biliyordum çünkü hayal etmeyi bildiği tek şey buydu.

“Eğer isterlerse İç Saray’da kalmalarına izin verilecek. İsterlerse okumayı öğrenebilirler. Hatta isterlerse, kelime büyüsü bile yapabilirler.”

Sarayda geçirdiğim süre boyunca öğrendiğim bir şey varsa, o da evlerimize, ailelerimize, köylerimize, sülalelerimize bereket göndermek istiyorsak, tek yolun onları kendimiz yazmak olduğuydu. Bu, kendimizi Açelya Hanedanı’na hapsedmek anlamına gelse bile, bir imparatorun yatağına çağrılmaya ve bir oğul için tohumlanmaya katlanmak zorunda kalsak bile, en azından artık çığlıklarımız duyulacaktı.

Isan’ın bakışları yakıcıydı. Kaşları çatılmış, dudakları aşağı doğru kıvrılmıştı. Bir kızı kelime büyüsü yüzünden affetmek yeterince zordu ve birçokları için bunu onaylamak sapkınlıktan başka bir şey değildi. Son şartımı kabul ederse, yüzlerce yıllık yasa ve geleneklere aykırı davranmış olacaktı. Bu hamle ona sarayda şüphesiz birçok düşman kazandıracaktı.

“Gerekli bir hamle...” diye düşündüm.

Bir ağaç yetiştirmek kolay değildi. Meyve verene kadar beklemek uzun sürerdi ama tohum en başta ekilmezse hiçbir şey yetişmezdi.

Biliyordum ki sarayın bereketli topraklarından daha iyi bir tohum ekilecek yer yoktu. Kıtlığa rağmen yemyeşil, savaşımlara rağmen güçlü, nesiller boyunca el değiştiren imparatorluğa rağmen değişmeyen bir yer... Sarayda birçok şey başlamıştı.

Aramızdaki sessizlik uzadı.

Sonunda, "Anlaştık!" dedi.

70. MEMLEKET

Sarayın yan girişinden çıktığımda akşamdı. Yıldızlar gökyüzünde usulca asılıyken gece kuşları tanıdık bir şekilde öttü. Dallar çiçeklerle el salladı. Serin dağ havası bile saçlarıma vurarak kendince veda etti.

Yaz yeleli bir at beni bekliyordu. Yanında, götürmeye karar verdiğim birkaç küçük eşya, bir sürü güzel elbise, çok sevdiğim birkaç başlık, biraz pudra, allık ve kaş mürekkebi taşıyan kırmızı bir at arabası vardı. Sonunda yüzümü doğru düzgün nasıl boyayacağımı öğrenmiştim ve Rui kardeşlere öğreteceğim için heyecanlıydım. Kalan boşluk ise köy çocukları için şeker, maş fasulyesi keki, tatlı gao ve diğer ikramlıklarla doluydu.

Dizginleri sıkıca elimde tutarak, Açelya Hanedanı'na son bir bakış attım. Çarpıcı kızıl duvarlarına, şiirlerle dolu güzel sütunlarına, süslü kıvrımlı saçaklarına baktım. Kalbimde hafif bir kıpırtı oluştu. Gerçekten de hikâyelere layık bir yerdi.

Bugünden sonra onu iyi hatırlayacak mıydım? Odalarındaki ipeği, pencerelerdeki soğuk kafesleri, ayaklarımın altındaki çimenlerin ıslaklığını hatırlayacak mıydım? Yoksa bu kırmızı saray sadece uzak bir rüyaya mı dönüşecekti?

Kapılar gürültüyle açılıp beni ürküttü.

Girişte yaşlı ve beyaz saçlı bir hadım belirdi. Cübbesinin bir kolu bastona dayanmıştı, diğeri ise bir hayaletinki gibi sarkıyordu.

“Hesin!” dedim.

Benimle ne yapmak istediğini tahmin edemedim.

“Üçüncü oğul imparator oldu Wei. Ne ikincisi ne de birincisi... Muzha bu sonucu asla tahmin edemezdi.”

Sesinde hiçbir kırgınlık yoktu. Onu kumpas kurduğum için öfkeli değildi. Elini kaybetmesine neden olduğum için nefret etmiyordu. Sanırım kırgınlık duymama konusunda deneyimliydi. Onaylamadığı Jinzha'ya, sonra kötü biri olarak gördüğü Muzha'ya, sonra da küçümsediği Terren'a hizmet etmişti.

Hesin'in işlediği suçların bedelini yeterince ağır ödeyip ödemediğini merak ettim. Yedi oğlu ve şimdi de iki torunu olan Jinzha'nın ödeyip ödemediğini merak ettim. Gelecekte aldığı borç her neyse onu ödemiş miydi? Nerede olursa olsun, yine ay ışığı altında yüzüyor, yaşadığı zamanki kadar mutlulukla gülüyor muydu?

Ve Muzha...

“Tahta gerçekte kimin çıkmasını istiyordu?”

Sorum kendiliğinden çıkmıştı. Artık önemi yoktu ama cevap aramak bir alışkanlık hâline gelmişti.

“Neden varisini geçen yıl bu kadar ani değiştirdi?”

İmparatorun son tutarlı anlarından birinde Terren'ı seçmesi, ilk başta benim seçildiğim günü tetikleyen şeydi. Müstakbel imparatoriçe, prensin karısı, katili olmam, her şey ancak bundan sonra başlamıştı.

Kuzeydeki düşmanlarımızla savaşmak için... Ciyi bir zamanlar beni buna inandırmıştı ama şimdi bu kadar basit olmadığından emindim. Sarayda gerçeğin nadir olduğunu ve azar azar dağıtıldığını öğrenmiştim.

Hesin'in ifadesi ciddileşti.

“Her zaman Terren'ı varisi yapmak istemişti. Her zaman... İkinci oğlun mührünü öğrendiğimiz gecedan beri... Askeri bir mühür, ulusları fethedebilecek bir mühür. Bana, ‘Hesin, artık sonunda layık olacağım.’ dedi özel olarak. Hayattayken,

Tensha'nın sınırlarının onun hükümdarlığı sırasında küçülmesinden hep utanmıştı."

"Ama onu o zaman varisi olarak adlandırmamıştı..."

"Hayır." Yüzündeki çizgiler kederle kırıştı. "Son mümkün ana kadar beklemek istedi. Kararın verildiğini oğullarının bilmesini istemedi."

Maro'nun yanağını pencere pervazına yaslayıp ulusu dürüstlükle, gururla yönetmeyi hayal ettiğini hatırladım. Tensha için ne kadar çok çalışmış, bunun için ne kadar kan feda etmişti... Terren'in da savaş, acılar, Tieza'daki o sıkıntılı yılların da hiçbirinin önemi yoktu.

Hesin, Taifong'un öldürüldüğü gece "İmparatorun seni varis olarak tutacağından bu kadar emin misin?" diye Maro'ya çıkmıştı. Hadım, prenslerin kendisi habersizken bile, yolun sonunda onları neyin beklediğini tüm o yıllar boyunca biliyordu.

Belki de zalimlik ama artık yargılayacak durumda değildim.

"Onların savaşmalarını istedi." dedim sessizce.

Hesin başıyla onayladı.

"Batı Sarayı, bir şansları olduğuna inanmasaydı, o yolları inşa etmek için bu kadar çabalar mıydı? Her şey çoktan kararlaştırılmış olsaydı, Doğu Sarayı Tieza için bu kadar çok uğraşır mıydı? Muzha iyi bir adam değildi Wei ama zekiydi. Bir keresinde bana, 'Bir adamın önüne bir dağ koy, eğer bir değeri varsa ona mutlaka tırmanırlar.' demişti."

Bir sessizlik oldu. Yukarıdaki yapraklarda oynayan iki çalıkuşunun cıvıltısını duyabiliyordum.

"Benimle eksik kalan bir işin var mı?" diye sordum Hesin'e çünkü söylemeye geldiği şeyi henüz söylememişti.

"İmparator Isan benden danışmanı olmamı istedi."

"Evet. Söyledi."

"Ona verdiğim ilk tavsiye, seni imparatoriçe yapmasıydı."

O kadar şaşırmıştım ki dizginleri bıraktım.

“Kardeşini öldürdükten sonra mı?”

“Onu ikna etmek zor olmadı Wei. Taç giyme töreninden sonra ülke kargaşa içinde. Güç ve sermaye akışı azalıyor. En büyük iki prensi destekleyen sülaleler isyan ediyor. Siviller korkuyor. Bu dönemde en çok ihtiyacımız olan şey istikrar ve imparator da bunu biliyor. Sen zaten Pirinççi Eş’sin. Taç giyme töreninde yaptıkların efsaneni büyüttü. Kötü kalpli varisi öldürdün ve ülkeye meyve getirdin. Birçok insan Xilang sokaklarında adından övgüyle bahsetmeye başladı bile... Hem ayrıca” gözlerime baktı “tahta, tahttan çoktan vazgeçmiş birinden daha iyi kim oturtulabilir ki?”

Doğruydum. Taç giyme töreni arifesinde, kendimi imparatoriçe yapmak ve güçlü olmak için Terren’i seçebilirdim ama daha iyi bir yol çıktığı anda, tereddüt etmeden her şeyden vazgeçmiştim. Güç tatlı gelebilirdi ama tüm bunları kimin için yaptığımızı hatırladığımızda, ondan vazgeçmek de kolaydı.

“Ama seni buna zorlamayacağım...” dedi.

Çizgili yüzü tekrar şefkatliydi. Çit Bahçesi’ndeki o sisli sabah ona gerçeklerimi anlattığımda, onun gerçeklerini dinlediğimde ilk gördüğüm şefkat...

“Majesteleri Isan’a bunun sadece ve sadece senin seçimin olması gerektiğini söyledim. Seni bir daha asla iraden dışında bir adama bağlamayacağım. Senin iyiliğin için ve” yaşlı hadımda ilk kez mizah kırıntısı gördüm “ülkenin huzuru için!”

İradem dışında bağlanmak... Kabul edersem, muhtemelen bana içerleyen başka bir yabancıyla evlenecektim. Tüm siyaseti, entrikası ve bitmek bilmeyen iktidar planlarıyla İç Saray’da bir kez daha kapana kısılmış olacaktım. Zehirlenebilirdim. Dedikodular olabilirdi. Çocuk yapma görevleri olabilirdi. Afrodizyak ilaçları, basınç noktalarını, ayın şekillerini yeniden öğrenmem gerekecekti.

Seçim apaçık ortadaydı. Sonuçta evlilik sadece bir araçtı.

Lu'an'a giden yola son bir kez baktım ve hadımla birlikte saraya, eve geri döndüm.

Meyve Bahçesi Sarayı'ndaki yerimi rahat hâle getirmek birkaç günümü aldı. Taşındığımda Pirinç Köşkü'nün salonu çoktan meyve ağaçlarıyla doluydu. Şakayık halılarından büyüyen elmalar ve armutlar, tavan kirişlerinden sarkan greyfurtlar, kapıların üzerinden sarkan çiçek açmış erik dalları... Ama son birkaç gündür, hizmetkârlarımla birlikte kendimize göre yapmakla meşguldük. Her yere bıçaklar astık. Paslı ve parlak, yeni ve kullanılmış, tahta saplı ve deri saplı kılıçlar. Bunları tavan-
dan astık, dallardan sarkıttık ve duvarlara tutturduk ta ki oda sadece olgun meyve değil, yeni çelik de kokana kadar.

Terren'in benim için yaptığı taht bile yeni köşküme taşınmıştı. Başlangıçta kılıçların soğuk bir şekilde bükülmesiyle yapılan taht, kısa sürede Meyve Bahçesi Sarayı'nın büyüüne kapıldı ve mandalina çiçekleri, meyveler ve yabani şeftalilerle kaplandı.

Köşküm hazır olduğunda, saraydaki tüm kadınları ziyafete davet ettim. Saraydan kaçıp sülalesine dönen Song Silian hariç. Onu bir daha asla görmemeyi umuyordum.

“Majesteleri!”

İkinci Derece Cariye Wang Suwen heyecanla içeri daldı. Mücevherli saç aksesuarı bana derin bir reverans yaparken şangırdadı.

“Bin yıl yaşayın!”

“Bin yıl yaşayın!” diye haykırdı, papatyalarla dolu bir elbise giyen hizmetçisiyle gelen Soylu Eş Kang.

Hizmetkârlarım salonumdaki masaları hazırlamıştı. Şişler, yumurta çorbaları, dilimlenmiş kavun ve yüzlerce küçük tabak daha ama ziyaretçiler daha da fazla hediye getirmişlerdi.

Jiang Rovah, susam ve yapışkan nilüfer ezmesiyle dolu uğurlu çörekler getirmişti. Jin Veris, sülalesinin imzası olan altın erik şarabını getirmişti.

“Her şişe bin bakıra kadar satılabilir.” diye övündü dinleyen herkese.

Artık dul imparatoriçe olan Güneş Ai, bambu sepetlerde her biri sarı bir iple düzgünce bağlanmış nilüfer dürümleri getirmişti.

“Bunlar benim en sevdiklerim!” diye haykırdı Li Ciyi, sonrasına saklamak üzere utanmadan iki dürümü koluna soktu. “Artık bir imparatoriçenin harem ağası olduğuma göre, ben de bir imparatoriçe gibi yemek yemeliyim.”

Herkes kalmaya karar vermedi. Qi Sülalesi kız kardeşleri veya Chua Yan gibi bazı cariyeler hediyeleri alıp evlerine dönmek istedi. Dusu Hâkimi olan büyükbabası on uzun yılın ardından nihayet serbest bırakılan Qin Chen, ailesiyle yeniden bir araya gelmek için geri döndü.

Sonunda Terren’in İç Sarayı’ndan on yedi kişi kalmayı seçmişti.

Ziyafet çektik ve bir opera sanatçısı gelip bizim için ünlü bir parçayı seslendirdi.

“Gölüne hapsolmuş balığa acıyın...”

Ardından ilk ders zamanı geldi. Masalar boş parşömenler ve fırça kalemlerle donatıldı ve kısa süre sonra yanan mumların ve mürekkebin kokusu odayı doldurdu. Başlıklı âlimler ders vermek için içeri girdi ve Ciyi, nilüfer dürümünü çiğnemeyi bitirip onlara katıldı.

“Okumak göz korkutucu olmak zorunda değil!” dedi gözleri hilal şeklini alırken. “Karakterler rastgele değil...”

Dersleri sadece cariyeler almıyordu. Yanlarında getirmek istedikleri hizmetkârların da öğrenmesine izin veriliyordu. Baş hizmetçim Mi Yung, Üçüncü Derece Cariye Liru Syra’nın

hizmetinde çalışan bir hizmetçinin yanında oturuyordu. Ni Mara'nın köşkünden yaşlı hadımlardan biri, kıdemli hizmetçi Du Hu ile bir mürekkep kabını paylaşıyordu. Tel Pima, sarayda tekrar işe aldığım eski kâtibim bir greyfurt ağacının altında iki neşeli küçük hadıma ders veriyordu. İçlerinden biri örgüsünü çekiştiriyordu.

Küçük prens Ruyi bile oradaydı ancak öğrenci olarak değil. Herkes ders çalışırken o, bir sarmaşık kedisinin peşinde masaların altında emekliyordu.

“Kedi!” dedi kıkırdama nöbetleri arasında. “Kedi, kedi, kedi, kedi, kedi!”

Sonra kapı gıcırdayarak açıldı. Soyadı Güneş olan başka bir kadın gelmişti.

Güneş Jia içeri girerken bana bakmadı. Kaşlarını çatması gitmiş, sırtı kamburlaşmıştı. Yüzünde daha önce olmayan çizgiler vardı ama Wang Suwen, masasına yaklaştığında ona yer açtı ve mürekkepli bir fırça uzattı. İlk kelimesini yazmaya yönlendirirken eli Jia'nın elini tuttu.

Meyve ve bıçaklardan oluşan soğuk tahtımdan, Isan'ın belgelerinden birini incelerken onları izledim. İmparator bana bunları damgalama yetkisi vermemişti. Henüz o noktada değildik ve belki de hiç olmayacağız ama notlar almama ve fikirlerimi belirtmeme izin vermişti.

Elimdeki belge, düşman hareketlerini bildiren, kuzey sınırına yakın casuslardan gelmişti. Savaş yaklaşıyordu. Lianlar, Cividler, ada ülkeleri, isyancı eyaletler, Terren'in ölümünden sonra bir zayıflık hissetmişlerdi ve şimdi ulusun boğazına saldırıyorlardı.

Belki onlara karşı kazanır, belki de kaybederdik. Belki de tüm imparatorluk yerle bir olur ve küllerinden yeni yeşil şeyler yeşerirdi.

Notlarımı ekledim ve sonra imzamı attım: Yin Wei.

Wei ama kuyruk, son veya sonuncu karakter değil... Tens-halı dilinde aynı sesin birçok anlamı olabilirdi. Artık okuyabildiğime göre, en beğendiğimi seçebilirdim. Bu yüzden adımlı ataların 'büyüklük' anlamına gelen kelimesini kullanarak imzaladım.

71. HAVA

Aynı dalda açan iki açelya.
Bir parça şafak için mücadele ediyor,
Kökler çürümüş, ağlayarak ölüyor yapraklar;
Gece olunca tüm çiçekler soluyor.

GUAN TERREN, AÇELYA HANEDANI,
631 YILI (GUAN MARO İLE BİRLİKTE YAZILMIŞTIR.
ÖLÜMLERİNDEN SONRA DERLENMİŞTİR)

Isan'la birlikte kardeşini gömmeye giderken yaz için alışılmadık derecede soğuk, parlak bir şafak vaktiydi. Çamları ve karaçamaları hafif bir esinti sallıyordu. Gün doğuyordu ama muhteşem olmaktan ziyade güzeldi. Uzaktaki dağların üzerinde ince bir pembe sis vardı.

Küçük bir gruptuk. Isan'la önden gidiyorduk, Kiran ve Hsin ise uzaktan bizi takip ediyordu. Birkaç muhafız ve hizmetkâr da bize eşlik etmek ve tabutu taşımak için gelmişti.

Sessiz gölgeliğin altında yokuş yukarı yürürken Isan'a, "Yasını tutuyor musun?" diye sordum.

"Maro'nun yasını tutuyorum ama onu sen öldürmedin."

Başımla onayladım. Şimdiye kadar sorma fırsatı bulamadığım sorular vardı.

"Kardeşine cariyeye seçimi konusunda yardım etmek için neden Guishan'a gittin?"

Isan ilerideki patikaya bakmayı sürdürdü.

"Kısmen kutlığa yardımı etmeye bir bahane olarak... Birçok yerin ağır hasar gördüğünü duymuştum ve seçimi, büyümü kullanarak yardım etmek için bir bahane olarak görmüştüm."

Guishan'da büyüttüğü tüm meyve ağaçlarını hatırladım. Üzüm, alıç ve armut. Köyümde bir şeftali ağacı yetiştiren bereket büyüsünü hatırladım.

“Peki ya diğer kısmı...”

“Tahta kendi talibimi koymak için... Danışmanlarım, Maro ve Terren’in uzun zamandır başkentte ve büyük sülaleler arasında dolap çevirdiklerini, burada onlarla rekabet etmenin faydasız olduğunu söylediler. Farklı bir strateji izlememi önerdiler: Halkın iyi niyetini kazanmak, halk desteğini kazanmak için... Şehirleri gezme fırsatı doğduğunda değerlendirmemi söylediler.”

Bunu duymak beni hayal kırıklığına uğratmadı ama bir zamanlar uğratabilirdi.

Son sorum, Açelya Hanedanı’na ilk geldiğimden beri cevabını bulmak istediğim konuydu:

“Kardeşim Yılbaşı’nda senden bir büyü aldı. Yüreğine dokunan bir kıvılcımdı. Neydi o?”

“Ah, o...” Yüzü biraz kızardı. “O... Hiçbir şey değildi.”

“Hiçbir şey değil miydi?”

“En azından işe yarar bir şey değil. Bereket büyülerimi dağıtmaya hazırlanırken, elimdekiler hep işe yarar büyülerdi. Kardeşlerim kadar büyü yazma yeteneğim yok, bunu bilmelisin. Ama yine de maytapların ağzına kadar dolu olmasını ve insanların mutlu olmasını istedim. Bu yüzden doğaçlama yaptım. Elimden geleni yaptım. Küçük büyü parçaları, çok değil ama alan kişinin hepsinde değer bulacağını umuyordum.”

“Örneğin, açıklanamaz bir şekilde bir çocuğu seçen bir kıvılcım...” diye düşündüm. Yoksul bir köylünün bile yazgısında büyük bir insan olabileceğini gösteren bir kıvılcım... Bao’nun parlak gözlü heyecanını, köylülerin sessizliğini, babamın ayağa kalkıp oğlunun büyüyüp dünyayı değiştireceğini ilan etmesini hatırladım.

“Evet.” diye düşündüm ama yüksek sesle söylemedim. Sonuçta o büyüün bir değeri vardı. “Isan, teşekkür ederim.”

Çok geçmeden zirveye ulaştık. Küçük çiçekler dağın her yerini sarı ve mavi tonlarda süslüyordu ve yabani otlar esintiden titriyordu. Vadi, Aricine Nehri'ni kucaklayarak yemyeşil ve bereketli uzanıyordu ve tüm bunlar, biz etrafta olmasak bile dünyanın dönmeye devam ettiğine dair tatlı bir güvence gibiydi.

Bambu tabutu yumuşak toprağa koyduk, biraz tütsü yaktık ve önünde diz çöktük. Cenaze törenini gerçekleştirirken hayaletini gördüm.

Çayırdaki tanıştığım çocuk on adım ötemde belirdi. Hafifçe parlıyordu ve yanaklarının arasında küçük, çekingen bir gülümseme vardı. Başka kimse onu göremiyor gibiydi. Isan, Kiran ve Hesin başları öne eğik, birkaç adım ötede, ritüellerini tamamlıyorlardı.

“Terren...” diye fısıldadım ve ayağa kalktım.

Çocuğun gülümsemesi biraz daha genişledi. Sonra beni hayrete düşüren bir şey yaptı. Avucunu yumruğunun üzerine koyarak ellerini kalbinin önünde birleştirdi ve yere kadar eğildi. Tenshalı saygı, hürmet ve minnettarlık hareketiydi.

Ben de tereddüt etmeden karşılık verdim. Uzun süre öyle kaldık, başlarımız altımızdaki yeşil çimenlere dönük, kalplerimiz aynı anda atıyordu.

Güm. Güm. Güm.

Tekrar ayağa kalktığımızda, bir şey dikkatini yana çekti.

Şafaktan ikinci bir çocuğun hayaleti çıkmıştı; sadece biraz büyüktü. Mührünün parıltısı yumuşaktı. Birbirlerine baktıkları anda, Maro hafifçe inledi ve kardeşine sımsıkı sarıldı. Yanağı saçlarının arasına gömmüş, öyle sıkı sarılmıştı ki sanki bir daha asla bırakmak istemiyormuş gibi...

Sonunda birbirlerini bıraktılar ama sadece gitmeleri gereken bir yer olduğu için...

Arkalarında daha da fazla arkadaş ortaya çıkmıştı. Yüzlerce parlak sazanla dolu bir göletin üzerinden geçen ahşap bir

köprü görebiliyordum. Arkasında, uçsuz bucaksız dalları yaz meyveleriyle dolu bir şeftali bahçesi canlanıyordu. Arı kuşları gölgeliklerde oynuyor, çobanpüskülü kedileri ise birbirlerinin kuyruklarını kovalıyordu. Bahçenin arkasında, altın rengi, bin katlı bir pagodanın yanında dev bir ağaç uzanıyordu ve gökyüzünde o kadar yukarı uzanıyordu ki tırmanmak için ömürlerini harcamaları gerekeceğinden emindim.

Hepsinin önünde ise patisini yalayarak dizlerinin üzerinde oturmuş gerçek boyutlarda beyaz bir kaplan vardı. Niu Niu'nun kulaklarından biri parıldıyordu ve Küçük Serçe, ikisinin de üzerinde ıslık çalarak, onları çağıran bir şarkı söyleyerek süzülüyordu.

Terren'in gülümsemesi artık utangaç değildi, ışıldıyordu. Maro, kardeşinin cübbesinin yakasını düzeltti, kolunu nazikçe omzuna doladı ve onu yaz bahçesine götürdü. Belki dövüşmek, belki beyit düelloları oynamak, belki de sadece etrafta koşmak için... Arkalarına bakmadılar.

Köprüyü geçtikten sonra tüm hayaletler kayboldu ve geriye sadece hava kaldı.

Kısa bir süre sonra atalar onu aldı. Altımda, bambu tabutun üzerinde sarmaşıklar kıvrılmış ve tahtadaki çatlaklardan beyaz zambaklar açmıştı. Yumuşak yapraklardan birinin üzerinde minik bir karınca sürünüyordu. Görüntü rahatlatıcıydı. Ülke bizim gibi insanları affetmeyebilirdi ama en azından atalar hâlâ affedebiliyordu.*

